

Giới thiệu Giang Hồ Kỳ Cục

Nàng là một cô gái có tính cách thú vị cũng như không kém phần gian xảo. Nghề chính của nàng là những trò lừa đảo và trộm cắp, vì thế mà tướng công của nàng đã không cánh mà bay khỏi tay nàng...

Bị chồng ruồng bỏ, nàng chuẩn bị tự sát thì lại vô tình gặp hần ta - tên Đại Sur thần thông quảng đại không ngại mà ép nàng vào lòng hần. Bắt nàng phải tỏ tình với hần, cùng hần phiêu bạt giang hồ, thích làm gì thì làm. Không ngại bị ràng buộc gì cả.

Liệu quyết định của nàng là gì? Mời các bạn theo dõi truyện Giang Hồ Kỳ Cục của tác giả An Tư Nguyên

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Có người nói trong chốn giang hồ có tranh đấu, có máu tanh, có chém giết, không những thế còn có rất nhiều người trong giang hồ không cần làm gì vẫn có thể ăn no mặc ấm. Bọn họ có võ công cái thế, hành tung quỷ dị khác thường khiến nhiều người sùng bái.

Nghe mọi người nói vậy, Hình Hoan cũng cho là như vậy.

Nhưng, ý nghĩ này đã bắt đầu sụp đổ từ khi nàng thành thân.

Hình Hoan là ai ?

Nàng là một người có gia thế trong sạch, kiếm sống nhờ vào nghề chăn nuôi gia súc tại một thị trấn nhỏ heo hút cách xa kinh thành.

Năm nàng vừa tròn mười sáu tuổi, trước sự chứng kiến của toàn bộ người trong thôn khoảng bốn mươi lăm hộ gia đình bao gồm thôn trưởng, nàng vô duyên vô cớ nhặt được một may mắn lớn, trở thành một "nhân vật đáng ghen tỵ nhất trong năm".

Vì nàng được gả cho nhị thiếu gia Triệu Vĩnh Yên của Triệu gia trang, đệ nhất võ lâm sơn trang về cung cấp binh khí.

Trên thực tế cuộc hôn nhân này chỉ là một trò lừa gạt, nhưng nàng kiên quyết không tiết lộ, che giấu sự thật cho tới cùng.

Tuy rằng ngày nào nhị thiếu gia cũng chỉ quan tâm đến một chuyện là làm cách nào có thể đuổi nàng đi càng nhanh càng tốt. Cách vài ngày lại có một phong thư được đưa đến tay nàng. Số thư nàng nhận được trong hai năm nay cũng sắp xếp đầy rương gỗ được đặt ở dưới gầm giường rồi.

Nhưng cũng may, lão phu nhân đối xử với nàng rất tốt, bà không hề trách cứ nàng không thể chăm sóc hầu hạ tướng công chu đáo. Mỗi lần nói chuyện với nàng, đều luôn tươi cười, ôn hòa, thậm chí còn ủy thác trách nhiệm nặng nề, giống như lúc này...

“Hình Hoan, thiệp mời đại biểu của đại hội võ lâm lần thứ chín được đưa đến rồi.”

“Nhanh như vậy sao ạ?” Nàng còn chưa hề nghe lần thứ nhất đến lần thứ tám, thế mà nay đã đến lần thứ chín rồi. Nhanh thật! “Vậy, thưa mẫu thân đại hội được tổ chức ở đâu?”

“Ở kinh thành con à.”

Kinh thành ! Đôi mắt Hình Hoan chợt sáng lên : “Mẫu thân, con có thể đến đó một lần được không?”

“Được chứ. Triệu gia trang chúng ta là võ lâm thế gia. Nhị thiếu phu nhân của Triệu gia trang sao có thể vắng mặt được? Người trong giang hồ đều nói con là một người hiền lành, lương thiện, khiêm tốn, biết kính trên nhường dưới, cử chỉ đoan chính. Quả thật là tấm gương lý tưởng của nữ nhi trên giang hồ hiện nay. Tất cả đều nhất trí đề cử con làm đại biểu cho nữ nhân võ lâm để xuất hiện trong đại hội lần này.”

“Mẫu thân, Hình Hoan nhất định sẽ trân trọng cơ hội này, chăm chỉ học hỏi các vị tiền bối để trở thành một thanh niên ưu tú trên giang hồ, kiên trì rèn luyện, đoàn kết lẫn nhau, vì dân công hiến sức mình. Trung với giang hồ, với sơn trang, yêu ghét rõ ràng, không quên gốc tích!” Nàng nghiêm nghị tuyên thệ.

“...Hình Hoan, những thứ này chả liên can gì đến con cả. Ta sắp xếp vậy là để cho con đi cùng với Vĩnh Yên. Đường xá xa xôi, cứ thông thả mà đi, nhân cơ hội này mà bồi dưỡng tình cảm, cố gắng lúc về trong bụng có thêm một tiểu thiếu gia. Còn việc làm thanh niên ưu tú của giang hồ, ta sẽ cho người khác làm, con hiểu không?”

Đường xá xa xôi, đi từ từ mà bồi dưỡng tình cảm ư? Hình Hoan chẳng cảm nhận được điều đó. Nàng chỉ biết suốt dọc đường đi, Triệu Vĩnh Yên thì an nhàn cười tuẩn mã, còn nàng phải cuộc bộ bám sát theo sau. Nói cho ra oai là "tăng thu giảm chi". Trên thực tế, nàng đã đi mòn không biết bao nhiêu đôi

giày, số bạc bỏ ra để mua giày cũng đủ để mua một con ngựa tốt.

Mà thực ra, dù không mua ngựa thì bọn họ cũng có thể cưỡi cùng một con ngựa mà, dù sao trông nàng cũng không quá to béo.

Nhưng đó là một chuyện không thể, suốt dọc đường đi, Triệu Vĩnh Yên ngoài việc tiếp tục đưa cho nàng thêm mười tám phong hưu thư ra, thì hẳn chẳng thêm có bất cứ giao tiếp gì với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Cuối cùng thì cũng đã đến kinh thành, “Vô lâm Quần Anh lâu” nguy nga đã ở ngay trước mặt, nhưng tướng công của nàng vẫn không quên giới cho nàng một gáo nước lạnh: “Từ bây giờ, không được phép tiết lộ cho bất kì ai biết về mối quan hệ của hai chúng ta.”

“Vâng, thưa tướng công!” Nàng vẫn giữ thái độ đoan trang, răm rắp nghe lời, nhưng... “Nhưng tướng công, vậy thiếp thân phải giới thiệu mình là ai nếu người khác hỏi? Chắc không thể nói là chỉ tò mò đi ngang qua, thấy hiếu kỳ về đại hội vô lâm nên đến tham quan chứ?”

“Cứ nói là nha hoàn của Triệu gia trang” Triệu Vĩnh Yên đáp ngay không chút do dự.

Tất nhiên hắn đã chuẩn bị sẵn cho nàng một thân phận thật tốt, cảm thấy rất hài lòng, không chê vào đâu được.

“Vâng.” Nàng cúi đầu, rầu rĩ đáp lời, “À tướng công...”

“Lại sai rồi, không được gọi là tướng công mà bắt đầu từ giờ phải gọi ta là Nhị thiếu gia, rõ chưa?” Vừa nói hắn vừa lướt nhìn nữ nhân đi ngay sau mình bằng ánh mắt chán ghét.

“Vâng.” Nàng ngoan ngoãn gật đầu, miệng nở nụ cười gượng gạo. Đó là nụ cười chua xót đau đớn khó nói nên lời. Thật buồn cười, đứng trước mặt người cùng mình sống nên rằng long đầu bạc, mà nàng chỉ có thể an phận đóng vai một nhỏ nha hoàn.

“Còn nữa, ta sẽ ở biệt viện còn cô thì tới Quần Anh lâu. Nếu có ai hỏi thì bảo ta đã sắp xếp như vậy để cô dễ bề tiếp đãi các nhân sĩ giang hồ. Bọn họ có yêu cầu gì, một mình cô tự quyết định, đừng đến làm phiền ta.” Hắn nôn nóng nói rõ sắp xếp của mình, quyết không cho nể thân của hắn đạt được ý nguyện.

Muốn tạo cơ hội để hai người bồi dưỡng tình cảm ư? Còn lâu ta mới chịu!

“Vâng...” Bất kể hắn yêu cầu quá đáng đến đâu, Hình Hoan cũng biết bản thân không có cơ hội phản bác.

“Còn nữa...”

“Còn nữa?” Tướng công, có cần cận kề như vậy không? Thân phận của nàng thấp đến sát đất rồi, chàng còn muốn như thế nào nữa?

“Cô có thể thay bộ quần áo khác được không?”

“Không... thiếp không cần. Chỉ cần tướng công ăn mặc sạch đẹp, thiếp xấu xí chút cũng không sao.”

Nàng khẽ mỉm cười, giọng nói nhu mì êm tai.

Ngay cả chính Vĩnh Yên cũng phải thừa nhận, lời nói rất nhẹ đi sâu vào lòng người, nếu nhắm mắt lại nghe giọng nàng, chắc hẳn sẽ tưởng tượng ra không biết bao nhiêu khung cảnh xa hoa, mỹ lệ. Nhớ lại hai năm trước, khi hắn bị ép bái đường, chính là bị chất giọng làm rung động lòng người phát ra sau lớp khăn hi này lừa gạt. Từ đó sai một ly, đi ngàn dặm.

Người ta nói, Triệu nhị thiếu phu nhân ôn lương hiền hậu, ai nấy đều rất ngưỡng mộ vì hắn cưới được một hiền thê như vậy. Nhưng chỉ có Triệu Vĩnh Yên mới thấu hiểu cay đắng trong đó. Đúng là nàng ăn nói rất đúng mực, nhưng cách ăn mặc của nàng thì...

Áo bông hoa màu đỏ kiểu dáng thô tục phối với quần bông nhỏ cùng màu trông rất quê mùa. Từ đầu tới chân được bao bọc kín mít không chừa một kẽ hở, dường như nàng hoàn toàn không biết đến khái niệm chú ý tiểu tiết của các nữ nhi trong giang hồ. Cúc trước ngực nàng rõ ràng không thể cột nhưng nàng cứ nhất quyết cột chặt vào. Cái quần đã nhỏ, nàng lại còn dùng một chiếc dây đai quần màu xanh lá mạ buộc chặt lại, khiến thân thể nàng bó thành từng đoạn. Tựa như bất cứ lúc nào các thớ thịt mỡ cũng có thể nhảy ra ngoài vì không chịu nổi sự gò bó. Hắn còn nhớ rõ, hai năm trước trông nàng còn khá thon thả, phục trang rất tinh tế.

Vậy mà bây giờ, hai bím tóc đuôi sam to như cái bánh quai chèo bện tròn dưới hai mang tai. Nàng vốn có một mái tóc suôn mềm nhưng hắn không hiểu nổi sao giờ chúng lại lồm cồm đến thế. Mà nàng thấy vậy lại chẳng buồn để tâm đến, mặc kệ cho nó tự nhiên tung bay, toát lên vẻ quê mùa

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Mẫu thân từng nói: “Người mà con kết hôn mặt mày đẹp như tranh vẽ, con gặp nhất định yêu thích ngay, còn sẽ bội phục về mắt nhìn của mẫu thân.”

Nhưng giờ đây, hẳn thật sự muốn hỏi: “Rốt cuộc là kiệt tác của tên họa sĩ mù nào?”

“Ừa, tướng công, sao chàng nói giống hệt như mẫu thân của thiếp vậy?”

“Vậy sao? Xem ra ta cùng nhạc mẫu đại nhân thật có tiếng nói chung...A, ai rảnh rồi nói với người những thứ này!” Suýt nữa Vĩnh Yên bị kéo lệch chủ đề, nghiêng rằng nghiêng lợi trùng mắt nhìn Hình Hoan một lúc lâu, tay nắm chặt thành quả đấm, hận không thể đánh chết nàng. Cuối cùng hẳn đành phải nhẫn nhịn chịu đựng, không thêm so đo với nàng cho mất khí độ: “Ta sẽ thu hồi một phong hưu thư chỉ cần cô đi thay một bộ xiêm y khác có được không? Mập.. không, trông đầy đặn một chút ta có thể chấp nhận được, chỉ cầu người biết điều che đậy nét xấu một chút, đừng để họ Triệu chúng ta mất mặt.”

“Thiếp không có mập nha, bà bà vẫn nói thiếp nên ăn nhiều một chút, tương lai dễ sinh quý tử.”

“Kế hoạch của ta không có cùng cô sinh dưỡng cái này.”

“Ồ...Tướng...à không, nếu nhị thiếu gia không muốn sinh, vậy thì chúng ta sẽ không sinh ra, thế giới riêng hai người cũng rất tốt.”

Hừ. Đừng tưởng rằng kế khích tướng đối với hẳn khả dụng, Triệu Vĩnh Yên tràn một tiếng cười lạnh: “Chúng ta đều hiểu rõ, cái gì người cũng biết, ta đây không rảnh phụng bồi người, một mình người muốn làm gì thì làm đi! Cứ cố gắng bày ra bộ dạng nghi gia nghi thế đi.”

“Nhưng nhị thiếu gia, cái gì gọi là nghi gia nghi thế.” Bốn chữ này quả thực quá khó hiểu.

“Nghĩa là chỉ kẻ đáng về kì quái, luôn dấu mình trong xô bếp, không gặp người ngoài.”

“...”

Tướng công nhà nàng...À, bây giờ phải gọi hẳn là nhị thiếu gia. Tóm lại, nhị thiếu gia thật sự cứ như vậy bỏ lại nàng, phẩy tay áo mà đi, bày ra bộ mặt hi nộ vô thường vô cùng nhuần nhuyễn.

Hình Hoan thật sự không hiểu, nếu hẳn không muốn nhìn thấy nàng, tại sao còn đáp ứng chương mẫu cho nàng cùng lên kinh thành.

Hay là có thêm nhiều cơ hội để nhục nhã nàng, làm cho nàng nhận thức rõ hẳn vô cùng chán ghét nàng?

Hình như cũng không đúng, cá tính Vĩnh Yên luôn thẳng thắn, bộc trực, hẳn sẽ không phí công sức như thế chỉ vì để làm nàng buồn.

Hay là, hẳn chẳng qua mạnh miệng mềm lòng, thật ra thì cũng không còn chán ghét nàng nữa?

“Này! Con mập, đã bự như vậy cũng đừng có đứng chắn trước cửa, tránh đường để người ta đi”

“À, à” Tiếng mắng chửi kéo Hình Hoan trở về, thu ngay nụ cười ngốc hông đúng lúc, nàng nhanh chóng lách sang một bên nhường đường. Đồng thời nàng tò mò đánh giá Quân Anh lâu, tất cả đều là những nhân vật giang hồ nàng muốn gặp đã lâu.

...

...

Một hồi lâu, nàng há hốc miệng, vẻ mặt kinh ngạc biểu thị đủ sự thất vọng của nàng.

Xin hỏi các đại hiệp khí độ bất phàm không nhiễm bụi trần đâu?

Những vị võ công cái thế đâu?

Có ai nói cho nàng biết, đám ăn mặc áo vải đây kia, ngồi không ra ngồi, ăn không ra ăn, thỉnh thoảng còn: “Hừ hừ hmm hắc” rống to mấy tiếng, đâu là những con người đáng ngưỡng mộ.

“Những người này đều là anh tài trong chốn võ lâm, chương môn các phái, các đại diện quan trọng.” Một lão già mặt mũi hiền lành đứng bên nhanh

chóng giải thích.

Hình Hoan gượng cười đáp lễ, chăm chú quan sát các vị nhân sĩ giang hồ không quen biết kia.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

“Tại hạ là Mao Sơn chương môn” Một ông lão tóc bạc đứng lên tự giới thiệu mình “Chịu trách nhiệm việc tiếp đón trong đại hội lần này.”

“Ồ, xin chào chương môn.” Nàng khách khí cúi đầu hành lễ, chỉ ít đảm bảo lời ăn tiếng nói tránh làm mất mặt Triệu gia trang.

“Xin hỏi cô nương là...”

“Ta là đại diện của nữ nhân, à đúng, đại diện.”

“Từ môn phái nào tới?”

“Triệu gia trang.”

“VẬY... cô nương là ... Triệu gia trang nhị thiếu phu nhân à ?” Ông trời ơi, điều này thật không thể tin nổi. Trên giang hồ ai mà không biết nhị thiếu gia phong lưu phóng khoáng, cặp lông mày kia chỉ cần khẽ cười hay hơi hơi vừa nhú, là có thể dễ dàng tác động mạnh mẽ với trái tim của biết bao cô gái. Ông cẩn thận đánh giá người trước mặt, vị cô nương này toàn thân đậm quê mùa, hẳn chỉ có thể phán một câu : Hoàn toàn không xứng ! Chưa từng thấy sự chênh lệch như vậy. Nhị thiếu gia ắt hẳn bị mù mới chọn người này.

Nhưng rất nhanh, Hình Hoan đã kịp nhớ đến lời cảnh cáo của Vĩnh Yên , vội vàng phủ nhận : “Không, không đúng. Nhị thiếu phu nhân có việc nên không thể đích thân đến được nên sai tiểu ty thay nàng tham dự. Với lại nhị thiếu gia còn cần dặn, các vị cần gì cứ nói với ta là tốt rồi, ta sẽ tận lực giúp đỡ các vị thỏa đáng.”

“Thật may, thật may.” Lão già không thèm che dấu tiếng thở phào nhẹ nhõm. Nếu cô nương này thật sự là Nhị thiếu phu nhân không biết sẽ có biết bao nhiêu cô nương nổi điên lên mất. “Thật đúng lúc, vậy phiền cô nương giúp ta mang rượu sang bàn bên kia.”

“...” Mang rượu ! Ta nói cái ông này, làm ơn để ý tâm trạng của người ta một chút được không? Không thể thừa nhận thân phận thật của chính mình, đã tui thân lắm rồi, còn muốn nàng sắm vai nha hoàn kiêm tiểu nhị nữa, như vậy còn nhân đạo không?

Nàng không có cơ hội khước từ, bầu rượu sớm đã bị nhét vào tay.

“Này! Quả cầu kia, bên đây không có rượu, mau tới đây rót rượu!”

Cách đó không xa đột nhiên có một giọng nói thét lên.

Hình Hoan giả vờ không nghe thấy, nhìn chung quanh, làm bộ như rất bận rộn.

Cho đến khi vị chương môn đại gia không hiểu cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc đến bên cạnh nhắc nhở nàng : “Quả cầu, người ta gọi cô kia!”

Thật quá đáng ! Cho dù là người hiền lành đến đâu cũng phải tức giận.

Hình Hoan oán hận khẽ hừ một tiếng, sải chân bước về phía vị “đáng kính” đang rống lớn kia, cẩn thận rót rượu: “Vị đại thúc này ! Có thể đừng gọi ta là quả cầu kia được không? Ta có tên đăng hoàng, tên gọi là Hình Hoan.”

“Hình Hoan! Cha mẹ đẻ ra cô nghĩ người khác là kẻ ngu sao ? Ai mà chẳng biết người là quả cầu do bọn họ sinh ra khi làm việc hoan hỉ đấy.”

“Này đại thúc...”

“Đại thúc cái gì, ta mới mười chín tuổi.”

“Vậy tiểu huynh đệ.”

“Cô nghĩ người là ai mà gọi ta là tiểu huynh đệ. Có hiểu cái gì về quy củ giang hồ không, mới bước chân vào Quần Anh lâu đã muốn đứng ở hàng trưởng bối.”

Hình Hoan âm thầm cắn răng chịu đựng, ở ánh mắt lén tìm hình ảnh của Triệu Vĩnh Yên. Một lát sau, nàng mới nhớ ra nàng chỉ đơn thân độc mã đi vào,

không có ai để lệ thuộc. Nàng yên lặng thu hồi ánh mắt, chấp nhận số phận, tìm không được chỗ dựa cho mình vậy chỉ có thể tay làm hàm nhai :

“Vậy theo bối phận, ta phải gọi ngài là cái gì?”

“Mời rượu, kêu tiếng ông nội nghe chút coi!”

“...” Cháu nội! >.

'Xoảng..'

Một tiếng động lớn bỗng phát ra trong Quần Anh lâu, thành công thu hút ánh mắt mọi người đang vào trò khôi hài rút ra, quay lại nhìn nơi phát ra âm thanh. Đó là một cái bình rượu bị đập vỡ nát, đáng tiếc là loại rượu thượng hạng, mùi hương rượu nồng đậm nhanh chóng lan tỏa khắp căn phòng.

“Cháu nội.” Tiếng đồ vỡ vừa dứt, một giọng nói nam tính hơi khàn thét lên như nói hộ những suy nghĩ trong lòng của Hình Hoan.

Mọi người cùng đồng loạt ngẩng đầu lên, nhìn lên phía trên.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Trên nóc nhà xà ngang, chẳng biết từ đâu xuất hiện một vị nam tử, xiêm y màu trắng nhạt, một gối cong lên nhất phái nhàn nhã ngồi chơi, đó là vẻ đăm đến cơ hồ không dễ dàng phát giác được, nhưng vẫn là tiên ít có nam nhân dám đụng vào sắc điệu. Ném vỡ vò rượu, nói ra câu đó, tiện tay hất buột mái tóc đang buông xoã tán loạn trên vai, khoe miệng cong lên, tầm mắt khóa chặt ở kẻ tự xưng rất hiểu quy củ giang hồ.

Phảng phất trong chớp lát, một búi tóc xinh đẹp hiện ra từ đôi bàn tay thành thạo của hắn.

Hắn tựa hồ thật vừa lòng với tốc độ của mình, khẽ mỉm cười tung người từ trên bình đài nhảy xuống, thanh âm nhẹ nhàng, chân bước đến dừng ở trước Hình Hoan, im lặng không lên tiếng híp mắt nhìn nàng hồi lâu.

Đó là một đôi mắt phác thảo màu đen đồng, híp lại, lưu quang tràn đầy màu, độ cong của mũi rất rõ ràng, cười lên tràn ngập một cổ hơi thở liêu nhân, vừa rồi có lẽ hắn căn bản không có cười, xem ra cho dù là bình thường khoe môi hắn vẫn khẽ cong lên.

“Ngươi lớn lên thật giống vị hôn thê đã mất của ta.”

“A!” Lời này xuất phát từ một nam nhân diện mạo bánh bao, chợt thốt lên khiến Hình Hoan chút nữa trật khớp hàm răng. Hình Hoan suy nghĩ, lại cùng nhìn hắn hồi lâu, thậm chí còn cảm nhận mình rõ ràng ở đây xinh đẹp hắc đồng lý bất giữ đến đau kịch liệt.

Nhưng người trong cuộc sau khi nói đến lời này xong tựa như không muốn nói đến đoạn thương tâm xưa kia, tròng mắt vừa chuyển, rơi vào vị đại thúc mười chín tuổi : “Chưa ai từng nói với ngươi là những nữ nhân nhất gan, cẩn thận lại tùy ý như đây không nên chọc vào sao?”

“...” Cái gì mà nhất gan, cẩn thận lại tùy ý, có phải là quá mâu thuẫn hay không.

“Ngươi tự mình chọn đi muốn gãy tay, gãy chân hay mời rượu lại cho cô nương này và xưng một tiếng cô nãi nãi!”

“Dựa vào cái gì... ngươi... ngươi là ai?”

“Bản tăng pháp danh là Ngô Sắc.” Vì làm cho đoạn này khổ luyện tự giới thiệu của mình thêm sức thuyết phục, hắn đột nhiên phủ thêm một kiện áo cà sa màu xanh.

Không một ai biết áo cà sa này từ đâu hắn rút ra, càng không ai hiểu một kẻ tự xưng là “bản tăng” tại sao trên đầu lại có tóc, hơn nữa lại khoác áo cà sa màu xanh biếc.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6

“Bàn tăng pháp danh Ngô Sắc”

Hắn chấp tay trước ngực, ánh mắt khê buông xuống, cánh môi khê nở, ngữ âm phảng phất nhẹ như mây trôi.

Bất quá đây chỉ là một câu nói đơn giản mà thôi, nhưng mang theo âm thanh cổ quái kỳ dị, phảng phất ngữ âm ngoan độc, khiến mọi người xung quanh nhất tề im lặng. Thoảng như đây không phải là Quần Anh lâu ồn ào náo nhiệt, mà là đang chìm trong hương khói của chùa thanh tịnh, “Soạt soạt” mỡ thanh lơ lửng bên tai.

Song, sự yên lặng đặc biệt này cũng không kéo dài quá lâu, từ hần mà xuất hiện, và cũng từ hần mà kết thúc.

“Không tin ư ? Đây là văn tự xác nhận của ta, ngươi nếu biết chữ, có thể xem qua một chút, bất quá các bậc tiền bối không thể họa chính xác vẽ đẹp trai của ta.” Không hề báo trước, bất giác Ngô Sắc cong khõe miệng cười đến càn rỡ, lại không biết theo chỗ nào lấy ra một chồng giấy điệp, cấp trên trả hết nợ rõ ràng in dấu quan ấn. “Đến đây, đừng khách khí, mọi người đều có thể xem.”

“Xin hỏi đại sư, làm hòa thượng cũng cần phải có văn tự chứng nhận sao?” Sự xuất hiện của hắn rất thành công giúp Hình Hoan thoát ra khỏi trò khôi hài, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào những văn tự chứng nhận kia hấp dẫn. Nàng tò mò nhẹ nhàng mắt, không thể nhìn rõ, nàng khê kéo áo cà sa màu xanh mà hỏi.

Nghe nàng hỏi, Ngô Sắc đại sư quay lại nhìn nàng bằng ánh mắt thập phần bi ai : “Đương nhiên hòa thượng bình thường thì sẽ không có. Nhưng do sư phụ nói ta có bộ dáng này thập phần không có nửa điểm giống cao tăng đắc đạo, nên mới phải làm văn tự chứng nhận.”

“Nhưng đại sư, cao tăng đắc đạo không cần quy y sao?”

“Đầu ta cạo trọc không thích hợp nên tạm thời hoãn lại.” Hắn phá lệ trả lời thành thực, không quên tiện tay thu hồi lại giấy chứng nhận. “Vị cô nương thật giống vị hôn thê đã chết của ta. Xin hỏi cô nương có vấn đề gì không ? Nếu không hãy cùng ta bỏ trốn.”

Hình Hoan ngờ ngác lắc đầu.

Nhưng sự tình phát triển vẫn không như Ngô Sắc mong muốn.

“Giã hòa thượng ! Không ngờ ngươi cũng tham gia cái đại hội phi pháp này. Lần này ngươi đừng mong thoát được, mau theo ta lên quan.”

Một tiếng nói thanh thúy vọng từ trên trời giáng xuống, đồng thời kèm theo mấy miếng ngói.

Mọi người lần nữa đồng loạt ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy nóc nhà nhiều lỗ thủng lớn. Một lát sau, một bên đóng mái ngói giạt giạt, xuất hiện một cô nương mặc y phục của bộ khoái như chẻ tre nhảy ra, nhảy ra, vỡ sọ đầu đầy bụi, lại “phì” một cái, lập tức khôi phục vẻ trấn định, cầm chặt thanh đao trong tay, xông thẳng hướng vào vị tự xưng là cao tăng đắc đạo kia.

“Cô nương, người lớn lên thật giống tướng mạo của vị hôn thê đã chết của ta.” Chủ nhân của áo cà sa xanh đảo mắt nhìn qua khí thế của người mới từ trên xà nhảy xuống kia, lập tức bỏ chạy, không quên kèm theo một cái mị nhãn cùng với lời nói ngọt ngào như mật.

“Chỉ có loại ngốc tử mới tin lời của mị, ta không tha thứ cho mị lần này nữa đâu.”

“Đừng ! Đừng tới gần bàn tăng. Trên người bàn tăng có ôn dịch, bàn tăng không muốn lây bệnh cho thí chủ.”

Lời này vừa nói ra, thành công khiến cho mọi người đang quay quanh hắn đồng thời lui lại.

Chỉ riêng vị nữ bộ khoái kia không ngừng tiến gần mang theo sát khí mạnh mẽ : “Khốn ! Đừng tưởng có thể chơi chiêu này với ta lần nữa.”

“Ây.. Nguyên lai ta đã chơi ngươi nhiều như vậy. A di đà phật... tội lỗi, tội lỗi!”

“Ngươi đứng lại, còn dám chạy sao?”

...

Âm thanh truy đuổi trong Quần Anh lâu dần dần biến mất, chỉ có lỗ hổng thật lớn trên trần nhà chứng minh chuyện hồi nãy không phải là ảo giác.

Kết quả một đạo ánh mắt mị mai nhìn Hình Hoan.

Đây là kẻ ngu ngốc đi tin lời tên hòa thượng đó.

“Vị cô nương này muốn đi lại trong giang hồ, vẫn là nên phải học người ta thông minh hơn a.”

“Ha ha, cô nương người có bộ dạng thật giống vị hôn thê đã chết của ta.”

“Phốc ha ha ha...”

Lời nói chói tai, tiếng cười giễu cợt, tràn ngập hai bên tai Hình Hoan, nàng cố gắng nặn ra nụ cười ứng đối, thể hiện giống như hoàn toàn không hiểu ý tứ xấu xa của những lời nói kia. Nàng cố gắng học tập lời dạy bảo của các bậc tiền bối, không chạy đi, chỉ ngốc nghếch đứng lại đó, cắn chặt môi dưới mặc cho người khác chê cười.

Vốn đã hạ quyết tâm, bức chính mình mất mùa tai điếc, chờ bọn họ cười đủ, tự nhiên liền phân tán quên đi.

Nhưng chung quy vẫn không ngờ tới, hung thủ gây trận cười này đột nhiên quay trở lại.

“Các vị, thật đắc tội, bản tăng sơ suất quên đem vị hôn thê đi.”

“Ai? Ai?” Hình Hoan không hiểu rốt cuộc là như thế nào, chỉ cảm thấy cổ tay đang lúc thốt nhiên thốt nhiên hạ xuống, lúc sau hoàn hồn đã bị một đạo lực mạnh mẽ kéo lên đến bên cửa sổ, mắt liếc ra ngoài cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy rõ quang cảnh người người đi lại dưới đường cái.

“Làm... làm... làm cái gì? Muốn nhảy lầu? Đại... đại... đại sư, ngài bình tĩnh một chút, đây là lầu tứ đẩy. A A A A A...”

Từ âm cuối thê lương phát ra, có thể nhận thấy đại sư thật sự nhảy lầu không hề có một chút do dự.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ngoại ô. Trầm Hương các, là một am ni cô, một chỗ hẻo lánh, hương khói không tràn đầy, nhưng hôm nay thật náo nhiệt.

“Chắc chắn, vị hôn thê, người sau khi cởi bỏ xiêm y thật rất mê người.”

Đúng vậy, tiếng nói lỗ mãng phát ra từ khách phòng của Trầm Hương các.

Ít nhất từ bộ dáng của Ngô Sắc mà suy ra, cảnh tượng trước mắt dùng câu “Sắc đẹp có thể ăn được” (Nguyên văn là Tú sắc khả com) thật không đủ. Không còn bộ tiêu áo bông kia, thân hình khiến người ta tưởng nhầm là “phỉ lữ” cũng theo đó mà tiêu biến. Trên thực tế, thân thể của nàng vô cùng mảnh mai. Xiêm y trong am ni cô vốn không lớn nhưng mặc trên người nàng lại có vẻ rộng lung phùng. Cho dù bên hông đã được nàng dùng đai lưng thắt chặt, nơi vạt áo vẫn có chút hở ra, xương quai xanh lộ ra bên ngoài, mơ hồ có thể thấy được làn da trắng nõn mịn màng.

Đầu tóc rối bù bất định của nàng đã được xõa ra, tóc đen như mực rủ trên bờ vai, vài sợi không an phận bởi vì mồ hôi mà dính vào chiếc cổ mảnh khảnh của nàng. Khuôn mặt mang nét trẻ con, có chút ngọt mà, lộ ra mấy phần khả ái, ngũ quan không tính là tinh xảo, nhưng thật sự là thanh tú động lòng người. Nhìn thế nào cũng thấy người này so với cô nương trong Quần Anh lâu ban nãy hoàn toàn là hai người khác nhau...

Hắn không hề kiêng nể cứ như vậy thưởng thức, mà Hình Hoan cố nén không thèm nhìn tới hắn, nàng sợ chỉ cần nàng liếc mắt nhìn, không kìm được đối với vị “cao tăng” này hạ sát thủ.

“Thật thâm. Vị nữ thí chủ này có phải đắc tội với ai hay không? Làm sao bị đá thương nặng thế này?” Sư thái vát và xem kỹ toàn bộ vết thương của Hình Hoan, bỗng cất tiếng nói.

“Không biết. Người này là do bản tăng nhặt được.” Hắn không nháy mắt, trả lời.

“...” Nhắm chừng Hình Hoan rốt cuộc nhìn không nổi, quay đầu, tròn tròn mắt trừng thẳng vào hắn “Đại sư, không phải ngài mang ta té sao? Ngài nói ngài là cao tăng khinh công rất cao, đừng nói là từ lầu bốn nhảy xuống mà dù tháp cao bảy thước cũng không hề gì!”

“Thí chủ, người làm sao có thể ngay tại trong Phật Môn thanh tịnh lại buông lời nói dối. Chúng ta rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, bản tăng chẳng qua là hảo tâm xuất thủ tương trợ.” Vừa nói hắn vừa vung tay áo cà sa, không chút e ngại ngồi xuống mép giường, dựa vào Hình Hoan, tiện tay lấy ra chuỗi Phật châu tựa như không hề có việc gì.

Cổ áo hắn hở ra, phát ra mùi đàn hương dễ chịu, hơi dựa sát vào nàng khiến cho mùi hương đó không chút kiêng nể hòa lẫn vào hơi thở của Hình Hoan, làm nàng tâm tư rối loạn, không cách nào suy nghĩ bình thường được. Nàng giống như bị dọa sợ, quay một bên hít thở, cùng hắn bảo trì khoảng cách an toàn. “Rốt cuộc là ai đánh lời nói dối, chẳng lẽ ngài cho rằng ta té xuống dẫn đến u mê, tự mình hoang tưởng.”

“Từ trước đến giờ ta chỉ thấy người khác ngã từ trên cao xuống mất trí nhớ, còn thí chủ té tới hoang tưởng. Xem ra nữ thí chủ rất có tuệ căn, người có muốn quy y của Phật hay không?”

“Người...” Được rồi, hắn thắng. Cho dù lần đầu tiên nhận phong hưu thư của Vĩnh Yên nàng cũng không có tức giận đến mức này, được lắng tên hòa thượng xấu xa. “Người ngồi trên ghế kia đi, nam nữ thụ thụ bất tương thân.”

“Quá cứng rắn, rất khó chịu.”

--Đừng tưởng người có giấy chứng nhận là hòa thượng thì ta không dám làm gì người, có muốn hay không để ta giúp Phật Tổ chinh người.

Lời nói trong lòng Hình Hoan xém nữa bật ra ngoài, nhưng khi bắt được ý cười ẩn dấu trong mắt hắn, nàng đè nén cơn giận trong người, đối phó với hạng người này chỉ có thể lấy độc trị độc, phải ngầm đấu với hắn.

“Sư thái ! Người không cần bận tâm tới vết thương của ta dù sao ta cũng không muốn sống nữa. Chuyện đến nước này ta cũng không ngại xấu hổ, nói thật với ngài vậy. Số mạng ta thật khổ,mới năm tuổi thì cha chết, mẹ ta ngậm đắng nuốt cay nuôi ta khôn lớn, tiếc thay người vốn vọng tưởng có thể trông cậy vào ta , phụng dưỡng người khi già, thay người chăm sóc người thân tới lúc lâm chung. Bọn quan lại tham ác mang ta đi, mẹ ta vì ngăn cản họ nên bị trúng đòn hiểm. Ta thật vất vả chạy thoát, trên đường bị đuổi giết, trốn tới kinh thành, gặp đại sư đây... Hic , cứ tưởng rằng được cứu trợ , nhưng không nghĩ tới, không nghĩ tới... Thế đạo thay đổi, hần hần hần, hần thế nhưng muốn ta làm cái loại chuyện này... Ta phản kháng hần liền đánh ta... Đừng can ta, ta về sau còn sống thế nào nữa...”

“Nè nè, người thật đúng là lấy oán trả ơn. Là ai giúp người giải vây ? Bản tăng bất quá chỉ là khinh công mất hiệu lực nên mới khiến người bị thương, người cũng đừng quá độc ác!” Từ khi sinh ra đây là lần đầu tiên Ngô Sắc nhìn nhầm người, cứ tưởng rằng đây là một cô nương bị lẽ giáo luân thường gò bó. Ngờ đâu trước sau tương phản, làm hắn phản ứng không kịp, không còn đủ tỉnh táo để ứng đối.

Đối với lời biện minh của hắn, Hình Hoan bịt tai không nghe, ôm chặt sư thái khóc lóc kể lể “Ta còn mặt mũi nào mà đi phụng dưỡng nương nữa, van cầu sư thái cấp cho ta ba thước lụa trắng để đoạn tuyệt nỗi bi ai này.”

“Nữ nhân chết tiết, người..”

“Đù rồi! Vị nữ thí chủ này, bản ni tin người, không có cô nương nào lấy sự trong sạch của mình ra nói giỡn. Người phải kiên cường mà sống sót, ngàn vạn lần đừng có suy nghĩ không thông. Nếu người không có nơi nào để đi, Trầm Hương Các cũng nguyện chứa chấp người, Phật Tổ sẽ không ghét bỏ người. Người hãy nhớ kĩ mặt tên lòng dạ sói này, bản ni đi tìm người hảo hảo dạy dỗ hắn.” Vị sư thái vốn từ bi, hiền thực cũng đột nhiên thay đổi thái độ, chặt đứt lời biện minh của Ngô Sắc, vung ống tay áo, lời còn chưa dứt đã vội đi tìm người.

Thấy áo màu lam chính nghĩa vừa biến mất ra khỏi phòng không bao lâu, Hình Hoan đột nhiên ngừng phát ra tiếng khóc , vội sửa sang lại tóc tai mới rồi rối loạn, khoe miệng hé ra một nụ cười khiêu khích, nhượng mảy tròng mắt về phía Ngô Sắc. “Nhìn cái gì, đại sư chưa nghe qua câu độc nhất là tâm địa nữ nhân sao?”

“Có nghe qua bất quá chưa thấy qua.” Một lát sau, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, nặn ra một nụ cười. Hiên nhiên , hắn đã từ trong kinh ngạc hồi thần lại, xoay người lại, cổ ý nhích về phía nàng. “Không biết thí chủ có hay không đã nghe qua vô độc bất trượng phu?”

“Người... người muốn làm cái gì?” Cảm thấy không khí có chút bất ổn , mắt thấy hắn càng ngày càng gần, tim Hình Hoan càng lúc đập càng mạnh, thân mình theo bản năng lui lại về phía sau, dựa sát vào tường.

Thân thể nàng vừa nhấc, nghĩ chạy sang hướng bên kia, hoàn toàn không lường trước, hắn giống như đã sớm phát hiện, tay vừa nhấc lên, áo xanh đã ở bên tường, thành công ngăn cản đường lui của nàng, đốt ngón tay thon dài phá lệ nhàn nhã gõ gõ dọc theo vách tường như có như không. Thường thức chút biểu hiện kinh hoàng của nàng, hắn vừa lòng nở nụ cười : “Nếu thí chủ nói ta đối với người đã làm cái loại sự này, ta đây nếu cho người lãnh hội tư vị của xuân tiêu, há đã có phụ người!”

“Không, không sao cả, ta không sợ bị cô phụ.” Ai nào muốn cùng hòa thượng làm cái chuyện này.

“Như vậy sao được bản tăng không thể để nữ nhân bị cô phụ.” Hắn nói rất nhẹ, hơi thở rừ rừ, càng giống như đang khiêu khích , làm nhiễu loạn tần suất hơi thở của nàng. Nàng dường như nín thở, khi hắn bỗng nhiên nghiêng đầu, chớp mũi chà nhẹ qua mí mắt nàng.

Mắt thấy hắn sắp chạm vào phần môi của nàng, Hình Hoan nhắm mắt, mới vừa tính toán hô to kêu cứu mạng. Bỗng nhiên thấy trước mặt không hề có một bóng người, thay vào đó một cảm giác ấm áp bao trùm nàng, mùi đàn hương nồng nặc khiến nàng mở mắt ra.

Lúc này mới nhận ra áo ni cô màu xanh nhạt nay được phủ thêm một tầng áo cà sa xanh mới.

“Thí chủ tựa hồ rất sợ lạnh, cẩn thận đừng để bị lạnh.” Hắn đứng dậy, sửa sang áo choàng màu trắng nhạt thuận tiện giải thích hành vi của mình.

Lời nói ân cần săn sóc khiến cổ họng Hình Hoan nghẹn ứng lại. Đúng, nàng rất sợ lạnh, rất sợ, mặc dù là mùa hè, cho nên mới không để hình tượng mặc áo hoa bông chống lạnh. Ngay cả tướng công – người chung sống với nàng hai năm cũng không để ý chi tiết này, thế nhưng vị hòa thượng vừa mới quen hôm qua lại nói ra được, điều này khiến nàng vô cùng sợ hãi.

“Ta có việc đi trước, có rảnh rồi sẽ cùng hưởng đêm xuân.” Hắn cất bước đi đến bên cửa sổ, nghiêng đầu nhìn nàng mỉm cười , nói vội một câu.

Chớp mắt, trong phòng chỉ còn mình nàng.

Nếu không có chiếc áo cà sa đang khoác trên người kèm theo những vết thương đang đau nhức nàng có lẽ sẽ nghĩ vị “cao tăng đắc đạo” kia là do nàng tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

“Mau mau, đem tất cả những thứ này lò sưởi, áo bông vào phòng Giáp. Nhị thiếu phu nhân trở về rồi.”

“Nhị thiếu gia không phải đã ra lệnh không được gọi là nhị thiếu phu nhân sao?”

“Nga, đúng, Hình Hoan đã trở lại.”

“Nhưng nhị thiếu gia không phải nói đã hưu nàng rồi sao?”

“Không đúng, không đúng. Ta nghe nói Hình Hoan bị những đồng hưu thư kia ép đến phát điên, trước mặt mọi người trong Quần Anh lâu mà nhảy lầu.”

“Cái người nghe chính là tin đồn nhảm, chính xác là Hình Hoan bỏ trốn cùng nữ bộ khoái.”

“Phi! Rõ ràng là bỏ trốn cùng hòa thượng áo cà sa xanh.”

...

Vô số lời đồn trong Quần Anh lâu mà nhân vật chính của lời đồn đó lại đang nằm trên giường quý phi của Giáp phòng, mặc áo bông màu lục bao bọc kín toàn thân thành một cục, trong ngực còn gắn thêm một miếng sưởi ấm. Dù thế, thân thể nàng vẫn không ngừng run lên cầm cập.

Nàng cúi đầu, vẻ mặt hiện ra một điều bí khuất rất lớn nhưng không dám nói ra.

Triệu Vĩnh Yên đứng trước mặt nàng, hàm răng nghiến chặt, ánh mắt lóe lửa giận mãnh liệt, cuối cùng không kiềm chế được, rống lớn: “Ta rốt cuộc có chỗ nào đáng sợ? Mau nâng đầu heo của mi lên.”

Hình Hoan kinh sợ, không ngừng run rẩy, đối mặt với thời khắc này không có biểu hiện gì phản kháng, dù là nhỏ nhất, chỉ biết vâng lời ngẩng đầu lên.

Chỉ là một chuyện nhỏ mà lại bày ra vẻ bị ức hiếp to lớn là có ý tứ gì? Bộ hần ngược đãi nàng nhiều lắm sao? Hần bùng lên lửa giận gấp đôi, lúc nào cũng có thể xả ra, hết lần này tới lần khác thấy ánh mắt chống đối của nàng, trong lòng ko khỏi loạn nghĩ.

Cuối cùng những lời khó nghe mà hần chuẩn bị định nói đành phải nghẹn xuống, đổi thành một tiếng ho nhẹ: “Người thật không phải là nhảy lầu tự vẫn?”

Hình Hoan lắc đầu như cái trống bỏi. Đối mặt với đồng hưu thư nàng sớm quá quen thuộc làm sao có thể qua hai năm mới nhận thức mà đi tự sát.

“Vậy cùng bộ khoái bỏ trốn?” Thanh âm của hần không tự chủ nâng cao lên, dẫn dắt hỏa khí phát lên.

Nàng không chút nghĩ ngợi, tiếp tục lắc đầu. Thật biết nói đùa, vị bộ khoái kia là nữ nhân sao có thể cùng nàng bỏ trốn.

Lắc đầu chính là phủ nhận, nàng không có cùng nữ bộ khoái bỏ trốn, lời nói trong miệng hạ nhân căn bản không thể tin được. Nhưng, khi ánh mắt hần vừa chuyển, áo cà sa xanh lục được gấp cẩn thận, tâm tình càng lúc càng khó chịu, vô thức buột miệng nói: “Người, con mẹ nó, người bỏ trốn ta còn chưa tính, bộ khoái ta còn chịu được. Người cả nhiên chạy theo người trên đầu không có tóc. Há muốn đem mặt mũi ta vứt đâu?”

“Không đúng, nhị thiếu gia ngài đừng hiểu lầm...” Hình Hoan rút cục không hề lắc đầu nữa, dừng cảm cãi lại.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Hình Hoan dùng hết sức gạt đầu hai cái, từ trên giường quý phi đi xuống, chân vừa chạm đất, một hàn khí lạnh thấu xương xuyên thẳng vào trong tim, nàng hít một ngụm khí lạnh, nhanh chóng nắm chặt tay áo của Triệu Vĩnh Yên, thừa lúc hần không chú ý dùng chân mình đè chặt lại chân hần.

Thấy hần cau mày không vui, đang định nhắc chân rời đi, Hình Hoan liền rơi nước mắt: “Tướng công, ta đối với chàng trung trinh như một, có trời đất chứng giám. Ta không hề biết vị hòa thượng kia là ai. Có lẽ do hần thấy ta bị khi dễ trong Quần Anh lâu, nên giả bộ giúp ta giải vây để mang ta đi. Thực ra... thực ra hần vốn là bọn buôn người! Muốn lừa bán ta đi, nhưng người mua thấy ta xấu quá, chỉ muốn mua cân kị, một cân chỉ đáng một đồng tiền, một đồng tiền á. Cái xứng có một cái móc thật to, làm hư cái áo bông của ta, may mắn ta ý chí lực cường, luôn tưởng đến người đang mong chờ ta về

hầu hạ, ta liền tràn ngập năng lượng, nhắm thẳng đường mà chạy trốn, chạy đến ngoài ô thì được sư thái trong Trầm Hương Các tới cứu.”

Hình Hoan than thở khóc lóc đem sự việc li kì kể lại một hồi mới xong, lúc này Vĩnh Yên mới phát hiện nàng đang ôm chặt lấy hán, đầu tựa vào vai hán khóc lóc thảm thiết.

“VẬY CÁI ÁO CÀ SA KIA LÀ SAO?” Hán rất muốn tin nàng, nhưng ít nhất phải giữ tôn nghiêm cho nam nhi không bị hao tổn. Hán không thấp kém tới mức không bằng một hòa thượng. Song, trực giác mách bảo cho hán biết loại chuyện quỷ quái này ngay cả quỷ còn không tin.

“CHỨNG CỨ PHẠM TỘI.” Nàng siết chặt khuỷu tay, ôm chặt hơn nữa, khó có dịp Triệu Vĩnh Yên không đẩy nàng ra, tùy ý cho nàng làm nũng, phải tích cực tận dụng. “Nhị thiếu gia từng nói, nữ nhi trên giang hồ phải biết tự bảo vệ mình, loại người bại hoại đạo đức, giả mạo thành hòa thượng, cưỡng ép dân nữ tuyệt đối không thể tha thứ. Lần này, Triệu gia trang chúng ta phải vì dân trừ hại. Đây là đạo cụ để lừa gạt của hán, chắc chắn hán sẽ quay lại lấy, khi đó chúng ta sẽ bắt hán giao cho quan phủ.”

“NGU NGỐC, CÔ NGHĨ HÁN CÓ THỂ TỰ CHUI ĐẦU VÀO LƯỚI CHẠY TỚI QUẦN ANH LÂU ĐỂ CHO TA BẮT SAO?” Hán nhìn nữ nhân mà mẹ hán chọn, thật là đầu heo, não heo, thân thể heo. Quả nhiên là một con heo béo.

“HÌNH NHƯ LÀ VẬY. VẬY PHẢI LÀM SAO ĐÂY?”

“CHUYỆN NÀY ĐÂU CÓ LIÊN QUAN ĐẾN TA, NGƯỜI HÁN BÁN CŨNG KHÔNG PHẢI TA.” Cuối cùng hán cũng chân chính khôi phục tinh thần lại, dùng sức đẩy Hình Hoan té xuống. “Mau mang giày, đến hầu hạ những nhân sĩ giang hồ kia ăn cơm, động tác nhanh lên một chút, sau một canh giờ mà không thấy xuất hiện tại phòng ăn ta liền viết cho một phong hưu thư.”

“CHÀNG CŨNG MUỐN DỪNG CƠM Ở QUẦN ANH LÂU SAO?”

“KHÔNG RÀNH.”

“...” Hình Hoan không thể hiểu nổi, chả phải nói lòng dạ con người cũng là ruột thịt sao? Nàng đã hầu hạ hán hơn hai năm nay tại sao mối quan hệ giữa hai người vẫn không tiến triển mà lại còn xấu hơn ban đầu.

Nàng chép miệng lẳng lặng nhìn bóng lưng hán rời đi mà không hề ngoái lại, hai tay siết chặt, móng tay bấm vào da thịt, âm thầm tự nhủ cố gắng, cố gắng một lần nữa. Nếu lần này không được thì ... coi như xong đi.

*

Cho đến khi bước ra khỏi gian phòng, lúc này Triệu Vĩnh Yên mới suy nghĩ lại những lời nàng vừa nói, cảm thấy rất kì lạ.

“NHỊ THIẾU GIA CÓ GÌ PHÂN PHÓ?” Tùy tùng đi theo bên cạnh hán nhìn mãi không hiểu nổi hán, bèn hỏi.

“NGƯỜI ĐIỀU TRA XEM Ở NGOẠI Ô CÓ AM NI CÔ TÊN TRẦM HƯƠNG CÁC KHÔNG?”

“A! THÌ RA HÌNH HOAN KHÔNG CÙNG HÒA THƯỢNG BỎ TRỐN MÀ LÀ CÙNG NI CÔ À?”

“...”

*

CÓ THỂ NÓI SỰ VIỆC HÌNH HOAN NHẢY LẦU CÙNG HÒA THƯỢNG ĐƯỢC LƯU TRUYỀN RẤT NHIỀU, CÀNG LÚC CÀNG LỢI HẠI.

Thế nên Hình Hoan không thể nào chịu nổi áp lực, rốt cuộc cũng ném được tư vị của miệng lưỡi thế gian, đưa ra quyết định không bao giờ nữa xuất hiện trước mặt người giang hồ, bị làm trò cười thực là khổ sở.

Thế nhưng, hết lần này tới lần khác trời đều không muốn chiều lòng người.

Nghe người chủ trì đại hội nói, ba ngày sau Triệu nhị thiếu gia sẽ dẫn dắt mọi người tham quan kinh thành.

“...AI LÀM NGƯỜI TỔ CHỨC?” Hình Hoan dừng cảm đặt câu hỏi. Tham quan kinh thành? Tên nào ngu xuẩn tổ chức cái này, có tiền boia sao?

“TRIỆU GIA TRANG!” Mao Sơn chương môn – người chịu trách nhiệm hỗ trợ giải thích các thắc mắc.

“...”

Hình Hoan im lặng thu hồi thái độ bất mãn mới vừa rồi dành cho đối phương, nhận lệnh phái người đến biệt viện tìm Triệu Vĩnh Yên.

Kết quả, tìm hết biệt viện của Triệu gia trang cũng không thấy bóng dáng Triệu Vĩnh Yên đâu. Không những thế nàng còn huy động mọi người lục soát các thanh lâu, trà quán, tửu lâu... ở kinh thành nhưng kết quả cũng không thấy.

Nàng đành phải nói Triệu nhị thiếu gia mang bệnh, thân thể không khỏe không thể đi cùng các vị. Mọi việc có thể thông qua nhà hoàn là nàng.

Cho nên

“Hình Hoan cô nương, ngày hôm qua không phải cô bỏ trốn với hòa thượng giả mạo sao?”

“...”

“Hình Hoan cô nương, nghe nói người kia thực ra là một ni cô không phải là hòa thượng, có thật vậy không? Mà cũng phải, làm gì có nam nhân nào đẹp như vậy?...”

“...”

“Hình Hoan cô nương, cô không phải là thiếp thân hầu nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân sao? Nghe nói, hai người đó chưa hề viên phòng, có thật không vậy?”

“...”

“Nói như vậy có phải Triệu Vĩnh Yên có bệnh mà không tiện nói ra à? Chắc chắn, thực nhìn không ra, còn tưởng rằng là một nhân tài mới xuất hiện, ai dè lại có bí mật không thể hé răng như vậy.”

Cứ như thế, những chuyện cảm kị của Triệu gia trang đều bị bóc ra bàn luận hết.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

“Đúng rồi, Hình Hoan cô nương, nghe nói Triệu gia trang Đại thiếu gia vì thất tình, rời nhà bỏ trốn, có phải hay không?”

“Phải!” Hình Hoan nhẹ nhàng đáp lời.

“Suốt hai năm hần không trở lại sao? Ta nghe nói đại thiếu gia phong thần tuần lẫm, những nhi nữ bình thường thấy đại thiếu gia đều nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu) làm sao có thể thất tình. Người đã gặp qua người khiến hần thất tình chưa? Đáng về thế nào?”

“Chói lọi như hoa xuân, trắng như trăng thu.” Trên sách đều hình dung những mỹ nhân như thế. Trời mới biết, nàng ở Triệu gia trang hai năm nay ngay cả quỹ ảnh còn không thấy, bà bà thì không muốn nói. Chẳng qua là giang hồ thích nghe nhiều chuyện (tám chuyện) nàng cũng không keo kiệt gì, đem hết những tin tức nghe được từ bọn hạ nhân ra cung cấp cho họ. Chỉ cần chủ đề không xoay quanh về nàng thì nàng tận lực phối hợp.

“Người có thể dùng miêu tả trừu tượng quá hay không?”

“Xinh đẹp như hoa mùa xuân, làn da trắng như trăng mùa thu.” Nói như thế chưa đủ cụ thể hay sao.

“...Còn có thể hay không miêu tả chi tiết thêm nữa?”

“Lớn lên giống ta.” Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách hay, nàng đành phải tóm gọn như vậy.

Hình Hoan thành công, chiêu này rất hiệu quả, mọi người im lặng không lên tiếng hỏi nữa. Đối người con gái trong truyền thuyết kia, có thể làm Đại thiếu gia phong lưu tuần lẫm kia thất tình, cũng nhất thời mất đi hứng thú thăm dò.

Cũng chính ở bầu không khí yên tĩnh này, bỗng có tiếng ai đó lầm bầm lầu bầu rất nhẹ, cũng lộ rõ vẻ phá lệ.

“Ừ, đó có phải Triệu gia trang Nhị thiếu gia hay không? Chẳng phải nói hôm nay thân thể hần không khỏe nên mới để cho Hình Hoan cô nương thay mặt hần sao?”

Tiếng nói vừa phát ra, thành công thu hút sự chú ý của mọi người.

Hình Hoan theo bản năng nhìn theo tầm mắt mọi người vừa chuyển, hướng ngón tay của người nọ vừa chuyển.

Một thân áo choàng thanh sắc tư thái oai phong, khí thế đậm bạc mà bức người tản mát một cách tự nhiên, mỗi động thái đều phảng phất khí thế hơn người...Trừ Triệu Vĩnh Yên còn có thể là ai nữa?

Có thể gặp hần trên đường Hình Hoan cũng không mấy ngạc nhiên, có ngạc nhiên thì cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy cô nương đi bên cạnh hần.

“Ngươi như thế nào lại ở chỗ này?” Cơ hồ là ngay khi Triệu Vĩnh Yên nhìn thấy nàng, không chút che giấu cũng không cảm thấy chột dạ, cứ như vậy công khai dẫn vị cô nương tiến đến, còn nhều lông mày, giọng điệu có chút không vui.

Tựa như sự tồn tại của nàng phá hư chuyện gì tốt đẹp, hơn nữa chính là mang cho người ta một cảm giác chướng mắt, khiến cho trái tim Hình Hoan đau xót. Không tự chủ hướng nhìn cô gái xa lạ kia.

Nàng ấy mặc một thân màu trắng, tay áo rộng phiêu dật, kiêu dáng thất lưng hài hòa, vừa vặn ôm lấy thân hình thon thả, trên váy thêu hình hoa Mẫu Đơn nở rộ, tựa như dung mạo của nàng, tươi đẹp đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hình Hoan cúi đầu nhìn mũi chân, nghĩ thế nào cũng tự ti mặc cảm, thanh âm không tự chủ mang theo cảm giác tội lỗi. “Ta bồi đoàn người đi dạo kinh thành.”

“Vậy sao? Cực khổ rồi!” Coi như hần có lương tâm, kịp thời khích lệ một câu.

“Vi giang hồ mà phục vụ, hần là nên như vậy.” Hình Hoan cố gắng che giấu hết tâm tình của mình, duy không thể che giấu ánh mắt hướng nhìn về vị cô nương kia.

“Nhị thiếu gia, đây chính là người không đúng. Chúng ta còn tưởng thân thể ngươi khó chịu nên mới phái nha hoàn tới tiếp đón chúng ta, nguyên lai là người đi tiếp hoa mỹ quyền. Tuy nói thân nam nhi khó tránh khỏi phong lưu nhưng ngươi cùng nhị thiếu phu nhân sống chung bấy lâu nay nếu muốn vụng trộm cũng không liên nhanh như vậy.”

“Nhị thiếu phu nhân? Ngươi đã thành thân sao? Sao chưa từng nghe ngươi đề cập tới?” Vị cô nương kia đột nhiên mở miệng.

Lời nói vô tình khiến tâm Hình Hoan căng thẳng, từng câu từng chữ như lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào trái tim nàng. Thì ra hần dùng thân phận độc thân để đến bên cạnh các cô nương khác. Lần này hần đáp ứng cùng nàng lên kinh thành chỉ vì để gặp cô nương này thôi sao.

Hóa ra trong mắt hần nàng vốn dĩ chỉ là một nha hoàn tùy tiện gọi tới sai sử thôi sao?

Triệu Vĩnh Yên rất nhanh liền cho Hình Hoan một lời giải đáp.

“Chỉ là kẻ râu ria, không cần thiết nhắc đến.” Hần nóng lòng, gần giọng phui sạch, lại không nhịn được nhìn được liếc về phía Hình Hoan.

“Nhị thiếu gia, lời này người nói thật quá đáng rồi. Nếu ta không lầm thì nhị thiếu phu nhân là người được cưới hỏi đăng hoàng sao có thể là kẻ râu ria.”

“Ta đã cấp cho nàng phong hưu thư chỉ là nàng không chịu đi mà thôi.” Lúc nói chuyện, Triệu Vĩnh Yên thâm ý liếc mắt nhìn Hình Hoan.

“Ta...” Trong bụng đầy ủy khuất, làm Hình Hoan nóng đầu, suýt nữa đã định thay mình biện minh.

“Câm miệng.” Triệu Vĩnh Yên hoàn toàn không cho nàng có cơ hội nào, một tiếng gầm nhẹ hoàn hảo làm cho nàng sợ đến lui đầu, câm như hến.

Hần vừa dứt lời, ánh mắt của vị cô nương kia đột nhiên sáng lên, động tác lưu loát rút thanh nhuyễn kiếm ở bên hông, triển khai giá thể. “Nga, ta nhận ra các ngươi, không có việc gì làm lại ở đại hội phi pháp. Lần trước bị tên hòa thượng giả mạo can thiệp, coi như các ngươi may mắn, hôm nay ta sẽ bắt các ngươi lên quan phủ!”

Lời kịch quen thuộc, khiến cho Hình Hoan nhận ra vị cô nương đó chính là nữ bộ khoái từ trên trời nhảy xuống tại Quán Anh lâu hôm đó.

“Hô ly tinh! Bệnh thần kinh! Lăn lộn trong giang hồ sao gọi là phi pháp?”

“Đừng! Bang phái hỗn tạp chính là phạm pháp.”

Đột nhiên xuất hiện trận cãi vã, khiến mọi người chú ý. Triệu Vĩnh Yên lúc này mới nhìn về phía Hình Hoan, thấy nàng an tĩnh tựa như không tồn tại, một cỗ hỏa khí bất chợt xông lên. Hần thốt nhiên giơ tay lên, đem nàng kéo qua một bên, tức giận ra lệnh. “Ai khiến ngươi bồi bọn họ?”

“Do ta không thấy ngươi nên mới phái tới, nếu ngươi không thích ta đây về trước, ngươi ở lại vui vẻ.”

“Chờ một chút...” Hần còn chưa hô xong, Hình Hoan đã giả tăng cước bộ, nhanh như chớp chạy ra. Vĩnh Yên tức giận không thể phát tiết ra được đành chăm chăm nhìn vào bóng lưng kia. Nàng không có nhìn thấy hần đang bề bộn sao? Cứ như vậy làm hần tức giận, hại hần biến thành cái đích để mọi người chỉ trích, đem phiền phức ném cho hần rồi bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Đơn giản là mới vừa rồi có trên cả trăm người cả nam lẫn nữ khí thế bức người. Tuy đao kiếm trong tay họ không ra xuất ra nhưng vẫn khiến cho dân chúng bình thường không rét mà run. Khó mà bảo đảm quán trà này không phát sinh ẩu đả, để tránh không bị liên lụy, nhanh chóng rời đi là thượng sách.

Cho dù chường quỹ, tiểu nhị nhất tề đồng loạt ra trận, tặng nước trà để an ủi giữ khách lại, nhưng cuối cùng vẫn là người đi trà lạnh.

Duy nhất chỉ còn lại mấy khách nhân ở bàn trà bên kia...

Nam tử ngồi gần cửa sổ, kê chân lên gác, búi tóc buộc lỏng lẻo thả lòa xòa ra phía sau ót, lộ ra cổ hơi thở chết chóc suy sụp, lại khoác thêm trên mình một thứ tựa như áo cà sa, xanh đậm chói mắt, thật giống như chồi non mùa xuân nảy mầm từ dưới đất vươn lên, thanh tân lại khiến cho người nhất khó có thể thích ứng.

“Thí chủ, tự này ... Ai !!” Hắc châu mỳ nhìn chữ viết trên giấy của vị nam tử ngồi đối diện, đầu vừa khẽ động, trông mắt vừa chuyển, nhìn lướt qua đám người trong gang hồ kia, một cái tiểu áo bông đặc biệt hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hắn.

Mượn một tiếng thở dài nặng nề, hắn không được tự nhiên xoay người lại, đưa lưng về phía cửa sổ, sợ nữ nhân đáng chết kia nhìn thấy hắn.

“Đại sư cứ nói, đừng ngại ....”. Vị thí chủ ngồi đối diện kia không một chút nghi ngờ, cho là hắn có điều chi khó nói. “Thí chủ có phải là thương nhân? Nếu bản tăng đoán không sai, thiên ý quyết thí chủ sẽ mắc vào một tai kiếp sắp tới. Nhẹ thì rủi ro, nặng thì nhà có huyết quang...” Nói được một nửa, hắn đột nhiên ngừng lại, bởi vì cách đó không xa có người đột nhiên dừng lại cước bộ.

Ngộ Sắc căng thẳng thần kinh, chậm rãi nghiêng đầu, không để lại dấu vết hướng đầu sang phía bên kia mà nhìn chăm chú. Còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, liền nghe được một lời nói bạc bẽo, hà khắc truyền tới – “Chỉ là kẻ râu ria, không cần thiết nhắc tới”.

Trực giác nói cho hắn biết nhất định có trò hay diễn ra, bỏ lỡ sẽ hối hận. Nghĩ đến đó, Ngộ Sắc vênh tai, tiếp tục nghe trộm.

“Ta nói Đại sư, ngài trước phải nói rõ đã.”

“Đại sư bây giờ muốn cùng Phật trao đổi, thỉnh thí chủ đừng quấy rầy.” Hắn mắt không dời ném lại một câu.

Vị thí chủ biết điều một chút liền lui qua một bên, thờ cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ quấy rầy đến Đại sư tham thiền.

Mặc dù như thế nhưng tiếng ồn ào ở đầu kia vẫn như cũ khiến Ngộ Sắc rất khó tập trung lỗ tai mà nghe rõ tình huống.

Cho đến khi bóng dáng Hình Hoan dần dần nhích tới gần bên cửa sổ quán trà, hắn mới hoàn hồn chau lại đôi mày, tầm mắt đuổi theo bóng dáng nàng đang đi đến. Lý trí nói cho hắn biết, nữ nhân này rất phiền toái, không nên chọc thì tốt hơn. Nhưng thấy dáng vẻ cô đơn tràn ngập quanh nàng quá mức rõ ràng, hắn muốn quên cũng thật khó khăn.

Không tự chủ được, hắn nặng nề ho khan, cố gắng thu hút sự chú ý của nàng, nhưng kết quả, mắt nhìn thấy bóng dáng quen thuộc bên cửa sổ kia, nàng vẫn hồn nhiên chưa liếc sang chỗ khác.

Cho nên, Ngộ Sắc quyết định hóa bị động thành chủ động, quý thần xui khiến hắn vươn tay, chính xác không lầm rơi vào hông của nàng, dùng sức nắm chặt.

“A...!” Nàng há mồm, thần sắc khiếp sợ, kêu lên.

Ngộ Sắc không để cho nàng kịp hô lên thành tiếng, dùng lực khéo léo đem nàng kéo đến bên cửa sổ, nhưng ngay sau đó vừa vặn ôm lấy nàng, về bối rối thoáng hiện qua trên khuôn mặt hắn. Liền sau đó nhanh chóng khôi phục thành bộ dáng cà lờ phát phờ: “Người vẫn khỏe. vị hôn thê?”

“... HÒA! THUỘNG! THÚI!”

Chuyện xảy ra trên thế gian thật kì quặc, có một số ít người, tại một số thời điểm, cho dù ở cùng một quán trà uống trà, có thể cũng không gặp được. Nhưng cũng có khi, hằng ngày cũng có thể gặp được. Cũng giống như bây giờ, Hình Hoan vô cùng kinh ngạc khi nghe thấy tiếng nói quen thuộc phát ra từ phía sau, toàn bộ kinh ngạc dần dần thành tức giận.

“Hur! Đừng kêu, hãy để dành đêm xuân rồi hãy kêu.”

Khóe miệng hắn nở ra nụ cười rạng rỡ, Hình Hoan ngược lại rất tỉnh táo. Coi như nàng là nữ nhi giang hồ, cũng phải tuân thủ kỷ cương pháp luật, từ trước đến nay nàng vẫn vì biểu hiện công dân tốt của bản thân mà tự hào.

Không thể để hắn xúc phạm hình pháp của nàng. Nghĩ tới đó, nàng xoay người lại, hừ lạnh, “Đại sư, vị hôn thê của ngươi không phải đã chết rồi sao?”

Hắn mỉm cười đánh giá nàng trong chớp lát. Nhớ được vài ngày trước, khuôn mặt này còn thể hiện vẻ mặt rất sinh động phong phú, trước mắt, rất giống như con dê mèn bại trận. Hắn không tính là kẻ hoa tâm gieo tình khắp chốn, vào giờ khắc này vô duyên vô cớ sôi trào, “Ngươi không phải là còn sống rất tốt sao? Đi, ôn chuyện cũ chút đi.”

Vừa nói, hắn không khỏi vô thức giữ chặt cổ tay nàng, nhấc chân liền hướng cửa quán mà đi. Dù Hình Hoan dùng hết khí lực toàn thân, cũng không thoát khỏi sự kiềm chế của hắn. “Đại sư, người... , người có vị hôn thê sao? Người không phải là người xuất gia à?”

Đột nhiên, phía sau hai người truyền tới một giọng nói yếu ớt, Ngô Sắc bỗng dừng dừng lại cước bộ, giống như gặp phải thứ gì cực nóng, lập tức buông tay Hình Hoan, mang khuôn mặt tươi cười, xoay người, nhớ lại chính sự. “Nga, thí chủ, là như thế này...”

Như thế nào? Hắn nhíu mi tâm, âm thầm trong lòng nghĩ ra vô số lời nói dối, cuối cùng lại bị mình từng cái bác bỏ. Đã sớm biết gặp nữ nhân đáng chết này là không có chuyện gì tốt, hắn lại còn ngu xuẩn đi trêu chọc nàng. Mắt thấy con dê béo sắp đến miệng lại chạy đi mất, Hắn ảo não nhắm mắt lại, không kiềm được than nhẹ một tiếng.

Tình thế nhanh chóng xoay chuyển, Hình Hoan chiếm thế thượng phong, vô cùng nhàn rỗi, đánh giá nam tử xa lạ trước mặt kia.

Chỉ thần nhiên liếc mắt một cái thôi, một cỗ thần phục đột nhiên nảy lên, không ngờ có người có thể đem giang hồ đáp chơi thành như vậy. Khuôn mặt tràn đầy phong độ của người tri thức, nụ cười thanh tân, diện mục toát ra tử khí, tựa như đóa đào nở rộ. Chợt nhìn qua tựa hồ như kinh luân đầy bụng, xuất khẩu thành thơ. Nhưng mà! Tại sao, hắn lại có thể như vậy: Toàn thân mang bạc, hơi thở toàn nồng đậm hơi tiền quả thực khiến cho người ta giật sùi gan.

Xiêm y khảm tơ vàng mọi nơi mọi chỗ, nhin.

Trên đai lưng gắn mã ngân sức, cũng nhin.

Trên cổ đeo nhiều dây xích vàng chói lấp lánh. Có cần hay không mang nhiều như thế, a?

Hình Hoan bị cả kinh há hốc miệng, vừa định dời đi ánh mắt không đếm xỉa gì đến hắn. Nhưng bỗng nhiên nàng chợt chú ý nhận ra trong tay của hắn đang cầm cây quạt trên mặt có viết chữ.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Quang mang phút chốc lóe lên trên phượng nhãn rồi biến mất không dấu vết, nàng bỏ qua suy nghĩ lạnh nhạt, thờ ơ, nghiêng người, hướng về phía Ngô Sắc mỗi nhắc một nụ cười xấu xa, hạ thấp giọng đặc ý nói: “Người vẫn tiếp tục túm chặt ta à? Người đi lại trong giang hồ, sao khó tránh khỏi ướt giày.”

“Không văn hóa, bình thường đứng bên bờ sông sao có thể không ướt giày được.” Hắn mím môi, neho mắt nhìn lại, khoe mắt đuôi long mày hàm chứa sự châm biếm

“Thì ra là vậy, ta không có văn hóa, vậy người đi tìm người có văn hóa tới giúp người đi.”

“Ai nói người không có văn hóa, bản tăng giúp người trừng trị kẻ đó.”

Hắn đành chọn cách thỏa hiệp làm Hình Hoan thỏa mãn, nàng xoay người, bày ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu, ai oán nhìn về phía vị nam tử xa lạ kia, khoe mắt ngân lệ. “Nhâm công tử, ngài hiểu lầm...”

“Ừa, vị cô nương này làm sao biết tại hạ họ Nhâm?”

“Trực giác...” Vị công tử này, nếu muốn người ta không biết phiền đừng đem tên mình viết lên phiến quạt, đã vậy còn viết lớn như vậy.

“Đại sư, ngài quả thực không phải là người thường, ngay cả vị hôn thê của ngài cũng có thể đoán trước mọi việc.”

“Nhâm công tử, xin đừng nói vậy nữa, ta giờ đã không còn là vị hôn thê của đại sư nữa. Ngài nói như thế, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của đại sư. Ta cùng với đại sư đứng là đã từng có hôn ước, nhưng trước ngày thành thân, đại sư bỗng nhiên phát hiện Phật Tổ càng cần hắn ta hơn, liền không từ mà biệt lập tức xuất gia. Trải qua mấy năm, ta suy đi tính lại, nhận thấy không thể cùng Phật Tổ tranh giành. Nếu thương hắn, nên yên lặng chấp nhận ý muốn của hắn. Cho nên, lần này đến gặp, chính là muốn cùng đại sư kết thúc trần duyên, coi như... coi như... ta đã chết, kiếp này vô duyên chỉ đành hẹn kiếp sau tái tục, qua một thời gian ta cũng sẽ xuất gia, theo hắn phụng dưỡng Phật Tổ, phổ độ chúng sanh.”

Giống như lần trước, nàng chỉ cần phóng đại một chút, một câu chuyện xưa có đầu có đuôi liền hạ bút thành văn. Không cần cấu tứ, không cần chi tiết, cứ như vậy sinh động như thật, tựa như đó thật sự là chuyện xưa đang được kể lại. Năng lực nghiệp vụ như thế thuần thực, để cho Ngô Sắc xem thế là đủ rồi.

Bởi vậy có thể thấy được, có lẽ nàng – một người không có vị hôn phu để bãi đường thành thân thì so với việc làm vị hôn thê đã chết của hắn tốt hơn nhiều.

“Ta đã sớm biết chúng ta là một đôi tri kỉ mà, quả nhiên nàng rất hiểu ta.” Hừ, trong ngày thành thân chạy đi xuất gia.. Nếu có lần sau sao ngươi không đem ta nói thành ti tiện thêm chút nữa!!!

“Ân, ta biết!!” Không cần ta nói, bản thân ngươi cũng đã ti tiện lắm rồi.

Hai người trong lòng thầm nghĩ, người ngoài nhìn vào không hiểu. Làm người đứng xem như vị Nhâm công tử kia, chỉ có thể ở giữa “Mi lai nhân khứ” nhìn ra liễu tình thâm ý khó cất, sinh tử tùy người. Rất hiển nhiên, đoạn tình trần thế hiếm có này khiến hắn cảm động. “Ta rất thông cảm với nghiệt duyên của ngươi, thật sự khiến người ta xúc động. Nhưng đại sư, vừa rồi ngài nói đủ loại thí dụ như về việc sống chết của ta. Ta thật sự sẽ có rủi ro hay tai ương dính máu hay sao?”

“Nhâm công tử, nơi đây nhiều người nhiều miệng, không nên nhiều lời.” Không đợi Ngô Sắc mở miệng rao giảng, Hình Hoan vội trách móc.

“Không sao, vậy nếu không chê thì xin mời đại sư cùng vị sư thái tương lai ghé đến phủ của tại hạ để dễ bề nói chuyện.” Nhâm công tử vội vã đáp lời của nàng, không để cho bọn họ có cơ hội né tránh.

“Nếu thí chủ nói như vậy...., thôi được vậy chúng ta đành tận lực mà giúp người vậy.” Ngô Sắc bày ra vẻ mặt do dự, thật sự rất cố mà làm. Thế nhưng, hắn lại lôi kéo Hình Hoan chạy như bay, một chút cũng không do dự, nàng không nhìn được liếc nhìn quán trà không có một bóng người, ân, đây mà là nhiều người nhiều miệng sao?

Hình Hoan trịnh trọng gật đầu, nhanh chóng theo đuôi Ngô Sắc, nàng kim lòng không được liền nói “Bạc lửa gát chia đều.”

“Tam – Thất”

“Ngũ – Ngũ” Nàng kiên định chắc giá.

“Lục – Tứ” Hắn khóc miệng co giật, tìm kiếm sự nhân nhượng.

“A...! Nhâm công tử đột nhiên ta nhớ tới...”

“Ngũ – Ngũ!!!” Ngô Sắc cảm nhận được tư vị trong lòng co rút đau đớn, ôm lấy ngực, hạ thấp giọng bắt đầu đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Giăng Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Dựa theo tài liệu thu thập về Nhâm gia, dọc theo đường đi Ngô Sắc dùng biện pháp duy nhất: Lờ đi ý nhiều làm phương thức chỉ giáo nàng. “Có làm hay không, hắn keo kiệt như vậy làm sao có thể lừa gạt a.” Hình Hoan không cần nhiệm vụ mang tính khiêu chiến này để tận hưởng cảm giác thành công, nàng chỉ để ý kết quả cuối cùng.

“Ta không tin hắn là kẻ dụ mãi không được. Quyết định! Dùng mỹ nhân kế, ngươi làm, ta ở phía sau tiếp ứng.” Ánh mắt hắn kiên định, chí khí bùng bùng nói.

“Nói đùa! Ta đã thành thân, là người đã có phu quân” Nàng còn đang trình liệt giải thích từng từ, bỗng nhiên bị một chậu nước lạnh dội thẳng mặt, khiến Hình Hoan im lặng.

Bốn phía, nhất tề im lặng, mấy nha hoàn nho nhỏ ngây ngốc đứng chết trân tại chỗ, Nhâm Vạn Ngân đang dẫn đường phía trước dừng cước bộ tò mò nhìn lại, ngay cả bọn hạ nhân cũng nhìn về phía nàng.

Những ánh mắt đồng loạt quét qua nhìn Hình Hoan, nàng run rẩy ngây người, nước không ngừng theo lọn tóc rơi xuống, chỗ ngồi bên chân nàng đã sớm ướt đầm. Một hồi lâu, Hình Hoan ngẩng đầu lên, hất xi văng dãi, mọi người mới tỉnh lại. “Đại sư, ngài ... đây là sao ....” Nhâm Vạn Ngân kinh ngạc nhìn bằng chứng phạm tội vẫn còn nằm trong tay Ngô Sắc. Rõ ràng là một chậu đồng, nhưng nghĩ mãi không ra về hành động của Ngô Sắc đối với vị hôn thê tiền nhiệm, chỉ có thể chờ đợi câu trả lời từ phía đại sư.

“Nga, khiến cho thí chủ chê cười. Đây chỉ là một tập tục nhỏ của quê hương ta trước kia. Hắt nước là biểu trưng cho sự tôn kính, quý mến. Ta tôn kính nàng nên không nhìn được tội nước nàng. Cảm phiền thí chủ có thể cho nàng mượn một bộ xiêm y chứ? Đừng để nàng cảm lạnh.”

“Được, được, được.” Nhâm Vạn Ngân dùng sức gật đầu, tỏ vẻ thông hiểu, còn suy nghĩ một hồi xem có muốn bị dội một chậu nước vô người hay không. Cũng may, hắn còn nhớ rõ việc cấp bách trước tiên là kiếm một bộ y phục cho Hình Hoan mặc để không bị cảm lạnh, vội vàng hướng phía mấy nha hoàn đang đứng thất thần phân phó “Còn đứng chết trân đó làm gì, mau mau kiếm một y phục cho sư thái tương lai rồi đưa đến sư thái một gian phòng. À, không cần phải quá tốt, vị sư thái tương lai này là người giản dị.”

“Đa tạ thí chủ, thí chủ vui lòng chờ đợi một chút đợi nàng thay xiêm y xong rồi chúng ta cùng nói chuyện.” Hắn chấp tay trước ngực, lễ phép chu đáo đưa

Nhâm Vạn Ngân rời khỏi, liếc mắt thấy Hình Hoan vẫn đứng tại chỗ bất động, hai gò má nóng đến đỏ bừng. Nàng nhìn hắn một cách tàn bạo, lửa giận như bất cứ lúc nào cũng có thể tuôn trào. Hắn mang vẻ mặt bất hảo tươi cười trách móc “Hất nước thật sự là biểu tượng cho sự tôn kính, người xuất gia không biết nói dối đâu.”

“Ta biết.” Nàng kiềm chế cảm xúc, trong thanh âm lộ ra sự nhẫn nhịn.

“Vậy thì tốt, người như vậy thật có văn hóa, nói vậy người nhất định hiểu.” “Hừ, chẳng phải tôn kính cũng không cần dội nước sôi sao!”

Nước sôi từ trên đầu dội xuống, tại sao cái đầu người kia không sưng thành đầu heo?

Sự hoài nghi trong lòng không có thể nói ra miệng, cửa phòng “Cạch” một tiếng bị mở ra, Hình Hoan sau khi thay xiêm y đi ra, Ngô Sắc cảm thấy chậu nước kia tạt quá thật đúng. Đúng như hắn dự đoán, nàng sau khi cởi bỏ chiếc áo bông nóng đầm hương vị quê mùa kia, nữ nhân này mặc dù không nỡ lệ đến mức khuyh thành khuyh quốc nhưng vẫn có thể làm xao động trái tim người ta trong chốc lát. Mỹ nhân kế, dĩ nhiên phải có mỹ nhân phối hợp mới thành. “Hào, đi thôi, tốc chiến tốc thắng.” Thành thực mà nói, Hình Hoan không hề để ý hình dáng của nàng, nàng chỉ muốn nhanh một chút hoàn thành chánh sự.

Nhưng hết lần này tới lần khác cái tên giả hòa thượng này so với mục tiêu của bọn họ càng khó hầu hạ hơn. Không những không thể cho nàng đi thực chiến như ý nguyện, còn cứng rắn đem nàng trở lại. Mũi chân vừa nhấc, liền đá văng cửa phòng, không nói tiếng nào mà đem nàng đưa đến trước đài trang (bàn trang điểm của nữ nhân thời xưa).

Hình Hoan còn ngây ngô chưa kịp hiểu hắn định làm gì, đã cảm thấy da đầu truyền đến một trận đau nhói, ngược lên nhìn thấy mình trong gương tóc tai tháo ra. Cái tên hòa thượng nên thủ thanh quy không gần nữ sắc kia đứng bên, nàng cau mày khó chịu: “Người muốn làm gì, sẽ không phải bắt ta quy y thật chứ? Ta không cần!”

“Ài, kiểu tóc của người thật quá xấu đi nha. Mau đưa lược đây.” Hắn trừng mắt lên, lờn quan tâm nàng đang hồ ngôn loạn ngữ. Âm thầm nghiêng đầu nhìn về phía gương đồng, nghĩ ngợi xem mặt của nàng nên tạo kiểu gì là phù hợp.

Lời nói của hắn làm cho nàng cảm thấy buồn bực, nhũn chặt chân mày. Thanh âm của hắn có mấy phần tương tự như Vĩnh Yên, chỉ có điều không đa thương người như Vĩnh Yên. Triệu Vĩnh Yên cũng thường nói tóc nàng rất rất xấu, mặt cũng xấu, đi ra ngoài sẽ làm mất mặt hắn.

Trên thực tế, ngoại trừ mẫu thân, không có một ai khen nàng đẹp. Nàng cũng chưa bao giờ cảm thấy đẹp xấu có gì quan trọng. Trước khi xuất giá, mẫu thân có dạy làm thê tử chính là đem tướng công mình hầu hạ cho tốt, không nói huyền thuyên, không ghen tuông vô cớ,... Ân cần dạy bảo hết mực, nàng nhớ rất rõ, từng câu từng chữ mà mẫu thân nói. Cho là chỉ cần tất cả đều làm được tướng công sẽ đối với nàng tốt hơn một chút.

Song, chỉ một câu nói “Chỉ là kẻ râu ria, không cần thiết nhắc tới.” làm cho nàng hiểu ra rằng phải chăng mình đã đi nhầm hướng. Hai năm, nàng đối với hắn chẳng qua là kẻ dư thừa. “Ta thật xấu lắm sao?” Nàng yếu ớt mở miệng, không quan tâm người bên cạnh là địch hay bạn, cũng quên lãng sự đụng chạm, chỉ lo thỉnh giáo hắn.

Trong giọng nói ẩn chứa điều gì đó khác so với giọng nói trước kia đã để lại ấn tượng trong hắn một trời một vực, Ngô Sắc ngăn người, thuận thực tạo dáng trên mái tóc đen để không rối loạn. Hắn cười cười, nhìn nàng trong gương đồng, “Rất đẹp, không xấu... ta đã thấy có nhiều người so với người còn xấu xí hơn.”. “Lời người nói thật khó làm cho người khác tin tưởng” Nàng nhấn mặt, thật sự rất khó tin tưởng lời hắn.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Ừ, lời này hắn không phủ nhận thậm chí còn đối với suy nghĩ làm rõ sai trái của nàng mà mỉm cười, thuật tiện lấy một túm tóc cuộn ra sau, hắn nghiêm túc cẩn thận đề lực nhẹ giọng khuyên nhủ nàng đang cố chấp, hồi sau mới e dè hỏi. “Người thật sự thành thân rồi?”

“Dĩ nhiên.” Khó có dịp Ngô Sắc ở trước mặt nàng nói thật, nàng cao giọng, bưng bưng khí thế.

“Vậy tại sao lại ở Triệu gia trang làm nô tỳ?”

“Di, sao người lại biết?” Nàng tò mò trong chốc lát, ngấm lại đây cũng không phải là điều bí mật gì, hắn biết cũng không kì quái.

“Ta là nhi nữ giang hồ, tướng công cũng là người trong giang hồ. Tất cả không câu nệ tiểu tiết nên thành thân là một chuyện, làm công là một chuyện khác, không hề mâu thuẫn.”

“Vậy tướng công của người đâu?” So sánh với thân phận nha hoàn Triệu gia trang của nàng, hắn càng hiểu kỳ chính là nếu tướng công của nàng cũng là người trong giang hồ, tại sao lại để nàng ở trong Quần Anh lâu chịu nhục nhã. Chẳng lẽ, trong đầu tên kia về việc không câu nệ tiểu tiết thì chuyện hôm đó không tính là nhục?

Vấn đề này khiến cho Hình Hoan nhất thời im lặng, lâm vào trầm mặc.

“Được rồi, xem như ta chưa hề hỏi. Đừng làm ra vẻ mặt oán phụ.”

“Tâm của tướng công ta đã có chủ, mà người đó... không phải là ta...” Nàng nhớ kỹ việc đáp ứng với Triệu Vĩnh Yên che giấu thân phận giữa bọn họ, nhưng nếu nói như vậy chắc không tính là tiết lộ. Nàng chẳng qua chịu đựng quá lâu, mới nói ra lời trong lòng.

“Lời người nói cũng thực rất khó tin a.” Hắn quả thật không rõ trong đầu nàng còn giấu bao nhiêu chuyện khiến cho người khác tò mò thế này.

“Như vậy đi, hôm nay là mồng tám, sau này mỗi tháng vào mồng tám, hai chúng ta cùng thề không nói láo. Nếu không sẽ sinh ra hải tử không có nách !!!” [kinh khủng ==!] Hình Hoan nói xong lời thề son sắt, thấy Ngô Sắc cũng phối hợp gật đầu. Nàng mới buông tiếng thở dài, nặng nề nói. “Người tướng công yêu không phải là ta!”

“Ngươi thích hắn sao?”

“Hắn là tướng công của ta nga!” Nàng trả lời gián tiếp, ngụ ý là gả thì cũng gả rồi, không có chọn lựa, buộc phải thích.

Tiếng nói vừa ngưng, hắn cũng vừa lúc dừng động tác trên tay, dốc lòng vì nàng búi tóc, đầu ngón tay dừng lại trên gương mặt của nàng, mạnh mẽ giữ chặt cái đầu không yên phận của nàng, đánh giá trước sau. Hào, hắn rất hài lòng với tác phẩm của mình.

Lúc này tâm tư mới quay về, hắn cúi xuống nhích tới gần nàng, vuốt tóc mai nàng, trêu chọc nói “Tối nay đừng về nhà, thỉnh thoảng vì mình sống một ngày.”

Lời nói trúng tim đen của nàng, thổi qua màng nhĩ chạy tới tâm gan của nàng, nằm lại nơi trái tim của nàng, lan tỏa ra một cảm giác xa lạ. Hình Hoan cảm giác được phảng phất có từng đợt rung động không ngừng dưới đáy lòng khiến cho tâm tư nàng nhộn nhịp, quấy nhiễu làm trái tim nàng nhốn nhột, ngứa ngứa. Rồi lan tới yết hầu, nàng không thể làm gì khác hơn là để mặc cho cảm giác tê dại này lan tràn trong cổ họng.

Cảm giác đặc biệt này nàng còn chưa cảm nhận đủ thì đột nhiên ngoài cửa truyền đến một âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Vị đại sư nói chuyện rất mơ hồ cùng sư thái tương lai mặc tiểu áo bông. Đại sư thì quá tuần tú trong khi sư thái tương lai thì quá mập, vô luận nhìn từ góc độ nào cũng là cặp đôi kì lạ.

Nhâm Vạn Ngân nghe tiếng “rủi ro”, “huyết quang” kia làm cho sợ đến hoang mang, quên tất cả kỳ quái, ngốc nghếch hồ đồ mà đem cặp này rước vào trong nhà.

Nhưng sau khi đến phòng khách uống một chén trà, hắn tự dưng thông suốt.

Tại sao phải như vậy? Tại sao lại đi tin tưởng cái tên hòa thượng tóc dài kia? Áo cà sa có thể là tự tạo ra, giấy chứng nhận cũng có thể làm giả, lừa gạt được một gian thương như hắn. Hắn chỉ có thể lừa gạt người khác, không thể bị kẻ khác lừa gạt. “A ! Lão gia, ngài muốn đi đâu? Com nước lập tức dọn lên nha.”

Sau khi hắn nghĩ thông, không nói lời nào, từ trên ghế đứng dậy, nhắc chân bước ra khỏi phòng khách, tên nô tài không hiểu ý vội vàng chạy theo. “Lão gia ta đã nghĩ thông, không thể để cho những kẻ không có lai lịch ở tại Nhiệm phủ ăn uống chùa.” Cước bộ càng tăng nhanh, đưa ra quyết định thận trọng, tính toán hiện uy thật đủ, để bọn hạ nhân biết hắn không phải đơn thuần thừa kế gia nghiệp của tổ tiên, mà còn rất sắc sảo, nhạy bén. “Nga, cho nên?”

“Cho nên, lão gia ta bây giờ sẽ đi xuống gặp tên hòa thượng cùng sư thái tương lai kia chứng minh, ta không phải là kẻ dễ lừa gạt!”

“Dạ, nhưng lão gia... ngài đang đi nhầm đường, bọn họ đang ở trong căn phòng cũ lâu năm chưa sửa, phía sau viện kia.”

“... Hừ... ta dĩ nhiên biết, ta nghĩ trước tiên thưởng thức phong cảnh, ai cần ngươi lo!”

Vừa dứt lời, hứng thú thưởng thức phong cảnh của hắn bỗng biến mất, xoay người lại, thay đổi phương hướng tiếp tục đi.

Dọc đường đi liên tục, không ngừng không chỉ có cước bộ của hắn, còn cái miệng của hắn, những lời nói cần nhả liên mien không ngừng từ môi mỏng tinh xảo văng ra. Hắn vận dụng hết sức năng lực phân tích suy lý của mình, thí dụ những thứ rất huyền ảo, phiêu bồng kia kết luận làm sao không thể tin, trang phục của sư thái tương lai như cái bánh bao, cùng với một điểm mà hắn để ý nhất... “Ta, tại sao đột nhiên lại hoài nghi bọn họ như vậy? Căn cứ chính xác là vị sư thái tương lai làm sao xấu như vậy? Theo lý mà nói người có phật duyên cùng phật tương đối thân cận, bởi vậy mà suy đoán ra phật tổ

hắn là có thể ưu đãi họ hơn bọn hắn, để cho bọn họ hấp dẫn tươi đẹp hơn... so với người thường... A!”

Hắn nói nhỏ dần thì rất hoảng hốt, kèm theo một tiếng kêu thảm thiết thê lương cùng nặng nề đồng thời phát ra.

Vô số bọn nô tài theo đuôi sau đó giật mình, mắt thấy chủ tử nhà mình bỗng nhiên dừng cước bộ, tạm dừng bên ngoài phòng hai tên lừa gạt xấu xa, xuyên thấu qua ô cửa nửa mở nửa khép, kinh ngạc nhìn người bên trong đến xuất thần, dằng dặc tuôn ra hai chữ “mỹ nhân”, sau đó không thể khống chế đụng vào cánh cửa. Thân là nô tài nhưng đối với việc này, hắn đành tỏ vẻ thương cảm mà không thể giúp gì được.

Phía sau đột nhiên có tiếng vang, Nhâm Vạn Ngân thành công thu hút sự chú ý của hai người. Nhưng hắn sau khi ngơ ngác ngẩng từ dưới đất đứng dậy cảm thấy bối rối. Hắn rõ ràng là đưa một nam một nữ. Và cũng rất khẳng định chính mắt thấy hai người tư thể cực kì ái muội trong phòng đúng là một nam một nữ.

Người nam nhân kia như cũ là vị đại sư mặc áo cà sa màu xanh, nhưng vị cô nương kia...

Nhâm Vạn Ngân vẫn cảm thấy nha hoàn trong phủ dùng kiểu dáng mới mẻ, vừa độc đáo vừa khác biệt, chính là làm việc ầu chút, làm qua loa có lệ. Những thứ này cũng không trọng yếu, bởi vì trước mắt vị cô nương trong nhà kia ăn mặc rõ ràng rất đẹp, xiêm y trắng nhạt cân xứng với cơ thể mảnh mai, nàng quay đầu ngồi ngay ngắn trước đài trang, lộ ra cổ lĩnh khi. “Là sư thái tương lai?” Sau khi hoàn hồn trong đầu hắn suy nghĩ rất nhanh, liếc mắt nhìn tiểu áo bông đang treo ở bức bình phong, vừa đem ánh mắt mang theo vài phần không xác định quay lại dò hỏi. Còn như đang đi vào cõi mộng, Hình Hoan nhìn hắn gật đầu.

Thấy thế, đôi con ngươi của Nhâm Vạn Ngân sáng rực lên, bỗng nhiên hô to “Người! Mau tới!”

“Lão gia có gì sai bảo?” Tên gia nô thủy chung đợi ở một bên trước nghe lệnh, tay cầm cây chổi của nha hoàn mới đi ngang qua đưa tới, chuẩn bị sẵn sàng để đưa hai tên lường gạt này đuôi ra khỏi cửa.

Bị hắn hét to như vậy, Hình Hoan đang thả hồn lơ lửng chợt tỉnh lại, gương mặt đỏ bừng. Nàng lúng túng chuyển hướng nhìn về phía Ngô Sắc, nhìn nhau một lát, lập tức đứng dậy, cùng hắn kéo ra khoảng cách, nàng không biết tên Nhâm Vạn Ngân nghe được những thứ gì, có thể hay không bọn họ sẽ trực tiếp bị đuổi ra, như vậy chả khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Hắn hô lớn “Cần rồi, hồ nháo! Các ngươi tại sao có thể để cho vị sư thái tương lai mặc loại y phục này. Không biết người ta tương lai muốn phổ độ chúng sanh, như vậy sao có thể chịu đựng loại vải thô này. Lập tức đi tìm bộ y phục khác tương xứng với khí chất của sư thái tương lai, còn bữa tối nữa nhà bếp hoàn thành chưa? Các ngươi muốn để sư thái tương lai chết đói hay sao. Mặt khác căn phòng này người làm sao mà ở, nhanh chóng tu sửa lại hình thức cho giống phòng ngoài. Còn ngươi, ngươi cảm chổi làm gì? Trừng mắt nhìn ta làm gì? Còn nuếch miệng! muốn bị cắt giảm tiền công phải không?”

“Chặc chặc, ngươi rất thích hợp sử dụng mỹ nhân kế!” Người bên kia đang vui mừng, Ngô Sắc đại sư híp mắt mà cười đến sáng lạn, thừa dịp không ai chú ý, lén nữa kẻ năng. Lòng ngực nóng hổi dán chặt lấy lưng hơi lạnh của nàng, mãnh liệt tương phản nhưng lại làm cho hắn sinh ra cảm giác lưu luyến không rời trong chốc lát. Nhưng rất nhanh khôi phục trấn định, nói nhẹ như gió thoảng “Xem ra, đêm nay ngươi muốn đi cũng không được, vị thí chủ kia sẽ không khinh địch như vậy mà thả người đi, ta sẽ chịu ủy khuất lưu lại cùng ngươi.”

“...” Hòa thượng chết tiệt, nhất định là hắn cố ý, chậu nước kia chắc chắn là một phần trong kế hoạch của hắn.

.

Đúng như Ngô Sắc đoán, Nhâm Vạn Ngân cơ hồ là cung phụng thịnh tình đầy ngập, bức bách họ ở trong phủ một đêm. Thịnh tình không thể từ chối, nhưng điều này chưa hề có trong từ điển của Hình Hoan, nhưng làm gì có người có thể đem thịnh tình hóa thành lãi nhãi cảm râm, nàng chịu thua. = =!

Chẳng qua là chuyển biến tiếp theo hoàn toàn ngoài dự tính của Ngô Sắc. Nhâm Vạn Ngân giữ bọn họ đến một mối, còn mạnh mẽ ép buộc họ ngủ chung một phòng.

Cho nên, tình hình trước mắt một gian phòng, một cây nến, cô nam quả nữ. Không có lửa bốc cháy người nóng ta nóng, chỉ có ...

Ngô Sắc mặc áo choàng màu tím phấn bảnh bao như cũ, ngồi xếp bằng trên ghế dài, hai tròng mắt khép hờ, mặt không chút biến hóa, đầu ngón tay thuần thục lần lượt từng chuỗi Phật châu, tiếng mõ thanh sắt rất có quy luật vọng ra từ trong phòng, kinh Phật nhuần nhuyễn đọc ra, cứ như vậy nhìn lại hắn nghiêm nhiên trở thành đại sư tứ đại giai không đang ngồi niệm kinh, quanh mình tỏa ra hơi thở nồng như hiện ra câu “người rảnh rồi chớ quấy rầy.”

Hình Hoan cũng rất phối hợp với hấn giữ vững an tĩnh, nằng im lặng không lên tiếng ngồi một bên thêu túi hương, song khi xỏ kim đến lần thứ tám, nằng bỏ cuộc “Khụ!”

Nằng cố gắng dùng sức ho nặng nề một tiếng thu hút sự chú ý của Ngô Sắc, nhưng hấn thùy chung vẫn không nhúc nhích. “Ngươi sẽ không phải là hòa thượng thật sự đấy chứ?” Nằng kiềm nén không được bèn hỏi, ở đây không có người ngoài, hấn diễn trò không đến mức phải diễn tới 12 canh giờ đấy chứ?

Đáp lại Hình Hoan vẫn là tiếng mõ thanh trầm trầm như cũ.

Nằng chờ giây lát, thức thời im lặng, nhìn ngoài cửa sổ đến xuất thần. Thành thân đã hai năm, đây là lần đầu tiên Hình Hoan cả đêm không về, không chỉ là bởi vì lời của Ngô Sắc cùng Nhâm Vạn Ngân cảm rảm, mà còn mang theo một chút cảm giác tức giận.

Tức giận... đối với nằng mà nói, đó là một từ rất xa lạ.

- Lão phu nhân, ái nữ nhà ta không có ưu điểm gì nhưng chính là không tức giận, dễ nói chuyện, biết nhẫn nhịn mà sống.

Đây là lời mẫu thân giới thiệu về nằng khi gặp chường mẫu (mẹ chồng) tới cửa cầu hôn. Cho nên, trong hai năm qua nằng như mọi người mong muốn, diễn tốt vai khúc gỗ, có thể coi là không chút tức giận, trước mặt mọi người bị tướng công nhà mình nói mình là dư thừa cũng không sinh khí, không khó chịu.

Nằng bắt đầu cảm thấy muốn trốn, không muốn tiếp tục gánh khái niệm ôn nhu bao phủ thân thể này suốt cuộc đời. “Ta đáp ứng sự phụ làm hòa thượng một ngày.”

Đang lúc Hình Hoan thất thần suy nghĩ, tiếng mõ thanh đột nhiên dừng lại, Ngô Sắc giống như hoàn thành một vai diễn tốt trong vở kịch, duỗi lưng một cái, trả lời vấn đề nằng hỏi ban nãy.

Hình Hoan hoàn hồn trở lại, không nhận được kéo tầm mắt về, kinh ngạc trừng mắt nhìn hấn hồi lâu. “Nói như vậy? Người không phải là hòa thượng giả?”

“Ày, ta không phải đã cho ngươi xem giấy chứng nhận sao?”

“À có có, không cần lấy ra.” Gặp cái điệu bộ lại muốn đem đồng giấy chứng nhận kia trưng bày một hồi, Hình Hoan vội vàng lên tiếng ngăn cản. “Ta chỉ tò mò tại sao lại có chùa đặc biệt thu loại người như ngươi làm hòa thượng.”

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Vấn đề tựa hồ rất đơn giản, chẳng qua là Ngô Sắc cũng không có ý định lăm lờ về sự tích xuất gia của mình. Hấn vẫn đứng dậy, kéo băng ghế ngồi xuống sát bên cạnh Hình Hoan, không hề để ý hình tượng gác chân lên, gió đêm lùa vào mang không khí khô nóng, làm cho hấn khó chịu kéo kéo vạt áo. Ban đầu được buột chặt sau đó từ từ sợi dây bung ra. Xương quai xanh tinh xảo cong cong lộ ra, Hình Hoan mắt không an phận liếc nhìn, hồi lâu, thật vất vả mới nhìn sang chỗ khác nhưng vừa vận dụng vào ánh mắt không chớp của hấn. Sắc mặt nằng đỏ lên, lưng túng tránh ra.

“Ngươi đang thêu cái gì?” Ngô Sắc ngược lại như cũ, không kiêng sợ, bắt được vẻ mặt ngượng ngùng của nằng, tùy ý hỏi.

“Ách... là túi thơm” Nằng dừng một chút, cố gắng nói chút ít để giảm bớt đi không khí cổ quái. “Ta cảm thấy trên người ngươi có mùi đàn hương rất dịu nhẹ, dễ chịu. Vừa lúc tướng công ta lại không thể ngửi mùi phấn hoa, cho nên tìm chút ít đàn hương tẩm làm túi thơm cho hấn.”

“Ngươi không cần phiền phức như vậy, ta không ngại cho ngươi mượn.” Để chứng minh lời nói mình có sức thuyết phục, hấn hào phóng đưa tay chế trụ cái ót của nằng, hơi cúi xuống, đem nằng đặt trong ngực. “Thoải mái sao? Vậy đã chưa, nếu như còn không thoải mái, hãy đề nghị tướng công của ngươi xuất gia, học qua mấy năm kinh Phật như ta, bảo đảm có mùi đàn hương này.”

“Này... buông, buông ta ra.” Nằng khua tay múa chân từ trong lồng ngực của hấn, tìm đập tựa như bụi tóc nằng lúc này, rối loạn che dấu cảm xúc không nên có. Hình Hoan khinh thường, bêu môi, vén sợi tóc, tức giận trừng hấn. “Ngươi không có nữ nhân nào để ý còn làm ra về.”

“Ai nói ngươi ta không có nữ nhân nào để ý.”

“Vậy ngươi tại sao xuất gia?” Mặc dù hấn không quy y, cũng không tuân thủ thanh quy nhưng Hình Hoan từ từ tin tưởng hấn là một hòa thượng hàng thật giá thật. Một cảm giác tín nhiệm to lớn, có lẽ bởi vì lời hứa hẹn hôm nay không nói dối.

“Ai! Nói ra thì rất dài dòng, chờ ngày nào đó ngươi cũng thêu túi thơm cho ta, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Này vốn là câu hán thuận miệng mà nói cũng là hy vọng nàng tùy tiện vừa nghe. Hết lần này tới lần khác Hình Hoan để vào trong lòng, nướng mảy, suy nghĩ, phá lệ nghiêm túc trả lời: “Người không cần kiểm, may cái này làm gì. Huống chi, ta nào có rảnh rỗi như vậy?”

“Chả phải nữ nhân các người đều thích thêu thùa hay sao?” Con người đôi khi có vài chỗ kỳ quái, mặc dù vốn không có để ý gì đó, một khi phát hiện rất khó được đến, lại ngược lại dừng cảm. Hân nhủ long mảy, không vui vẻ liếc xéo nàng. Cho dù phân biệt tướng công với đồng mưu thì cũng không cần biểu hiện quá rõ ràng như vậy.

“Còn nữa, đây là lần đầu tiên ta đi xa nhà sau khi thành thân hai năm qua nga, trước kia cũng chỉ có thể thêu đồ giết thời gian. Mẹ nói đồ thêu là lễ vật tốt nhất của nương tử dành cho tướng công, cho hân biết mỗi một mũi kim đều bởi vì hân mà rất đau. Vì thế ta thêu rất nhiều đồ, chương mẫu cũng khen ta rất giỏi a. Hồi trước kia, trước khi thành thân, ta a còn thêu túi yên ương, gối yên ương...”

“Không sai biệt lắm!” Hừ, hân không rảnh rỗi ngồi nghe nàng khoe nàng hiền lành thế nào. Đó vốn là chuyện không liên quan tới hân, đừng mong hân khen ngợi hay đồng tình, hân còn nghĩ là hằng ngày không lưu tình tưới nước lạnh vào nàng.

“Bất không được trái tim nam nhân lại bị si nhục thật là uổng phí!” Đúng, nàng chính là bất không được, cứ tự cho là chỉ cần thêu giỏi, chinh phục lòng mọi người, duy chỉ có Triệu Vĩnh Yên là không được.

“Hừ?” Đề tài đột nhiên trầm trọng, hân hung hăng giẫm trúng xương sườn mềm của Hình Hoan. “Người trước tiên nên hiểu hân muốn gì?”

“...” Nàng làm sao biết Vĩnh Yên thích phải như thế nào, nàng cũng không phải là con giun trong bụng hân.

“Nếu nói thích gì thì chính là thích hình thức của nữ nhân. Ví dụ như ta, ta thích nữ nhân có ánh mắt thật to, thoát nhìn ngây ngốc, nói láo không cần nghĩ sẵn trong đầu, có thể cùng ta cùng nhau đi lừa thiên hạ, thích mặc áo bông nhỏ... Người cười cái gì mà cười, người ta nói không phải là người.” Mỗi một câu nói của hân làm nụ cười của nàng càng sâu sắc, rực rỡ nhất. Hân lại không chút lưu tình buông một câu bốp chét vui mừng của nàng. Nhìn nàng nhất thời thu liễm nụ cười, trừng mắt nhìn hân, đến phiên hân cảm thấy mê sáng. Trước khi lửa giận của nàng sắp phun, hân lần nữa dùng một câu dễ dàng làm nàng tắt hỏa. “Còn tướng công của người thì sao?”

“Hân...”

“Người không phải cho tới bây giờ cũng không hỏi hân vấn đề này chứ?”

“Có nha, ta có hỏi... hân nói, ... nói,.. nói thích một nữ nhân hoàn toàn ngược lại cái loại kia...”

“... Nữ thí chủ, người hay là xuất gia theo ta đi, đây cũng là một biện pháp hay.”

“Đại sư, thật sư không có phương pháp khác sao?” Nàng cũng biết kỳ vọng một kẻ xuất gia dạy nàng làm sao để giữ tướng công là chuyện vô cùng hoang đường. Vấn đề là, nàng cũng không có bằng hữu nào khác để tương trợ.

“Có, bản tăng có thể hy sinh thân mình giúp người. Có lẽ có một ngày tướng công của người sẽ thu hồi tất cả hưu thư, yêu người đến chết đi sống lại.” Điều này hiển nhiên không liên quan đến hân, nhưng hết lần này tới lần khác hân không thể giương mắt nhìn gương mặt oán phụ của nàng.

“Thật không? Người có hảo tâm như vậy a?” Tìm thấy sự trợ giúp một cách dễ dàng, ngược lại khiến Hình Hoan hoài nghi.

“Là như vậy, bản tăng mới vừa rồi ban đêm xem thiên tượng, phát hiện được sao nhân duyên của ta lại xuất hiện, người biết điều này đại biểu cho cái gì không?”

“Đại biểu cho sao nhân duyên của người phản đối người ân thân hả?”

“Ân thân cái rắm, là nhân duyên của ta xuất hiện.”

“Nhân duyên của người đâu có liên quan đến ta!”

“Ta là người xuất gia, chức trách phổ độ chúng sanh, làm sao có thể nhần tâm chỉ quan tâm hạnh phúc cá nhân. Dĩ nhiên lòng ta hy vọng thiên hạ người có tình sẽ được hữu tình.”

“Người xuất gia tại sao lại có nhân duyên?”

Được rồi, hân nhận thua, vậy thì khi hân không có hảo tâm như vậy. “Ta nói thật, sau khi chuyện thành công, bạc lư gạt trên người Nhâm Vạn Ngân toàn bộ thuộc về ta.”

“Tốt”

Sự thật chứng minh, đối phó với loại bệnh tâm thần này mà nói, nhất định phải dùng loại phương pháp này, nàng thích như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Ngô Sắc hứa sẽ giúp nàng nhưng với điều kiện Hình Hoan phải nghe lời, đây quả thật là điều quá dễ dàng với nàng, ngoan ngoãn hiền lành vốn là sở trường của nàng.

Cho nên sáng sớm nàng nghe theo an bài tiến trong cỗ xe ngựa xa hoa mà Nhâm Vạn Ngân chuẩn bị, mặc vào áo bông nhỏ của nàng, phủ thêm bên ngoài áo cà sa màu xanh của hấn, đàng hoàng trở về Quần Anh lâu.

Làm như vậy có dụng ý gì? Nàng thật cũng không rõ...

Ngô Sắc đại sư chỉ nói: “nam nhân bình thường không thích thấy màu xanh biếc, người nếu như cảm thấy chưa đủ kích thích, có thể vừa thấy hấn, liền đem áo cà sa bọc lên đầu của hấn.”

Nhìn thấy hấn, có khả năng sao? Chỉ e hấn hận nàng không biến mất nhanh nhanh, thì làm sao có thể chạy tới Quần Anh lâu.

“Đem nha hoàn khoác áo cà sa màu xanh kia vào đây dùng com!” Tiếng nói lạnh lẽo từ từ buông ra trong Quần Anh lâu, Triệu Vĩnh Yên cơ hồ là cắn chặt răng mới bấm ra bốn chữ cuối cùng.

Đây quả thật là sự ngoài ý muốn khiến Hình Hoan giật mình bừng tỉnh, nàng ngây ngốc ngẩn đầu. Triệu Vĩnh Yên một thân nhẹ nhàng khoan khoái ngồi trong hành lang Quần Anh lâu, trường bào trắng, tay áo hẹp, đáy trên có thêu hoa văn mẫu đơn, xa xa tựa như kim châm đâm vào mắt Hình Hoan. Nàng theo bản năng nhớ tới nữ bộ khoái ngày hôm qua, kiểu dáng xiêm y giống nhau, bọn họ rốt cuộc là mối quan hệ thân thiết đến mức nào?

Càng nghĩ càng làm cho Hình Hoan cảm thấy đau, Vĩnh Yên nắm roi bạc trong tay, đốt ngón tay thon dài của hấn khẽ cử động, roi bạc theo tiết tấu gõ vào tay vịn. Vừa hạ xuống một chút, tựa như đánh vào người nàng, ảo giác này làm cho nàng không tự chủ nhếch miệng cũng thở ra khí lạnh.

Hấn đột nhiên sử dụng “Gia pháp hầu hạ” mà chương mẫu đề ra để trong lúc phạm lỗi có thể dùng roi bạc trừng trị, điều này hấn cũng có liên quan tới nàng đi?

Hoặc là vị nhị thiếu gia này chẳng qua là luyện công buổi sáng a?

Hay hoặc giả là ngày hôm qua vị nữ bộ khoái khiến cho hấn bị ức chế, cho nên hấn mới có thể đỏ mặt vì giận tự làm khổ đến hừng sáng?

Không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận tướng công nhà mình rốt cuộc phát bệnh gì, gã sai vặt thân cận của hấn cũng đã đem nàng “Mời” vào Quần Anh lâu.

“Quý xuống.” Roi bạc lần nữa quơ quơ, hấn giương mi mắt, nặng nề ra lệnh.

Tiếng nói quý dị khiến cho Hình Hoan ngay cả do dự cũng không dám có, dưới chân mềm nhũn, quỳ ở trên mặt đất.

“Nói, thân phận của người là gì.”

“Nha hoàn...” Tướng công nhà nàng quá mức hỉ nộ vô thường, Hình Hoan không xác định đây có phải đáp án hấn muốn hay không, sau khi trả lời, lòng còn lo sợ bất an, thỉnh thoảng liếc trộm ánh mắt của hấn, gặp sắc mặt hơi có vẻ hòa hoãn, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ta để người ở lại Quần Anh Lâu làm gì?”

“Để cho tiện chiếu cố giang hồ bằng hữu.”

“Vậy đêm hôm qua người chết ở đâu rồi?!” Triệu Vĩnh Yên rất khó duy trì trấn định nữa. Thật là đủ rồi, hấn mang theo lòng tràn đầy áy náy chạy đến tìm nàng, kết quả đâu? Ngu ngốc đợi một đêm, nàng thoải mái nhàn nhã khoác xiêm y gian phu trở lại!

“Ta... Ta, ta...”

” Ngay cả nam nhân trên đầu không có tóc người cũng dám trêu chọc, chán sống có phải hay không?”

“Bẩm nhị thiếu gia, trên đầu của hấn thật sự có tóc nga...”

“Hấn không phải là kẻ buồn lậu sao?”

“Bọn buồn người cũng có thể hoàn lương, ta đã cảm hóa hấn...”

“Cả đêm không về cô nam quả nữ cảm hóa?”

“Bẩm nhị thiếu gia, đây chỉ là biểu tượng...”

—— phanh!

Tiếng đập bàn nặng nề khiến cho những người quen mặt nhìn nhìn hấn cũng nhin không được hít vào một ngụm khí lạnh, hướng chỉ Hình Hoan. Nàng bị dọa đến co rúm lại, cảm như hén.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

“Ngươi có hay không nhận biết bản thân đã thành thân?” Rất hiển nhiên, hành vi của nàng để cho Vĩnh Yên mất đi lý trí.

Âm thanh nghiêm nghị chất vấn khiến Hình Hoan không biết nên đáp làm sao, “Ách... Ta đã thành thân?” Bọn họ không phải là quan hệ chủ tớ sao? Nàng thành thân với ai?

“Ngươi cùng hòa thượng tóc dài vui đến quên cả trời đất, ngay cả thân phận của chính mình cũng quên? Ta không ngại nhắc nhở ngươi, tướng công của ngươi đồn cũi tại Triệu gia trang, các ngươi thành thân đã hai năm, trước khi đi ngươi còn có lời thề son sắt đáp ứng hấn giữ nghiêm nữ tặc.”

“...” Hấn tình nguyện chửi mình đồn cũi, cũng không nguyện thừa nhận nàng sao?

“Không phản đối đúng không?” Hấn hấn khi khiêu mi, tướng khuôn mặt trầm mặc kia của nàng là chột da, “Người! Đem cái áo cà sa màu xanh kia mang vào trong viện đi, để các nha hoàn không tuân thủ nữ tặc trong viện cùng thấy!”

“Nhị thiếu gia, nhiều người như vậy không tốt lắm đâu...” Hình Hoan nhin đến mức mặt đỏ bừng, hai con ngươi quay tròn vòng vo, mới nhìn đám giang hồ, quay chung quanh của hấn, nàng cố gắng nghĩ nặn ra nụ cười đáp lại, đáng tiếc không thể thành công, cũng không còn cơ hội.

Vĩnh Yên là thật sự đem nàng vào trong viện, dùng dây thừng thô to trói nàng lại mặc cho nàng gầy dựa, đem chiếc cà sa vứt sang một bên. Đối diện tầm nhìn của đại sảnh, để cho Hình Hoan tránh cũng tránh không khỏi tầm mắt bén nhọn của Vĩnh Yên quăng ra, lão đảo, nàng chỉ xông ra một cái ý niệm trong đầu -- Hòa thượng chết tiết tính toán tốt thật! Đã vậy còn đưa riêng cho nàng áo cà sa chất lượng tốt như vậy!

“Các vị quan khách, lúc ta mang nàng ra cửa đã đáp ứng tướng công nàng trông coi nàng thật tốt. Quân tử một lời nói đáng giá ngàn vàng, thân là chủ tử ta càng không thể để hạ nhân khinh khi, cho nên hơi thô lỗ chút ít, các vị rộng lượng không để ý.” Sau khi hơi tiết ra cảm phẫn, Triệu Vĩnh Yên mới miễn cưỡng đứng lên tươi cười, hướng giang hồ bằng hữu đang nói chuyện giải thích.

“Thì ra là Hình Hoan cô nương đã thành thân a, kia đúng là không nên cả đêm không về.”

“Thật ra thì cùng hòa thượng ở chung một chỗ cũng không có gì, người ta tứ đại giai không a, nói không chừng chẳng qua là mọi người cùng nhau niệm kinh qua đêm, mong bình an mà thôi.” Trong đám người, có người cố gắng giúp Hình Hoan cầu tình, mặc dù ngay cả người lên tiếng cũng rất khó tin tưởng lời giải thích này.

“Hòa thượng cũng vô ích, không phải là thái giám!” Trong tiếng nghị luận nặng nề, Triệu Vĩnh Yên siết chặt tay găm lên, vừa dứt lời, hấn như ý thức được mình vừa thất thố, tiếp tục vung lên khoe miệng nặn ra nụ cười, “Chư vị, ta chỉ là thay tướng công nàng kích động.”

Rất hiển nhiên, vị nhị thiếu gia này bây giờ tâm tình tương đối không ổn định, vẫn nên nói chuyện chánh sự để đánh lạc hướng vấn đề này, “Nhị thiếu gia, không bằng chúng ta đi nói chuyện một chút, đại biểu võ lâm đại hội lần này mục đích chủ yếu là gì.”

“Mục đích gì, không phải là cho mọi người du sơn ngoạn thủy sao?” Triệu Vĩnh Yên hai mắt cũng không nhúc nhích, vẫn khóa chết lại nữ nhân trói ở trong sân, không buồn quan tâm tới vấn đề được đưa ra.

“Này, đây là mục đích phụ, chủ yếu là thảo luận vấn đề dân sinh giang hồ. Người xem, bây giờ các môn các phái cũng nhin ăn nhin mặc, Mao Sơn trưởng lão cũng nói tính toán nguy cơ khủng hoảng tài chính đang ở trước mắt, vì ứng phó đối với vấn đề này chúng ta phải đoàn kết nhất trí. Nhị thiếu gia thân là một thành viên trong chốn giang hồ, hấn là nghĩa bất dung từ làm gương tốt, lần này cho chúng ta bình khí miễn tiền đúng không?”

“Năm mơ.”

“Nhưng mà nhị thiếu gia, ngươi nếu là không chịu miễn tiền, cái đại hội này vẫn phải gượng co nữa. Chúng ta không sao cả, dù sao cũng không còn vũ khí đánh nhau rất rồi rãnh, ngươi không có lời a, Triệu gia trang là phượng chủ đại biểu cho võ lâm đại hội a. Muốn chúng ta ngày ngày như vậy ăn của ngươi dùng của ngươi uống của ngươi, thật không tốt.”

“Này hiếp ta?” Nhìn không ra tâm tình đang lo lắng của hấn, trong nhà còn có gốc cây hồng hạnh ra tường không rãnh tu bổ đúng không?

“Nói cũng không phải là nói như vậy...”

“Tốt lắm, tạm dừng, quá vài ngày rồi hãy nói tiếp.” Hấn không thấp thỏm không cách nào che đậy sợ hãi trong lời nói. Sau khi ứng phó qua loa với những người đó, Triệu Vinh Yên đứng dậy bước đi, dừng ở trước gót chân Hình Hoan, đề thấp tiếng nói hỏi, “Nhớ hưu thư rồi phải không?”

“...” Không ai nhớ loại đồ vật này cả.

“Hôm nay ta sẽ không viết nhưng cũng sẽ làm chút trò hay.” Vừa nói, hấn đột nhiên lại lớn tới tiếng nói, quát: “Ngươi! Từ hôm nay trở đi, nhốt mình trong phòng tự sám hối. Không được ta cho phép, không tự ý ra khỏi cửa phòng nửa bước!”

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

“Nếu lỡ đói bụng làm sao bây giờ?”

“Cho ngươi chuẩn bị lương khô, số lượng dùng trong nửa tháng!”

Hạ nhân đang làm việc nghe lệnh vội đến. Người bình thường, ai cũng có thể nhìn ra nhị thiếu gia nay nộ khí ngút trời, nên bọn họ không dám làm trễ nãi dù chỉ chốc lát. Song, mới mang Hình Hoan đi hai bước, tiếng gầm gừ của nhị thiếu gia lại một lần nữa truyền đến, “Đem áo cà sa trên người nàng tháo ra, cho nắm lửa thiêu hủy, ngay cả tro cũng không giữ!”

Đúng! Chính là như vậy, hấn không thể để trong lòng nàng đắc ý, nếu nàng hoàn toàn không để ý mặt mũi của hấn, công khai khoác quần áo của gian phu trở về phủ, tại sao phải trông cậy vào hấn biết điều một chút dâng lên hưu thư, thành toàn cho bọn họ?

Bọn họ hành hạ hấn hai năm, hấn có quyền trả thù.

*

Nhốt mình trong phòng đối với Hình Hoan mà nói không phải là việc khó, nghiêm khắc mà nói, gả cho Triệu Vinh Yên trong hai năm, nàng lúc đầu có một năm rưỡi thời gian nhốt mình trong phòng, còn dư lại nửa năm cũng dùng để thu hưu thư.

Nhưng vấn đề là, một mình trong phòng ở quá khứ, tương công nhà nàng ít nhất sẽ không cách dăm ba phút hỏi một câu...

“Biết sai lầm chưa?”

Hấn tư thái ưu nhã ngồi ở trước gót chân nàng, cau mày thường thức canh thận cừu trắng, cái thìa chà nhẹ qua bát sứ phát ra âm thanh “Leng keng” hợp với chất vấn nhân nhật của hấn, rất dễ nghe.

Nàng xếp hai đầu gối ảm áp ngồi trên ghế quý phi, gặm bánh bao, văng ra từng trận ho mãnh liệt, hấn nâng chung trà lên, đưa mắt nhìn nàng, dưới ánh mắt khát vọng của nàng, như không có việc gì đem chung trà uống không dư thừa một giọt. Hình Hoan vô cùng đau đớn đầm ngực, ý đồ đem bánh bao nghẹn ở nơi cổ họng nuốt xuống.

Cuối cùng, hay là phương pháp dùng sức nuốt nuốt nước miếng có hiệu quả, sắc mặt nàng từ từ chuyển lại bình thường, liên tiếp nuốt mấy cái, “Bẩm tướng công, biết sai rồi!”

“Sai ở đâu?” Câu trả lời của nàng, cho hấn hơi cảm giác hài lòng không còn nhũm nhặn nữa, khó được thiện tâm nổi lên thay nàng rót chén trà.

“Ngô... Người không muốn uống canh thận cừu trắng, ta một lát sẽ viết thư đề cho mẫu thân đừng nữa gửi tới.” Nàng nói xong chuyện lạ, một bộ dáng rất hiểu tâm sự của hấn. Hồi tưởng lại về mặt đường như rất thống khổ giống uống thuốc vừa rồi của hấn, Hình Hoan cảm thấy phân tích của mình rất đúng, thật là thiện giải nhân ý.

—— phanh.

Nhưng câu này nói cũng không lấy được lòng Vinh Yên, động tác châm trà cứng lại, một hồi lâu sau, hấn nặng nề cầm bình trà trong tay gõ hường mặt bàn, trừng mắt lạnh lùng nhìn nàng, “Ta rất hài lòng canh thận cừu trắng mẫu thân ngươi gửi tới, điều ta không hài lòng chính là ngươi! Ngươi không bằng viết thư đề mẹ đem ngươi dẫn trở về, vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt ta.”

“Việc này làm sao làm được, nếu ta đi, ai chăm sóc ngươi.” Nàng nuốt vào một ngụm bánh bao cuối cùng, lời nói thắm thía theo sát hấn phân tích lợi hại trong đó.

Hiển nhiên đó cũng không phải điều Triệu Vinh Yên lo lắng, hấn cố chấp ngay cả chính hấn cũng không hiểu nổi, “Mặc áo cà sa màu xanh chiếu cổ ta? Ta không cần.”

“Ta hôm nay không có mặc áo cà sa màu xanh nha.” Hình Hoan đắc ý kéo kéo áo bông trên người, đó là nàng gần đây mới vừa may cho mình, màu sắc diễm lệ, kiểu dáng mới mẻ độc đáo, còn có thất lung, nghĩ đến nữ bộ khoái Dương Liễu kia eo thon nhỏ, nàng đứng thẳng người dậy, cố ý lấy tay nắm chặt bên hông quần áo.

Tự cho là như vậy có thể nổi bật ra kích thước lưng áo được cho là mảnh khảnh giống như trước của nàng, đáng tiếc có chút hoàn toàn ngược lại, nàng quên mình dưới thân áo bông kia còn đút lấy tầng tầng lớp lớp áo bông.

Ít nhất trong mắt Vĩnh Yên, nữ nhân trước mặt vóc người hình dạng ống tròn, một người toàn xiêm y đẹp mắt kia lại càng khiến hắn không dám nhìn, “Ta... Ta thu hồi một phong hủ thư, ngươi có thể mặc đồ khác hay không: đừng mặc loại quần áo sắc màu phong phú như thế?”

Loại màu sắc này xin thể còn tươi hơn cả màu đỏ tươi, ai mà chịu nổi? !

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“Ta đây xóa một loại màu sắc. Ngươi thu hồi bảy phong, ta sẽ suy nghĩ chỉ mặc quần áo hai màu đen trắng.” Nàng lưu luyến không rời đưa tay mềm mại đặt trên sắc màu sắc sỡ đang tỏa sáng.

“Ta thu hồi tám phong!”

“Nhị thiếu gia, người không thể thu nữa, còn lấy nữa, ta sẽ có không xiêm y mặc. Người muốn ta trần truồng chạy đầy đường nga? Không tốt lắm đâu, hiện ở trên giang hồ rất nhiều người đều biết ta, ta cũng coi như là có chút tiếng tăm, nói như vậy sẽ mất thể diện cho người.”

“Hình Hoan! Ngươi cố ý giả ngây giả dại nói sang chuyện khác, có phải hay không?” Hắn cảm phần mà đập bàn, muốn chứng minh mình không phải là kẻ ngu, sẽ không tùy ý để nàng dẫn dắt đề tài, cái nhà này hắn mới chính là chủ, “Ngươi coi như là đem áo cà sa kia làm áo khoác đi trên đường, cũng không liên quan đến ta. Ta chỉ muốn biết, ngươi cùng cái tên trên đầu không có tóc kia rốt cuộc có tư tình hay không. Nếu có, tất cả đều vui vẻ, phiên các ngươi vội vàng vượt qua chướng ngại thể tục mà bỏ trốn.”

“Bẩm nhị thiếu gia, dĩ nhiên không có! Người anh minh cơ trí như vậy, tại sao có thể bị những lời đồn đãi nhảm nhí kia làm bận tâm. Đại sư thanh tâm quả dục một lòng hướng phật, ta lại muốn bạc đầu giai lão cùng sinh cùng tử với người. Làm sao người có thể hoài nghi ta?” Nàng cảm giác lời này mình nói xong đầy đủ chân tình sâu sắc, thậm chí cho là lời nói động lòng người nhất cũng không bằng cái này.

“Vậy sao?” Chẳng qua là Triệu Vĩnh Yên như cũ không thể cảm giác được chút nào thật lòng, nàng tựa như loại con hát vụng về, thuần thực rồi lại cứng nhắc làm theo lời kịch, không có bất cứ tia cảm tình nào. Cứ như vậy, hắn tại sao không thể hoài nghi nàng, tại sao phải không thể nhận một câu bảo đảm từ nàng, “Tốt lắm, nếu hắn không chịu dẫn ngươi bỏ trốn, vậy ngươi từ hôm nay trở đi không bao giờ ... được gặp hắn nữa.”

“Ách...” Nàng thán phục. Ngô Sắc đại sư thực có tài đoán trước tương lai, hắn đã cảnh cáo riêng nàng, nếu như Vĩnh Yên yêu cầu nàng vĩnh viễn không được gặp, không được đáp ứng. Hình Hoan do dự thật lâu, cuối cùng lựa chọn biết điều một chút nghe lời của Ngô Sắc, “Nhị thiếu gia, điều này ta rất khó bảo đảm, vạn nhất ở trên đường gặp được, ta cũng không thể đem chính mình đâm mù mắt chứ.”

“Được lắm, vậy ngươi cứ tiếp tục tu dưỡng trong phòng đi!” Hắn đứng dậy phui áo, quăng lại một câu, bước ra phòng, dùng sức đem cửa khóa lại.

Hắn không có để ý nàng yêu người nào, chẳng qua là vì tốt cho nàng. Đúng, chỉ như vậy. Mặc dù đưa cho nàng vô số phong hủ thư, nhưng thân là phu quân, hắn cảm giác mình hẳn là nên giúp nàng xem xét một chút. Cái loại trên đầu không có tóc này muốn mang nàng bỏ trốn thật không đáng phó thác, muốn thay nàng xem xét, có sai sao? Nàng thể nhưng hai mắt cũng không từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Tu dưỡng, tiếp tục tu dưỡng...

Kể từ khi Triệu Vĩnh Yên ra lệnh nàng sám hối trong phòng, dần dần, thời gian trôi qua, hắn không hề xuất hiện, phảng phất quên đi sự tồn tại của nàng.

Thỉnh thoảng nghe các vị giang hồ bằng hữu bàn luận, nàng mới biết hần bệ bọn nhiều việc, mỗi ngày đều bị Mao Sơn chương môn quán quit thảo luận về nguy cơ tài chính. Từ trước đến nay, ưu điểm lớn nhất của nàng là biết tàng hình, vào những lúc tướng công bận rộn, nàng có thể giống như không khí, bảo đảm không đi quấy rầy chọc hần phiền lòng.

Cho nên, nàng cũng nghĩ chuyện hiện thời mình đang sám hối trong phòng cũng là chuyện tốt, như chăm sóc tướng công. Thẳng đến khi đêm khuya vắng lặng, Hình Hoan ngủ không được, mở cửa sổ nhìn lên bầu trời, muốn bắt chước Ngộ Sắc ban đêm ngồi xem thiên tượng để tìm xem nàng có nhân duyên tình hay không.

Nhân duyên tình thì chả thấy, có thấy thì thấy một cặp đôi dưới gốc cây lê nói chuyện yêu đương.

“Vĩnh Yên ca...”

“Hiếu Nhân muội muội...”

Phi! Tướng công nhà nàng cùng nữ bộ khoái mặc y phục tình lữ, đang dần xuất hiện trong tầm mắt nàng, lời sắp há ra khỏi miệng thì đành phải ngậm lại, như thể có cảm giác như đang phá vỡ đôi uyên ương. Cứ như vậy, nửa đêm yên tĩnh, trước mặt Hình Hoan diễn ra một màn tình lữ, khiến cho dạ dày của nàng nhưng muốn xông ra, nồn khan lên tiếng khi nghe “Hiếu Nhân muội muội.”

Hần lộ ra giọng điệu nhẹ nhàng, ấm áp mà chưa hề đối với nàng, Hình Hoan không nhớ rõ mình dụi mắt bao nhiêu lần mới xác nhận mình không hề hoa mắt, vị nam tử đang nói chính là Triệu Vĩnh Yên. “Lại đến đây, muội muốn bắt người lên quan hay sao?” Hần dừng cước bộ, khoe miệng chân mày đều đậm nét ý cười.

“Mới không phải, muội bọn bệ nhiều đầu có rảnh rồi suốt ngày chạy theo bồi đám vô công rồi nghề kia. Muội là tới riêng tìm huynh, mới nãy đi lang thang trong biệt viện gặp gã sai vặt, hần nói huynh gần đây tương đối bận rộn ở Quần Anh lâu. Thực không hiểu nổi huynh, làm gì mà phải tốn quá nhiều thời gian cho bọn họ.”

“Thuận tiện mà thôi.” Đối với vẻ oán trách của Hiếu Nhân, hần kiên nhẫn mười phần, nụ cười vẫn không đổi. “Tìm ta có việc gì không?”

“Chán, không có chuyện thì không thể gặp huynh à. Mới ăn khuya xong, sau đó đi ra ngoài tản bộ thôi.”

“Phải không? Muội tản bộ đúng thật là xa.” Từ nha môn đến biệt viện của hần rồi lại đến Quần Anh lâu, tản bộ hơn phân nửa kinh thành.

“Muội là người tập võ, bình thường thôi.” Nàng cười gượng lấy tay nắm vào khuỷu tay của hần, tìm một cái cớ nghe hợp tình hợp lý. “Đúng rồi Vĩnh Yên ca, hôm trước huynh đưa muội bộ kiếm pháp, muội luyện không tẻ lắm có muốn muội biểu diễn cho huynh xem không?”

Vừa dứt lời, một cây thu ba lướt qua Vĩnh Yên, ngay cả múa đao chuẩn bị kiếm chuyện, nàng cũng có thể thiên kiều bá mị.

Bên kia, Vĩnh Yên ngưng chớp lát rồi mới trả lời “Không nên, người vừa mới ăn xong thật không thích hợp để vận động mạnh.”

Chắc chắn, ngồi nghe một chút, cảm thấy lời này thật nhiều ân cần. Hình Hoan không thể kìm nén ghen tuông trong lòng mình, từ trước đến giờ chỉ có nàng săn sóc Triệu Vĩnh Yên. Nguyên tưởng rằng cách nói cá tính của hần không thể thay đổi được, hiện tại nàng mới hiểu, hần không phải không biết săn sóc nữ nhân, chính là khinh thường nàng mà thôi. “Cũng đúng, huynh nghĩ thật chu đáo. Vậy huynh có chiêu thức nào mới hay không có thể dạy ta?”

“Sở học cả đời, ta đều dạy cho muội.”

Hết cái đầu! Sở học từ lúc sanh ra có thể ngắn hơn một chút sao! Hình Hoan cảm thấy khoe mắt hiện tởm, nhưng không biết dùng lý do gì để quấy rầy, lỡ như hần lạnh nhạt buông một câu. “Kể thừa thãi chuyện người khác làm gì?” Thế thì lúc đó nàng biết làm sao a.

“A! Không bằng huynh làm sao cho bọn thuật sĩ giang hồ kia truyền võ công cho muội, như thế muội sẽ không bắt bọn họ lên quan nữa. Nghe nói phái Thái Sơn có Thái sơn quyền rất lợi hại, còn có...”

“Hiếu Nhân muội muội, trên giang hồ luôn có quy tắc, võ công tâm pháp chỉ truyền cho bốn phái, hay muội muốn tham gia môn phái đó.”

“Muội mới không cần, chỉ cần trở thành thiên hạ đệ nhất nữ bộ đầu, đến khi đó phía dưới rất nhiều thuộc hạ. Muội sẽ bắt bọn họ kêu họ phải dạy võ công cho muội một thời gian sau đó mới cho lên quan.”

“Ồ, muội thật là một người có chí hướng cao, rất đáng để ta thương thức, chứ không như nàng...” Nói một nửa, Vĩnh Yên đột nhiên ngừng lại, ánh mắt yên lặng rơi xuống gian phòng cách đây không xa. Bên trong, có một nữ nhân không hề có chí lớn, chỉ thích yên tĩnh, không hề có tư tưởng tiến thủ chỉ biết xem tướng công là trời, mọi sự đều lệ thuộc vào hần, mọi thứ đều cố theo như hần muốn. Mặc dù vậy, nhưng hần vẫn không hề muốn nhắc về nàng trước mặt người khác.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

“Nàng! Huynh đang nói về nương tử của huynh sao? Muội chưa tính sổ với huynh đâu, chúng ta đã quen biết bao lâu? Hơn một năm rưỡi, vậy mà huynh chưa bao giờ nói huynh đã thành thân, đột nhiên xuất hiện giữa đường nhĩ thiếu phu nhân Triệu gia trang, khiến ta chưa kịp thích ứng.”

“Muội chưa từng hỏi qua.” Hần cảm thấy không cần thiết phải nói về vô số từ thư hần viết cho nàng ta, mà còn có cảm giác mình như có phụ chi phụ.

“Muội chưa hỏi nhưng huynh cũng có thể chủ động nói nga. Bất quá muội cũng không trách huynh, nói vậy không lẽ bộ dạng nương tử thật xấu nga. Muội thật sự cảm thông cho huynh, có sức chịu đựng thật cao. Lần trước huynh nói có cấp nàng hưu thư nhưng nàng không chấp nhận, chuyện đó có thực hay không? Mà thôi, không sao cả, Vĩnh Yên ca, có muội ở đây! Nếu gia đình tranh chấp muội cũng có thể giúp đỡ.”

“Thôi quên đi, đừng nói chuyện không vui này nữa, nói chuyện khác đi. Muội muốn ở kinh thành bao lâu?” Cả người hần đông cứng lại, đành lảng sang chuyện khác, hần thực sự không muốn có người ngoài xen vào việc nhà.

Quản Hiểu Nhân cũng thức thời, liền không đề cập đến chuyện không vui ấy nữa.

Chuyện không vui...! Hình Hoan đứng bên cửa sổ cắn mạnh vào môi dưới, thẳng đến khi máu dưới môi tuôn ra nàng cũng không có ý định ngưng lại. Sự tồn tại của nàng khiến bọn họ không vui vậy sao. Khó trách hần tình nguyện mong nàng cùng Ngô Sắc đại sư nhanh chóng bỏ trốn, biến mất trước mắt hần, như vậy hần có thể an tâm theo đuổi nữ nhân mà hần thích. Có thể giống như Hiểu Nhân, chí hướng rộng lớn, lại xinh đẹp khiến hần lúc nào cũng bên cạnh.

“Rình coi chủ tử nhà mình yếu đương vụng trộm là một hành vi không hay lắm đâu! Nếu cảm thấy tịch mịch ta không ngại thỏa mãn ngươi. Ngươi muốn ôm một chút hay hôn nhau một chút. Tiến một bước cho nhanh để kịp thời gian.”

Âm thanh quen thuộc phát ra từ đằng sau khiến cho Hình Hoan đột nhiên chấn động, cảm giác được độ ấm quen thuộc đang kề sau gáy. Sống lưng cứng ngắc, theo phản xạ vội đóng cửa sổ lại, mới xoay người trừng mắt nhìn người đối diện. “Ngươi làm sao có thể tới đây?”

“Y phục đều bị đem đi giặt sạch, không còn có đồ để thay, cho nên tới lấy lại áo cà sa.”

Ngô Sắc thần nhiên bình tĩnh mặc dù đang bị nàng trừng mắt nhìn, cảm thấy bộ dáng thất kinh của nàng thật quá đáng yêu, nhìn không được ý nghĩ trêu đùa, đưa tay xoa khuôn mặt không chút huyết sắc của nàng, bầm bầm vài phát.

Da mặt mịn màng khiến hần cảm giác lưu luyến một lát, mới thu hồi tay lại, đảo mắt đánh giá căn phòng, cuối cùng ánh mắt nhìn vào đồng lương khô đặt trên bàn.

Hần đối với bánh bao không hề có hứng thú, cho nên không khách khí, phát tay quét xuống. Đột nhiên xuất hiện một thứ thu hút sự chú ý của hần, chính là dưới đồng bánh bao là kiện áo cà sa xanh đậm, tâm trạng bất chợt không vui, chau mày lại, không nói lời nào ngẩng đầu nhìn Hình Hoan.

Từ một kẻ nói rất nhiều, bỗng nhiên trầm mặc không nói, lặng lẽ nhìn nàng chờ đợi câu trả lời. Hình Hoan vội lên tiếng, nhưng cũng không quên xê dịch bước chân cách xa Ngô Sắc một khoảng an toàn. “Tướng công ta muốn thiêu nó nhưng ta vội đề nghị không bằng để cho nó còn tồn tại để mỗi ngày đập hư, bởi vậy sau khi nó dùng để đựng lương khô lúc ta thám hỏi trong phòng xong thì sẽ đem ra phá hủy. Đại sư, tin tưởng ta, ta dụng tâm suy nghĩ để bảo quản nó nên mới sử dụng hạ sách này.”

“Nga, tướng công của ngươi không phải gần đây đang ở Triệu gia trang đón cùi sao?”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Hòa thượng chết tiết >>

“Thật bi ai, bản tăng sẽ tha thứ tội ngươi đập hư áo cà sa này, thuận tiện giúp ngươi giải quyết hiểu lầm với mọi người. Bây giờ ta đang rảnh, có thể đi gặp tướng công ngươi, nói với hần nên thoải mái, quan tâm ngươi nhiều hơn. Đừng có lập ngươi, để ngươi ra ngoài sinh sự.”

Cho dù là sự thật nhưng hần không cần thiết nói thẳng như vậy chứ! Hình Hoan cau mày không vui. “Không cần thiết, đại sư cầm lấy áo cà sa thì đi nhanh, tướng công ta mặc dù chỉ là đón cùi nhỏ nhoi nhưng kiếm pháp rất cao, vạn nhất hần nhìn thấy người hội có khả năng đem người băm thây ngàn nhát.”

“Vô công của ta cũng rất lợi hại nga.” Hần mỉm cười, buông lời trêu chọc mặc dù hần vẫn chưa muốn đối mặt tướng công của nàng.

Vừa nói, Ngô Sắc vừa kéo nàng qua, không biết từ đâu lấy ra một cái Mộc Chùy nhỏ, thao tác nhanh nhẹn chớp mắt bẻ được cái khóa khiến cho Hình Hoan một phen kinh ngạc.

Hắn nghiêng người, hướng nàng nheo mắt cười đắc ý. “Được rồi, ta thấy hơi đói chúng ta đi ăn khuya.”

“Ăn khuya? Bây giờ? Sao ta ra ngoài được, không lẽ từ cửa đi ra. Nhị thiếu gia đáp ứng tướng công ta sẽ canh chừng ta việc sám hối trong phòng nga.”

“Lo làm gì? Toàn nghĩ những thứ không trọng yếu, nghe này cho dù bị cấm túc cũng phải hảo chăm sóc chính mình, đem mình ăn no, lương khô ăn nhiều quá rất hại não.” Hắn dừng cước bộ, xoay người lại, đặt tay lên vai nàng, đem phần lớn trọng lượng cơ thể lên người nàng, dùng lời lẽ tận tình khuyên bảo nàng.

“Hại não nghĩa là sao?” Thật là một từ xa lạ nga.

“Giống như ngươi bây giờ, dù cho bị tướng công ghét bỏ nhưng vẫn trung trinh như một. Chờ đến khi ngươi bệnh nguy kịch, chính hắn sẽ vui mừng hoan hô sau đó rước người con gái khác về động phòng hoa chúc, lúc đó có khi ngươi được nhận trách nhiệm canh giữ cửa phòng tân hôn và kèm theo vỗ tay ủng hộ.”

“...”

Nàng không muốn nhìn thấy tướng công cùng người khác động phòng chúc mà còn phải vỗ tay vui mừng, cũng không muốn suốt ngày gặm đồng lương khô kia. Nàng tưởng niệm đầu đường bên kia suốt đêm bán cá nướng thơm phức. Hắn yêu đương vụng trộm dưới cây lê thì nàng cùng đại sư trốn ra ngoài ăn khuya cũng không có gì gọi là quá đáng!

Vì thế bọn họ đường đường chính chính từ cánh cửa mà ra ngoài, cách đó không xa có hai người đang nói chuyện yêu đương. Hình như người ta đã quên mất mình, chính Hình Hoan cũng nghe thấy tướng công nàng dặn dò Hiếu Nhân cô nương sau này đi xa nhà vẫn nên ăn đồ ăn tươi, nóng không nên ăn lương khô nhiều không tốt cho cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Đá đập đất, chân đập đá, đôi guốc gỗ thi thoảng phát ra tiếng lao xao trong ngõ nhỏ vào đêm tối.

Còn Hình Hoan thỉnh thoảng buông ra vài câu oán giận với người đi cùng.

“Tướng công ta không hề đến một mình, mà còn mang theo nữ nhân đáng chết kia nữa.”

“Hắn mỗi khi nói chuyện với nữ nhân kia thì luôn dùng giọng điệu ôn nhu, còn khi nói chuyện với ta thì cứ rống to lên, làm ta nhiều lúc lo lắng gân xanh của hắn có hay không bị bạo nhiệt.”

“Hắn còn dạy nữ nhân kia toàn bộ công phu của mình. Dù ngay cả chương mẫu nói, ta cũng không tề, nếu cố gắng chăm chỉ luyện võ, một thời gian sẽ tự nhiên giỏi lên. Nhưng vấn đề hắn không hề có hứng thú dạy võ cho ta, nói là điều đó rất mất thời gian.”

“Hơn nữa, không hề để ý ta ăn nhiều lương khô như vậy rất hại sức khỏe. Ngươi có biết không, bọn họ bắt ta chuẩn bị lương khô nửa tháng a. Lương khô nửa tháng ! Chó cũng không thèm ăn.”

“Còn có, hắn không hề gọi ta là Hoan Hoan muội muội, mà luôn gọi ta là tiểu đầu trư. Ta tuy không phải trâu châu, nhưng cũng không giống đười ươi ven đường. Hắn chính là không hề biết thương thức ta.”

....

“Ủa? Kia không phải là Hình Hoan cô nương hay sao? Bên cạnh là ai vậy? Không lẽ Nhị thiếu gia đem tướng công của nàng cấp đến đây đấy chứ!”

“Này không đúng, đồn cũi sao có thể mang guốc gỗ mà không phải là vớ lưới.”

“...Mẹ kiếp nhà ngươi! Người đồn cũi không mang mặc vớ lưới có quan hệ gì với nhau?”

“Ai nói, nếu không mặc vớ lưới thì rất dễ bị thương tổn ở chân.”

“Nghe cũng có lý, vậy người kia là ai? Nhìn rất soái nha, còn có vài điểm quen mắt. A! là hòa thượng bỏ trốn. Đúng chính là hòa thượng đó.”

Hình Hoan đang lải nhải về những uất ức của mình thì chợt nghe những lời nói ở bên kia truyền đến liền cả kinh.

Nàng trừng mắt nhìn ai oán vào phần bảo bên cạnh, cúi xuống nhìn đôi chân đang phát tiếng vang của guốc gỗ, chớp một cái, ánh mắt tựa thay đổi. Hình Hoan nhíu mày, trong lòng phát sinh nghi vấn : Mẹ hán đáng người thế nào mà sinh ra hán tuyệt mỹ thế này? Ngay cả ngón chân cũng hoàn hảo không tỳ vết.

“Đừng xem, nếu ngươi thích đôi guốc gỗ này, ta không ngại tặng ngươi làm quà lưu niệm. Ngươi thấy sao, chủ ý hay đấy chứ?” Tầm mắt sáng quắc bị Ngô Sắc nhìn thấy, xuyên tạc thành một tầng nghĩa khác, hán đưa tay đặt lên vai nàng, không chút e sợ về những tin đồn nhảm thất thiệt hướng về những người làm chuyện đó mà đi đến.

Một sạp thức ăn ở cuối phố, ngọn đèn dầu mờ nhạt, chủ hàng luôn chào mời khách dưới tấm bảng “Thôn cá nướng”

Gian hàng mà nàng ngày đêm tưởng nhớ đang đứng trước mũi chân, Hình Hoan phá lệ rụt rè không dám tiến lên.

Đơn giản là, ở bên kia toàn là những giang hồ bằng hữu mà tướng công nhà nàng quen biết, nàng không giống như đại sư da mặt cực dày không hề biết xấu hổ, vì duy trì hình tượng bản thân, nên nàng bắt buộc chính mình nhìn đôi mắt, từ từ bước tới.

“Thật là khéo nha, gặp được đại sư. Kia đúng là hẹn nhau không bằng vô tình gặp, cùng nhau đi, cùng nhau...” Vài người dẫn đầu đến gặp Ngô Sắc. Không quan tâm những kẻ nào đến chào đón, tự động lấy băng ghế kéo ra ngồi xuống, hướng về phía Hình Hoan đang đứng cứng ngắc. “Hoan Hoan muội muội, nếu không nhanh thì đồ ăn sẽ chóng hết nga.”

Lời này quả thật có tác dụng, Hình Hoan vội vàng bước nhanh đến, thoáng một cái liền ngay ngắn ngồi đối diện mọi người.

Nhưng trên bàn chật ních đồ ăn thừa, khiến nàng dờ khóc dờ cười, ánh mắt khẩn cầu hướng lên nhìn Ngô Sắc.

Đại sư quả thật là đại sư, rất nhanh liền hiểu ý nàng, bước đến chường quỳ “Trong quán có bao nhiêu món chay đem ra hết, nhanh một chút, bản tăng đang vội.”

“Cái kia... nếu còn vài con nướng cá nheo, cũng mang lên một lượt, ta mua hết.” Toàn tồ! Hán đang đùa à, hán là người xuất gia, còn nàng vẫn còn tại hồng trần, dựa vào cái gì phải bồi chịu tội. Hình Hoan như trước vẫn không quên nhẹ giọng, nói nhỏ nhẹ, duy trì phẩm hạnh, hành vi thường ngày của nàng.

Song, trong mắt mọi người lại là cảnh tượng “phu xướng phụ tùy”, trước đây tin đồn về Hình Hoan cùng hòa thượng mọi người tuy nghe nhưng cũng mịt mờ, giờ đây dần dần giống như một sự thật. Quần chúng mỉm cười không nói, liếc mắt ẩn ý vài cái.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Sau từng đợt ánh mắt không tiếng động truyền qua lại, một vị giang hồ được cho hết sức quan trọng bị đề cử bước ra, lớn mật chứng thực. “Đại sư, người cùng Hình Hoan cô nương tính toán ăn đây bụng rồi bỏ trốn hay sao?”

Người trong giang hồ quả nhiên không hề câu nệ tiểu tiết, tìm hiểu chân tướng nhiều chuyện đều như thế, gọn gàng dứt khoát không dây dưa.

Ngô Sắc giống như sợ hiểu lầm còn chưa đủ sâu, vội vàng gấp đóng rau vào tô Hình Hoan, mới rảnh rồi quay lại, ngẩng đầu lên quét mắt trước người vừa lên tiếng nọ. Đối phương vẫn như trước, khuôn mặt tươi cười, một thân thân lam vải bố sam, cái rương bên tay đặt nghiêng khóa chắc chắn, búi tóc đơn giản xuyên lên đỉnh đầu. Hán híp con ngươi nhìn chăm chú, không thể không thừa nhận, bộ này trang bị cũng không tệ, khi nào hán đổi nghề cũng sẽ thử làm nghề này xem.

“Vị này... có phải là thần y không?” Dùng ánh mắt bình phẩm, đánh giá từ đầu đến chân một cái, hán mới mở miệng nhân dịp đáp lời lại.

“Không dám, không dám... đa tạ lời khen của đại sư.” Thần y mỉm cười chấp tay thi lễ, cố làm ra vẻ khiêm tốn.

“Bản tăng không có khen ngợi ngươi.” Hán nhíu mày, gác chân lên, dậm trên băng ghế, chắc chắn chân mình không rút xuống dù sao buổi sáng mới lừa gạt nên hạn chế phô trương, bản guốc gỗ liền nằm trong tầm mắt mọi người. “Thần y thí chủ, ngươi si nhục nàng không quan trọng, cư nhiên sao lại si nhục bản tăng. Có người nào dự định bỏ trốn mà mạng y phục đơn giản thế này không? Bản tăng ngay cả vợ cũng không mặc thì chạy được bao lâu?”

“Vậy nửa đêm canh ba người đến đây không có tính toán gì sao?”

“Bản tăng vừa mới tu thiền xong thấy đói bụng, bất chợt gặp nàng nên rủ nhau đi ăn khuya chung, không được sao? Vậy chứ các ngươi đêm khuya tụ tập ở đây làm gì, không lẽ tính bỏ trốn tấp tể?”

“Đĩ nhiên là được. Chẳng qua là, nhị thiếu gia Triệu gia trang cũng ở Quần Anh lâu, sao người không đến tìm hấn mà rủ đi ?” Người đối diện, trong lòng âm thầm quyết tìm hiểu đến cùng, thề không bỏ qua.

Ngô Sắc lộ vẻ khó xử, nặng nề buông tiếng thở dài. “Chuyện đến nước này bản tằng cũng chẳng muốn giấu diếm nữa. Hoan Hoan muội muội, xin đừng trách ta.”

Lời vừa phát ra khiến cho quần chúng hưng phấn lên, mơ hồ thấp thoáng nghĩ thấy chuyện kinh thiên động địa.

Duy chỉ có Hình Hoan, tâm đột nhiên thấp thòm, đoán không ra hấn kế tiếp muốn làm gì, ít ra cũng nên nói trước với nàng một tiếng.

“Là thế này, kể từ khi Mao Sơn chương môn bẩm chỉ tính toán nguy cơ tài chính, Hoan Hoan muội muội liền lo lắng, phiền muộn, tâm hướng về giang hồ. Suy nghĩ dù sao chính mình tốt xấu gì cũng là thành viên của Triệu gia trang, không thể vì giang hồ, vì võ lâm hào kiệt làm một chút gì đó khiến cho nàng ăn uống không ngon. Vì vậy, liền nhờ cậy bản tằng tương trợ, giúp mọi người vượt qua tai kiếp này.”

“Đại sư, chuyện như vậy không đáng để nói, đó là nghĩa vụ của ta.” Hình Hoan vốn nghĩ biệt tài nói láo không cần nghĩ của mình là đạt đến cảnh giới, nào ngờ lúc này thật là nhân ngoại hữu nhân.

Có danh tiếng tốt đẹp bên ngoài, đối với Hình Hoan dĩ nhiên là không ai hoài nghi. Nhưng là, cái này rất không giống như người xuất gia hòa thượng rất khó khăn làm cho người ta tin.

Người trong giang hồ vốn ghét ác như thù địch, nói cách khác là việc chõ mũi vào chuyện người khác, đặc biệt là thần y, hấn hành y cứu người bao nhiêu năm nên không thể trở mặt nhìn Hình Hoan bị lừa gạt. “Hình cô nương, chuyện như vậy làm sao người không mở miệng đề cho chúng ta giúp một tay vậy. Ngô Sắc đại sư dù sao cũng là người xuất gia, vấn đề của giang hồ dân sinh từ xưa đến nay, không phải làm trảng pháp sự niệm niệm là có thể giải quyết được.”

“Thần Y thí chủ, xin không cần xem thường bản tằng được không? Bản tằng tuy là người xuất gia không thể sát sinh, nhưng là từng có qua bị hai mươi người cùng nhau đánh cũng không có ngã xuống, xin chú ý, là hai mươi nam tử trưởng thành. Nam tử! Trưởng thành!” Thế này là sao? Là ai đã nói cho cái người xuất gia ngu ngốc này chỉ biết niệm kinh làm pháp sự hay sao?

“Thật ư? Hai mươi nam tử trưởng thành? Đồng thời đánh! Cũng không ngã xuống?” Đối mặt những hoài nghi, Ngô Sắc trịnh trọng gật đầu.

“Bây giờ nhân tài mới xuất hiện quả nhiên một cái thật lợi hại a.”

“Ha ha ha, sóng sau đè sóng trước a, chúng ta già rồi, người tuổi trẻ tài thiên hạ.”

Những lời khen tặng nườm nượp tới, Ngô Sắc tuy là mỉm cười ứng đối, đối với những lời đó nhưng thủy chung mắt điếc tai ngơ. Hiển nhiên, hấn đang quan tâm cũng không phải là những lời của các tiền bối. Cho đến khi bên cạnh bay tới lời của Hình Hoan, hấn mới thu hồi tinh thần.

“Oa, người rất lợi hại! Không nhìn ra người cũng.” Nàng nghiêng đầu sùng bái.

Hấn là chẳng hề để ý bầu môi, nghiêng mặt sang bên, dùng thanh âm chỉ có nàng và hấn nghe được lầu bầu nói, “Nếu người bị cột vào trên cây và đánh, cũng không thể ngã xuống.”

“Phốc! Ha ha ha ha ha ha!” Nghe vậy, Hình Hoan ngẩn người, ngay sau đó tràn tiếng cười, trong đầu tràn đầy hình ảnh hấn bị hai mươi người cột vào trên cây đánh, đối trá, làm bộ, những thứ kia cứ chỉ dụ dằng đều bị ném đằng sau.

“Hình Hoan cô nương, người . . . . cười cái gì thế?” Một đám người không kiêng kỵ liền hỏi ngay khi nghe tràn tiếng cười từ đằng sau.

“Không có, không có gì, đã cảm thấy trên giang hồ tài tử xuất hiện ló ló, nói vậy về sau sẽ phát triển mạnh mẽ.” Nàng vội vàng che giấu nụ cười, bày ra bộ dạng “một người vì mọi người”.

So sánh với những người trong giang hồ kia đang nói nhau phụ họa, thân là người gây ra Ngô Sắc lại ra vẻ như việc người ngoài, xê dịch thân thể, bộc phát kẻ nàng, nhẹ giọng hỏi: “Tâm tình có tốt lên chút nào không?”

“Hả?” Hình Hoan hồ nghi chuyển con mắt, không hiểu biết hấn vì sao hấn lại hỏi như thế.

“Không tệ, xem ra là không nhớ rõ những thứ không vui kia nữa.” Hấn hài lòng gật đầu một cái, chấp nâng chung rượu, lại một lần ôm vai của nàng, “Lại đây, uống chút rượu, dù sao là người khác móc bạc, đừng khách khí.”

Hình Hoan tâm chợt động, sắc mặt phỉếm hồng, có chút bối rối cúi đầu. Thì ra là hấn cố ý khiến cho nàng vui vẻ. Không có dùng phương thức an ủi cũ kỹ, mà là dùng một loại phương thức rất tự nhiên, để cho nàng quên lãng chuyện không vui vừa rồi.

“Ai? Người khác móc bạc? Ngô Sắc đại sư, người không phải hiểu giang hồ quy củ không? Chúng ta liên hoan từ trước đến giờ đều là tự chi tự trả.” Câu kia nói xong không tính là nhẹ ngữ, nên bị người nhay cảm bắt được.

Nghe vậy, Ngô Sắc nhú mày, rất bất mãn loại này phân chia rõ ràng như thế, “Mọi người đều là người trong giang hồ, làm cái gì muốn được chia rõ ràng như vậy. Như vậy đi, bữa này bản tằng mời.”

". . ." Đầu óc người có bị bệnh không? Hình Hoàn vừa nghe những lời này xong, suýt nữa buột miệng nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Mọi người còn phải ăn cái gì? Mặc dù gọi, chứ cùng bàn tăng khách khứa." Ngô Sắc không thấy nàng nhìn chăm chăm, cầm đầu cầm cổ chào hỏi, "Chính là phải xin phiền các vị ăn mau chút. Không dỗi gặt mọi người, ta cùng Hoan Hoan muội muội tối nay ra cửa, chính là bởi vì nghĩ tới biện pháp, vội vàng đi làm việc. Lại vừa vặn gặp gỡ được người, liền tán gẫu mấy câu. . . . ."

"Các người nghĩ đến biện pháp gì? Có cần chúng ta giúp một tay không? Chỉ cần không phải chuyện xấu, muốn chúng ta làm cái gì đều được." Thần Y liền kích động

"Bàn tăng chắc chắn. Chuyện này nhất định sẽ thành, nếu là cần tương trợ, đến lúc đó liền làm phiền mọi người."

"Phải, nói gì làm phiền, chuyện giang hồ chính là chúng ta. Vậy các người vội vàng đi nhanh, ta sẽ suất lĩnh võ lâm quần hùng truyền theo tới để phối hợp!"

"Như vậy a, này Hoan Hoan muội muội ngài trước chờ ta, bàn tăng đi ra quá mau, không mang nhiều bạc. Các vị, bàn tăng đi về trước lấy bạc, đem com tiền thanh toán. . . . ."

"Không có gì đáng ngại, cứ để chúng ta, các người là Cứu Thế Chủ, đại sự quan trọng hơn, mau đừng chậm trễ."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Thì ra là ăn chực còn có thể thành Cứu Thế Chủ.

Hình Hoàn nghĩ thông suốt, bất kể bà nói nàng tốt bao nhiêu, đều không cùng tương công dạy được những cái như "Trộn đời sở học" rồi, không bằng cùng Ngô Sắc đại sư học lừa gạt bịp bợm, dù sao phương diện này nàng tinh thông tốt hơn.

Nhưng lý trí nói cho nàng biết, những thứ này đều là nói sau, trước mắt việc cấp bách bây giờ, bữa cơm này tính ra giá quá cao, nàng làm thế nào để xong việc? Nàng phải bắt cái gì đi để giải quyết khủng hoảng tài chính?

"Đại sư, đại sư. . . ." Nàng tăng nhanh bước chân, đuổi theo Ngô Sắc, không thể bỏ qua dù chỉ là cây cỏ cứu mạng.

"Làm cái gì? Người không phải sẽ chưa ăn no còn muốn trở về tiếp tục đi, Phật viết làm người không thể quá tham lam, chừa chút dạ dày ngày mai để dùng đồ ăn sáng, ngoan." Âm thanh guốc gỗ dừng lại, hần xoay người, đợi một chút nàng đến gần mới tiếp tục mở ra bước chân.

"Ta không phải heo!" Trong đầu của nàng trừ ăn ra còn có rất nhiều đáng nhắc tới như đại sư, "Chúng ta lần này là không phải nói láo quá lớn, như thế nào mà thoải mái trở về nhà?"

"Ai nói với người bàn tăng đang nói láo rồi, Hoan Hoan muội muội, người xuất gia thật không bao giờ nói dối."

". . . . . Vậy chúng ta bây giờ là thật muốn đi giải quyết cái đó ai đó người nào bóp chết tính ra cái gì cái gì nguy cơ?"

"Là ‘bấm chỉ’ không phải ‘bóp chết’! Nếu rảnh rồi thì ngồi thêu túi thơm, như thế lại không nào lại không có văn hóa ra ngoài lẫn lộn." Hần liếc nhìn xem thường một đạo. "Người bây giờ có ba con đường có thể chọn. Thứ nhất, trở về đóng cửa suy nghĩ, chờ Thần Y dẫn tới cửa giết; thứ hai, im lặng đi theo ta, chỉ cần phối hợp không cần hỏi lên."

"Nói xong rồi hả?"

"Xong rồi."

"Này, vậy con đường thứ ba đâu?"

"Hả? Ta nói rồi có con đường thứ ba sao? Người chắc nghe lầm."

". . . . ." Đây không phải là ép buộc sao? Nàng còn có thể lựa chọn à?

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Kinh Thành xuất hiện cửa hàng may rất đắt khách , gọi là "Chiều tài tiến bảo" , hôm nay buôn bán hảo rất lạ lùng.

Tìm hiểu nguyên nhân, chính là quây bên cạnh xuất hiện rất nhiều người.

Sáng sớm, cửa tiệm vừa mới mở thì một người mặc cả sa dẫn một cô nương mặc áo bông màu sắc rực rỡ, song song ngâm bánh màn thầu, xuất hiện ở trong điểm.

Giờ phút này, hần đang mắt nhắm mắt mở, lim dim buồn ngủ, nghiêng thân thể, chống đỡ tựa vào trên quầy, thỉnh thoảng lười biếng ngáp. Này thân màu thủy lam tay áo rộng, chính là xuất từ tiệm này, tà áo có chất liệu rất là rất khác biệt, màu trắng phúc vân, khoan đai lưng bó chặt thắt lưng, bên ngoài mặc áo dài mỏng như lụa tơ tằm, dây buộc rộng lưng thùng, tư thái đều giống như cổ ý tinh xảo.

Hần nói, hần tên là Cát Tường

Một lát sau, Cát Tường tiến vào với vị cô nương lúc này, một thân áo bông sắc sỡ thay thế thành một bộ xiêm y hồng nhạt , khiến hai bên cạnh hần sôi nổi hần lên.

“Màu sắc này không hợp với người, đổi cái khác.” Hần nhượng đuôi lông mày, ném ra đánh giá.

Vì vậy, rất nhiều cảnh tượng bắt đầu tái diễn.

"Màu tím quá nặng, đổi đi."

“Cái này do người nào thiết kế, quá xấu, tiếp tục đổi.”

"Cái này quá quyền rũ rồi, không thích hợp với người."

"Thái Thanh quá tinh khiết, người mặc thật lãng phí."

.....

Rốt cuộc, mọi người nhìn vị cô nương kia đã đầu đầy mồ hôi rất mau mệt lả, chương quỹ không nhin được lên tiếng, "Nếu không chê, vị cô nương này có muốn hay không thử y phục của bốn tiệm, đây là Trần Điểm chỉ bảo của cửa hàng."

Vừa nói xong, chương quỹ cực kỳ đặc ý lấy từ trong rương nâng bảo bối ẩn giấu của hần.

Hai người cùng lúc quay đầu nhìn lại sau khi nghe hần nói, đập vào mắt là một xiêm áo thuần trắng, cổ tay phiêu dật nhũ đỏ bạc phi bạch, chói mắt nhất chính là xiêm áo thượng hoa Mẫu Đơn, từ nụ hoa chớm nở đến như muốn tỏa ra, vuron mạnh khỏi tà áo.

"Này đây là xiêm áo dành cho đôi tình lữ , hãy nhìn một chút hoa văn Mẫu Đơn, là thủ công tinh khiết. Trên giang hồ đại danh đỉnh đỉnh chỉ có Triệu gia trang mới có loại này? Nhị thiếu gia nhà bọn họ ít ngày trước liền mua hai kiện, một cái mình mặc, còn có món nói là cho phu nhân hần. Cô nương, ngài có muốn thử một chút hay không? Nhất định so Triệu gia trang Nhị thiếu nãi nãi mặc xinh đẹp."

"....."

“Cô nương sao không nói gì.”

Nàng có thể thẳng thắn nói nàng chính là vị kia Triệu gia trang Nhị thiếu nãi nãi sao? Nhưng nàng chưa bao giờ nhận được xiêm y tướng công đưa! Ngược lại mắt thấy Hiểu Nhân muội muội mặc cùng cặp xiêm y đứng bên cạnh Vĩnh Yên.

—— chỉ là cũng không trách người, nói vậy phu nhân người nhất định đáng đáp rất xấu, ta đồng tình người, nhin được rất vất vả chứ?

Nàng đột nhiên nhớ lại những lời Hiểu Nhân từng nói qua, khê cắn răng, không chịu thua cá tính đang tác quái, khiến nàng hai mắt trở nên lấp lánh có hồn, "Hảo, cho ta thử!"

"Không cho phép." Một giọng nói vang dội chợt từ ngoài cửa truyền đến, phần nộ mười phần, rồi lại lộ ra âm nữ nhi mềm mại, "Chương quỹ chết tiết! Người lại dám gạt ta, có biết hay không lừa gạt bộ khoái là tội gì? Rõ ràng nói xong cái y phục này sẽ không bán nữa, ta ghét nhất cùng người khác đụng áo!"

"Quần bộ khoái, ta có cải thiện qua nha. Người xem người xem, ống tay áo bên này với món đồ trên người người không giống nhau, còn có nơi này. . . ."

Chương quỹ giải thích chi tiết từng thứ nhưng Hình Hoan không tâm tư nghe, nàng rất kinh ngạc nhìn tới trước mặt là Hiểu Nhân. Thật là trùng hợp a, thật đúng là cuộc sống không chỗ bất tương phùng. Vấn đề là, vị này bộ khoái tại sao đoạt tướng công nàng rồi, còn không chấp nhận nàng mặc cùng bộ xiêm y? Thế gian này có còn hay không công lý, ăn công lương là có thể phá hư hôn nhân người ta rồi hả ?

"A! Hòa thượng già! Ta biết ngay, nhiều nữ nhân ở đây nhất định sẽ có người!" Khi tầm mắt bị bắt được Ngô Sắc đang nhàn nhạ phía sau, Hiểu Nhân lập tức sôi sục ý chí, ánh mắt liếc sang, rốt cuộc, nàng cũng nhìn thấy Hình Hoan, "Chắc chắc, người lại đi lừa gạt nữ nhân rồi! Vị cô nương này, có phải hẳn nói người đáng đáp rất giống vị hôn thê đã chết của hân? Người đừng tin hân! Hân thấy nữ nhân nào đều nói như vậy, đừng tưởng rằng người ở đây trong mắt của hân là đặc biệt."

"Cô nương, vậy người bị rách rồi." Đôi mắt nàng đang đồng dạng khuyên can, Ngô Sắc hơi có vẻ không kiên nhẫn hừ một tiếng, ánh mắt theo đó đi xuống, chép miệng nói, giống như tốt bụng nhắc nhở.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Lời này thành công dời đi lực chú ý của Hiểu Nhân, nàng lập tức quay đầu, giống như con mèo liêu mạng muốn cắn cái đuôi mình, cố gắng muốn nhìn rõ váy rất cuộc xê tà tới mức độ nào rồi.

Bên kia, Hình Hoan ngăn người, họ đã từng gặp, nhưng nàng ta cư nhiên không nhận ra nàng? Chỉ là đôi thân xiêm y mà thôi, nàng có thay đổi từ đầu đến chân sao? Còn có thể nói, vị nữ bộ khoái này căn bản liền không nhìn rõ qua nàng trông như thế nào?

"Hòa thượng già! Người lại gạt ta!"

"Là người quá đàn. Chớ cùng Hoan Hoan muội muội nói chuyện, ta không hy vọng nàng trở nên cũng như người, đàn như thế." Nói xong, hân thò tay ra, đem đầu Hình Hoan kéo đến bên cạnh, loại hành động như bảo vệ tình cảm không lời nào có thể miêu tả được.

Cái âm thanh "Hoan Hoan muội muội" hân gọi cực kỳ tự nhiên, coi như hân biết rõ công lực mở mắt nói mò, Hình Hoan vẫn không tự chủ được trong lòng run rẩy. Chưa từng có người, sẽ như vậy che chở nàng. Mặc dù là rất nhỏ đến khó bị người phát giác nhưng nàng không nhận được cảm động.

Nhưng đối với vị thích chỗ mũi vào chuyện người khác - nữ bộ khoái thì đó chỉ là thủ đoạn mà Ngô Sắc lừa gạt nữ nhân thôi. Nàng bày ra bộ dáng đại tỷ, muốn đem Hình Hoan giải cứu đến nơi an toàn: "Hoan Hoan muội muội, đi theo ta, không phải sợ, hiểu Nhân tỷ tỷ sẽ bảo vệ người! Hòa thượng già, ta hôm nay nhất định phải làm cho người theo ta đi gặp quan!"

"Hiểu Nhân tỷ tỷ, người hiểu lầm rồi." Hình Hoan lấy lại tinh thần, từ vị trí bị động tránh thoát ra ngoài, nói giỡn, nàng tại sao muốn nghe theo chỉ thị tình địch? Nếu nàng không nhận biết nàng ta, nàng thế nào cũng bị dụ, "Ta chính là vị hôn thê đã chết đi của Ngô Sắc đại sư. Ban đầu hân cho là ta rơi xuống vực chết rồi, không còn hy vọng mới xuất gia, nhưng ta không sao, sau thời gian dưỡng thương, liền một đường tre non lợi suối rọt cuộc tìm được hân. Hiểu Nhân tỷ tỷ, chẳng lẽ bộ khoái không cho phép hòa thượng chưa dứt trần duyên chứ? Người đừng bắt hân đi gặp quan, chúng ta. . . . . Chúng ta thật vất vả mới gặp, ta còn có thật nhiều lời không còn kịp nữa nói với hân, người có thể hay không đừng như vậy tàn nhẫn chia rẽ chúng ta. . . . ."

"Người. . . người. . . người đừng khóc a. Hào hảo hảo, ta hôm nay không bắt hân. Nhưng là, không cho phép người thử xiêm y đó, ta ghét nhất có người cùng ta đựng áo, nhất là nữ nhân của hòa thượng." Nữ nhân chính là rất dễ mềm lòng, Hình Hoan đôi mắt đầm lệ khóc lóc kể lể, thành công khiến Quản Hiểu Nhân động lòng trắc ẩn; nhưng cũng không có nghĩa nàng ta chịu đánh vỡ thề nguyên tắc không đựng áo.

"A, Hiểu Nhân tỷ tỷ yên tâm, xiêm y này quá xấu, Ngô Sắc nói chỉ có người mù mới có thể mê, nên ta không mặc."

"Nhưng là người mới vừa còn nói muốn thử. . . . ."

"Ta chỉ là tức giận hân mà thôi." Nói xong, nàng những giọt nước mắt nhất thời liền thu về, gừa đầu, cho Ngô Sắc một nụ cười thật rạng rỡ, "Người thích xem ta mặc cái gì? Người chọn lựa đi, ta không nói giận người, tất cả sẽ nghe theo người."

Trông mắt hân như rót xuống, không hề nháy mắt, tất cả đều bị nụ cười nàng đầu độc rồi.

Hân không phải một lần đã biết nàng có tài nói láo liên thiên, nhưng vẫn là hoảng hốt, trái tim bị nàng từng chữ từng câu treu chọc đến phát run, cuối cùng, nàng còn không biết sống chết dựa vào ngực hân, mở giọng mềm mại.

"Sắc xanh đậm, cùng áo cà sa của ta tương đối xứng." Màu mắt hân ngưng tụ, thu hồi đôi tay, nếu muốn diễn như vậy hân sẽ phối hợp. Nghĩ tới, khoe miệng hân chuyển một cái, chứa đựng một tia cười xấu xa, ánh mắt khóa chặt nàng, đột nhiên, khê cắn chặt tai của nàng khuếch, nói nhỏ nhắc nhở: "Chớ xem hòa thượng không phải là nam nhân."

Hân đang không cam lòng, không cam lòng bị nàng chọc cho khoái chí.

Giữa nam nữ tán tình thường sẽ có mờ ám, cũng là Hình Hoan chưa bao giờ lĩnh giáo qua khẩu vị nặng, vành tai nàng như đốt nóng đỏ lên, liền đến gương mặt cũng bị đỏ ửng. Nàng cảm thấy miệng lưỡi đắng khô, cho dù liên tiếp nuốt nước miếng đều không có tác dụng; nàng cảm thấy lòng đang trầm xuống, tựa như hồi lần đầu gặp hân thì bị hân mạnh mẽ lôi từ lầu bốn nhảy xuống cùng cảm giác này một dạng, cho dù bị chặt ngực, nhưng nhịp tim vẫn đập mạnh mẽ.

"Đi đi thay xiêm y đó đi nha. Không phải còn có rất nhiều lời muốn nói với ta nói sao? Đừng quấy rầy nhả hứng bắt người gặp quan của Hiều Nhân tỳ." Thừa dịp nàng sững sờ, lòng bàn tay hần rơi xuống, dừng ở trên eo nàng bóp nhẹ, bức bách nàng thanh tỉnh.

Hình Hoan rung một cái, quét tới thứ không an phận kia gây cảm giác hỗn loạn. Diễn trò nha, tất cả mọi người đang diễn trò a, đúng, chính là như vậy, không cần làm thật. Nàng tự kiếm một lý do tạm bợ để trấn an ở mình, nhưng kết quả, khi chuông quỹ đưa tới món đồ xiêm y sắc xanh đậm, nàng còn là giống như chạy trốn.

Thậm chí, cho đến rồi đi cửa hàng may kia, rõ ràng nghe được chuông quỹ hướng về phía bọn họ hô to "Vật cát tường, thường xuyên đến a" thì nàng hồn như cũ còn phiêu đảng bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Sau khi vật cát tường của "Chiêu tài tiến bảo" rồi đi, trong phủ đệ của phủ thương kinh thành Nhâm Vạn Ngân xuất hiện hai vị khách quý.

Mới vừa rồi vẫn còn ở phòng nghị sự bàn bạc vài chuyện tiền bạc, vừa nghe thấy gia nô thông báo, liền không nói hai lời giải tán hội nghị, sai người chuẩn bị trà ngon tiếp khách, riêng hần thì nhanh chóng chạy đi tắm rửa thay quần áo, chỉnh sửa y phục chỉnh chu.

Thấy tạm ổn liền chạy đến phòng khách, nhưng vẫn chưa yên tâm liền tiếp hỏi thăm tên nô bộc bên cạnh, "Như thế nào như thế nào, lão gia ta có suất hay không?"

"Phi thường suất. . . . ."

"Có cảm thấy ta trẻ hơn mười tuổi không?"

". . . . . Lão gia, ngài nếu trẻ thêm mười tuổi nữa thì thành mười một tuổi rồi, ngài nhất định phải cảm giác này sao?"

"Phải ha. Vậy có tán mát ra sức quyến rũ của nam nhân thành thực hay không?"

"Ngài nói có là có thôi."

"Thật biết điều, cho người thêm tiền công." Nhâm công tử vừa đi vừa móc ra gương đồng nhỏ, chuyển cổ quan sát, càng ngày càng xác định mình rất thành thực, rất chừng chặc.

Như vậy có một chút giống Ngô Sắc đại sư hay không? Liệu sư thái tương lai có thích không?

Nghĩ đến vị sư thái tương lai kia, hần liền cười thật ngọt ngào như mật. Từ nhỏ, hần liền lập chí phải làm một gian thương khiến người gặp người sợ, đối với việc không có chuyện ác nào không làm của gian thương mà nói, lừa nam bắt nữ, say mê sắc đẹp là tuyệt đối cần thiết! Cho nên, hồi tưởng lại dáng người yếu điệu của sư thái tương lai, không nhận được sinh ra thêm muốn!

"Chỉ là lão gia, loại tình cảm vừa gặp đã yêu là không thể tin tưởng được, sư thái tương lai sau khi rời khỏi ngài cũng không có nghĩ qua nàng. Ngài xác định thật thích nàng, thật muốn đem sư thái tương lai biến thành phu nhân tương lai?"

"Như thế nào, lão gia ta bắt đầu từ bây giờ muốn nàng không được ah...."

"Nhưng là. . . . ."

"Được rồi, ta y đã quyết, không nhiều lời." Chóp mắt, phòng khách đang ở trước mặt, hần cất gương, chỉnh chu lại nhan sắc, khoe miệng khẽ giờ lên, nặn ra nụ cười ngọt đã luyện tập vô số lần. Đầu ngón tay nhấc lên một góc áo bào, dùng sức vung lên, chân nâng cao, kéo dài bước qua thềm cửa. Nghe bọn nha hoàn trong phủ nói, nam nhân làm động tác này rất có phong cách.

"A! A a a nha. . . . ."

Nam nhân phong cách đột nhiên tràn ra một tiếng hét thảm, cứng ở cạnh cửa, bên cạnh gã sai vặt vội vàng tiến lên đỡ hỏi thăm, "Lão gia, ngài thế nào?"

"Chân, chuột rút rồi. Sư thái tương lai, mau tới đỡ ta một bên." Nhâm Vạn Ngân mạnh mẽ đẩy tên nô bộc ra ngoài, hướng Hình Hoan ngồi ngay ngắn ở trên cái băng ghế nhàn nhã thưởng thức trà mà vườn tay, mắt lộ ra cầu khẩn.

"Nha. . . . ." Hình Hoan đáp một tiếng, mới vừa đặt ly trà, tính toán tiến lên giúp đỡ.

Ngô Sắc đại sư đã giành ở trước mặt nàng chạy đến cạnh cửa, mỉm cười đưa tay, đỡ Nhâm Vạn Ngân, còn nâng hấn đến một bên chỗ ngồi, không ngừng trấn an, "Không sao, Nhâm công tử, có bản tăng ở đây, bản tăng có sở trường trị rút gân, ngài có muốn để bản tăng xem qua một chút?"

"Không cần không cần đâu, cũng khá chút rồi." Làm gì có người nam nhân nào sẽ nghĩ muốn cho hòa thượng tới đùa bốn chân của mình? Vì để cho lời của mình có lực thuyết phục, hấn giật giật chân, đứng dậy đi hai bước.

Bước đi a, liền đi tới bên cạnh Hình Hoan, lạnh nhạt nhập tọa.

Tầm mắt chuyển một cái, dừng lại phía sau Hình Hoan, hấn càng thêm khẳng định suy đoán của mình, sư thái tương lai quả nhiên là có tiềm lực vô hạn, lần này so với lần thứ nhất càng đẹp.

Nàng mặc một thân sắc xanh đậm, sấn ra màu da trắng nõn, áo khoác rất đơn giản, vẫn che đến mắt cá chân, nhìn như bảo thủ, nhưng tựa như tiểu áo ngực, làm cho dưới cổ xinh đẹp xương quai xanh được nhiên ra, trước ngực trang trí hoa văn hoa Hải Đường là thứ duy nhất trang trí. Áo khoác bên ngoài còn mang theo dây thắt lưng, ống tay áo thượng trối chằng chịt vóc gấm rất tự nhiên, rất là mới mẻ độc đáo.

Quả nhiên là Phật dựa vào kim trang, người dựa vào y trang, trang phục nàng cực kỳ tỉ mỉ, trang điểm rất hợp, chút sợi tóc vương ra rơi vào gò má bên.

Hấn thường thức quá mức nhập thần, càng càng gần; Hình Hoan không khỏi nhìn hấn, từng chút lui thân thể về phía sau, mắt thấy không còn đường lui.

Đột nhiên, Ngô Sắc bình thân ung dung mở miệng.

"Hoan Hoan muội muội, tới đây, giúp bản tăng đầm lưng."

"A a nha." Nàng thốt nhiên đứng dậy, giống như nhìn thấy cứu tinh, nhanh chân chạy đến bên cạnh hấn, không quan tâm việc như nha hoàn, chỉ cần cách này mới cách xa Nhâm Vạn Ngân cô quái này một chút.

"Thí chủ, nghe nói ngài đi khắp nơi tìm bản tăng, có chuyện gì gấp hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

"A, đại sư, trong phủ ta xảy ra chuyện lớn." Vừa nhớ ra chuyện khẩn cấp, Nhâm Vạn Ngân tạm thời trước hết vứt đi tư tình, nghiêm chỉnh, "Cách đây không lâu ta có một chuyến hàng, nhưng có người bị tiêu chảy không ngừng, triệu đình ra lệnh ta phải thu hồi toàn bộ số hàng. Thu hồi toàn bộ a! Đại sư, người có nghe ta nói không, người có biết không như thế sẽ tổn thất rất nhiều bạc a. Danh dự chỉ là nhỏ, tổn thất tiền bạc mới là lớn."

"Phốc! Khụ khụ. . . ." Hiển nhiên không ngờ tới sẽ nghe giải thích như thế này, Ngô Sắc đang nhàn nhã thường thức trà chợt sắc ra trợn trợn ho mãnh liệt. Hấn theo bản năng đã nắm tay Hình Hoan, ý bảo nàng giúp một tay giúp hấn lấy lại hơi thở.

Hình Hoan rất phối hợp đưa tay lên, khẽ vuốt qua lưng hấn, có chút bận tâm hấn có thể nào vì vậy mà sặc chết. Một đời mảnh khỏe bịp người của đại sư, tự xưng chết vì sặc một ly trà, thật sự có chút không nói được.

"Đại sư, người làm sao vậy?"

"Không có gì. . . ." Chẳng qua là cảm thấy trời cũng giúp ta thôi. Hơi thở dần thuận lợi, Ngô Sắc cũng không nóng lòng đẩy tay Hình Hoan, ngược lại cảm thấy rất thoải mái. Vậy mà, khi nhìn thấy Nhâm Vạn Ngân nhìn chằm chằm Hình Hoan, hấn lại đột nhiên cảm thấy nữ nhân sau lưng này rất chướng mắt.

Hấn nhún vai một cái, vờn người thoát khỏi đôi tay mềm mại của nàng, cau mày xoay người lại liếc nhìn nàng. Vừa vặn bắt được nàng xem hướng Nhâm Vạn Ngân khoe miệng cong lên, gật đầu cười yếu ớt.

Ánh mắt Ngô Sắc dừng ở giữa hai người, đột nhiên phát hiện mình cư nhiên thành người ngoài cuộc, "Nhìn cái gì vậy, hấn có suất không?"

"Cái này. . . ." Nàng thật đúng là không có chú ý tới tướng mạo của Nhâm Vạn Ngân. Bị hỏi lên như vậy, Hình Hoan thoáng để ý quan sát lại, ngô. . . . . Đàng hoàng nói, tướng mạo cũng bình thường mà thôi.

"Hoan Hoan muội muội, người không phải là suốt đêm không có ngủ sao? Đi ngủ trước đi, bản tăng cùng thí chủ còn có chút chuyện cần." Nữ nhân chết tiệt! Hấn chỉ là thuận miệng hỏi, nàng rồi rắm cái gì? Thi không thể tiếp tục nhắm mắt lại nói dối một chút lấy lòng hấn sao?

"Ta. . . ." Nàng là suốt đêm không ngủ, nhưng là thân là đồng mưu - phân chia đều sổ sách hợp tác, nàng có quyền biết nội dung nói chuyện của hấn và Nhâm Vạn Ngân đi, nghĩ lừa gạt nàng đi, sau đó nói chuyện riêng? Phi! Không dễ dàng như vậy.

"A! Sự thái tương lai suốt đêm không có ngủ sao? Người đâu, mau tới! Nhanh dẫn sự thái tương lai đi nghỉ ngơi." Cố tình nói lớn cho Nhâm Vạn Ngăn nghe được, hần cũng cực kỳ phối hợp Ngô Sắc, vội vàng gọi người, dùng sắc bén ánh mắt độc thức bọn họ nhanh chóng đem sự thái tương lai mang đi.

Hần nghĩ chứng minh mình là người đàn ông tốt, coi như hao tài, cũng không thể khiến người đẹp thiếu ngủ.

"Ai, ta ta. . . . ." Nàng căn bản cũng không muốn ngủ a!

"Người nói nhảm nữa, bản tăng cũng có thể đem người trở về phòng sám hối."

"Người. . . . ." Hòa thượng chết tiệt, dám uy hiếp nàng?

"Đúng rồi, sau khi ngủ dậy, giúp ta giặt áo cà sa."

"Tại sao muốn ta giặt. . . . ." Nàng là tới phối hợp lừa gạt tài, chứ không phải là sai vật.

"Dùng áo cà sa của ta rồi đem phá hư như vậy, không phải nên chịu trách nhiệm hay sao?"

"Người có nói tha thứ cho ta mà."

Hả? Hần nói qua sao? Hần tốt bụng như vậy sao? Ngô Sắc ngầm nghĩ một hồi, coi như hần có nói qua đi, hiện tại thay đổi chủ ý không được sao? Có thời gian hướng về phía người khác nhìn trộm, còn không bằng cho giặt áo cà sa của hần. Nghĩ tới, hần đánh lên khuôn mặt tươi cười, ở bên tai nàng nói nhỏ hồi ngược lại, "Lời của ta người cũng tin?"

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

"Nhâm công tử, người có thể tìm mấy nha hoàn giúp Ngô Sắc đại sư giặt áo cà sa hay không?"

"Không được, đại sư đã nói, chuyện này chỉ có thể giao cho người làm, để cho người khác phạm vào sẽ có tai ương huyết quang."

". . . . ."

Thành như Ngô Sắc nói —— lời của ta người cũng tin?

Hần bịa đặt lung tung, như việc nói cứu giúp tài chính giang hồ mà Mao Sơn chương môn nắm chỉ lắm lắm, có thể làm cho người ta không giải thích được đi tin tưởng. Nàng thậm chí không hỏi nguyên do theo sát hần chạy khắp nơi, luân lạc tới giúp hần giặt quần áo. Hần còn phải tiến thêm một bước, coi như nha hoàn, sai người đem những thứ lúc trước đem đến trong cửa hàng giặt áo cà sa mang về, rồi vứt hết cho nàng.

Huyết quang cái rắm! Lây ở đâu nhiều máu như vậy mà quang? Để cho nàng như vậy tự mình ngâm trong nước lạnh giặt áo cà sa, cũng không coi là tai ương huyết quang hả? Nàng cũng có máu chảy không ngừng a!

Hình Hoan không thể không để ý tới uy hiếp của hần, cầm đầu cầm cổ trong Quần Anh lâu, mặc dù Triệu Vĩnh Yên thỉnh thoảng vụng trộm, lạnh lùng với nàng nhưng tối thiểu cũng được ăn ngon ngủ ngon.

Nhưng nàng cũng không thể đi, còn có rất nhiều chuyện không có làm, không thể dễ dàng như vậy bị đánh ngã!

"Hòa thượng chết tiệt! Hành tẩu giang hồ, tại sao còn đòi nhiều xiêm y như thế?" Nghĩ tới, nàng không cam tâm tình nguyện nâng người lên, liếc nhìn bàn tay bị phỏng lên, vừa nhìn về phía những áo cà sa xanh biếc chắn ngang trong sân đón gió bay mưa, không nhịn được phát ra cảm khái buồn bã.

Nàng từ sau khi dùng xong bữa tối liền bắt đầu giặt không ngừng, thành ra đã treo gần khắp nơi rồi, nhưng tại sao vẫn còn hơn nửa thùng?

"Để duy trì hình tượng, không có sao thì phải bay tới bay lui, còn phải thường xuất hiện tại trên xà ngang a, trên cây a, trên nóc nhà. . . . . Không đòi xiêm áo có thể thấy người sao? Người cho rằng tác phong tạo hình hòa thượng nhanh nhẹn ấy là sao dễ dàng có được sao?"

Tiếng nói quen thuộc cùng đôi guốc gỗ lẹp xẹp từ phía sau truyền đến,

Lọt vào trông mắt Hình Hoan, đuôi mắt lui về phía sau đảo qua, rơi vào đôi chân của Ngô Sắc đại sư, không có vớ lưới sạch sẽ, hần cứ như vậy chân không đạp guốc gỗ đi loạn quàng khắp nơi. Người đàn ông này lúc nào cũng đều không gọn gàng, nhưng cũng chính là chỗ này cũng để cho nàng rất không khách khí mà nghĩ —— người coi như không mặc gì cả cũng rất có tác phong nhanh nhẹn.

"Người tới đúng lúc, ta phản đối, ta không giặt nữa!" Đáng tiếc lời nói cuối chưa kịp bay ra khỏi miệng vẫn bị chen ngang. Nàng bỗng dừng đứng lên, đôi

tay ướt nhẹp tại trên người cọ xát đằng sau, tức giận đạp bước rời đi, vẫn không quên hung hăng trừng mắt nhìn hấn.

"Phốc." Khóe miệng hấn vừa động, tràn ra cười khê một tiếng, giờ tay lên bắt được khuỷu tay của nàng.

"Buông tay, ta đang tức giận!" Nàng nghiêm túc hướng tới hấn giải bày tâm trạng của mình, dùng sức muốn vặn bung ra tay Ngô Sắc, nhưng hấn chính là vẫn không nhúc nhích, nụ cười vẫn như cũ, nụ cười này thật là dễ tiện.

"Không phải như vậy mà không cười giỡn đi, có chút tâm tình muốn giải trí được không. Ngoan, cảm."

Tiếng nói ám áp của hấn truyền tới, Hình Hoan nghi ngờ cau mày, cúi đầu quan sát, hấn nhét vào trong lòng bàn tay nàng thứ gì đó. Là một lò sưởi, tạo hình rất đặc biệt giống như rễ cây, bên ngoài khắc họa tinh xảo, hoa văn rất quý dị, nàng xem không hiểu, chỉ cảm thấy bằng bàn tay, dùng để ấm tay vừa vịn, đường cong cũng rất thoải mái.

Hình Hoan lật lên lật xuống, có chút tham luyến sự ấm áp, cầm chặt, không biết đến bao giờ mới giương con mắt nhìn hấn, "Cho ta?"

"Căn bản trừ người ra, không ai ở thiên hạ sẽ cần loại vật này." Hấn đi vài bước, kéo nàng ngồi trên gạch đá bên cạnh.

"Ồ đâu ra?" Hình Hoan yêu thích không buông tay, quan sát một hồi, muốn cảm tạ hấn, nhưng kinh nghiệm trải qua nói cho nàng biết, trước khi cảm tạ tốt nhất phải làm rõ ràng xuất xứ của món đồ, tránh bị hấn thiết kế giăng cho phiền toái, không giải thích được thành ra cùng hấn phạm tội.

Sự thật chứng minh, Hình Hoan lo lắng một chút cũng không dư thừa. Thân thể hấn khê ngựa ra sau, cúi chỏ chống đỡ tựa vào trên bậc thang sau lưng, nằm nửa người, giọng điệu trả lời an nhàn như không có chuyện gì xảy ra: "Trộm trong kho hàng Nhâm Vạn Ngân, nơi đó bảo bối không ít, nếu rảnh rồi dẫn người đi nhìn một chút."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Nàng nên nghĩa chính nghiêm từ nói cho hấn biết đây là chuyện không nên làm, nhưng khi nghe đến hai chữ “kho hàng” này, khiến Hình Hoan kích động. Một lát sau, nàng cố gắng giả vờ xem như không có chuyện gì xảy ra, mở miệng: "Mượn hoa hiến Phật a, coi như người có chút hảo tâm, vậy chúng ta lúc nào thì lên vào kho hàng hấn? Nói trước cho ta biết, ta hảo chuẩn bị."

"Chuẩn bị cái gì?" Loại dự cảm chẳng lành dấy lên, khiến cho hấn bắt đầu hồi hận tột lăm mồm của mình.

"Chuẩn bị bao thật lớn a, nếu không làm sao có phương tiện vận chuyển."

"Hoan Hoan muội muội. . . ." Hấn nhắm lại mắt, thành khẩn kêu nàng, "Nữ nhân nên hảo hảo để cho nam nhân nuôi, an phận, chớ luôn nghĩ chuyện lừa gạt bịp bợm trộm, đến lúc đó không ai có thể cứu được người."

Nàng tức giận ngược mắt nhìn Ngô Sắc, học tư thế của hấn nằm xuống, đôi mắt vừa lúc nhìn thấy bầu trời đêm, sao lốm đốm đầy trời làm thành hình cung trăng, cộng thêm trong tay còn nắm cái lò sưởi nhỏ, tâm tình tự dưng thoải mái, lời nói cũng đi theo nhiều, "Người biết cái gì, ta mỗi ngày đều thu nhiều phong lưu thư như vậy, ai biết tướng công ta cực hạn nhân nại ở đâu? Nếu như ngày nào đó hấn tính toán cưới nữ nhân kia, ta nên làm cái gì? Tiếp tục trở về chốn cửu sao? Vậy công sức ta bỏ ra trong hai năm qua coi là cái gì? Ta không thể chỉ chờ bị đuổi mới về a, mẹ nói nữ nhân phải vì mình lo lắng nhiều."

"Hấn biết sao?"

"Biết cái gì?" Hình Hoan không rõ ý trong lời nói liền quay đầu.

"Biết người một mực vì chính mình mà tính toán đường lui sao?"

Nàng liên tiếp lắc đầu, bộ dáng rất khẩn trương: "Dĩ nhiên không thể để cho hấn biết, làm gì có tướng công nhà nào sẽ thích nương tựa của mình lúc nào cũng suy nghĩ việc rời khỏi hấn sẽ sống thế nào a. . . . ."

"Nói không chừng hấn thích đấy. Tướng công của người không phải có tính cách ngược lại với người hay sao? Đó không phải là có chí hướng thật xa, dạng nữ nhân không thích dựa vào nam nhân mà sống sao? Tốt nhất hay là đối với hấn yêu thương xa cách, dựa vào bản chất mà nói, tướng công của người so với người còn tiện hơn." Hấn rất có cảm xúc cắt đứt lời của nàng.

Lời nói cùng sự thật hoàn toàn tương xứng, đem Hình Hoan hù dọa một phen thật cả kinh, nàng giương mắt nhìn. "Làm sao người biết?"

"Bởi vì ta là cao tăng đắc đạo, không chỗ nào không biết."

"VẬY. . . . cao tăng, người biết ta nên làm thế nào mới có thể làm cho hấn buông tha nữ nhân kia, biết được đã thân phận đã thành thân của mình hay sao?" Sự thật chứng minh, nàng lại một lần nữa không được tin chuyện hoang đường của hấn.

"Đắc đạo cao tăng không quan tâm nhi nữ tình trường." Thân là bằng hữu, hấn thật ra thì nên dạy nàng nhiều hơn, cho nàng biết những gì mà nam nhân bình thường đều thích, để cho lấy lại trái tim của tướng công nàng, bảo đảm đoạn hôn nhân này đầu bạc răng long. . . . .

Nhưng giờ khắc này, hấn cái gì cũng không muốn nói, nhìn nàng cầu xin mà không khỏi nản lòng thoái chí, hấn cảm thấy khó chịu vô cùng.

"VẬY người quan tâm cái gì? Những vị hôn thê đã chết trong truyền thuyết của người sao? !" Không quan tâm cái rắm, nhi nữ tình trường cho tới bây giờ hấn cũng không thiếu qua, có tư cách gì bày ra tư thái lục căn thanh tịnh.

"Quá nhiều, quan tâm không tới." Hấn thẳng thắn trả lời, con mắt sắc thâm trầm, "Bần tăng vì giang sơn xã tắc, chỉ quan tâm giang hồ dân sinh mà thôi."

"VẬY người còn có thì giờ ở nơi này hết ăn lại uống?"

"Thuận tiện lừa gạt tài trợ."

"Là sao?" Lời này có ý tứ gì?

"Nhân công tử là phú thương, để cho hấn cầm ít bạc ra ngoài cứu tế giang hồ nhi nữ, bần tăng cũng coi là cướp của người giàu giúp người nghèo mà thôi."

"Có ý tứ gì? Người buổi chiều cùng Nhâm Vạn Ngân nói cái gì?" Nàng xâu chuỗi toàn bộ sự việc suy ra, rốt cuộc nhận thấy được, Ngô Sắc thường xuyên dẫn nàng ra vào phủ đệ của Nhâm Vạn Ngân, tựa hồ thật đúng là không phải đơn giản lừa gạt ăn uống.

"Muốn biết?" Hấn quay đầu, nửa chống lên thân thể, hướng về phía nháy mắt con mắt, "Người thừa nhận ta so Nhâm Vạn Ngân suất hơn, ta sẽ nói cho người biết."

Đào con mắt hoa đào, nhìn chăm chăm người đối diện, nàng suy nghĩ rối loạn chốc lát, giống như bị trúng cổ của hấn, đầu óc trống rỗng. Trầm mặc hồi lâu, gió ban đêm thổi nhẹ qua làm tỉnh giấc, lúng túng che giấu sự hoảng hốt, cố làm qua loa hừ vài tiếng, ". . . . . Ủ, người suất, người suất nhất."

"Người không phải nói ta cũng biết rõ. Chớ yêu ta, bị quá nhiều nữ nhân thích, bần tăng sẽ rất phiền não." Dù lời khen ngợi của nàng cũng không phải là phát ra từ nội tâm, hấn nghe được đây chỉ là lời nói qua loa, nhưng vẫn cảm thấy thỏa mãn. Thật đơn giản, chỉ nói vài câu dễ dàng thắng được những lời tâm tình triền miên mà hấn từng nghe qua, đọc qua.

Ánh mắt Ngô Sắc không được tự nhiên, thấy nàng then quá hóa giận định há mồm muốn mắng hấn, hấn nhếch miệng nhộn nhạo ra trước sau như một, nở nụ cười xấu xa để che giấu tâm tư, cho nàng đáp án nàng muốn, "Bần tăng chỉ là nói cho hấn biết, gần đây vận hàng không cần đi đường núi, sẽ rủi ro."

"Hấn gần đây có hàng muốn vận?"

"Ừ."

"VẬY hấn còn có thể vận sao?"

"Sẽ."

"Tại sao?"

Bởi vì Nhâm Vạn Ngân là người tham tiền, chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, mà trên thực tế, đám kia hàng phải đi qua Du Châu, cũng chỉ có cái kia đường núi có thể đi. Đáp án rất rõ ràng, thế nhưng hấn lại cố ý muốn trêu chọc nàng, "Bởi vì bần tăng đêm xem thiên tượng, hấn đang kiếp số khó tránh, ta dám chắc chắn, nhưng ta quyết không phụ trách."

". . . . . Người rốt cuộc thật quá rảnh, ngày nào cũng xem thiên tượng?" Nàng mới sẽ không giống cùng một dạng với Nhâm Vạn Ngân, vừa nghe đến "rủi ro" liền đem hấn lời nói phụng làm thánh chỉ.

"Chúng ta không phải đang xem à?"

"VẬY người trừ xem đến già chuyện của Nhâm Vạn Ngân, còn có xem đến chuyện khác? Nói thí dụ như sao nhân duyên của ta."

"Có, xuất hiện rồi."

"Thiệt hay giả?"

"Muốn nghe tường giải? VẬY người thừa nhận ta so với tướng công người suất hơn."

". . . . ." Đắc đạo cao tăng! Người có thể không tán gẫu một chút! ! Là một người xuất gia, tại sao như vậy ưa ganh đua so sánh.

Chương 34

"Hất xì!"

Cùng lúc đó, một tiếng sỗ mũi vang dội từ trong miệng Triệu gia trang Nhị thiếu gia tuôn ra.

Hắn hít mũi một cái, nghiêm trọng hoài nghi có phải có người ở sau lưng mắng hắn, mà người lớn mật như thể đảm bảo không thể nào là nương tử của hắn, nàng chỉ biến đem hắn như thần thánh mà hầu hạ, cho nàng mười can đảm cũng không dám chất vấn hắn bất kỳ điều gì.

Cho nên, Triệu Vinh Yên nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một người có thể. Hắn nheo lại con ngươi, âm lãnh dò xét lên gã nô bộc trước mặt, "Người có phải đang len lén mắng ta ở trong lòng?"

"Nhị thiếu gia, ta, ta ta. . . . . vì cái gì phải mắng người à?" Gã sai vặt bị hỏi đến không giải thích được.

Cũng đúng, không có động cơ gây án. Vinh Yên suy nghĩ gật đầu một cái, tạm thời quyết định không làm chuyện này trở nên rối rắm lên, "Những người giảng hồ thuật sĩ gần đây cũng ngừng rồi sao?"

"Bẩm Nhị thiếu gia. . . . ."

"Không cần bất cứ chuyện gì cũng dùng ‘bẩm’ mở ra đầu!" Hắn đột nhiên từ môi, khó chịu cắt đứt hồi báo. Học ai không học, tại sao đi học lời kịch của nàng. Hắn không cần mọi việc cũng nghe bẩm, không cần trong phủ tất cả mọi người đều bộ dáng của nàng, loại này oai phong tà khí không thể cổ vũ.

"Trước khi Nhị thiếu gia trở về, những nhân sĩ giảng hồ trước kia đứng cửa phủ chúng ta đợi thật lâu mà dạo này không đến nữa. Trải qua nhiều lần thăm dò, bọn họ mỗi ngày ngủ thẳng buổi trưa, sau đó xuống giao lưu, dùng cả ăn trưa, thỉnh thoảng mang hoàng kim bạc trắng hối suất thị trường xem một chút, rảnh rồi uống trà xem cuộc vui, dùng xong bữa tối, thừa dịp đêm khuya yên tĩnh đi săn trộm đưa hầu để ăn khuya, sau đó mới ngủ."

"Không có chuyện gì kì lạ xảy ra sao?" Hắn hoàn toàn không có ý định quan tâm cuộc sống thường ngày của những người đó!

"A, có có có, sáng sớm hôm nay tất cả bọn họ liền nổi lên, làm việc và nghỉ ngơi đều thay đổi. Ngay cả Thần Y cũng sắp xếp ruộng, mua rất nhiều lương khô, Nhị thiếu gia, hay là bọn họ tính toán kết thúc đại biểu võ lâm đại hội, đi trở về phủ của mình?"

"Vậy hãy để cho bọn họ đi. Đến lúc đó phái những người này tới cửa muốn sổ sách đi, ta cũng không tin không thu trở về những chuyện bậy bạ kia!" Triệu gia trang bọn họ thiếu bạc sao?

"Hào. . . . ."

"Chờ một chút." Tên nô bộc lĩnh mệnh đang muốn lui ra, chợt bị Nhị thiếu gia kêu ngừng, rất không thoải mái khi bị nhìn bởi ánh mắt lạnh tri, Nhị thiếu gia nhà hắn mở giọng ác liệt hỏi, "Cái tên heo mập di động gần đây cũng không có động tĩnh sao?"

Heo mập di động? Sự xưng hô này khiến tên nô bộc ngẫm nghĩ thật lâu, mới sáng hai mắt lên, nghĩ được đáp án, "Người nói Hình Hoan hả? Nàng ở Quần Anh lâu lắm rồi a, vốn là không có việc gì, lời nói cũng ít ỏi, lại không giống như vài người, chỉ đóng cửa suy nghĩ mà gây ồn ào ầm ĩ, không làm được còn đòi bắt Nhị thiếu gia đi gặp quan. . . . ."

Hắn híp mắt át chế gã nô bộc đang thao thao bất tuyệt.

Cứ ba ngày hai bữa, tên khoái bất người đi gặp quan chính là người nào, hắn biết rõ. Vinh Yên thậm chí nhận định, đây mới là nữ nhân, sẽ ầm ĩ sẽ náo, thích quán quít hắn nói chuyện vui đùa, thỉnh thoảng sẽ vì để đạt tới mục đích mà làm nũng, càng sẽ không đem chí lớn nàng gửi gắm ở trên thân nam nhân.

Mà gia đình hắn, mỗi một điều cũng hoàn toàn khác biệt. Bị hắn hờ hững nhét vào Quần Anh lâu như vậy, nàng lại còn có thể coi như không có việc gì hưởng dụng những thứ lương khô kia, không hề nói một câu oán hận. Chuyện bên ngoài nàng cũng không hỏi tới, toàn quyền giao do hắn đi xử lý, cho dù tâm phiền ý loạn, nàng cũng sẽ không hiểu được phiền não của hắn, nàng chỉ hiểu được bụng trà đưa nước hỏi han ân cần, nhân tiện đem mình bám vào trên người hắn.

Đây chính là lệnh của phụ mẫu xuất ra nhưng hắn căn bản không có kiên nhẫn mà vượt qua.

Chương 35

" . . . . ." Hai năm rồi, sự kiên nhẫn của hắn đích xác là ở từng giọt từng giọt tới gần đỉnh điểm, nhưng khi Vĩnh Yên hồi hồn thì trước mặt là tòa kiến trúc này khiến cho hắn kinh ngạc một hồi lâu. Băng qua đường khác, hắn bắt tri bất giác trên đường tới Quần Anh lâu dừng trước gian phòng của nàng .

Trăm mặc một lát sau, hắn lúng túng quay đầu, xoay người muốn đi.

"A! Nhị thiếu gia, người tới nhìn Hình Hoan cô nương sao?" Bỗng nhiên xuất hiện một nha hoàn, là gần đây mới bị Nhị thiếu gia đem từ biệt viện sai tới nơi này bởi Thiếu nữ nãi. Nàng tự cho là rất hiểu phong tình liền chặn lại, chạy đến chỗ Nhị thiếu gia chào hỏi.

Bị lâm vào vị trí tiến thoái lưỡng nan, hắn không vui muốn phủ nhận. Nhưng nghĩ lại, tại sao không thể thăm nàng? Lén lút mà nói, là một người nam nhân, hắn nên có trách nhiệm, trong lúc rảnh rỗi quan tâm về tình trạng gần đây của tiền thê (vợ trước) là hoàn toàn hợp tình hợp lý. Công khai mà nói, thân là chủ tử, quan tâm người làm, cũng chuyện bình thường.

Nghĩ thông suốt, hắn ngừng đầu lên, không chút e dè thừa nhận, "Ừ, có chia khóa không? Mở cửa."

"A a, hảo. Hình Hoan đoán chừng liền mong đợi ngài tới thăm nàng đó, một hồi nhìn thấy ngài, nhất định rất hưng phấn. Nàng bình thường liền thường xuyên nhắc đi nhắc lại ngài, lại sợ quấy rầy đến ngài. . . . . À vâng?" Nha hoàn lao thao nói một hồi, hào hứng móc ra cái chìa khóa từ trong lòng ngực, vừa muốn mở cửa, động tác đột nhiên dừng lại, kinh ngạc hô to, "Cửa tại sao lại không khóa? Ta nhớ mấy ngày trước rõ ràng khóa rất kỹ nha."

Nghe vậy, Triệu Vĩnh Yên ánh mắt thoáng nhìn, bắt đầu nhận thấy được bên trong gian phòng an tĩnh đến kì lạ.

Hắn giơ tay ngăn nha hoàn ở đằng trước, tiện tay xô đẩy cánh cửa mà không hề hao phí công sức, cửa phòng"Ken két" một tiếng liền mở ra.

Cảnh tượng xông vào tầm mắt, khiến Vĩnh Yên ngây ngốc hồi lâu.

Không có một bóng người trong phòng, nhìn sơ qua căn phòng cũng sạch sẽ, bên giường có tiểu áo bông được gấp chỉnh tề; bàn trang điểm vì không có nữ nhi sử dụng hộp nữ trang, nên trống rỗng tích một lớp bụi mỏng; cửa sổ vẫn khóa kĩ. Ngược lại bên cạnh bàn, là một mảnh hỗn độn, bánh bao mốc xanh rơi đầy trên mặt đất, áo cà sa xanh đậm chói mắt dùng để xử lí sau khi nàng sám hối vẫn yên vị trên bàn.

Nàng đi bao lâu rồi? Đi đâu?

Một loại dự cảm xấu nhộn nhạo tại trong lòng hắn, Vĩnh Yên theo bản năng bắt được vị nha hoàn bên cạnh đang muốn chạy trốn, "Nàng để hưu thư chỗ nào?"

"Quần áo, trong tủ treo quần áo. . . . ." Nha hoàn run rẩy vươn tay, chỉ hướng tủ treo quần áo bên giường, liếc trộm về mặt Nhị thiếu gia, chỉ sợ hắn một giây kế tiếp sẽ bởi vì nàng trông nom bất lực mà giáng tội.

Nhưng trên thực tế, Vĩnh Yên hoàn toàn không có rảnh rỗi nghĩ đến việc này, loại tâm tình giận chó đánh mèo này hắn tạm thời không có. Hắn chỉ cố vén áo, nhảy vào phòng, muốn lập tức mở ra tủ treo quần áo, nhìn rõ một ít phong hưu thư còn ở đó hay không. Vậy mà, vừa mới vượt qua bậc cửa, động tác của hắn liền không báo trước cứng đờ lại, lòng bàn chân truyền tới cảm giác khác thường làm cho hắn tò mò, nhìn xuống.

"Đây là cái gì?" Hắn cúi người xuống, nhặt lên vật gì đó lúc này vừa giẫm phải, lật qua lật lại quan sát.

"Một cây thanh gỗ nhỏ." Nha hoàn tiến lên trước liếc nhìn, thành thật trả lời.

"Ta biết rồi!" Hắn không phải ngu ngốc không biết phân rõ chất liệu, nhìn hiểu hình dáng! Cái hắn muốn không phải loại đáp án nông cạn này, "Ta hỏi đó dùng làm gì? !"

". . . . . Đại khái là chải tóc?" Nha hoàn ấp a ấp úng, không xác định đáp án chắc chắn. Nàng cũng không phải là thần tiên sống, chủ tử cũng không hiểu, tại sao hy vọng cao xa nàng có thể lĩnh ngộ.

"Của nàng?" Vĩnh Yên cố gắng hồi tưởng trước đây nàng có từng sử dụng cây chải này không, nhưng lúc này hắn mới phát hiện, tựa hồ chính mình chưa từng có quan tâm tới những thứ này. Nàng mang cái vòng tai dạng gì , hắn không rõ ràng lắm; dùng cái dạng vật trang sức gì, hắn cũng không lưu ý; duy nhất có thể nhớ đúng là kiểu tóc tạp nham cùng sắc thái nhiều thay đổi của nàng, kiểu dáng vẫn như cũ luôn mặc tiểu áo bông màu sắc sặc sỡ.

"Không phải đâu, thiếu nữ nãi chỉ thích dùng dây thừng màu bạc."

"Đó là của gian phu!" Hắn hô lên kết luận.

Nhân tiện khi để ánh mắt chọn lựa của nàng, tựa như người có nồng đậm hơi quê mùa cùng một dạng với tiểu áo bông sặc sỡ,nam nhân nàng chọn cũng giống nhau đều chung một hình thức! Chỉ có phẩm cách hoàn toàn không có biết tên gian phu tròn méo ra sao, mới có thể dùng cái này loại chải tóc xấu xí, vừa thô lại đơn sơ, dùng cái này loại đồ tối tót rồi, còn không bằng lấy ra lau kỹ sùi cao da!

Có thể thấy được, phẩm vị gian phu cũng rất có vấn đề. Tiểu áo bông quê mùa cũng xứng với trâm cài tóc xấu xí, rất tốt, một cặp hoàn hảo, hoàn toàn không có chuyện của hán phải không?

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Biệt phủ Triệu gia trang ở kinh thành gần đây không khí rất quỷ dị.

Từ khi Nhị thiếu gia phát hiện thiếu nữ mất tích đã năm ngày, hơn nữa lại không rõ hành tung.

Từ miệng gã nô bộc thân tín của thiếu gia, Vĩnh Yên thiếu gia vẫn rất bình tĩnh, mỗi ngày làm việc khỏe mạnh và nghỉ ngơi như cũ không thay đổi, không hề có ý định cho người truy tìm tung tích của thiếu nữ, hẳn tựa hồ đang hưởng thụ cảm giác thanh tịnh khó có được, hơn nữa lúc nào cũng nhấn mạnh: Ta bây giờ là độc thân, độc thân! Nếu ai nhắc đến hai từ "Hình Hoan", nháy mắt sẽ bị ta một đao chặt làm đôi!

Vậy nên bọn hạ nhân nhất trí cho là nếu như Nhị thiếu gia thực có thể như gió nhẹ nước chảy với bi hoan ly hợp, cũng là chuyện tốt.

Vấn đề là. . . . .

"Nhị thiếu gia, ngài không phải nói này muốn dùng thanh gậy gỗ nhỏ tới lau kỹ da sùi cào sao?"

"Đúng vậy a, thế nào? Ngươi có ý kiến? Đừng nói vật này là của ngươi!" Vĩnh Yên thoáng dời đi tầm mắt, ánh mắt căng thẳng.

Loại này ý niệm giết người hiện lên trong ánh mắt khiến da đầu tên nô bộc trận trận tê dại, "Không! Không phải! Dĩ nhiên không phải! Ta ở cạnh Nhị thiếu gia hun đúc, đôi mắt thâm mĩ cao lên không kém, làm sao có thể dùng trâm cài tóc xấu như vậy được. Chỉ là Nhị thiếu gia. . . . . Ngài như vậy vẫn cầm cây đồ này nhìn, nhà bếp rất khó cầm nó lau kỹ da sùi cào a, huống chi như thế chuyên chú rất dễ dàng biến thành con gà chột mắt. . . . ."

"Ta thành gà chột mắt rồi sao?"

"Tạm thời là chưa có. . . . ."

"Ta có nói qua muốn ăn sùi cào sao?"

". . . . . Cũng không có."

"Vậy ta muốn nhìn bao lâu thì bấy lâu, ngươi để ý nhiều như vậy hay muốn nhận từ thư?"

". . . . ." Gã sai vật rồi rầm cúi đầu, hẳn không nên tận trung làm tốt nhiệm vụ khiến Nhị thiếu gia làm rõ ràng, theo hẳn thời khắc thiếu gia nhà hán nhấn mạnh khái niệm độc thân mà nói, hẳn bây giờ đã hoàn toàn không có tư cách cho bất luận kẻ nào viết từ thư rồi.

Không đợi hẳn rồi rầm tìm ra nguyên do, một trận gió mạnh đột nhiên từ bên cạnh hán cuốn qua, chờ tới lúc hán ngẩng đầu, phát hiện bên cạnh Nhị thiếu gia lác lác xuất hiện ánh đao bạc, tầm lòng hộ chủ trung thành, hẳn lập tức vội chạy tới trốn sau cây cột, hô to: "Ngươi đâu, mau tới. Có thích khách, có người muốn ám sát Nhị thiếu gia!"

"Ngươi. . . người mù a, con mắt nào của ngươi nhìn thấy rằng ta muốn ám sát Vĩnh Yên ca." Chủ nhân của cây đao nghe trận gào thét kịch liệt, khó chịu, nhíu lại đôi mày thanh tú.

Vĩnh, Vĩnh Yên ca, xưng hô này thật sự là khiến người nghe buồn nôn, khắp thiên hạ này người có thể kêu Nhị thiếu gia nhà bọn họ là như vậy chỉ có một —— luôn thể sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất nữ bộ khoái Quân Hiểu Nhân hay sao.

"Được rồi, ta không sao, đi xuống đi." Khách quan mà nói, Vĩnh Yên vẫn như cũ tư thái nhàn nhã, nghiêng người, tiếp tục nghiên cứu "trâm cài tóc" trong tay dùng để lau kỹ da sùi cào, nhún nhát ném ra lệnh.

"Nha." Gã sai vật bất đắc dĩ gạt đầu một cái, trùng mắt với Quân Hiểu Nhân đang dựa vào thiếu gia nhà hán.

Hừ, khó trách Nhị thiếu gia như vậy không kịp chờ đợi liền nhấn mạnh mình là người độc thân, thì ra chính là vì vụng trộm đường hoàng. Tuy là một người ngoài cuộc, hẳn cũng không nhịn được âm thầm ủng hộ hành động bỏ trốn của thiếu nữ.

"Vĩnh Yên ca, huynh quản giáo người làm thật hay, người kia tại sao dùng loại ánh mắt 'hồ ly' đối với muội?" Gã sai vật trước khi đi để lại ánh mắt ý vị thâm trường, khiến Quân Hiểu Nhân bĩu môi, cảm giác nhân cách mình bị vũ nhục nghiêm trọng.

"Đó là khen muội xinh đẹp, không xinh đẹp thì làm sao có thể làm hồ ly tinh." Vĩnh Yên tầm mắt không động, tiếp tục giằng co với cây "trâm cài tóc",

ngiêng đầu, mở miệng trấn an.

"Vây sao?" Nàng nửa tin nửa ngờ, bỗng đột nhiên nhớ lại chính sự, "Lời nói của huynh thật hay, à cái xiêm y hoa văn Mẫu Đơn huynh trước đưa cho ta, tên hòa thượng chết tiệt đó nói khiến thẩm mỹ ta có vấn đề. Huynh có biết hần nói gì không, hần nói xiêm y này quá bình thường, chỉ có ngốc tử mới thích."

"Thẩm mỹ của hòa thượng trước giờ luôn có vấn đề." Nếu như không có vấn đề, làm sao có thể lôi kéo đầu heo nhà hần cả đêm không về, còn gửi gắm áo cà sa tình cảm

"Không phải a, ta cũng cảm thấy kiện xiêm y đó quá không phù hợp khí chất của ta, chỗ nhỏ chỗ lớn."

"Vón là không phải mua cho người mặc." Nói rõ ra hần chỉ là tiện tay mua bộ xiêm y, cố gắng muốn cho nàng thay thế vị tiểu áo bông sắc sỡ rất chướng mắt trong nhà kia, với lại là chính nàng nói thích cướp, hần lại cũng chỉ là tiện tay như vậy mà đưa, có lý do gì nàng lại chạy tới hoài nghi, oán trách hần?

". . . ." Nàng cũng là lần đầu tiên nghe những lời nói đã thương người từ trong miệng của Vĩnh Yên, cảm giác giống như nàng thuộc loại tùy hứng không nói đạo lý đoạt đồ của người khác, mặc dù không phải trực tiếp chỉ trích, lại vẫn nàng cảm thấy tự ái, không biết nên nói tiếp thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Yên lặng chốc lát, Vĩnh Yên liền thu hồi thần sắc.

Hần phiền não nhếch môi lên, không hiểu nổi chính mình nổi điên làm gì? Không phải là thích nữ nhân như vậy sao? Rõ ràng mình muốn là dạng nữ nhân coi trọng bất kỳ vật gì cũng sẽ thẳng thắn nói ra, không giống đầu heo kia luôn khúm núm nhẫn nhục chịu đựng, quả thật tựa như vô dục vô cầu giống tiên tử rơi xuống phạm trần.

Nghĩ tới, hần nhanh chóng xóa bỏ những thứ phiền lòng kia, bổ sung lời nói lúc trước, "Lần tới chính muội đi chọn, chọn thứ xinh đẹp nhất phù hợp nhất với phong cách của muội, ta sẽ mua cho muội."

"Là huynh nói a, nói chuyện phải giữ lời a, thật ra thì ta cảm thấy được cái xiêm y mà hòa thượng giả mạo chọn cho nữ nhân hần cũng không tệ, đáng tiếc ta ghét nhất cùng người khác đụng áo, ai. . . ." Nàng tự hỏi tự đáp rồi tự ca thán, hoàn toàn không có chú ý tới thần sắc Triệu Vĩnh Yên, hồi sau mới phát hiện thì hần đã tiếp tục trầm luân với cái vật nhỏ trên tay.

Quần Hiếu Nhân theo tầm mắt của hần nhìn xuống, hai mắt bỗng chốc tóe lửa, "A! A a! Vĩnh Yên ca, huynh không phải không nghĩ ra a, coi như cưới phải một nương tử không hợp lòng thì cũng có thể đổi chứ sao. Hiện tại là thời đại nào, ai còn có hứng sau khi bái đường sẽ phải im hơi lặng tiếng cả đời, dù sao người cũng đã viết từ thư rồi, hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, tin tưởng ta, mùa xuân người sẽ rất nhanh tới, đừng có nghĩ quần, ngàn vạn lần không được a."

"Nghĩ quần cái gì?" Hần đột nhiên bắt đầu cảm thấy nữ nhân rất có chủ kiến tựa hồ cũng không phải là chuyện tốt, hoàn toàn không có cùng hần suy nghĩ một đường, trao đổi cũng rất mệt mỏi a.

"Di, người nhìn chăm chăm cây mõ chùy rất lâu, chẳng lẽ không phải tính toán xuất gia sao?"

Mõ chùy! Xuất gia! !

Những từ mấu chốt này khiến Vĩnh Yên hiểu ra, phán đoán của hần không có sai, nàng quả nhiên là chạy cùng gian phu!

Hần nghĩ mãi không ra tên gian phu là cái dạng nào, cuối cùng theo đó mà quên mất. Loại hòa thượng tóc dài đủ âm trầm nguy hiểm, cố ý lưu lại áo cà sa không mang đi, vọng đồ dẫn ra tầm mắt của hần. Quả nhiên, ông trời có mắt, thật đúng là tà không thể thắng chính, đáp án cuối cùng vẫn bị hần tìm đến.

"Người tới, chuẩn bị ngựa, đi Trầm Hương Các!" Hần giận dữ, vỗ mặt bàn, quát.

"Ách. . . . Nhị thiếu gia, đi Trầm Hương Các làm cái gì?" Giữ ở ngoài cửa gã sai vặt nghe lệnh hậu, lập tức vọt vào. Mọi người đều là giang hồ nhân sĩ, chạy tới địa phương đều là âm khí, không tốt lắm đâu.

"Bất gian! !" Đó là hần địa phương duy nhất mà hần nghĩ đến, sau sự kiện nhảy lầu tại Quần Anh lâu, đầu heo kia giấu đầu hờ đuôi trong khi nói dối, từng nói có tới Trầm Hương Các. Nàng không hề bước chân ra khỏi nhà, không có đạo lý sẽ biết ở ngoại ô có Trầm Hương Các. Cho nên, khả năng duy nhất, chính tên gian phu đó mang nàng đi! Rất hợp tình hợp lý nha, mọi người đều là cùng Phật lẫn lộn đây, sự thái thay hòa thượng giấu giếm tư tình, lừa gạt hần – một giang hồ nhân sĩ thiện lương

". . . ." A! Nhị thiếu nãi nãi quả thật là cùng ni cô lém phéng?

Lời đồn này rất nhanh liền xuất hiện ở những câu chuyện phiếm của nha hoàn trong phủ Nhâm Vạn Ngân. .

Hình Hoan núp ở cây cột đằng sau, thò đầu ra, đôi tay bám thật chặt, nghe lén bọn nha hoàn nói chuyện phiếm. Thiết thật cảm thấy lòng của mình cứ rút ra, hần rút cuộc phát hiện nàng biến mất sao? Có phải là quá chậm hay không? Hay là hần cùng Quán Hiệu Nhân vụng trộm yêu đương lâu quá đến quên mất mình?

Nhưng những điều này bây giờ không hề quan trọng, quan trọng là khí thế hần hung hăng như vậy, sẽ xử lí nàng ra sao a?

Từ thư ? Gia pháp? Đạ tạ, những thứ này nàng đều không có phúc tiêu thụ nữa.

"Các người toàn là một bọn không có quy củ, lão gia ta bình thường dạy các người thế nào? Tất cả đều mù phai không, không có nhìn thấy sự thái tương lai núp ở đây đang cảm thấy hứng thú đối với nội dung các người tán gẫu sao? Tất cả đều đứng ở trước mặt nàng đi, tán gẫu cho nàng nghe."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38

Thật tội nghiệp cho bọn nha hoàn đang ngồi tán gẫu, mới nói được lúc Triệu Vĩnh Yên bước vào Trầm Hương Các. Thì chợt nghe âm thanh cực kỳ tức giận của Nhâm Vạn Ngân truyền tới.

Hình Hoan thấy lạnh sống lưng, cười gượng tiến lên tiếp nhận từng ánh mắt đang tụ hướng nàng.

Mắt thấy nha hoàn rất nghe lệnh mà chuyển bước, cùng nhau vây ở trước mặt nàng, vị nha hoàn kia lúc trước nói đến một nửa lại tiếp tục coi như không có việc gì mở miệng ra:

"Phần sau rất kịch tính và đặc sắc nga, các người tuyệt đối không ngờ tới, thì ra là Triệu gia trang Nhị thiếu gia là giúp tên đồn cũi trong phủ bắt gian , ai, thật đáng thương cho bọn hạ nhân của Nhị thiếu gia. Ngờ đâu sư phụ Trầm Hương Các cũng là Võ Lâm Cao Thủ, nghe nói nàng dẫn toàn bộ người trong Trầm Hương Các liều chết chống cự. Thật là thế sự bất ngờ, trời đất mù mịt a, hai phe đại chiến ước chừng hai canh giờ, cuối cùng hai bên tổn hại, đánh đến mức kêu cha gọi mẹ, sau đó tất cả mới trở về địa bàn của mình. . . . . Sự thái tương lai, phần tiếp theo còn hấp dẫn hơn , ngài có muốn nghe tiếp không?"

"Không không không, không cần. . . . . Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, các người chậm tán gẫu, sau này còn gặp lại!" Hình Hoan nuốt nước miếng một cái, nhắc chân hướng ngoài cửa chạy.

Tướng công nhà nàng vì nàng cùng người đánh nhau, việc này Hình Hoan nghĩ cũng không dám nghĩ đến. Nhưng bây giờ không chỉ là xảy ra, Vĩnh Yên còn đem chuyện này phóng to khiến dư luận xôn xao. Nàng bắt đầu cảm thấy lằng lằng rồi, lòng tràn đầy một ý niệm—— về nhà, an ủi tướng công, nói cho hần biết giang hồ nhân sĩ không hề câu nệ tiểu tiết, bị đánh đến muốn kêu mẹ cũng không phải là mất thể diện!

Vậy mà, nàng vừa mới vọt ra cửa chính Nhâm phủ , liền đụng phải bức tường thịt.

Xoa lỗ mũi đau nhức, Hình Hoan buồn bã ngược mắt, nhìn rõ người trước mắt, nàng tức giận xuy một tiếng, "Đại sư, phủ đệ Nhâm Vạn Ngân lớn như vậy, người đi đứng không tốt, đứng chặn ở cửa làm cái gì?"

"Đi đâu?" Miệng nói hần chặn cửa đứng không? Vậy hần liền càng phải làm thật sự. Ngô Sắc nghiêng người, dựa vào khung cửa, chân vừa nhắc, hoàn toàn ngăn cản đường đi của Hình Hoan

"Ách. . . . . Ta muốn xin nghỉ, trở về Quàn Anh lâu một chuyến." Nàng chợt dạ chốc lát, rất nhanh liền thu lại, bọn họ là đồng mưu, quan hệ ngang hàng, nàng hiện tại cũng chỉ là muốn trở về thăm người thân, danh chính ngôn thuận, có cái gì mà chợt dạ.

"Đang giai đoạn gấp rút, người muốn xin nghỉ vậy chờ tâm tình ta khi nào tốt sẽ phê chuẩn, lúc đó mới được đi." Nàng phải về nhà, về tình về lý, hần cũng không có tư cách đi ngăn cản. Nhưng sự thật, Ngô Sắc không thể chờ việc gấp nàng, nàng luôn nói tướng công thân bí là vì nàng xông vào Trầm Hương Các sao?

Phun, nhớ ngày đó hần cũng vì nàng từ Trầm Hương Các chạy qua. Nàng tại sao lại quên mất công lao của hần, đúng là trọng sắc khinh bạn.

"Tại sao a, tướng công ta bị người đánh a! Vào lúc này, ta tại sao có thể không bồi ở bên cạnh hần." Nàng nói xong lễ khí hung hừng, suýt nữa lẳng quên đã đáp ứng tướng công giấu giếm chuyện quan hệ.

"Hần là vì người bị đánh."

"Đúng vậy, cho nên ta càng không thể bỏ mặc. . . . ."

"Cho nên người sau khi trở về rất có thể sẽ bị xử lý tàn bạo." Hần mỉm cười, tốt bụng nhắc nhở nàng.

"Ngô. . . ." Chính xác là có chuyện như vậy, khi về nàng sẽ bị xử lý rất tàn bạo. Nàng không nói mà đi, hại hần đi vào Trầm Hương Các, lúc này trở về, không phải rõ ràng tự chui đầu vào lưới đi chịu chết sao? Nhưng là, nếu như làm bộ như cái gì cũng không biết, lương tâm của nàng rất cắn rứt à nha. Nghĩ tới, Hình Hoan làm bộ đáng bất cứ giá nào, nắm chặt hai quả đấm, đưa ra quyết định, "Coi như khi về sẽ bị xử lý tàn bạo nhưng ta vẫn muốn đi tự thú, ta mất tích lâu như vậy, tướng công nhất định rất lo lắng ta."

"Hả? Người mất tích đã bao lâu?" Chân đặt xuống, tư vị trong lòng có chút ít chua, thu lại tư thế chặn đường.

"Đề ta đếm xem." Hình Hoan còn tưởng chân sát xuống là có chuyện lạ nhưng không hề, liền bắt đầu mở ngón tay ra đếm, vẻ mặt rất rối rắm.

"Chỉ đếm ngón tay có đủ không? Nếu không đủ, ta có thể cho người mượn, nếu người ưa ngón chân ta cũng được?" Hần nhin cười, miễn cưỡng hỏi.

Nàng đáp nghiêm túc, "Không cần, ngón chân của người quá đẹp."

A, đây coi là khen người sao? Vậy thì tạm thời coi là nàng cố thuyết phục, ít nhất thành công lấy lòng của. Ngô Sắc thoáng phóng khoáng ranh giới cuối cùng, tâm tình trở nên tốt, giúp nàng phân tích tình thế, "Người rời nhà đã lâu như vậy, hần cho đến ngày nay mới phát hiện người có nên đề ý hay không, người cảm thấy đây coi như là đang lo lắng người sao?"

"Tướng công là nhân vật lớn, bình thường rất bận nha. . . . Ý của ta là, hần muốn vội vàng về gia trang đón củi, trong lúc rảnh rỗi mật thiết chú ý động tĩnh mỗi người bên cạnh."

"Hoan Hoan muội muội, người thật là tự mình đa tình." Hần nhưng thật ra là không phải nên thẳng thắn nói cho nàng biết, nam nhân coi như bận rộn nữa, chỉ cần đề ý, giống nhau có thể nhin chút thời gian tới quan tâm nữ nhân hành tung. Mà nhà nàng vị kia tướng công, hiển nhiên là căn bản cũng chưa có đề ý nàng.

". . . ." Hình Hoan cúi đầu trầm mặc muốn nói cho hần biết, có mấy lời không cần nói rõ, nàng cũng hiểu. Nhưng là nàng đã gả cho hần, chính nàng lựa chọn hôn nhân đó, cho nên trước mắt nàng chỉ có thể vui vẻ chịu đựng mà thôi.

Thấy thế, Ngô Sắc nhận thua, thật tình mà nói hần vốn không có quyền can thiệp. Trên thực tế, hần chỉ cần bày mưu tính kế, xác nhận nàng lúc này trở về sẽ không sao là tốt rồi, còn những chuyện còn, không cùng hần liên quan. Sau nhận thức, sự kiên trì của hần lại một lần mềm hoá rồi, "Muốn xin nghỉ cũng được, chỉ là người phải làm theo lời ta nói. Nếu không, về nhà bị chính đến chết, đừng hy vọng ta tới siêu độ cho người."

"Hào hảo hảo!" Nàng liên tiếp gật đầu, khéo léo phối hợp.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

—— Ngô Sắc đại sư, như vậy thật có thể không? Lỡ đem tướng công chọc phát bực, cuối cùng kết cục như cũ ta sẽ bị bạo đến chết?

—— yên tâm, đi đi, có ta ở đây.

Cứ như vậy, có Ngô Sắc đại sư thành khẩn bảo đảm, Hình Hoan không sợ hãi liền xuất phát.

Lần này mục đích của nàng không phải Quần Anh lâu, mà là dừng cảm xông về biệt viện.

Vậy mà, khi cửa chính biệt viện đang ở trước mắt thì nàng e sợ không dám bước. Cũng bởi vì trên cây cột ở cửa chính, treo lên một bức chữ đen viết giống như câu đối phúng điếu gì đó.

"Câu đối phúng điếu" hiện lên hàng chữ: Trầm Hương Các dù sụp, danh chấn uy nghiêm, tu hành không tốt thì không làm người.

Có cần thiết huyết tính trạng trọng như vậy không?

Tốt hơn là nàng nên nghe theo đề nghị của Ngô Sắc đại sư lúc trước, không cần chịu chết vào thời khắc này. Không bằng trước rút lui, chờ tâm tình tướng công trở nên tốt một lúc, trở lại an ủi cũng không muộn?

Ưu điểm lớn nhất Hình Hoan chính là đủ quả quyết, sau khi có quyết định, nàng không nói hai lời, bước chân chuyển một cái, lập tức chạy.

Chỉ tiếc, Triệu Vĩnh Yên không hề cho nàng cơ hội này.

Cánh cửa chính sau lưng nặng nề chậm rãi bị đẩy ra, nàng nhắm mắt làm bộ như không nghe được, lòng bàn chân giống như bôi dầu trơn loại chạy cực nhanh. Rất nhanh, Hình Hoan liền buông tay đầu hàng, một đồng gã nô bộc động tác cực nhanh chạy tới trước mặt nàng, vây quanh bao bọc nàng, nhưng vẫn khách khí nói: "Hình Hoan cô nương, Nhị thiếu gia mời ngài mau vào phủ, bên ngoài lạnh, đừng để bị cảm lạnh."

"Không có, không có sao, trời nóng lắm, áo bông của ta cũng rất dày, các người cũng đang vội, không cần kêu ta. . . . ." Nàng cười khan kéo kéo áo bông trên người, giống như phối hợp nàng... cái trán đang chảy mồ hôi không ngừng.

Vậy mà tiếng nói còn chưa có hết, những gã nô bộc kia cũng đã mang nàng, nhảy vào phủ đệ.

Hình Hoan trở mắt nhìn đại môn màu đỏ loét đóng lại, biết vậy chẳng đi làm gì.

Bọn nô tài lười kéo không tính là thô bạo, nhưng khi Hình Hoan gãy giữa, nhất thời trở nên hỗn loạn không chịu nổi. Tối hôm qua được Ngô Sắc đại sư quán một oản búi tóc, nàng rất thích, ngay cả khi ngủ đều cẩn thận cúi đầu ở mép giường, bây giờ cổ nàng không ngừng gãy dựa , thành biến phải hình dạng xóc xệch không chịu nổi, mái tóc hỗn loạn che gương mặt, che kín hơn phân nửa tầm nhìn của nàng.

Ít ngày trước Nhâm Vạn Ngân tìm cửa hàng may tốt nhất ở Kinh Thành may cho nàng tiểu áo bông rất công phu, giờ phút này bởi vì nàng quơ múa hai tay, hoàn mỹ cắt xén cùng hoa văn tinh xảo cũng không xem được nữa, tầng tầng áo bông thoát ra khỏi dây lưng, vài nhãn nhúm lại, eo thon nhỏ bại lộ bên ngoài.

Bị ném đến trước mặt Triệu Vĩnh Yên thì Hình Hoan chính là bộ dạng chật vật như vậy.

Nằm trên mặt đất nàng không còn kịp ngẩng đầu nhìn, chỉ cảm thấy bên hông rất lạnh, vội vàng lúi lúi kéo xiêm y, chỉnh sửa lại nghi dung. Nghĩ tới, nếu chạy không khỏi rồi, kia tốt xấu cũng nên phải chỉnh sửa cho giống người để đối mặt tướng công thôi.

Triệu Vĩnh Yên lại hoàn toàn không có ý định đi bận tâm trang phục của nàng, hần nhắc chân ngồi trên băng ghế, mím môi liếc nhìn nữ nhân đang cúi nằm dưới chân mình. Một lát sau, hần tại trong ngực móc ra này cây mỡ chày mà khiến hần rối rắm thật lâu để hiểu, bỏ xuống trước mặt Hình Hoan, kèm theo lời chất vấn lạnh lùng, "Nói, gian phu ở đâu?"

"Hả?" Hình Hoan lập tức tập trung đến cây mỡ chày thượng này. Thì ra là Ngô Sắc đại sư không có nói xạo, lúc đó hần thật là đem vật này thất lạc ở phòng nàng, cho nên không thể làm gì khác hơn là cầm dưa thay thế.

Mặc dù Phật Tổ sẽ không trách tội, chỉ cần thành tâm thì sẽ được đền đáp. Nhưng dùng chiếc dưa lâu tổng không tốt lắm đâu? Vì vậy, nàng cẩn thận từng li từng tí thậm dò vuron tay, khi nắm được mỡ chày, động tác nhanh chóng đem nó nhét vào trong ngực, tính toán thời điểm lần tới gặp lại được đại sư, trả lại cho hần, này không biết điều có tính là tích chút công đức hay không?

Động tác này hoàn toàn chọc giận Triệu Vĩnh Yên. Có ý tứ gì? Rõ ràng hần vẫn còn sống sờ sờ ngồi trước mặt nàng vậy mà nàng khinh thường không thèm liếc mắt, gian phu lưu lại mỡ chày, thì nàng lại yêu thích không buông tay như bảo bối hạo, không chút che giấu, còn bỏ vào trong ngực, là muốn ly tâm gần hơn một chút sao?

Thật là đủ rồi! Hần không có hứng thú nhìn biểu hiện buồn nôn của nàng, yêu ai đó, đó là việc của nàng, nhưng hần trước hết vẫn phải dọn dẹp sạch sẽ môn hộ, để tránh cho hàng đêm nằm mơ cũng cảm thấy có đoàn Lục Vân bao phủ đỉnh đầu hần, lái đi không được, "Đang muốn chứng minh tình yêu của các người là thiên kinh động địa phải không? Rất tốt, ta thành toàn người. Người đâu!"

"Có mặt! Nhị thiếu gia, lại muốn viết từ thư sao?" Nghe lệnh gọi, một bên gã nô bộc vội vàng tiến lên, ra vẻ thông minh đặt câu hỏi.

"Ta trừ việc múa bút, còn có thể huy kiếm! Chuẩn bị ngựa, ta muốn đi san bằng Trầm Hương Các rồi, khiến những thứ ni cô cho nàng cùng gian phu yêu đương kiachết theo!"

". . . . ." Nghe vậy, gã nô bộc yên lặng lui ra, khóe miệng run rẩy. Hần làm sao lại quên, Nhị thiếu gia nhà hần thuộc phái cuồng bạo.

"Bẩm Nhị thiếu gia, như vậy không tốt lắm đâu, ta cùng Trầm Hương Các sư phụ vốn không quen thuộc a, không bằng phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật?" Ngô Sắc đại sư nói, chỉ cần nàng dám lấy ra nửa phần bộ dáng của hần ở trước mặt, đi đối diện Triệu Vĩnh Yên, sẽ có hiệu quả không tưởng được . Nửa phần là bao nhiêu? Rất khó đoán, Hình Hoan chỉ là thử một chút.

—— phanh!

Muốn dàn xếp ổn thỏa, đòi lấy Vĩnh Yên dùng sức vỗ bàn. Gian phu quả nhiên là hòa thượng! Mới rồi đi mấy ngày, nàng thế nhưng đã bị đồng hóa rồi, còn "Lập địa thành Phật" , Phật cái đầu nàng!

Hình Hoan trở mắt này nhìn cái bàn gỗ trước mặt Vĩnh Yên bị đánh vỡ thành hai mảnh.

Khóe miệng nàng bắt đầu không ngừng co quắp, giác ngộ vào loại thời điểm này da đầu không thể cứng rắn, nàng không có dũng khí lấy ra như lúc đối mặt Ngô Sắc đại sư, nàng rút cổ, cho hần đáp án hần muốn, "Còn nữa, Nhị thiếu gia, người hãy nghe ta giải thích, thật không có gian phu, ta thề!"

"Vậy sao? Vậy người có thể giải thích , tại sao trong phòng của người sao lại có mỡ chày? Và những ngày qua người lại chết ở đâu rồi?" Lời thề của nàng vốn không đủ sức thuyết phục, trong thiên hạ không có bất kỳ một bụi Hồng Hạnh nào, sẽ trước khi bị bắt gian thì liền chủ động thẳng thắn thừa nhận, nhưng Vĩnh Yên còn có vẻ vì lời nói tha thiết thành khẩn kia của nàng mà tâm hòa hoãn chút, lấy lại bình tĩnh.

"Đó là đại sư."

"Rất tốt! Ai là đại sư?" Đáp án tựa hồ nói rất rõ nhưng hắn không hề cảm thấy thỏa mãn, lửa giận lần nữa bùng lên.

"Đại sư hử. . . . . Đã viên tịch rồi." A di đà Phật, đây là lời nói dối có ý tốt, đại sư sẽ không trách tội chứ?

". . . . . Ngươi vùng trộm đem hòa thượng tóc dài đó ‘ăn’ đến chết sao?"

"Không phải vùng trộm, không có vùng trộm á! Là sư tuổi tác đã cao, nên quy thiên rồi, ta mất tích chính là vì muốn đi đưa hắn một đoạn đường. Quan hệ của ta với đại sư thuần khiết vô cùng, chỉ có Phật duyên, không có lộn xộn duyên lung tung. Nhị thiếu gia, ngươi tin ta, tin ta nha."

Còn có thể tin nàng sao? Trước khi cái hòa thượng tóc dài xuất hiện, Vĩnh Yên đối với nàng cho tới bây giờ đều là rất tin tưởng, không chút nghi ngờ, đây chính là cái loại nữ nhân khiến người khác yên tâm mà giang hồ đồn đãi, coi hắn là trời, coi như ném nàng vào trong đồng nam nhân, cũng không sợ nàng sẽ đổi lòng. Nhưng bây giờ, hắn đã không chỉ một lần thấy được nàng nói láo liên thiên.

Tin? Ngu ngốc mới có thể tiếp tục tin nàng! Hắn nâng cằm, âm lãnh dò xét nàng, không cần tốn nhiều công sức cũng dễ dàng tìm được sơ hở trong lời nói của nàng. "Ừ, đây là chuyện tốt. Thế nào? Ngươi đã cảm thấy ta như vậy đã mạn không hiểu chuyện sao? Chuyện đại khái như vậy có thể cùng ta nói rõ, ta sẽ hảo chuẩn bị hương khói tích điểm công đức, ngươi cần gì phải lén lút lút lút rồi đi?"

"Bẩm Nhị thiếu gia, ta không có lén lén lút lút a, đêm hôm đó ta liền ở trước mặt người mà đi."

"Hoang đường! Vậy ta đang làm gì?!"

"Ngô, tình huống lúc đó là như vậy, giữa chúng ta chỉ cách nhau có ba tờ giường, thời điểm lướt qua nhau, ta còn nghe ngươi nói ‘Hiếu Nhân muội muội, về sau ra cửa ăn ít lương khô một chút, đối với thân thể không tốt’, ta nghĩ Nhị thiếu gia đang bận, cho nên vẫn là không cần quấy rầy liền cáo biệt." Nàng nghe theo phản phó của Ngô Sắc đại sư, đem y nguyên lời nói hắn dạy nói ra ngoài.

"Khụ. . . . ." Một tiếng ho nhẹ không bị khống chế từ cổ họng hắn phát ra, Triệu Vĩnh Yên lấy lại bình tĩnh, so sánh hai chuyện, một cổ cảm giác áy náy tự dung xong ra, "Tốt lắm, kết thúc, tới lúc ăn cơm."

Giống như trường hợp của Tam Đường Hội Thảm, tướng công nhà nàng lúng túng đứng lên, từ đầu đến cuối không dám nhìn nàng một cái. Rõ ràng lộ ra vẻ mặt chột dạ, bị Hình Hoan mạnh mẽ xuyên tạc thành thỏa hiệp. Không sai, hắn thỏa hiệp, không hề đối với nàng dửng dưng nữa; hắn không có thừa nhận, điều này có quan hệ hắn và Hiếu Nhân có lẽ chỉ là tình huynh muội giang hồ bình thường?

"Ừ, Nhị thiếu gia, ngươi muốn ăn cái gì? Ta đi làm cho ngươi." Có tầng này ý tưởng, nàng nhanh chóng từ dưới đất bò dậy, lôi kéo xiêm áo, chạy lên phía trước, khoe mẽ khuôn mặt tươi cười nịnh hót.

"Gì cũng được. . . . ." Hắn trở về không yên lòng, thủy chung vẫn rối rắm việc đêm đó nàng rút cuộc bên ngoài rình coi bao lâu?

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Hình Hoan tâm tình cực kì tốt, nàng tự tay lo liệu bữa tối trong chớp mắt

Khi nàng đang vui rạo rức dẫn bọn nha hoàn đem hàng đồng thức ăn bung lên bàn thì mắt thấy sắc mặt tướng công nhà nàng càng ngày càng thấp xuống, giống như nàng cho mình may cái loại Tiểu Miên áo kia, ánh sáng lung linh, trông rất đẹp mắt, cho đến lúc cuối ngưng kết ở trạng thái xanh đen.

"Tại sao làm toàn bộ như vậy?" Hắn nhìn khí, cố gắng dùng giọng điệu ôn hòa hỏi.

"Hả? Thế nào?" Tại sao làm toàn bộ như vậy? Hình Hoan cũng không biết, dù sao là Ngô Sắc đại sư giao phó như vậy.

"Tại sao tất cả đều là thức ăn chay?!" Nàng ra vẻ ngây ngốc không hiểu, khiến cho hắn rút cuộc không thể nhịn được nữa, tư thái cuồng bạo bắt đầu hiển lên. Tầm mắt hắn cứng rắn chuyển qua, đột nhiên cảm thấy thức ăn trước mặt bàn kia cực kỳ chói mắt, nghĩ không ra tư vị của kiểu thê hầu hạ.

"Ách. . . . . Bẩm tướng công, ăn nhiều thức ăn chay đối với thân thể tốt nhất, sát sinh rất nhiều là không tốt, nghiệp chương sẽ nặng." Đại sư không có dạy nàng lý do tại sao làm như thế, nàng đành phải bịa chuyện qua mặt.

Hắn nếu thật muốn sát sinh, thì nàng thật sẽ trở thành người đầu tiên được nhận ân huệ này!

Nhớ không rõ duy trì trọn mắt nhìn nàng bao lâu, Vĩnh Yên kỳ vọng nàng có thể nói mấy câu dễ nghe, tạm thời chất chứa tại trong lòng hắn rất không thoải mái. Nhưng kết quả, nàng không những không hề tự giác bù đắp mà còn coi như không có việc gì ngồi thẳng xuống, định ăn, "Ai cho phép ngươi

ăn?"

Nàng có loại cái thói quen này cũng đều ở đây tích công đức sao? !

"Nhưng là Nhị thiếu gia, ta. . . . ." Thật đói! Bị tra thăm lâu như vậy, còn phải suy nghĩ nát óc để trả lời, rất hao tổn thể lực a.

Muốn vì mình cầu xin để an ổn mà ăn, lời nói lấy lòng chưa nói xong, có một gã nô bộc vội vàng vọt vào, thành công hấp dẫn chú ý của Nhị thiếu gia cùng thiếu nữ nãi nãi, thế nhưng hắn lại chỉ lo thờ, nửa ngày chen không ra một câu đầy đủ.

"Có phải không có rắm để mà thả? Nhanh lên một chút!" Đang tâm tình cực kì tức giận, Triệu Vinh Yên phiền não cau mày, không che giấu ý giận chó đánh mèo.

"Không phải, ta. . . . . Ta không có lỗ đít để, à, à Quân cô nương nàng. . . . ."

"Nàng thế nào?" Không chịu nổi gã nô bộc lời nói áp a áp ứng, Vinh Yên không kiên nhẫn cắt đứt hắn.

Người ngoài cuộc lúc nào cũng sáng suốt. Hình Hoan rõ ràng bắt được một tia lo lắng tại trên mặt hắn, nàng nhìn không được suy nghĩ, thời điểm khi tướng công phát hiện nàng không có mặt, sẽ có loại về mặt này không?

"Nàng lại tới." Gã nô bộc cuối cùng đem hơi thở điều thuận.

Vô ý thức chỉ một từ "lại", khiến Hình Hoan nhảy cảm, nhúu lại đôi mày thanh tú, thời điểm nàng không có ở đây, Hiểu Nhân muội muội thường tới sao? Nàng dù sao vẫn còn Triệu gia trang Nhị thiếu nữ nãi nãi, tựa hồ có đầy đủ quyền lợi chất vấn chuyện của hắn, vấn đề ở tại người khác xem ra lơ lửng bình thường, nhưng khi cầm ở cổ họng của nàng, thật lâu nói không ra lời.

Cho đến khi thấy hắn nhìn chằm chằm, nàng đành nhất gan, cố đem tất cả nghi ngờ nuốt vào, im lặng cúi đầu, không hề lên tiếng nữa.

Không khí trầm mặc trong phòng ăn không có duy trì quá lâu, rất nhanh, Quân Hiểu Nhân liền hùng hổ vọt vào, sau lưng còn dẫn một nhóm người. Dù mặc tiêu áo bông màu sắc sặc sỡ nhưng Hình Hoan vẫn như cũ không vào được mắt của nàng. Nàng giống như là hoàn toàn không phát hiện trong nhà thêm một người, lướt qua bàn cơm, không coi ai ra gì đưa tay quán lấy khay tay Vinh Yên.

"Vinh Yên ca, có nhớ ta hay không nha?" Thanh âm kiều lạc lạc từ đôi môi hồng mịn buong ra.

Khiến toàn thân nàng nổi lên một trận da gà, Hình Hoan nín thở nhìn về phía tướng công nhà nàng, chờ đợi hắn đưa ra một đáp án đúng đắn mà phu quân nên nói.

"Người hôm qua cũng tới." Hắn chỉ là muốn gián tiếp nói cho Quân Hiểu Nhân, coi như là nghĩ, cũng không trở thành như vậy ngày tiếp nối đêm.

Vậy mà, đáp án vô cùng gián tiếp này bay vào trong tai Hình Hoan, như hàng vết kim châm đâm vào khiến trái tim nàng co rút đau đớn. Quả nhiên, tất cả phỏng đoán của nàng đều được nghiệm chứng, vị này Hiểu Nhân muội muội quả nhiên là đem nơi này thành nhà mình, ba ngày hai bữa cứ tới đây làm một vòng.

"Vậy sao? Ha ha, này đại khái là muội quá nhớ huynh." So với trước kia, thái độ của hắn lạnh nhạt không ít, mặc dù như thế, Quân Hiểu Nhân lựa chọn dùng phương thức trước sau như một cùng hắn chung đụng, nàng nghĩ, Vinh Yên ca có lẽ là bởi vì nghĩ không ra biện pháp đuổi tiền thê của hắn, cho nên mới đối với mọi chuyện cũng có vẻ thiếu hăng hái chút.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Nghĩ tới, nàng cười một cái so với lúc nãy còn ngọt hơn, tay vẫn như cũ khoác lên khay tay của hắn, một tay kia thả bội kiếm xuống, không chút để ý nói, "Đúng rồi, huynh xem muội đem người nào mang đến."

Nghe vậy, Triệu Vinh Yên cũng phối hợp quét mắt theo đuôi nàng nhìn mấy người kia trong phòng ăn, đều là khuôn mặt xa lạ khiến cho hắn chau mày hồ nghi, "Người nào? Ta có biết không?"

"Làm sao huynh mau quên như vậy a. Không phải đã đáp ứng sẽ mua xiêm y cho muội sao? Muội không muốn cùng người khác đụng áo nên biện pháp tốt nhất chính tìm người đích thân chế một y phục khác. Vì thế muội đem sư phó của hàng may, lão bản hàng tơ lụa, lão bản phường nhuộm, tú nương, lão bản kim sức, . . . tất cả đều mang tới, a đúng rồi, còn có nàng, nghe nói nàng là trang dung nổi danh nhất kinh thành, am hiểu nhất xuất giá trang rồi."

Nàng giới thiệu từng người tới, mỗi thân phận từ trong môi nàng buong ra, đều khiến Hình Hoan cả kinh, miệng há hốc ra, lại không phát ra được một tiếng, hai người bọn họ định thành thân sao?

". . . . . Hiểu Nhân muối muối, muối đem toàn bộ bọn họ mang đến là chuẩn bị làm cái gì?" Không chỉ là Hình Hoan, ngay cả Vĩnh Yên cũng không biết làm thế nào. Biệt viện của hắn chứ không phải cái chợ. Sao lại có thể tùy ý cho phép người xa lạ bước vào!

"Đương nhiên là may xiêm y a, chẳng lẽ mờ bọn họ ăn cơm a. . . . . Ủa, người ở đây ăn cơm à?" Nàng sóng mắt hơi đỏ, giống như là mới phát hiện trước mắt bày ra bàn ăn, giọng lộ ra kinh ngạc.

"Ừ, muốn ăn chung không?" Bên cạnh truyền đến ánh mắt sáng quắc của Hình Hoan, khiến Vĩnh Yên không được tự nhiên ngửa thân thể ra sau, không để lại dấu vết tránh được Quân Hiểu Nhân đụng vào.

"Ách. . . . . Không cần. Vĩnh Yên ca, thức ăn mà đầu bếp nhà huynh nấu ra muối thật không dám ăn. Huynh từ trong chùa chiềng nào mà kiếm một vị đầu bếp thế này? Tồn bao nhiêu bạc? Người bị gạt à! Đợi đó, ta sẽ đi bắt tên đầu bếp kia đi gặp quan, giúp người hả giận!"

Kiểm đầu bếp từ trong chùa chiềng nào a? Không sai, điều này hình dung quá đúng, vô cùng chuẩn xác đập trúng xương sườn mềm của Triệu Vĩnh Yên. Tiếp thu được lời nói chói tai, hắn khinh thường quét mắt toàn bộ thức ăn chay trên bàn, "Đích thực ta cũng không có muốn ăn, nhìn là muốn nôn. Người đầu, dọn toàn bộ."

"Dọn toàn bộ. . . !" Hình Hoan kìm nén cảm xúc đến mức tận cùng rồi, nàng tỉ mỉ chuẩn bị cho hắn thức ăn, cũng bởi vì một câu nói của người khác, hắn liền ném cũng không nguyện ném một hớp?

Cái gì gọi là không có muốn ăn, nhìn là muốn nôn? Nàng ở trong phủ Nhâm Vạn Ngân nấu nhiều bữa cơm như vậy, mà cho tới bây giờ cũng chỉ là tán dương, làm sao có thể khiến người ta muốn nôn? Chẳng lẽ đại sư cùng vị phú thương đều có bệnh?

"Người có ý kiến?" Con người Vĩnh Yên nghiêng một bên, hơi cúi đầu hướng nàng, "Ta cũng có ý kiến, chớ đem ta cùng hòa thượng đánh đồng!"

"Triệu Vĩnh Yên! Người thật là quá đáng!" So sánh với việc nhẫn nhục chịu đựng những ngày trước, thái độ Hình Hoan trở nên khác thường, tay nắm quyền, cắn chặt cánh môi, không giấu tức giận gầm nhẹ.

Có lẽ đối với người khác chuyện nàng đau khổ phát tiết là không liên quan, nhưng đây là qua hai năm thành thân, Hình Hoan lần đầu tiên thể hiện sự tức giận với hắn. Nàng nhẫn nhục chịu đựng sự coi thường của hắn, thậm chí đem sổ phong hưu thư nàng nhận xếp đầy rương, nàng vẫn không hề nửa câu oán hận, một lòng muốn đem hắn hầu hạ thật tốt, đôi lúc là cái gì? Là hắn cùng những nữ nhân khác thi nhau chà đạp, cười nhạo sự cố gắng của nàng!

Nàng thật ngu xuẩn mới cảm lương tâm cắn rứt mà trở lại tự tìm mất mặt, xem ra nàng căn bản vốn là một vật chướng mắt.

"Quay lại! Ai cho người đi?" Đã phạm sai lầm, còn dám hướng về phía hắn xưng khí? Xưng khí xong, xoay người rồi đi? Người nào nuông chiều mà nuôi dưỡng tính cách này của nàng.

Triệu Vĩnh Yên kêu lên nhưng không thấy Hình Hoan đáp lại, đầu nàng cũng không quay lại, thờ phỉ phò bước nhanh hơn.

"Hình Hoan, người muốn chết hay sao? Cánh đã mọc cứng cáp rồi, không cần đem chủ tử là ta đưa vào mắt rồi, phải không? !"

"Ta trở về Quân Anh lâu lắm rồi." Rốt cuộc, nàng cũng đáp lại.

Không sai, nàng cần sám hối, cả đời này nàng sai lầm lớn nhất chính là tới Triệu gia trang làm dâu.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Đêm đen tĩnh mịch, mặt trăng bị mây vân che phủ kín.

Hình Hoan tức giận sai bước chạy trở về Quân Anh lâu ngay cả đèn lồng cũng quên cầm, dọc đường đi đã phải một đồng vật thể không rõ, còn bất hạnh vấp ngã té xuống đất trong tư thế của chó.

Vì vậy, khi nàng bước vào gian phòng, liền chửi bới lung tung, phần nộ xung thiên bức ra không gì ngăn được.

"Tổ tông ba mươi sáu đời nhà ngươi đều biết đạo lý vậy mà lại để ra thứ như ngươi, chó má! Muốn chơi hoa dại, ta không chơi! Ngươi, mẹ nó chờ cho ta! Hừ, tưởng biết võ công là rất giỏi a, ta sợ ngươi quá! Chê thức ăn ta làm muốn nôn phải không? Sẽ có ngày ta muốn ngươi hiểu cái gì gọi là muốn ăn đến chết! !"

Hình Hoan nghĩ thông suốt, nàng không cần phải đi duy trì cái gì hình tượng hiền thê nữa, đem mình đè nén kết quả chính là lấy được sự nhục nhã này. Như vậy sung sướng vui vẻ, thoải mái nói thô tục có cái gì không tốt? Như vậy mắc chứng cuồng loạn đập cửa có cái gì không ổn?

Làm nhiều như vậy, nàng không phụ cam kết ban đầu với chường mẫu, vậy tại sao còn phải im hơi lặng tiếng, cần gì phải nhất định cùng Triệu Vĩnh Yên xây dựng hạnh phúc. Hừ, không có nam nhân thì nữ nhân không hạnh phúc sao?

"Hoan Hoan muội muội, chớ làm chính mình bị thương."

". . . ." Căn phòng tối đen như mực, đột nhiên không biết từ đâu truyền tới tiếng nói âm trầm, dễ dàng cắt đứt Hình Hoan đang phát tiết. Mặc dù ngữ điệu xưng hô thân thiết khá quen thuộc, người đến là ai không cần nghĩ cũng biết, nhưng dù vậy nàng vẫn bị dọa đến giật mình.

"Ta thả ngươi trở lại, chính là vì để cho ngươi ngược bản thân mình sao?"

Lần này, loại lời hài hước càng gần, dán chặt lỗ tai của nàng vang lên, Hình Hoan có thể cảm giác được rõ ràng nhiệt độ nóng bỏng mờ mịt ở sau lưng nàng. Ngữ điệu mềm nhẹ, mà Vĩnh Yên chưa bao giờ dùng với nàng; coi như mình phạm sai lầm, cũng không sợ sẽ bị vứt cảm giác, cũng là nàng vẫn chưa từng lĩnh giáo qua .

Hình Hoan không tự chủ để thân thể mềm xuống, cố nén cái giọng điệu nơi cổ họng định tiết ra ngoài, trong bóng tối, nàng nhắm hai mắt, cái trán chống khê ở trên cửa phòng, mở miệng thì trong thanh âm lộ ra nồng đậm chán nản, "Ngộ Sắc đại sư, món ăn ta nấu làm cho người ta rất không muốn ăn, nhìn là muốn nôn sao?"

"Tướng công của ngươi nói?" Có thể để cho nàng tức giận thế này thì còn có ai? Ngộ Sắc rất nhanh liền đoán ra.

"Ừ. . . ." Nàng vô lực đáp một tiếng.

Mặc dù nhìn không rõ vẻ mặt nàng, Ngộ Sắc vẫn có thể cảm thấy nàng rất mệt mỏi. Hắn không tự chủ cong lên khóe miệng, ngay cả chính cũng không hiểu nụ cười này ý vị như thế nào. Vào lúc này, hắn nên nói cho nàng biết đó là phản ứng nam nhân bình thường, bất kể là dù quan tâm nhưng còn tự ái. Khi mặt quay về phía nữ nhân mình đang tự tay kéo sợi mì ra làm thức ăn, đều luôn cười; nhưng khi những thức ăn kia giống như là vì người gian phu trong truyền thuyết đo thân chế tạo , rất khó mới có muốn ăn.

Vậy mà, lời hắn thốt ra lại đi ngược lại lý trí : "Vậy thì ngươi nấu cho người muốn ăn thức ăn của ngươi, ví dụ như ta."

"Ngươi thật sự thích ăn?" Tất cả sự tự tin lúc này bị đã kích hầu như biến mất, ngược lại nàng rất đổi hoài nghi có phải tự tin của nàng tăng lên gấp đôi.

"Bản tăng đã nói rất nhiều lần rồi, người xuất gia không bao giờ nói dối." Hắn buông tiếng thở dài, đồ nữ nhân quả nhiên là thật tốn thể lực.

"Vậy chúng ta bỏ trốn đi! Ta không muốn chịu đựng mãi nữa, ta muốn xuất gia! Ngươi viết cho ta thư giới thiệu!"

Nàng bỗng dừng xoay người lại, hơi thở kiên định điều hòa theo hô hấp của hắn, quấy rầy của hơi thở hắn. Ngộ Sắc rất muốn phối hợp nghiêm túc với nàng, nhưng vẫn không thể nào nín cười. Có bao nhiêu người lời kéo gian phu trong truyền thuyết bỏ trốn, mục đích chỉ là vì xuất gia?

"Ngươi đừng cười a. Ta nói nghiêm túc! Ta có thể nấu cơm ăn cho ngươi cả đời, cùng nhau niệm kinh gõ mõ đi lừa gạt kẻ bịp bợm, bắt kẻ công lao, vĩnh viễn phân chia đều tiền bạc. Chúng ta có thể làm một cặp, liền kêu ‘ thần kinh tăng lữ ’ nghe cũng tốt lắm."

Lần này hắn nghĩ cười, lại cười không lên tiếng. Trầm mặc sau một hồi, Ngộ Sắc quệt quệt khóe môi, giơ tay lên chống đỡ cánh cửa sau lưng nàng, dễ dàng vây nàng ở bên trong hai cánh tay chính mình , mượn ưu thế chiều cao tiến tới gần nàng nẩy phần, "Ngươi biết ngươi ở đây nói gì sao?"

"Biết, biết a." Kế hoạch của nàng quá đúng cũng không cần cái tình yêu máu chó gì đó, chỉ cần cùng Ngộ Sắc đại sư đoạn hữu nghị tình khiết này, có lẽ cuộc sống cũng có thể đủ đặc sắc. Nhưng Hình Hoan không hiểu, tại sao khi đối tượng hữu nghị tình khiết tiếp cận, hô hấp cùng nhịp tim của nàng nhất thời thác loạn.

Chỉ là ngửi mùi đàn hương từ người hắn mà thôi, nàng dĩ nhiên cũng làm cảm thấy ấm áp an tâm, không cần trăm phương ngàn kế giả trang chính mình tự đi phí tâm kinh doanh cái gì, không lo lắng ngày nào sẽ nhận được phong từ thư chân chính có thể đem nàng đuổi ra khỏi nhà. Chỉ khi ở bên cạnh người này, nàng có thể không chút kiêng kỵ mà sống chính bản chất của mình, một ít lảo, một ít hư.

Thì ra là, không chỉ là tình nhân, giữa bằng hữu cũng có thể có cái loại cảm giác này sao?

"Bản tăng chẳng lẽ đã không nói với ngươi sao? Muốn lẫn vào giang hồ, tốt nhất là độc thân. Mang theo ngươi, giá của ta ở thị trường làm thế nào?" Hắn cự tuyệt rất rõ ràng, vốn không thể không chế được suy nghĩ của mình, lời nói cự tuyệt để cho nàng suy ngẫm hiểu được tuyên ngôn bỏ trốn của mình.

"Có ảnh hưởng sao? Ngươi nếu gặp lại nữ nhân đáng đáp giống vị hôn thê đã chết đi của ngươi, thì cùng lắm, ta sẽ không quấy nhiễu ngươi a." Nàng nháy mắt, cũng không cảm thấy lý do nông cạn thế này sẽ là trở ngại.

Tựa hồ rất hay, có một nữ nhân nguyện ý đi theo nấu cơm cho hắn cả đời, còn có thể săn sóc, không quấy rầy vào những lúc quan trọng. Nhưng tại sao hắn cảm giác có cái gì không đúng, ngẫm nghĩ một chút, Ngộ Sắc chau mày lại, "Nói như vậy, nếu như ngươi gặp nam nhân đáng đáp rất giống vị hôn phu đã chết của ngươi, ta cũng không được quấy nhiễu?"

"Phải là như vậy, có qua có lại a." Suy nghĩ một chút, loại khả năng này có thể xảy ra., Hình Hoan trịnh trọng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43

"Nghe không cũng tệ, vậy dùng đầu lưỡi cam kết đi." Đạo đức của hắn trong quán cũng chưa có trả lễ hạng này.

"Ta không phải hứa hẹn sao? Ngô. . . . ."

Nghe lời nói thâm ý khác Hình Hoan vẫn không thể hiểu thấu, Ngô Sắc liền không báo động trước nghiêng mặt sang bên, chính xác bắt được môi của nàng.

Xúc cảm mềm lạnh khiến cho nàng kinh hãi, con ngươi mở rộng, kinh ngạc nhìn gương mặt hắn gần trong gang tấc. Ánh sáng vốn không đủ để cho nàng nhìn thấy rõ vẻ mặt của hắn, nhưng ngược lại các giác quan nhạy cảm bộc phát, Hình Hoan cảm thấy hắn đặt tay vào bên hông mình, ôm chặt, khóe miệng ma sát qua hắn không cảm thấy cánh môi hé mở, hắn há miệng, khe cắn chặt môi dưới của nàng. Hơi ngửa, giống như ngày trước trong nhà có con Mục Dương Khuyến hay dùng đầu lưỡi liếm nàng, nàng theo bản năng muốn tránh, lại phát hiện tất cả đường lui sớm bị hắn phong kín.

"Đây mới chỉ là thành lập quan hệ bỏ trốn cơ bản nhất của đầu lưỡi cam kết." Hắn kịp thời dừng lại ham muốn kích động, bóp nhẹ cằm của nàng, ép nàng ngẩng đầu lên, đầu ngón tay vẫn trôi chọc như cũ, vuốt ve môi nàng, "Hoan Hoan muội muội, người xác định là cùng bản tăng bỏ trốn?"

"Ta. . . . ." Nụ hôn đầu đầu cho người! Thì sao có thể thay đổi được nữa !

Nàng đỏ mặt, ngược cổ cao lên, muốn nói rõ trình tiết rất quan trọng. Lời nói vừa mới trong suy nghĩ, chợt một hồi rung động truyền đến ở phía sau cánh cửa, Hình Hoan giật mình, nhỏ giọng kinh hô, theo phản xạ nhảy về phía trước, liền rơi vào lòng ngực của hắn.

Không có cơ hội đem này khoảng cách mập mờ này kéo ra, tiếng gõ cửa lần nữa vang lên, so với lúc trước, dữ dội hơn.

"Mở cửa!" Một tiếng la hét trầm kha dữ dội vang lên.

Thanh âm xa lạ kia khiến Hình Hoan sững sốt, theo lý thuyết mà nói những giang hồ nhân sĩ kia sẽ không thô lỗ như vậy mà chạy tới gõ cửa của nàng. Nhưng trong thanh âm từ ngoài cửa truyền tới, Hình Hoan chau mày lại, sững sốt chốc lát, một giọng nói vừa quen vừa lạ. Nhưng rất dễ nhận thấy, đó là Triệu Vĩnh Yên.

". . . . ." Mồ hôi lạnh nhảy mắt xông ra, Hình Hoan cổ họng khàn khàn, nàng cơ hồ quên mình còn đang tức giận, chợt dạ, rối loạn một hồi, sau khi hồi hồn phản ứng đầu tiên chính là hạ thấp giọng gấp rút nói, "Là tướng công ta! Trốn, người mau trốn đi ."

"Trốn tránh cái gì? Chẳng lẽ ta như vậy sẽ sợ cái loại đồn cùi Triệu gia trang sao? Người nên trốn là hắn mới đúng." So sánh với đáng vẻ hoảng hốt của nàng, Ngô Sắc vẫn không nhúc nhích, ngược lại ôm nàng càng chặt hơn.

"Đại. đại sư, đừng làm rộn, người nghĩ nhìn ta chết là không tốt!"

"Có ta ở đây, người sao có thể chết được." Hắn không có náo, mà là thể hiện sự nghiêm túc khó có được. Nữ nhân chết bầm này tại sao ở trước mặt hắn dữ dần giống con hổ, vừa nghe đến thanh âm tướng công nàng liền lập tức ngoan giống như con mèo?

"Điếc phải hay không? Ai cho phép người đùa bỡn đây! Có tin ta dùng từ thư đem dán đầy gian phòng người!" Vĩnh Yên bên ngoài vẫn ở chỗ cũ kêu gào, khí thế tăng không ngừng. Hắn bắt đầu hối hận tại sao lại an bài Hình Hoan ở tại trong Quần Anh lâu? Tại sao có chủ ý cùi bắp muốn giấu giếm quan hệ này?

Rõ ràng hắn mới là người bị hại, bị nàng công khai phản bội, lại không thể thân phận dùng tướng công trước mặt mọi người chất vấn nàng.

Ngay cả hiện tại, đơn thuần muốn một mặt gặp nàng, cũng chỉ sợ đụng vào những thứ giang hồ nhân sĩ kia đang ở cùng trong Quần Anh lâu, không chỉ phải tỉ mỉ đem mình cải trang một phen, cho đến khi ngay cả gã nô bộc không nhận ra; còn phải cố ý đem giọng nói tô son trát phấn một chút, đổi thành âm điệu của người đồn cùi.

Mặc dù như thế, giọng đôi không như cũ nhưng có thể khiến Hình Hoan co rúm lại, nàng nhắm mắt lại, rất khó tưởng tượng từ thư dán đầy gian phòng sẽ là cảnh tượng hùng vĩ như thế nào, không thể làm gì khác hơn là đáng thương hướng Ngô Sắc cầu cứu.

Rốt cuộc, Ngô Sắc cũng hòa hoãn, khóe miệng vênh lên, cho nàng phương pháp bảo toàn, "Nói cho hắn biết, người đang ngủ."

"Ta đang ngủ." Nàng nghe lời thuật lại đề nghị Ngô Sắc.

Nhưng Triệu Vĩnh Yên cố chấp, xuyên thấu qua cánh cửa, lần nữa truyền đến, "Vậy thì lăn xuống giường ra mở cửa."

"Cời áo rồi." Ngô Sắc sau lưng tiếp tục phát biểu ý kiến.

Vì vậy, Hình Hoan cũng nghe theo không chút chủ kiến.

Ngoài cửa yên lặng một hồi lâu, khiến cho Hình Hoan nghĩ hần tính toán bỏ qua thì một trận tức giận vang dội chui vào, khiến cho mọi cánh cửa ở đây đều run, "Ngươi chán sống phải hay không? Mập thành như vậy còn cời áo đi ngủ! Vốn định thoát cho ai nhìn? Lợn giống cũng không húng thú nhìn, ngươi cời cái gì cời! Có tin ta hay không dùng từ thư dán đầy toàn thân ngươi? Mặc đồ vào, còn không bó người lại, tới mở cửa."

". . . ." Hần mê từ thư, nàng nhìn; nhưng là có muốn công kích thân người như vậy a. Hình Hoan vô cùng rối rắm cúi đầu, đưa tay kéo eo mình, ngay cả vết sẹo cũng không có, vậy mà cả một con heo giống đều khinh thường nàng sao?

"Nữ nhân xinh đẹp vốn để nam nhân cung chiều." Ngô Sắc lại một lần lên tiếng, không giống với lúc trước, lần này hẳn không có cố ý dè dặt giọng nói nữa, mà là đủ để truyền ra ngoài cửa cho Triệu Vĩnh Yên nghe rõ.

Dù lớp cánh cửa thật dày nhưng cũng không ngăn cản được lời của hắn chui vào tai Triệu Vĩnh Yên. Xảy ra chuyện ngoài dự liệu, khiếp sợ phút chốc tiêu diệt, hắn khí điểm phách lối. Trong gian phòng của Hình Hoan xuất hiện giọng nói như ngọc, thanh nhuận, khiến đáy lòng của hắn lạnh thêm.

Lời đồn đãi không phải không đúng, hẳn cho là nàng vĩnh viễn chỉ hiểu được vây quanh hắn, vô số phong lưu thư cũng không đuổi được nàng, không ngờ nàng làm thật, nói vượt tường liền vượt tường!

Thái độ kinh ngạc còn chưa trở lại bình thường, cái nam nhân không rõ thân phận ở bên trong lại một lần nữa lên tiếng, "Ngươi nếu như không hiểu thế nào cung chiều nữ nhân, vậy thì để ta làm thay."

Mọi thứ diễn biến quá nhanh, Triệu Vĩnh Yên hiển nhiên còn chưa có từ trong kinh ngạc thoát ra, hắn sững sờ nhìn cửa phòng trước mặt này đang đóng chặt, theo bản năng miệng tuôn ra lời nói, cao giọng đã thương người, "Rất tốt! Vậy ta đem ngươi ném ra ngoài!"

Không thèm quan tâm giọng nói kia truyền đến rõ ràng, Hình Hoan cảm thấy tựa như có đôi tay lại dùng sức dắt níu lấy lòng của nàng, hung hăng lôi kéo gây ra cảm giác hơi đau đớn. Nàng cố gắng nghĩ dù không có tình cảm và thể diện nhưng cũng nên nói vài câu đáp lại, vậy mà, không đợi đến nàng suy nghĩ trả lời, Ngô Sắc đột nhiên nắm chặt cô ấy muốn chạy trốn, khẽ run, đem nàng lôi đến bên cạnh, xoay người đẩy cửa sổ đối diện đường cái.

". . . . Không không không không, sẽ không lại muốn nhảy chứ? !" Hình Hoan rất nhanh liền hiểu ý đồ của hắn, mặc dù so với lần trước, lúc này độ cao của lầu hai không tính là thái quá, nhưng ai có thể bảo đảm nàng có thể bình an mà chạm đất!

"Thật ra thì khinh công của bản tăng thật rất tốt."

Ngô Sắc thề thốt bảo đảm, tiếng nói còn chưa có tan mất, hắn đã mạnh mẽ lôi kéo Hình Hoan ra khỏi cửa sổ, hoàn toàn không cho nàng cơ hội lùi bước trốn tránh.

Tiếng kêu nữ nhân thăm thiết từ trong cửa phòng đóng chặt truyền đến, càng lúc càng xa.

Ngoài cửa Triệu Vĩnh Yên như cũ đang chờ người hồi lâu. Bây giờ là tình huống thế nào? Cồng gánh nặng hai năm, rốt cuộc có thể rời tay, hắn được tự do thoải mái, lúc này nên mở tiệc chiêu đãi thiên hạ mới đúng. Sau đó lui về, hẳn có thể làm theo sở thích của mình, đi tìm Hiểu Nhân, cũng sẽ không lại bị đầu heo đáng ghét kia phụ thuộc dây dưa.

Dự tính trong mừng rỡ đây sao? Tại sao vui sướng không xuất hiện?

Đã từng suy nghĩ tới việc ngửa mặt lên trời cười dài đây? Tại sao cười không lên tiếng?

Chờ hắn hoàn toàn đem tình thế trở về chỗ, một phen tỉnh ngộ, dùng sức đập ra cánh cửa phòng trước mặt này, nghênh đón hắn là khoảng không gian đen kịt, không có gian phụ, càng không có nàng. Đây đủ mọi thứ trưng bày trong phòng vẫn đủ hoàn toàn, hắn cư nhiên ngu xuẩn khi để gian phụ đem nữ nhân hắn mang đi dưới mắt hắn!

Vì vậy, thay vì ngửa mặt lên trời cười dài mà biến thành ngửa mặt lên trời hét to, "Chuyện cung chiều nữ nhân như vậy ta tự mình làm, không cần ngươi làm thay! Mọi người chết ở đâu rồi, lập tức phong tỏa toàn bộ Kinh Thành, truy nã tên hòa thượng tóc dài! ! Dùng khẩu hiệu gian phụ chưa trừ diệt, thề không làm người! ! !"

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44

Nghiêng người lật lại, ôm lấy chần lẩn mấy vòng, tìm vị trí thoải mái, chẹp chẹp mấy cái ở miệng, tiếp tục ngủ. Vậy mà, đầu lưỡi vẫn còn quán quanh cái loại cảm giác đêm đó, khiến Hình Hoan đang tính toán tiếp tục ngủ bỗng dừng mở mắt ra.

Cặp mắt lim dim buồn ngủ liền tỉnh táo khi nhìn rõ cảnh vật không hề xa lạ xung quanh, khăn phủ giường xinh đẹp, khung giường khảm vàng. Khắp nơi đều tỏa ra hơi tiền rất rõ ràng nơi này là phủ đệ Nhâm Vạn Ngân. Nàng không phải đang tức người nào đó nên về phòng suy nghĩ qua sao? Chẳng lẽ mộng du?

"A, đau. . . . ." Hình Hoan vừa nghĩ, nghiêng người đập mạnh xuống thành giường, động tác quá lớn khiến cổ sau truyền tới một hồi đau nhói.

Nàng đau đến nhe răng, cũng vì vậy mà nhớ lại mọi chuyện đêm qua.

Nhớ tới Triệu Vĩnh Yên nói cảm thấy may mắn vì rốt cuộc có thể đem nàng ném ra ngoài, nhớ tới Ngô Sắc đại sư mang nàng nhảy cửa sổ mà chạy, còn an toàn rơi xuống đất ngoài dự đoán của nàng.

Nhớ tới nàng nói là nàng còn có phẩm hạnh, không thể không giao phó mọi chuyện liền bỏ trốn, đòi phải đi về trước giải thích rõ cho tướng công, chứng minh là nàng chỉ tính toán xuất gia hầu hạ Phật tổ, mà không phải hầu hạ hòa thượng.

Đồng thời nhớ tới lời của nàng còn chưa nói xong, Ngô Sắc đã cầm con dao kéo xẹt qua cổ của nàng, nàng chỉ cảm thấy đau, ý thức thanh tỉnh trong hân, giây giữa chửi bới lung tung rất to. Hân cau mày, chặt cổ nàng mấy cái, rốt cuộc. . . . . Nàng cũng không nhớ nổi cái gì.

"Hòa thượng chết tiệt! Có biết thương hương tiếc ngọc hay không, tuy ta không xinh đẹp, cũng không cần thiết bắt ta bất tỉnh mà băm như thịt heo vậy." Mắng một hồi, nàng đứng dậy, mặc xiêm y vào, dùng sức kéo sợi dây vạt áo thắt lại, bước tới chậu đồng bên cạnh mà rửa mặt súc miệng, trong nháy mắt mọi thành hoàn thành.

Rồi sau đó bước chân trầm trọng, kéo cửa phòng ra, đi hưng sư vấn tội.

Xuất hiện bóng dáng lén lút đột nhiên hấp dẫn lực chú ý của Hình Hoan, nàng nghi hoặc cau mày, nghiêng đầu tỉ mỉ quan sát. Chờ đến khi thấy rõ ràng bóng dáng này, càng phát giác không hiểu. Đó không phải là người lạ mặt ngoài đường, mà là Nhâm Vạn Ngân, có ai lén lén lút lút tại trong phủ của mình hay không?

Vì vậy, một cái ý niệm nhanh chóng tạo thành ở trong đầu Hình Hoan—— hân tính toán đi đào hố chôn vàng!

Hình Hoan liền không trì hoãn, bước nhẹ nhàng theo dõi.

Rẽ vào các khóm lá, Hình Hoan mơ hồ cảm giác choáng váng, lòng không thể không thần phục bố trí của Nhâm phủ vô cùng kì dị, ngay cả con mèo cũng không vào được. Mặc dù như thế, nàng vẫn theo đuôi, nhất quyết không tha, cho đến khi nhìn thấy Nhâm Vạn Ngân chui vào một con đường mòn, đường mòn kia thoạt nhìn rất cũ rách.

Nàng dừng bước do dự biết, đường đột theo sau bị phát hiện rồi làm thế nào? Ở địa phương hoang vu như vậy, nói là ngẫu nhiên đi ngang qua thì không chuẩn xác cho lắm.

Đang trong lúc suy nghĩ, Hình Hoan cũng không kim hãm được bước chân của mình.

—— phanh.

Kết quả bị một thiên côn đập vào, không hề thiên vị rơi thẳng vào gương mặt của nàng, mọi thứ trước mắt liền tối sầm lại, Hình Hoan ngã xuống đất, cảm giác đầu tiên không phải đau đớn, mà là chớp mũi không ngừng tỏa ra ngoài một dòng nước ấm.

"A! Là sư thái tương lai a!"

". . . . ." Nhâm Vạn Ngân lộ ra tiếng kinh ngạc, gào lên, khiến Hình Hoan càng thêm khóc không ra nước mắt. Lý trí từ từ thanh tỉnh, cảm giác đau rát trên gương mặt càng ngày càng rõ ràng, nàng im lặng không lên tiếng thử bỏ dậy, bất đắc dĩ người không thăng bằng, không thể làm gì khác hơn là bỏ đi ý niệm.

Có câu nói, ở đâu ngã nhào ở đó nằm xuống. Vì vậy, nàng buông tha cố gắng biểu hiện bền gan vững chí, hai chân duỗi một cái, nằm ngang rồi, ngắc đầu lên, cố gắng khiến máu mũi đang chảy không ngừng đảo lưu trở về.

"Ai nha! Sư thái tương lai, người còn sống không? Có nặng lắm không? Chẳng lẽ đây chính là tai ương huyết quang mà đại sư nói? Người ngàn nghìn ngàn vạn lần đừng chết a! Nói một câu nghe chút đi. . . . ." Hân vùng lên áo khoác, ngồi xổm người xuống, kiểm tra tình huống của nàng, thấy hai mắt Hình Hoan nhắm lại, liền vô cùng hoảng hốt.

Hình Hoan cảm thấy trong óc một trận "Ông ơng" vang dội, bỗng dưng, nàng giơ tay lên, hung hăng bắt được ống tay áo của hân, mở miệng cầu khẩn: "Có thể ngừng dao động ta nữa hay không? Hay là người chệch máu mũi ta phun còn chưa đủ nhiều sao?"

"Hô, còn sống là tốt rồi, còn sống là tốt rồi." Nhâm Vạn Ngân thở phào nhẹ nhõm, lo lắng không phải là sống chết của nàng, mà là mình may mắn sẽ không bị mang tội giết người. Buồng lòng tiêng lòng, hân mới chú ý tới thảm trạng Hình Hoan, một màn đồ tươi rất nhiều, ngoài tự trách, hân cảm thấy sư thái tương lai cũng có thể gánh chịu chút trách nhiệm, "Người làm cái gì đi theo ta? Ta còn tưởng rằng là tặc nhân."

"Nào có nhiều tặc nhân như vậy a!" Rốt cuộc người nào lén lút xem ra tương đối giống như tặc a! Đúng, vấn đề ra tại trên người của hân. Nghĩ tới, nàng tiện tay dùng ống tay áo che lỗ mũi, giải thích, "Là do người tự dương lên lên lút lút đi lại, hại ta lầm tưởng người là tặc, mới có thể một đường cùng tới được, phải không?!"

"Hur! Nhỏ giọng một chút, kéo người khác nghe thấy." Hấn khấn trương. Liền ngăn chặn đầu của nàng, hướng trong ngực nhét vào, ý đồ muốn che miệng của nàng, ép nàng chó có lên tiếng.

"Ngô. . . . . Ngô ngô. . . . ." Nàng ra sức quơ múa đôi tay, thử muốn giầy giữa.

"Thực không dám đầu điểm, ta là tới giấu đồ."

". . . . ." Gặp quý, nàng quả thật đoán đúng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giàng Hồ Kỳ Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

"Trước có người đưa cho ta một khối ngọc mà ký sổ mượn tiền, ít ngày trước đại sư nói khối kia ngọc có giá trị liên thành, cho nên ta có ý định đem giấu đi."

". . . . . Ta, ta ta cái gì đều không nói, người đừng im lặng. . . . . Chết ta a. . . . ." Giầy giữa không có hiệu quả, gần như hít thở không thông, Hình Hoan trợn trắng mắt, vô lực thả lỏng người.

"A, là ta thất thố." Được nhắc nhở, Nhâm Vạn Ngân mới nhớ để Hình Hoan một con đường sống, hơn nữa tiện thể nói xin lỗi liên tục.

Lấy được tự do, Hình Hoan chậm rãi ngồi dậy, mở miệng hít thở không khí, khuôn mặt đỏ bừng dần dần có chuyển biến tốt.

"Thật thâm tâm "

Một bên Nhâm Vạn Ngân kinh ngạc nhìn nàng, cảm phát nói.

"Có thể không thâm sao?" Là ai đem nàng hại đến thâm như vậy? Một cơn gió mạnh như vậy, ngay chính nàng cũng không đứng khí đi soi gương xem lại tình trạng của mình thế nào.

"Chính là a! Sư thái tương lai, ta thật thâm tâm a! Mạng của ta làm sao lại khổ như vậy a! À? À? !" Nhâm Vạn Ngân ngữ điệu đột nhiên biến đổi, than thở khốc lóc kêu gào, đồng thời còn xoay người lại, tựa như đứa bé vô dụng cần dựa vào trong ngực, ôm lấy Hình Hoan.

"À?" Hình Hoan không hiểu, phản ứng đầu tiên của nàng là vội vàng cách xa hấn, đánh bay hấn.

"Ta mười chín tuổi chết mẹ, hai mươi tuổi chết cha, trở thành cô nhi, bị bắt đày di thừa kế gia nghiệp trở thành Kinh Thành thủ phủ, ta chịu rất nhiều áp lực a." Đang trong lồng ngực ấm áp tự dung bị rơi vào khoảng không, hấn cảm thấy bất mãn, nhưng việc kẻ khổ đáng thương lại chưa từng gián đoạn. Hấn nghĩ, có lẽ là mình nóng vội rồi, dù sao sư thái tương lai là một lòng muốn quy y phật môn, nếu muốn cùng nàng phát triển ra tình yêu nam nữ từ đó thay đổi tâm ý của nàng, phải tiến hành từ từ.

"Nhâm Vạn Ngân, ta không ngại nếu người đem loại áp lực này cho ta hết." Hấn có tư cách kêu khổ à? Không muốn gia nghiệp đưa cho nàng a, không muốn làm Kinh Thành thủ phủ cho nàng làm a.

"Không, người đừng vội, ta còn chưa nói xong." Nhìn hấn tựa như cục kì sụp đổ, ngồi xuống đất, nói tiếp, "Mọi người đều nói Nhâm Vạn Ngân ta là con người không có việc ác gì không làm, nào có ai biết ta phải giả trang thành bộ dạng gian thương này mới có thể chống đỡ gia nghiệp khổng lồ. Mọi người nói phú quý không quá ba đời, có ai biết ta suy nghĩ rất nhiều để đánh vỡ cái ma chướng này. Mọi người cho rằng gây dựng sự nghiệp dễ dàng, giữ vững sự nghiệp mới khó khăn, có ai biết ta ngày đêm suy nghĩ đem danh gia tiếp tục phát dương quang đại. . . . ."

"Ách, người còn rất ưa thích nói nha." Nàng nặn ra miễn cưỡng nụ cười, cố nén nghĩ buộc hấn cảm miệng kích động.

"Không, cái này cũng không phải trọng điểm, người nghe ta nói đi. Nguyên tưởng rằng cố gắng của ta trời cao sẽ nhìn thấy, thế mà ngay cả trời cao cũng đồ kỵ anh tài là ta đây. Ta ít ngày trước ra ngoài phát hàng, bị cướp rồi, đều bị cướp nha, ngay cả một vò Can Lão đều không chừa, người có biết ta tổn thất bao nhiêu không?"

"Chắc là nhiều, khoảng bao nhiêu?" Nàng nhướn mày, hỏi thăm.

Vậy mà Nhâm Vạn Ngân thật móc bàn tính trong lòng ngực ra tính toán, nước nỏ nghẹn ngào nhanh chóng dừng, chuyên chú tập trung tính toán.

"Cạch cạch cạch" thanh âm lưu loát mà từ đầu ngón tay thon dài của hấn thoan thoát ra ngoài, Hình Hoan này không biết hấn còn phải tính bao lâu, có thể đến khi mặt trời lặn, Ngũ Sắc đại sư thì tốt rồi ngay cả bữa tối cũng dùng, còn nàng phải bồi hấn đứng nơi này tính toán tổn thất?

Như vậy không được, sau khi về nhà số mạng nàng đã rất không biết rồi, nên nắm chắc lập tức. Sau khi có quyết định, nàng nắm chặt hai quả đấm, lớn tiếng mở miệng, "Nhâm Vạn Ngân!"

"Trước chớ quấy rầy, ta đang tính toán tổn thất."

"Không, người hãy nghe ta nói hết." Hừ, chiêu này nàng cũng sẽ chơi, "Ta xem một chút vết thương trên mặt ta, người có cảm thấy ta nên vội vàng đi tìm đại sư chữa thương? Về phần áp lực của người. . . . . Không sao, có Ngô Sắc đại sư ở đây, mọi người nói người xuất gia lấy từ bi làm lòng, chúng ta nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp giúp người, không để cho tình huống càng tiến một bước ác hóa. Chờ ta đem thương liệu tốt lắm, ta liền mang đại sư tới tìm người, được không?"

"Chuyện này là thật? Sư thái tương lai thật chịu giúp ta?"

Phải phải, những ngày này ăn của hắn, sử dụng tiền của hắn, ở nhà hắn, nên phải hồi báo mới có lẽ. Nhưng lý do này không nên nói ra khỏi miệng, nàng đành phải dùng cách nói của thần tiên, tốt nhất là vừa nói chuyện đồng thời còn tạo ra quang thánh quang bao phủ: "Nhậm công tử vốn có Phật duyên, Ngô Sắc đại sư tự đương vì người đem hết khả năng, không cầu hồi báo. Thật, chúng ta không cầu hồi báo, không cầu nha. Ngài ngàn vạn đừng cho chúng ta bạc, bạc là vật ngoại thân, nhiều nhất sẽ chỉ làm chúng ta cùng Phật gần hơn, càng có thể tham thấu thiên tính, không có ý nghĩa gì khác."

"Không được, bạc dù sao cũng phải có, coi như là ta tích chút công đức. . . . ."

"Ta nói cái người này, người khuyên như thế nào không nghe đây? Thôi thôi, người trước buông tay, người đem y phục của ta nắm chặt như vậy, ta thế nào đi tìm Ngô Sắc đại sư mà khai thông."

—— bá.

Nhâm Vạn Ngân cực kỳ nghe lời rút tay về, một đường đem Hình Hoan cung tiễn đến tận cửa phòng Ngô Sắc.

Lưu luyến nhìn bóng lưng yếu điệu kia, hắn càng phát giác là thật được bảo bối, sư thái tương lai không chỉ có sắc đẹp, còn là người có thể có phu quân cực kì giàu có.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Thoát khỏi Nhâm Vạn Ngân, Hình Hoan liền cửa cũng không gõ, hăm hăm bước vào đẩy vỡ cửa phòng.

Xác nhận xung quanh không có tai mắt, nàng cẩn thận xoay người đóng kín cửa, nhìn khắp phòng, cuối cùng nhìn thấy Ngô Sắc đang xếp chân ở bên giường.

Nàng không lên tiếng, chạy tới bên cạnh bàn uống một ly trà nóng, lặng lẽ ngồi một bên chờ hắn thực hiện hết chức trách hòa thượng. Hình Hoan biết bình thường vào lúc này cùng hắn nói chuyện hắn sẽ không quan tâm, mặc dù hắn chưa từng nói qua, nhưng nàng rất rõ ràng Ngô Sắc không thích có người khác quấy rầy lúc hắn gõ mõ.

Trên căn bản, nàng cũng thừa dịp cơ hội, không chút kiêng kỵ quan sát hắn.

Đây cũng là thời điểm duy nhất hắn nghiêm túc, hai mắt khẽ nhắm, lông mi thật dài mí mắt che ra bóng mờ, đôi môi nhấp nháy không ngừng nhìn tổng giống như hàm chứa một tia cười yếu ớt, nàng mỗi lần nhìn một chút cũng đều cười theo. Đầu ngón tay đùa bốn cái chuỗi Phật châu, là cực phẩm, trước nàng thêm muốn qua, kết quả chính là nàng bị khoắc lên tội danh bất tôn Phật tổ, phạt sao chép mười bộ kinh Phật.

Hắn dùng thứ gì để gõ mõ cũng đều là cực phẩm, là chiếc đĩa. . . . . Không sai, chính là một chiếc đĩa, nhưng trên đỉnh vây quanh một khỏa hạt châu trong suốt, đến ban đêm, hạt châu kia còn có thể lấp lánh sắc lam. Theo như lời Ngô Sắc nói, đêm hôm đó vì cạy cửa dẫn nàng ra ngoài, bất hạnh phải đem mõ chùy vứt bỏ, cho nên dùng chiếc đĩa thay thế. Phật Tổ sẽ không trách cứ, chỉ cần thành tâm thì sẽ được đền đáp.

"Hoan Hoan muội muội, đối với một hòa thượng mà nói, mỗi lần đọc kinh xong vừa mở mắt, liền phải chống lại loại người như người luôn tản ra ánh mắt nóng bỏng, thật sự rất khó khăn định lực. Người có nên cần suy tính thu lại ánh nhìn? Đừng dụ hoặc ta phá giới." Hắn chợt tầm mắt vừa động, mở mắt nhìn về phía nàng.

Chiếc đĩa lúc trước còn dùng để gõ mõ, bị hắn tiện tay cầm vào trên búi tóc.

Vừa nói, hắn bước xuống giường, đi tới bên người nàng, tiện tay đoạt lấy chung trà trong tay nàng, nhấp một hớp. Một tia mùi vị của son môi trong nước trà khi đầu lưỡi hắn đẩy ra, hắn nhú nhú này, tầm mắt đi xuống khe dãi, thốt nhiên giờ tay lên, ngón cái chà nhẹ khóe môi của nàng.

". . . . ." Cử chỉ vô cùng thân mật, hại nàng lâm vào trạng thái cứng ngắc, không có phản ứng.

"Cái son môi này mua ở đâu, mùi vị cũng không tệ lắm." Hắn đòi dichung trà, cong người xuống, tiến tới gần nàng, giống như là làm thật việc không thể chịu đựng khảo nghiệm, tính toán trực tiếp thường thức môi của nàng đến tận cùng là tư vị gì.

Mắt thấy khuôn mặt quen thuộc càng ngày càng gần, Hình Hoan đang cảm thán khuôn mặt hắn trong khoảng cách gần cũng không nhìn ra tí vết nào trên da, mới ý thức tới có cái gì không đúng.

Này, đây là muốn làm cái gì? Hắn hần hần, hắn sẽ không có ý định gần nàng đi! Nàng quên lui ra, cứ như vậy con người bị khuôn mặt hắn lấp đầy, ngay cả hô hấp cũng lập tức bị mùi đàn hương đan xen không chút khe hở. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Nín thở khiến không khí ngưng trệ, trong đầu Hình Hoan trở nên trống rỗng.

Nhưng điều nàng đợi đến cũng là. . . . .

"Nhắm mắt làm cái gì? Ta không có muốn hôn người."

Hòa thượng chết tiệt, người được lắm! Phản ứng thẹn quá hóa giận bị Hình Hoan cắn răng nhìn xuống, hít sâu, nàng cố gắng điều hòa thần khí, giống như là chống lại bất kỳ hấp dẫn ngoại lai trong lễ rửa tội, giờ nắm ngón tay không khách khí chút nào đặt lên khuôn mặt gần trong gang tấc, dùng sức đẩy ra, không chịu thua, rống to: "Ta hiểu biết rõ người không có muốn hôn ta! Nhắm mắt là bởi vì ta cực kỳ, đặc biệt không muốn nhìn thấy mặt của người! !"

"Vậy sao? Vậy người lại chạy tới nhìn lên bản tạng, là vì cái gì? Nhanh như vậy liền muốn ta à?"

"Người có thể xem lại tình hình một chút! Người nào nhìn lên người?" Nàng xem rất quang minh chính đại, hơn nữa là còn thành kính tâm tình lắng nghe kinh Phật. Mặc dù như thế, Hình Hoan phải thừa nhận thanh âm đọc kinh Phật của hắn rất hấp dẫn, càng không muốn thừa nhận bộ dáng lúc hắn một lòng hướng Phật rất mê người, "Ta là có tin tức tốt muốn nói cho người."

"Ừ, vậy trước khi nghe tin tức tốt, ta tương đối hiếu kỳ buổi sáng người đã trải qua cái gì, như thế nào mà đem mặt mình làm thành như vậy." Vết thương trên gương mặt rất hùng vĩ, để cho hắn muốn làm lo vết thương kia cũng khó khăn, chính giữa khuôn mặt hiện lên vết tim bầm, giống như là cứng rắn mà đem mặt nàng thành mặt bàn bị chia ra làm hai, vết máu dưới mũi chưa hoàn toàn khô đi.

"Bị đánh." Bị hỏi lên như vậy, nàng cảm giác song mũi đau nhẹ, trong mũi một chút chua chua, vẻ này hình dung không rõ, có tư vị giống như là từ trong bóng tối đi ra, đột nhiên mười mấy ánh sáng sáng hoặc hướng về phía nàng mãnh liệt, đi theo sóng mũi nàng ẩn đường nhưng nhức, đầu ong ong, hàm răng tê dại. . . . .

"Ai đánh hay sao?" Hắn mày kiếm nhăn lại, trong tiếng nói cộc nhũ cũng theo đó phai đi.

"Còn có thể là ai, ngoại trừ Nhâm Vạn Ngân, hẳn quả thật chính là người bị bệnh thần kinh. . . . ." Nàng tựa hồ hoàn toàn quên lãng là mình nhiều chuyện, lên lên theo dõi người ta, hoàn toàn đem mình thành người vô tội bị hại. Lời nói oán trách còn chưa có kể xong, thấy Ngô Sắc đột nhiên xoay người, Hình Hoan theo bản năng kéo xiêm y của hắn, "Người đi đâu đó?"

Bóng lưng cứng lại, một hồi mới chậm rãi dẫn ra, tư thái không chút để ý: "Chỉ có ta có thể đánh người, hiện tại có người đoạt lợi của ta, người nói ta tại sao có thể để cho hắn tốt hơn?"

"Chuyện đánh người như vậy, cũng có lợi?" Nàng bị lời này chọc cho tâm tư rối loạn, đến tận cùng không biết nên cảm động hay nên khóc? Khi xiêm y của hắn bị tay nàng vạch ra, Hình Hoan mới thần tỉnh lại, nhớ tới bây giờ không nên rồi rầm những thứ này, "Ai nha, không phải lỗi của Nhâm Vạn Ngân, là vấn đề của ta. Tóm lại, chuyện này nói rất dài dòng, chờ có cơ hội ta cùng người cảm được dạ đàm."

*dạ đàm: nói chuyện đêm khuya

"Chờ ta tính toán rõ ràng, tâm tình thoải mái, mới dạ đàm."

Hình Hoan thế này mới ý thức được, thì ra là người nhìn như không có đứng đắn một khi cố chấp lên là đáng sợ ra sao. Hắn trừng trừng nhìn nàng: "Ý ta đã quyết, lập tức cầm miệng" rất khí thế, nàng bị dọa đến nuốt nước miếng mãnh liệt, chưa từ bỏ ý định, tiếp tục cố gắng khuyên răn, "Đại sư. . . . . Ngài chẳng lẽ không cảm thấy được nên trước giúp ta chữa thương sao? Chuyện tính sổ, cũng chờ ta không có gì đáng ngại rồi hãy nói."

"Có đạo lý." Hắn ngoái đầu nhìn lại, một tia không nở lóe lên khi nhìn khuôn mặt thâm trầm của nàng, cẩn thận nâng lên gương mặt của nàng kiểm tra thương, Ngô Sắc rất là nặng nề mà lắc lắc đầu, "Hoan Hoan muội muội, bản tạng tu vi nông cạn, y phục vẫn còn thì không có cách nào chữa thương đắc tội."

" . . . . . Ngươi đi chết đi! Ta bị như vậy, ngươi còn có tâm tình nào! Có tình người hay không?" Thấy đôi tay không quy củ của hắn còn tưởng là đưa thật về phía váy của nàng, cời áo nới dây lưng, Hình Hoan liền từ trên ghế bật lên.

Đáng tiếc, rất nhanh lại bị Ngô Sắc đè xuống trở về. Thu hồi ý chơi đùa, hắn không biết từ đâu móc ra cái chai cùng một gương đồng nhỏ, ném cho nàng.

Hình Hoan ngó nghiêng quan sát, tò mò hỏi, "Là cái gì?"

"Thuốc trị thương, bản tăng không có phục vụ qua nữ nhân, hơn nữa không có ý định đem lần đầu tiên cống hiến cho ngươi." Hắn thích ý nhập tọa, nhướng đuôi lông mày.

"Xì, ta cũng vậy không lạ gì ngươi mà còn lần đầu tiên." Nàng muốn chu mỏ, lại phát hiện vẻ mặt của gương mặt không thể quá phong phú, vậy sẽ khiến đau đớn tăng lên. Không thể làm gì khác hơn là cũng rút ra khí lạnh, đem gương đồng tựa vào cái ly bên cạnh trên bàn, nâng lưng, nghiêng đầu qua, cực kỳ không được tự nhiên tư thế khó chịu mới có thể rõ ràng hình ảnh mình trong gương. Khi Hình Hoan nhìn rõ thì kinh ngạc, "Mẹ kiếp! Hắn xuống tay cũng quá hung ác đi. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

"Này là do ngươi, đáng đời." Hắn tỉnh táo lại thì nghĩ ngợi, nữ nhân chết bầm này quả quyết sẽ không để cho chính mình tự ăn thua thiệt, nhưng nếu bữa này không đánh là nàng tự chuốc phiền, đã sớm nên đến tai long trời lở đất rồi. Nghĩ tới, hắn thu dọn tâm tình, kích động lúc trước sớm tiêu biến, đem đề tài kéo lên chánh quỹ, "Mới vừa nói tin tức tốt có phải Nhâm Vạn Ngân bị cướp hàng rồi hả?"

"Đi? Làm sao ngươi biết. . . . . A, đau!" Suy đoán chính xác khiến cho Hình Hoan kích động, tay chuyên chú bơi được cao đột nhiên vừa nhấc, đụng phải mép bàn, một trận tê dại cảm giác từ cùi chỏ lan tỏa, khiến nàng mặt mày nhéo thành một đoàn.

Cứ thế này, có lẽ vết thương trên mặt nàng chưa xử lý tốt, thì những nơi khác đã bị liên lụy phải mang vết thương chồng chất. Nghĩ tới đây, Ngô Sắc không nhìn nổi rồi, đứng dậy chạy đi một bên tiện tay rút chiếc khăn, thấm ướt sau lại đi vòng vèo, giờ tay lên nâng gương mặt của nàng, nhẹ nhẹ lau máu dưới mũi.

Sau đó lại lấy bình thuốc trong tay nàng, từ trong lòng ngực móc ra bông băng, chấm điểm được cao, vẽ loạn trên mặt nàng, bôi từng điểm từng điểm một trên vết thương.

Nàng khẽ nhếch môi, ngốc trẻ, ngưng mắt nhìn trước mắt tấm mặt quen thuộc, ánh mắt không khống chế rơi vào trên môi của hắn, bỗng nhiên nhớ lại tới hôm qua bị môi đụng vào cảm giác mềm mại. Nàng lơ đãng liếm liếm môi, giống như trên môi còn có lưu lại dư vị của hắn, gương mặt cũng đi theo phiêu hồng, "Cái đó, ngươi không phải là không có phục vụ qua nữ nhân sao?"

"Ngươi không giống họ." Hắn nhướng đuôi lông mày, vận cái đầu đang loạn quạng, nhẹ giọng trả lời.

"Thật? Không có giống? Nơi nào bất đồng?" Hình Hoan ngẩng đầu lên, nhìn thẳng hắn, độ cong trên khóe miệng nhếch lên càng ngày càng rõ ràng.

"Ngươi so những nữ nhân khác đàn hơn."

". . . . ."

"Đi, đi tìm Nhâm Vạn Ngân hàn huyên một chút." Bỏ bông băng xuống, nhét nút gỗ vào miệng bình được, Ngô Sắc lui về phía sau hai bước, quan sát thành quả lần đầu tiên phục vụ nữ nhân của hắn, mặt lộ vẻ tán thưởng, cột nhả huyết sáo.

Cũng chính do gương mặt tán thưởng kia, khiến Hình Hoan cảm nhận bất an mãnh liệt, nàng chuyển động con ngươi, khẽ nghiêng người, quét mắt vào gương đồng trên bàn này. . . . .

"Ngô Sắc! Ngươi có quan niệm thẩm mỹ! hay thật.

Coi như tu vi nông cạn, cũng không cần đem nàng chà đạp thành ra như vậy à? Hắn rốt cuộc là chữa thương hay là hủy dung nàng? Bôi cao biến bộ mặt nàng thành trắng bệch, còn dán lên một tầng đeo băng trắng. Này đeo băng còn đặc biệt phân ra ranh giới trên mặt nàng, cuối cùng, một nơ con bướm cực kỳ có nghệ thuật được tạo ra ở chóp mũi nàng!

Nàng bị cưỡng chế ý định không cho phép hắn phá hủy mặt nàng, còn phải như thương phẩm lưu động, theo đuôi sau lưng hắn, vòng qua hơn nửa phễu để cho người du lãm.

Cuối cùng, Ngô Sắc đại sự nhẹ nhàng bước chân dừng ở phòng chính Nhâm phủ.

"Phụt!" Trên sảnh đường Nhâm Vạn Ngân mắt mở to, sững sờ nhìn Hình Hoan phía sau hẳn, rất cho đại sư mặt mũi, phun ra nước trà trong miệng.

"Thí chủ thế nào? Có việc gì vui à, ngồi xuống chia sẻ cho bản tăng nghe." Hẳn đạo bước tiến lên, tốt bụng đưa khăn cho Nhâm Vạn Ngân lau khô miệng, nhưng tầm mắt khẽ chớp nhìn khuôn mặt kia, nụ cười cứng lại, mở giọng nói chuyện hoàn toàn không thân thiện.

"Sư thái tương lai, tạo hình này thật mới mẻ, độc đáo." Sau khi nhận khăn, Nhâm Vạn Ngân ưu nhã lau khô miệng, mỉm cười ném bình luận, trong con ngươi thoáng qua một tia chột dạ.

"A, nàng mới bị thương." Nói xong, Ngô Sắc quét tới một ánh nhìn chăm chú, ý bảo chính nàng tùy ý vội vàng tìm một chỗ nhập tọa, chớ đứng ở vị trí chướng mắt, sẽ ảnh hưởng phát huy bình thường của hẳn. Chờ Hình Hoan lui ra sau, hẳn mới tiếp tục hồi hồn, không lưu cho Nhâm Vạn Ngân cơ hội thờ đốc, "Bản tăng rất kinh ngạc, thậm chí có người có thể dưới mắt ta dám đã thương nàng."

". . . . . Sư thái tương lai không có nhìn thấy là ai xuống tay sao?" Bộ mặt Nhâm Vạn Ngân không đánh đã khai được Ngô Sắc nhìn thấu, nhắm mắt, biết rõ nhưng vẫn hỏi.

"Chuyện đột nhiên xảy ra, nàng nói nàng không có nhìn rõ. Thí chủ nếu là biết người xuống tay là ai, cảm phiền giao cho bản tăng."

"Đại. đại sư chẳng lẽ tính toán đại khai sát giới?" Ban đầu khăn dùng để lau khô miệng bị Nhâm Vạn Ngân dòi đến cái trán, dùng để đối phó mồ hôi lạnh đang chảy ròng ròng.

"Nếu như nàng cần, ta sẽ."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

"Tì!" Hình Hoan hút ngụm khí lạnh, nghiêng đầu không dám tin hướng nhìn hẳn.

Hẳn nguyện ý vì nàng đại khai sát giới? Mặc dù chỉ là nói mà thôi, như cũ khiến cho tâm không khỏi cảm động, cảm giác vui sướng lan tràn, hoàn toàn không đỡ được.

"Nàng không cần, không cần. Sư thái tương lai lòng từ bi bao la, làm sao sẽ hi vọng đại sư khai sát giới, ha ha." Nhâm Vạn Ngân lấy lại tinh thần cười gượng, nghiêm trọng phát hiện hẳn cần phải xem kỹ quan hệ hai người trước mắt, ngàn vạn lần không thể bị biểu tượng Phật quang che mờ.

"Coi như nàng không cần, cũng không có nghĩa ta không biết." Ngô Sắc từ từ mở miệng, cách dứt việc Nhâm Vạn Ngân cười gượng, "Cho nên, thí chủ lần có chuyện trực tiếp tìm bản tăng là tốt rồi, không cần cùng sư thái tương lai có bất kỳ qua lại. Người hiểu mà, người xuất gia muốn thủ thanh quy, ta không đụng được nữ nhân bị người đụng, sẽ đưa đến ta tâm tình thật không tốt, ta một khi tâm tình không tốt, sẽ cái gì cũng không muốn quản, người nào cũng không muốn nhìn, cho dù có hàng của người nào bị cướp cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên. . . . ."

"Đúng đúng đúng, đại sư nói rất có đạo lý, nam nữ hữu biệt, ta cùng sư thái tương lai sẽ giữ một khoảng cách." Bạc trước mặt, Nhâm Vạn Ngân cái gì cũng có thể nhịn, chỉ là tạm thời không tìm sư thái tương lai, chờ qua vụ này, hẳn muốn thế nào đều cũng được, "Này đại sư, ta bây giờ nên làm gì?"

"Ta tính tính toán toán." Nói xong, hẳn quay lưng lại bắt đầu bấm ngón tay, "Thí chủ, ngài một kiếp này. . . . . Ai, sợ rằng kéo dài thật lâu."

"Rất, thật lâu? Là có bao lâu? Đại sư ý là, ta sẽ gặp rủi ro không ngừng sao?"

"Chính là, lần thứ này so lần thứ nhất kinh khủng hơn a. Căn cứ theo thiên tượng mà bản tăng đêm đêm quan sát, thí chủ trước năm ba mươi tuổi trở thành kẻ vô tích sự, mọi chuyện đều không hài lòng, lại muốn kết hôn sư thái tương lai như vậy, vậy càng là không thể nào. Lại nói liếc, người chính là độc thân, vất vả, nghèo túng, cần cỗi. . . . ."

"Được rồi! Đại sư, đừng nói. Vậy sau ba mươi tuổi, ta sẽ có chuyển biến sao?"

"Thí chủ, ngài chẳng lẽ không cảm thấy được theo tình huống này, ba mươi tuổi sau ngài cơ bản đã có thói quen, còn phải thay đổi nó làm cái gì?" Ngô Sắc phát biểu tổng kết nặng nề.

Đối với Nhâm Vạn Ngân mà nói, lời tiên tri đại sư giống như là cho hẳn xử tử hình, hẳn không tiếc bất cứ giá nào bắt được cây cỏ cứu mạng trước mặt, "Đại sư, ta không muốn có thói quen như vậy, ngài nhất định còn có cái biện pháp khác giải quyết phải hay không?"

"Có là có, chỉ là. . . . ."

"Người đâu! Mau tới người, đi lấy một rương Kim Điền mà ta giấu ở trong hầm lấy ra." Hẳn bất cứ giá nào, coi như ném tiền xuống biển cũng sẽ không

tiếc .

"Thí chủ, ngài hiểu lầm rồi, bản tăng không phải người tục tăng, Kim Điều trong hăm ngài nên lưu sử dụng việc khác thôi."

"Đại sư, tài ta cũng mau hết rồi, giữ lại chẳng phải là nghèo nhiều hơn."

"Bản tăng có ý tứ là, đừng dùng những thứ kia tí như lấy mạnh hiếp yếu, khi nam bá nữ. . . . . Tóm lại chuyện ta không làm được, người cũng đừng làm. Thật đúng là ngày đang làm. . . . . Không đúng, là người đang làm trời đang nhìn. Còn nữa, nếu thí chủ ngại bạc quá nhiều, vậy thì quyền góp đi, tích đức, Phật tổ sẽ bị người cảm động."

"Quyên? Quyên cho ai đây?"

"A, thí chủ có thể ủy thác sư thái giúp ngài tìm kiếm nơi thích đáng."

Vì vậy, Nhâm Vạn Ngân tản ra ánh mắt cầu xin chuyển tới trên người Hình Hoan, nhưng chợt nhớ tới mới vừa rồi đối với đại sư bảo đảm qua muốn cùng sư thái tương lai giữ một khoảng cách, hần vội vã mình chuyển ánh mắt trở lại.

"Nghĩa bất dung từ! Nhâm Vạn Ngân, yên tâm đi, ta nhất định giúp người làm xong chuyện này." Kiếm được rồi, đám giang hồ nhân sĩ bọn chúng có thể được cứu tế rồi! Hình Hoan không chút nghĩ ngợi, lập tức đón lấy mệnh lệnh này.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Sau khi cùng Nhâm Vạn Ngân nói chuyện, Hình Hoan trước tiên hưng phần hùng hùng lôi kéo Ngô Sắc đi tìm Thần Y.

Dưới sự giúp đỡ của Ngô Sắc đại sư, tài trợ của Nhâm Vạn Ngân, năng rốt cuộc có thể một dạng giống như giang hồ nhi nữ, hoàn thành ước mơ tha thiết —— ở bên đường phách lối giờ roi giục ngựa.

Mẹ từng nói qua: những người chăn dê trên thảo nguyên đều có tài điều khiển ngựa rất giỏi.

Lời này một chút cũng không giả, không bao lâu Hình Hoan liền thích ứng con ngựa không chịu hợp tác phía dưới, thậm chí so Ngô Sắc đại sư đến nơi nhanh hơn, mặc dù cuối cùng nguyên nhân là nàng vẫn không thể học được khiến mã chậm lại. . . . . Theo tiểu nhị khách sạn trải sát cái thang bò xuống sau lưng ngựa, nàng rất có khí phách giang hồ đưa roi ngựa trong tay về phía sau vung, hoàn toàn không quan tâm tiểu nhị có thể tiếp được hay không.

Chỉ lo hưng phần xoay người, kè sau lưng Ngô Sắc, "Đại sư đại sư, ta động tác vừa rồi khí phách không không?"

"Động tác vị tiểu nhị nhận roi ngựa tương đối khí phách." Hần không có nói láo, này tung người nhảy một cái chính xác tiếp được, tư thế thật rất khí phách.

"Đáng ghét! Vậy có giống những giang hồ nhi nữ trong truyền thuyết không?"

"Người là sư thái tương lai, muốn giống những giang hồ nhi nữ cũng vô dụng." Hần tốt bụng nhắc nhở thân phận hiện tại của nàng.

"Người biết không, tướng công ta thích cái loại không câu nệ tiểu tiết đó. . . . ." Làm gì đột nhiên trờnàng? Hại nàng không giải thích được, tự dung chợt dạ, nói cũng không dám nói.

Tại sao lại trờnàng? Bởi vì không muốn nghe nàng vừa mở miệng liền tướng công, khép miệng cũng tướng công nhà nàng, bọn họ không ở trên cao diễn cảnh vụng trộm, nàng không cần thời thời khắc khắc nhắc nhở thân phận đã thành thân của mình, làm cho cảm giác hần bị kích thích. Nghĩ tới, hần đuôi mắt nhếch lên, roi vào một bên trên cây cột, vội vã quét qua sau, lại chăm chú nhìn trở về.

"Tới đây." Nói xong, hần tự tay, đem Hình Hoan ôm bên người, tự tại khoác vai của nàng, giờ tay lên gõ một cái trước mặt trên cây cột dán Huyền Thương Lệnh, "Tướng công của người cũng thích dùng cái loại từ ngữ không phù hợp sự thật này để hình dung gian phu sao?"

—— Chiều cao không bì Triệu gia trang đồn củi , dung mạo không bì Triệu gia trang đồn củi , phẩm vị không bì Triệu gia trang đồn củi , còn lại không rõ, người đó khoác áo cà sa màu xanh biếc, hòa thượng không rõ ràng, trên đầu có tóc, cơ thể phát mùi đàn hương. Nếu như gặp người này, xin nhanh chóng áp hướng biệt viện Triệu gia trang, sẽ trọng thưởng. Nếu có thể đồng thời giải về một người mặc tiểu áo bông, cơ thể mập mạp, kiểu tóc xốc xếch, không có chút gì giống nữ nhân, sẽ được trọng thưởng gấp đôi. Số tiền thưởng cụ thể, Triệu gia trang Nhị thiếu gia sẽ bỏ ra, kính xin yên tâm!

Đây là Huyền Thương lệnh, giấy trắng mực đen được treo trên bảng, đúng như Ngô Sắc nói, hoàn toàn cùng sự thật không hợp. Quan phủ ở đâu? Nàng muốn kiện Triệu Vĩnh Yên tội phi báng! Coi như dung mạo có thể không đẹp, nhưng những thứ tính tốt của nàng như cần thận phục vụ đâu rồi, cũng được không thể thực hiện hay sao?

"Ngoan, đừng tức giận, ngươi không thể trông cậy rằng người đàn ông nào đều giống như ta đối với ngươi tốt như vậy." Để đó không dùng ở trên vai nàng tay giờ lên, hấn dùng cột nhả tư thế bầm bầm gương mặt của nàng, thuận thể mạnh mẽ kéo nàng cách tám Huyền Thương Lệnh.

"Ta không có trông cậy vào a, ta chỉ hy vọng xa vời hấn có thể nhìn thấy ta tốt, chỉ đơn giản như vậy nha, tại sao hấn mỗi lần vừa mở miệng là có thể đem ta hình dung được một xu không đáng giá. Nếu như vậy, còn tìm ta trở về làm gì? Đáng lý ra hấn cùng đóa hoa đại kia như chim uyên ương có đôi có cặp! Ngộ, đại sư, nói như vậy tướng công có phải cũng có nghĩ đến ta không? Muốn cho ta về nhà sớm một chút?"

Nữ nhân đang cầm uất ức vô hạn phóng đại hóa khóc lóc kể lể, rất đáng sợ; khóc lóc kể lể hết lại mình an ủi một phen, hơn nữa còn muốn tìm kiếm người đồng tình, còn đáng sợ hơn. Chuyện không liên quan như vậy nhưng trong tình huống này, Ngộ Sắc rất khó để chính mình tự đi trấn an nàng.

Hoặc là hấn nên vì cái đồn cui đó mà nói nói lời tốt hơn, không để cho nàng nản lòng thoái chí. Rất đáng tiếc, hấn thật đúng là cố xúc không ra cái nói láo này được.

"Ta không thể chịu được có một nữ nhân bên cạnh ta lại nghĩ đến nam nhân khác." Thật đúng là tư vị tương đối nát, nhìn về mặt cô đơn của nàng con người chán nản, mà hấn thì bị vứt bỏ việc ngoài, không để cho nàng khôi phục khả năng nở nụ cười.

". . . . . Ai ngờ hấn! Ai ngờ rồi! Uy, không phải chúng ta đến tìm Thần Y sao? Đi a." Nghe vậy, nàng kiêu căng quay đầu, cự không thừa nhận mình không có tiền đồ, lần lượt bị đá kích, lại vẫn có thể nhiều lần đối với Triệu Vinh Yên ôm lấy hi vọng. . . . .

Hình Hoan! Ngươi rốt cuộc là bao nhiêu lần?

Nàng thâm cảm mỗi, trộm giấu ở trong ống tay áo hai quả đấm yên lặng rất nhanh, không nhịn được ở đáy lòng reo hò chất vấn bản thân.

Lần này, Ngộ Sắc không có nói nhiều, làm bộ như cái gì cũng không hiểu, vẫn cất bước trên thang trong khách sạn, lục lọi tìm y quán quen thuộc của Thần Y.

Lúc đứng trước căn phòng cuối hành lang lầu hai, một nơi yên lặng, Hình Hoan ôm đầy bụng hoài nghi đi theo Ngộ Sắc đẩy cửa bước vào, bên trong không có một bóng người, nàng vừa định hỏi hấn tại sao xác định y quán tạm thời của Thần Y ở nơi này, tầm mắt đúng lúc bắt được các loại cờ thường được treo trên tường.

Thật đúng là đi tới đâu đều không quên khoe khoang: giang hồ Thần Y a!

Một mặt cờ xí (lá cờ đầu, tấm gương, huân chương...) màu đỏ, đều viết các loại ca tụng như cái từ hồi sinh, hành y tế thế, Hoa Đà tái thế, cúc đàm Thái Đầu. . . . . Gặp quý, cuối cùng những thứ này do vị hào kiệt nào tặng hay sao?!

"Thần Y chỉ trị bệnh trĩ." Chỉ cần liếc một cái, Ngộ Sắc liền đoán được tâm tư của nàng, sau khi giải thích, hấn tự tiện đến băng ghế trước bàn sách ngồi xuống, gửi các lá trả thom mắt được bài trí trên bàn, Trà Hương mát mẻ khiến cho hấn nhắm mắt lại, mặt lộ vẻ tán thưởng, thật biết hưởng thụ, ngay sau đó liền hướng về phía Hình Hoan vẫy vẫy tay, "Tới đây giúp ta pha trà."

Ta không phải đầy tớ của ngươi, không phải đầy tớ của ngươi. . . . .

Mặc dù Hình Hoan không ngừng dưới đáy lòng liên tục nói suy nghĩ này, nhưng kết quả lại ngoan ngoãn đi tới bên cạnh hấn, hiền huệ vung lên tay áo, triển lộ trà đạo mà nàng từ trước đến giờ luôn kiêu ngạo. Làm rất thuần thực, trình tự làm việc nghiêm cẩn, trên đường nàng còn có thể phân tâm mở miệng nói ra nghi ngờ trong lòng, "Đại sư, làm sao ngươi biết hàng của Nhâm Vạn Ngân bị cướp rồi hả? Như thế nào biết đây là y quán tạm thời của Thần Y? Chẳng lẽ ngươi thật có tài đoán mệnh?"

"Bàn tăng đã nói rất nhiều lần rồi, người xuất gia không bao giờ nói dối." Hấn nghiêng đầu, thương thức đáng về bận rộn của nàng, khoe miệng nở nụ cười càng đậm.

Nghe nói thế, Hình Hoan tăng nhanh động tác, không bao lâu liền đưa lên vò trà thơ để lấy lòng, ngược lại không chút nào kiêng dè mà cuốn lấy khuỷu tay của hấn, khi hấn còn không kịp phản ứng trước, cánh tay đều nắm chặt hấn, "Này đại sư đại sư, chúng ta quen thuộc như vậy, có thể miễn phí xem giúp ta hay không? Không cần đem xem thiên tượng phiền phức như vậy, giúp ta xem tướng tay là tốt rồi, được không, được không?"

Hấn bị nàng quán chặt lấy liền kinh hoàng, bên tai quanh quẩn tiếng nói mềm mại của nàng, Ngộ Sắc chưa bao giờ biết, thì ra là bị nữ nhân coi là đối tượng làm nũng lại sẽ có ảo giác hài lòng.

Hấn khề nghiêng cổ, tầm mắt chống lại nàng, hoảng hốt chốc lát.

Thích xem nàng bộ mặt sùng bái mà đối với hấn cười, hưởng thụ nàng vì buồn cười tiểu mục đích đối với hấn mọi cách lấy lòng. . . . . Những ý niệm này, có thể cất giữ sao? Không tính là phạm vào thanh quy chứ?

Nghĩ tới, hấn giờ tay kéo lòng bàn tay của nàng qua, vỗ nhẹ lên, ngón trỏ nhẹ xẹt qua lòng bàn tay của nàng. Như có như không đụng vào, dụ phát ra cảm giác tê dại liên tục. Ngộ Sắc mấp máy môi, giả bộ nghiêm túc đưa mắt nhìn, nâng bàn tay của nàng, rõ ràng sạch sẽ "xuyên" chữ vân, chợt nhìn, giống như là biểu thị vùng đất bằng phẳng, cả đời thuận lợi.

"Ngươi có cuộc sống rất không hài hòa a." Hấn ngược mắt sát có chuyện lạ nói, "Xem ra, tướng công của ngươi đến nay còn chưa có để cho ngươi ném trái tư vị 'xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng'?"

Khẽ giờ lên vĩ âm rõ ràng lộ ra ngôn từ không xác định.

Nhưng lời này rõ ràng tràn đầy ý vị thử dò xét của hắn, lại làm cho Hình Hoan vừa kinh vừa thẹn trợn to mắt, "Người quả nhiên thật là lợi hại, có thể nhìn ra được sao? Có phương pháp cải thiện quan hệ không?"

"Có. Đổi lại người đề cho người thường thức cái loại tư vị đó, hơn nữa muốn tìm khắp mọi mặt cũng so với tướng công người tốt hơn, còn thân hơn hòa hảo nói chuyện. Đến lúc đó, loại kích tình, loại dịu dàng, loại cuồng bạo, tùy người lựa chọn." Ngô Sắc cho ra đề nghị đúng trọng tâm, chống lại ánh mắt của nàng sau, đầu tiên là tràn ra một tia cười, rất nhanh lại nín lại mi tâm phát ra khổ não cảm khái, "Ai, đừng nhìn ta, nữ nhân đề ý ta kết quả cũng rất thảm, bản tăng sẽ không vì người cực kỳ phá giới."

"Xin tiếp tục!" Nàng cắn răng nghiền lợi trợn trừng mắt mà nhìn hắn.

"Người tuổi thơ rất nhiều chuyển động a."

". . . . . Ta là người chần chệ, người gặp qua cái nào người chần chệ tại chỗ bất động, dĩ nhiên phải chuyển động rất nhiều." Nhìn thấy hắn nhìn rất chuyên chú, giống như trong lòng bàn tay nàng thật dễ lộ ra vô số Càn Khôn; Hình Hoan liên tục không ngừng cho ra giải thích.

So với lúc trước đơn thuần dễ gạt gẫm, lần này phản ứng của nàng rất khiến người ta phải suy nghĩ. Ngô Sắc liếc mắt nàng, không có nói gì thêm nữa, chỉ là mi mày nhăn chặt hơn, "Lòng bàn tay của người có cái nốt ruồi."

"Nói nhảm, rõ ràng như vậy, coi như là người mù cũng có thể sờ ra." Nàng tức giận mắt trợn trắng.

Đó là viên vết ngang ở người thường tục xưng đường số mệnh nốt ruồi Chu Sa, không tính lớn, có một chút nhô ra.

Hắn thường nàng một tia xem thường, hiển nhiên bất mãn việc bị nàng cắt ngang lời, "Bản tăng nói không phải là cái nốt ruồi. Trọng điểm là người lại là cái Quỷ Đoán Mệnh, có người có nói qua người sống không quá bao lâu, cũng nhanh muốn chết ở xứ người rồi không?"

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

"Người chính là bên cạnh không có giấy chứng nhận liền bày quỳ mọ nhắm tán gẫu Lang trung giang hồ!" Nghe lời nói ấy, sắc mặt nàng tái đi, không báo động trước rút tay về, nắm kéo ống tay áo cổ gấu muốn che lấp lòng bàn tay.

"Ta có thể nói một lời kịch rất lãng mạn, làm phiền người cho bản tăng một cái cơ hội nói ra, có được hay không?"

"Người cho ta ngu ngốc a! Người nào sẽ tin tưởng một chữ mình là Quỷ Đoán Mệnh có thể nói ra lời kịch lãng mạn đấy!" Nàng chỉ tin tưởng Ngô Sắc có thể nói ra lời kịch cay nghiệt!

"Cho dù sở sinh tử ghi người dương thọ hết hạn đến ngày mai, ta cũng nguyện cùng người phá vỡ nó."

"Có thật không? Có thể phá vỡ? Vậy người giúp ta phá vỡ a, ta muốn sống lâu một chút, bồi tướng công ta nhiều hơn." Hình Hoan sừng sốt thật lâu, nơi cổ họng thường xuyên rung động ra cảm giác chua xót, là nàng chưa bao giờ lĩnh giáo qua. Trước đây, nàng liều chết đều không tin có người có thể dùng một câu nói, liền dễ dàng để cho nàng quên thân phận.

Nàng chỉ không ngừng nhắc nhở mình. . . . . Hình Hoan! Người đã thành thân, trong nhà còn có tướng công, người cam kết với chương mẫu là sẽ hảo bảo vệ đoạn hôn nhân này! Coi như phong cảnh tái mỹ dọc đường cũng không thể lưu luyến, sẽ gặp báo ứng!

Suy nghĩ quá mức nhập thần, khiến cho nàng chưa từng chú ý tới Ngô Sắc đang lúc thoáng qua một chút vẻ lo lắng.

"Uy! Người làm cái gì đấy?!" Đợi nàng lấy lại tinh thần thì trong lòng bàn tay truyền đến đột ngột cảm giác hơi lạnh. Ngay sau đó xông vào trong ánh mắt nàng hình ảnh Ngô Sắc trong tay cầm bút nhọn đang không chút kiêng kỵ chạy ở trong lòng bàn tay nàng, bút pháp mực đậm lối kéo một đường dài, quanh co khúc khuỷu, đến nàng tận mạch.

"Bản tăng tu vi nông cạn, tạm thời chỉ có thể trước giúp người đem đường số mệnh vẽ thêm chút. Dĩ nhiên, người sẽ xem thường bản tăng loại phương pháp phá vỡ vụn về này, cũng có thể mời cao minh khác." Hắn chu môi, coi như là cấp ra giải thích, kì thực lại hơn chuyên chú hành hạ lòng bàn tay của nàng, để có thể đem khí tích tụ ở tìm sơ tán ra.

Nguyên tưởng rằng cái loại trò đùa dai này kéo dài không được bao lâu, không ngờ, Hình Hoan chợt yên lặng, còn phối hợp đem lòng bàn tay phải mở đều hơn, để cho hắn có thể đem đường số mệnh vẽ phải sâu hơn dài hơn chút, trong miệng còn không ngừng nói lầm bầm, "Người về đi, ta tin người. Nếu như mà ta có thể sống đến đầu bạc, liền cùng tướng công vì người tu sửa mộ phần, để nhiều vật đáng tiền bồi táng, sẽ đốt cho người vài nữ nhân

giấy mặc áo cà sa xanh biếc, còn nữa vào tiết Thanh Minh mọi người trong Triệu gia trang đều sẽ tới bái tế người, như vậy chờ người viên tịch thì cúng bái đảm cơm áo không lo."

Đột nhiên, đầu ngọn bút dừng lại, hần nheo lại con ngươi quan sát nàng hồi lâu, phiền muộn lòng trong lòng cũng không vì sự khẳng khái của nàng mà hóa giải, ngược lại càng tối hơn. Không tự chủ được, hần a cười than ra một câu, "Ta càng hy vọng người chôn theo là người."

Rồi hần chết? Còn thể mỗi ngày tìm cách cùng tướng công nhà nàng cung phụng hần? Coi như là hài hòa xã hội cũng không cho phép như thế vui vẻ hòa thuận ba người được!

"Hào. . . . ." Hình Hoan hoàn toàn nghe không hiểu vì sao hần cần rằng nghiêng lợi, còn gần như vong tình khiến đáp ứng bật thốt lên.

Nàng tự cho là không khí rất tốt, khó được cùng đại sư như thế thổ lộ tình cảm, kết quả, Thần Y cũng không đúng lúc trở lại, phá vỡ tất cả.

Thần Y cứ như vậy phá cửa mà vào, thị giác bị giới hạn bởi cánh cửa để cho hần đầu tiên liền nhìn thấy Ngô Sắc đại sư ngồi trước bàn đọc sách, kích động tiến lên đón, vừa nói: "Đại sư, người tới lúc nào? Có thấy một nữ nhân không? Ta nghe khách nhân dưới lầu nói, mới vừa rồi có một cô nương mặc xiêm y màu hồng, trên mặt che sa mỏng chạy vào trong phòng ta rồi, a a! Nghe nói quả thật tựa như. . . . . Tiên nữ a!"

Cuối cùng ba chữ, hần nói xong sừng sốt sừng sốt, vẻ mặt si ngốc, há hốc miệng, sững sờ nhìn về phía nữ nhân đứng ở bên cạnh Ngô Sắc.

Váy dài ánh màu hồng tinh xảo, xiêm áo phía sau có thắt một nơ bướm, chột nhìn tựa như trên lưng dài ra cánh urom bướm, trên mặt che một tầng sa, che lấp hơn phân nửa gương mặt nàng, lộ ra bên ngoài đôi mắt bồ câu cực kỳ linh động. Nói dung tục một chút, từ xa nhìn lại, nàng tựa như Hồ Điệp tiên tử. Vị nữ tử mà những khách nhân dưới lầu kia đang nghị luận, không phải nàng thì là ai?

Sau khi nhận thấy Ngô Sắc đại sư đang nhìn chăm chăm, Thần Y mới ý thức tới quan sát của mình có nhiều rêu rao, lúng túng dời đi ánh mắt ra chỗ khác, hần bốp cò tay buông tiếng thở dài, "Đại sư, ngài lại đổi vị hôn thê sao?"

"Không có. Bần tăng từ trước đến giờ luôn một lòng, kể từ khi ta và người quen biết tới nay, nữ nhân có thể đứng ở bên cạnh ta chỉ có nàng."

"Chúng ta cũng mới biết mấy ngày mà thôi. . . . ." Thần Y bất mãn nhẹ giọng lầu bầu, thầm nghĩ vóc người đẹp trai thật là tốt, coi như là hòa thượng cũng có thể dặt tay tiên nữ. Chờ một chút! Cái gì gọi là "Chỉ có nàng", hần trở nên tỉnh ngộ, kinh ngạc ngẩng đầu, "Vị cô nương này sẽ không phải là, là, là. . . . . Là Hình cô nương?"

"Ừ." Một bên Hình Hoan cuối cùng tìm được không gian chen vào, hướng về phía Thần Y dùng sức gật đầu.

"Hình Hoan cô nương?"

"Ừ ừ." Nàng lần nữa cho ra đồng ý.

"Này Huyền Thường Lệnh bên ngoài quả nhiên là thật, đại sư tính toán mang theo Hình Hoan cô nương bỏ trốn?"

"Là nàng khỏi xương." Hần không có ý định này, nhưng mỗi lần hồi tưởng lại tuyên ngôn bỏ trốn của nàng, liền không dễ dàng kìm hãm được.

"Đây không phải là trọng điểm á!" Nói cái gì giống như nàng ép buộc hần vậy, Hình Hoan muốn phát ra kháng nghị, cổ tình hồi tưởng lại tựa hồ quả nhiên là nàng khởi xương đề nghị bỏ trốn. Héch môi lên, nàng chỉ có thể ngăn đề tài, "Ta là mang tin tức tốt tới cho người. Kinh Thành phú thương. . . . . Nhâm Vạn Ngân, Nham công tử, hần đáp ứng quyên tặng một khoản bạc cho các người. Nham công tử còn tính làm một đại hội, có bữa tiệc ăn miễn phí, còn có ca múa biểu diễn nhìn miễn phí. Vào ba ngày sau, đây là thư mời, đến lúc đó người chỉ cần mang theo giang hồ nhân sĩ tới cửa xuất hiện, mà có thể cầm bạc."

Tin tức tốt này quá mức ngạc nhiên, Thần Y nhất thời vẫn không thể dùng lực, "Thiệt hay giả? Này hơn mười rương Lạt Tiêu tương Lão Can cần phải trả cho hần sao? Các huynh đệ cũng đã phân chia rồi a."

"Hơn mười rương Lạt Tiêu tương Lão Can?" Hình Hoan nhảy bén nín lấy từ then chốt.

"Ừ, vậy cứ như thế rồi, Thần Y thí chủ, hữu duyên gặp lại, cáo từ." Không đợi Thần Y trả lời, Ngô Sắc đột nhiên nhàn nhã đảo qua, đứng dậy nắm chặt tay Hình Hoan đi ra ngoài, còn không ngừng hướng về phía Thần Y nháy mắt.

Nhưng người sau chính là hoàn toàn không hiểu loại này ám hiệu là ý gì, như cũ bám theo một đoàn bọn họ đi tới cửa bên, còn càng nghĩ càng không đúng sức lực, tò mò bay ra nghi vấn, "Không phải người cùng đại sư truyền tin để cho chúng ta đi cướp hàng của Nhâm Vạn Ngân sao? Còn nói đây chỉ là từ thiện. Hình Hoan cô nương này an bài thật là hay a, chúng ta lui về phía sau trong chốn giang hồ hơn mấy tháng với Lạt Tiêu tương không cần buồn."

". . . . ." Thì đã rồi, Ngô Sắc bắt đầu đi vô trán, than thở một mình, cư nhiên quên thông đồng.

"Hòa thượng chết tiết! Chọc ta chơi như vậy vui vẻ sao? Người nhất định phải chết! Người không xong với ta! !" Hai chân khễ chuyển hướng, hai quả đấm nắm chặt, chắp lên hai vai, nhấn ở hai hàng lông mày, bảo trì tư thế, Hình Hoan găm thét.

Rõng xong, vẫn cảm thấy không thể phát tiết, lại dùng lực thổi ra mấy hơi thở, gương sa mỏng che ở trên mặt không an phận phiêu động, khiến cái vết thương đề ngang trên mặt nàng như ẩn như hiện.

Thần Y ghen hòng nhìn trân trối đứng ở một bên, rốt cuộc bùng tình hiểu ra làm rõ ràng Hình Hoan cô nương tại sao muốn mang sa mỏng ra cửa, thì ra là không phải là vì phối hợp tạo hình giang hồ lưu hành phong cường a. . . . . Từ dấu vết bị thi ngược trên mặt nàng thì xem ra, nàng đi theo Ngô Sắc đại sư ngày cũng không dễ qua a.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

—— phanh.

Cửa phòng bị một người một cước đá văng, âm thanh nặng nề khiến Ngô Sắc phản xạ mà từ trên giường ngồi dậy.

Bởi vì tướng ngũ bất quy tắc mà xiêm áo buông lỏng lẻo không có cơ hội sửa sang lại, thấy nhân ảnh đang đứng ở đầu giường của hắn.

Hắn cúi mắt cho tỉnh táo, ở trong cảnh vật mờ tối hắn ra sức quơ quàng, muốn bắt người hỏi rõ, nhưng rất nhanh đối phương liền chủ động lên tiếng thay hắn giải thích nghi hoặc rồi.

"Ta nghe thấy" Giọng nói âm trầm, làm ngoài cửa sổ truyền tới phá âm kê minh, có một cổ khó nói lên lời, hơi thở tràn ngập thù hận.

Hắn đi lòng vòng ngũ thẳng, chưa xót đau đớn của cổ, thuận thế má hướng bên giường, buồn bã ỉu xiu, nghiêng đầu dò xét lên trước mặt nghe thấy Hình Hoan, "Cái gì?"

"Người nói ‘ nữ nhân chết tiết! Người còn dám gối đầu thổi gió bên tai của Nhâm Vạn Ngân, ta liền để cho người huyết nhiễm áo cà sa xanh ’, người lại dám gạt ta, còn muốn giết ta diệt khẩu!"

"Đó là nằm mộng mà nói." Hắn không nhịn được ngáp một cái.

"Người trong mơ đều muốn giết ta?!"

"Là ta nằm mơ đều nhớ người, có thể thấy được bản tạng có nhiều đau lòng." Hắn ngừng trọng tâm trường thân, biểu hiện ra chân thành sám hối.

Không Tử nói: cũng chỉ có cô gái và tiểu nhân là khó nuôi.

Ngô Sắc viết: Không Tử nói rất đúng!

Hắn không nhớ rõ cho đến tận bây giờ đến tận cùng đắc tội bao nhiêu nữ nhân, nhưng Hình Hoan tuyệt đối là giống như tất cả cô gái lưng đeo thù hận mà đến. Tính từ lúc gặp Thần Y này trở lại mới một ngày, hắn đã chịu đủ tư vị rừng mình rồi. Đắc tội với nàng kết quả chính là tắm nước lạnh, ăn cơm lạnh, nhận ánh mắt lạnh, nghe lời lạnh, không có hòa khí, trực tiếp lãnh giáo đủ mùi lạnh lẽo.

Thân là một người xuất gia, những thứ này hắn cũng nhịn, coi như là ở khổ hạnh. Vậy mà, khi nàng hướng về phía Nhâm Vạn Ngân thổi gió thoảng ý đồ lừa gạt tài hắn mà tính, đó là có thể nhịn không thể nhẫn!

"Nghĩ tới cũng là bởi vì ngày có chút suy nghĩ mới nằm mơ giết ta!" Nàng tức giận, thổ lộ bất mãn. Nguyên tưởng rằng bọn họ là phía đối tác không hiềm khích, trừ đối tượng chẳng phân biệt được ta người. Kết quả đây? Kết quả hắn kế hoạch bất cứ chuyện gì đều đem nàng loại bỏ bên ngoài, còn đem nàng coi là cùng Nhâm Vạn Ngân cùng loại đều kẻ ngu, lần lượt lừa gạt.

Thù này không tính, uống phí nàng tung hoành nhiều năm như vậy.

"Hoan Hoan muội muội, mọi người đều rất quen thuộc, người cũng không suy tính cho ta một cơ hội chuộc lỗi, để cho ta lần nữa gây dựng lại hình tượng sao?" Nữ nhân chết tiết, không nên lúc này mình miễn như vậy, mình miễn làm cái gì?

"A, đừng nói ta nhỏ mọn, ta với những thứ nữ nhân kia lớn lên giống người chết đi vị hôn thê không giống nhau, ta rất độ lượng. Người muốn ta cho người cơ hội, vậy nói coi, người có cái phương án gì để bồi thường." Duy trì tư thái âm trầm cũng không phải là chuyện đơn giản, đứng được đã lâu khiến căng thẳng toàn thân, vẫn tương đối mệt, nàng vừa nói xong, mò theo mép giường nhập tọa.

Một lát sau, lại không yên tâm giờ tay lên loạn vung một trận, cho đến bắt được tay của hắn, xác nhận hắn không có cơ hội chạy, nàng mới an phận ngồi xuống.

Nhưng là thật lâu, đối diện với nàng chỉ là sự yên lặng, "Này, nói chuyện nha, trời còn chưa sớm chưa tới lúc người tu thiền, người đừng giả bộ ngu."

"Không phải. . . ." Hắn rung một cái, tỉnh lại, theo bản năng nắm chặt lòng bàn tay nhốt chặt của nàng, đầu ngón tay hơi có vẻ lạnh như băng. Bị nàng đụng lung tung vào ngực, còn lưu lại rõ ràng tia lạnh lẽo kia, nhưng mờ mịt vào đáy lòng rồi lại thành một cổ nóng bỏng, thiếu cháy lòng hắn, hại hắn liền

hồ hấp ngưng trệ, thật vất vả mới thu hồi trấn định cùng giọng trước sau như một, "đột nhiên xuất hiện loại da thịt chi thân này khiến bản tăng rất dễ dàng tảo loạn."

"....." Biết rõ người này vĩnh viễn sẽ không nghiêm chỉnh, chỉ có ngu ngốc mới sẽ bị lời của hắn nhiều phải ngược ngược, Hình Hoan còn chưa phải tranh khí đỏ hai gò má, muốn quát xoay tay lại thuận tiện kéo ra khoảng cách.

Kết quả là chẳng những không có thành công, ngược lại bị hắn mượn túm đốt ngón tay nàng kéo lại gần.

"Người hi vọng tướng công của người đối với người thế nào?"

Quả nhiên, cuộc sống tràn đầy không công bằng. Khi nàng bởi vì hắn đến gần mà tâm thần có chút không tập trung, suy nghĩ ngưng trệ thì thế nhưng hắn lại còn có thể khí định thần nhàn nhạt hỏi. Vì ra vẻ của mình như không có chuyện gì xảy ra, nàng dùng sức hít sâu, không đẩy tú, không tránh khiến, không điệu bộ, phàn sặc nói: "Mắc mớ gì tới người."

"Cái người này nếu người không phối hợp, bản tăng rất khó bồi thường. Có phải cái tư thế này để cho người cảm thấy khản trương hay không? Cái này dạng. ...." Nói xong, hắn xê dịch thân thể, đem nửa bên giường bên ngoài này trống không, không cho nàng cơ hội nhớ tới thân phận đã thành thân của mình, cậy mạnh mà đem Hình Hoan kéo xuống, an trí tại bên cạnh, "Ta cho người thổi gió thoảng bên gối, đem người tưởng tượng những chuyện tướng công nên làm nói ra, nghĩ rõ từ từ nói, hôm nay ta không vội."

Hồ! Nàng cho là hắn tính toán phá giới. Nhưng nàng cứng người, nén tức, chuẩn bị phản kháng, hắn cũng không có động tĩnh nữa. Chỉ là một câu đáng đánh đòn vẫn như cũ, liền nắm tay của nàng, lẳng lặng nắm. Vì vậy, Hình Hoan thử thanh tĩnh lại, nặng nề thở phào nhẹ nhõm, không được tự nhiên hướng bên giường dịch mấy phần, tận lực cùng hắn giữ vững chút khoảng cách.

Đồng thời, đầu óc bắt đầu thật nhanh suy nghĩ, ngẫm nghĩ về đáp án hắn muốn, "Điều ta muốn cũng rất bình thường a. Cũng đừng viết thêm từ thư cho ta, đổi thành thư tình càng hay; nếu không phải là vừa thấy được ta liền rống ta, nói lời ngon tiếng ngọt thử một chút khạc; ngồ. .... Chớ bồi hoa đại mặt tình lữ trang, chỉ cho ta mặt chung; thỉnh thoảng có chút tình điệu dùng xong bữa tối, dẫn ta đi tản tản bộ sao; lúc dẫn ta lưu lạc giang hồ, gặp người quen chịu hào phóng giới thiệu ta à; trong túi tiền sẽ chứa ta bức họa, a còn có còn nữa, không cần luôn là mắng ta là heo mập á..., nếu quả như thật chê ta mập, ta có thể giảm cân nha, nhưng là hắn nên cùng với ta cùng nhau ăn chuỗi tiêu, như vậy ta mới có thể tương đối có động lực; ta không thích lương khô, khi ăn nếu không có thịt không vui. .... Uy! Người ngủ rồi hả?"

Nàng đang hào hứng bùng bùng nói, khoe miệng còn đầy ra nụ cười ngọt ngào, vậy mà bên cạnh từ từ truyền tới tiếng hít thở đều đều, để cho nàng nhất thời đơ ra, chẳng lẽ đối với hắn mà nói nàng đang hát bài hát ru con?

"Hả? Ta cho là người đang nằm mơ, cho nên cùng người cùng nhau thêm thắt xuống." Hắn như ở trong mộng mới tỉnh loại giật thót mình, trong tiếng nói mang theo không thêm che giấu buồn ngủ.

"Tại sao có thể có loại người như người vậy không có một tâm đồng tình a! Ta cũng biết rõ những yêu cầu này tốt nhất là ngay cả nằm mơ cũng không nghĩ, nhưng là là người hỏi ta đó a, không thể nể mặt một tí nghiêm túc nghe sao? Quá đáng."

"Hắn không làm được, ta có thể." Ngừ không, hắn đột nhiên lật người, không đủ dịu dàng cũng không đủ thành thạo mà đem đầu của nàng theo như hướng mình ngực, "Ân chuẩn người kêu ta là ‘tướng công’ một ngày có thể bớt giận sao?"

"Bằng, tại sao a, ai muốn gọi a, ta cũng không phải là không có tướng công có thể gọi!" Nàng đang đứng ở trạng thái bạo động, dùng sức nghĩ chuyển đầu thoát khỏi trong tay hắn. Nhưng khi gương mặt dán lên ngực hắn, cả người tựa như con ruồi đụng phải mạng nhện, không động đậy được.

Dung lượng não của nàng cứ như vậy nhiều, hiển nhiên đã không để ý tới tỷ dụ của mình có nhiều khó nghe, nghĩ mãi không hiểu cảm giác tại sao mà đến. Trước Nhâm Vạn Ngân để ngăn nàng kêu to, cũng ấn nàng vào trong ngực qua, nhưng kia là loại rõ ràng bất đồng tư vị. Đến tột cùng nơi nào bất đồng, nàng lại hình dung không ra.

"Nhưng là ta cá ta có thân hình so với tướng công người tốt hơn, dung mạo so với hắn tốt hơn, phẩm vị cũng so với hắn tốt hơn. Trọng điểm, ta sẽ cùng người làm những chuyện ngu xuẩn kia."

"..... Người thích so đo thật." Lời nói cùng tám Huyền Thượng Lệnh thượng giống nhau như đúc, khiến Hình Hoan chợt lấy lại tinh thần, mắt lộ ghét bỏ quét về phía hắn.

"Đúng vậy a, vậy người có muốn hay không đây? Đếm tới ba, cho ta đáp án."

"....."

"Ba." Hắn từ cho là đây là suy tính sẵn sóc đến sự căng thẳng của nữ nhân, vì vậy trực tiếp lược bỏ trước hai con số không đáng, trực tiếp đếm tới điểm cuối, hơn nữa tự biến tự diễn thay nàng quyết định đáp án, "Ừ, chấp nhận. Hảo, lại ngủ một giấc, mai đứng lên chơi trò nương tử tướng công."

"Ta. ...."

"Chớ quấy rầy, mau ngủ, ta không có thời gian."

Chương 53

Có một truyền thuyết cổ mà Hình Hoan từng nghe mẫu thân kể: năm đó, Thần Bút tiên sinh vẽ ánh trăng giữa cây thái hoa điền thì không cẩn thận đem ông bà ngoại người về tiến vào, cho nên bọn họ vì vậy kết tình, kết quả thật đúng là đến già đầu bạc rồi.

Tạm thời trước không rồi rắm năm đó ông bà ngoại nàng rút cuộc buổi tối chạy đi xem thái hoa điền làm cái gì, điều Hình Hoan tương đối kinh ngạc là —— vị Thần Bút tiên sinh này lại vẫn còn sống! An vị ở trước mặt nàng thay nàng họa tranh! Hơn nữa tuổi tác cũng tương tự nàng!

"Hình cô nương vì sao vẽ mặt như thấy quỷ, chúng ta không phải còn cùng nhau ăn khuya rồi sao?" Nhìn thấu Hình Hoan ngạc nhiên, Thần Bút tiên sinh tiếp tục du tả bút pháp cùng giấy vẽ, rất là bí hiểm hừ cười hỏi.

". . . ." Đại ca, cùng nhau ăn khuya là một chuyện, nhưng ngài sống quá đầu chính là một chuyện khác!

"Hình cô nương chẳng lẽ chưa nghe nói qua trên giang hồ có một vị thuốc, ăn có thể để cho người Trường Sinh Bất Lão, thanh xuân vĩnh cửu hay sao?"

"Trời ơi, này quả thần kỳ." Giang hồ quả nhiên còn có rất nhiều đáng giá được hưởng tới, là một bảo bối thần kỳ. Nàng cả kinh sợ hãi gào thét, cơ hồ quên mất tại sao mình ngồi ở đây nhỉ.

Cho đến Ngô Sắc đang theo sát nàng nhìn không được chen miệng mà nói, "Hắn là vị Tôn Tử Thần Bút tiên sinh kia, thừa kế danh hiệu tổ tông hần."

Thất vọng, Hình Hoan cười khan, quay trở về thực tế, chuyển con mắt nhìn về phía nam nhân bên cạnh.

Dẫn đầu đập vào mi mắt là hần một thân xiêm y trắng nhẵn, tay áo trường bào hẹp lên, bó bó hoa đào, đan xen hợp lý, là một mảnh cảnh xuân rực rỡ. Theo hần nói, đây là tình lữ trang, vì phối hợp trên người nàng cái Tiểu Miên áo màu hồng đào kia. Nhưng là tại sao nàng chỗ ra vẻ chính là mộc mạc, thế mà nhưng hần lại như vị Hồ Ly vậy?

Nàng thật nghĩ khách quan bèn nhắc nhở một câu, "Đại sư, cái đó. . . . . Chúng ta cũng chỉ có chơi một ngày mà thôi, không cần thiết còn truy tìm bước chân truyền thuyết, làm được như vậy đến nơi thôi."

"Gọi tướng công." Hần thần sắc nghiêm túc, mặt không chút thay đổi, tư thế ngồi đoan đoan chánh chánh, trên tay còn treo móc chuỗi Phật châu, đột nhiên, nâng lên một cái tay khác, cắn chuỗi tiêu trong tay, bèn nhắc nhở, vừa hướng nhìn nàng.

Ánh mắt cảnh cáo bức bách Hình Hoan không thể không cũng đi theo cắn chuỗi tiêu trong tay mình.

Trời đất chứng giám, nàng cũng chỉ là thuận miệng nói một chút, không có thật muốn ăn mười mấy quả chuỗi tiêu nhuận tràng để giảm cân a.

"Tướng. . . . . Tướng. . . . ." Ánh mắt hần bất động, tựa hồ nhất định nàng phải vội vã hô lên hai chữ kia mới thỏa mãn, Hình Hoan há miệng, phát âm quen thuộc trở nên tối nghĩa vô cùng, nỗ lực mấy lần, cuối cùng vẫn còn thôi, "Ai yêu, không sao á..., cũng không cần kêu ra miệng, liền mọi người trong lòng rõ ràng tạm thời làm bộ là quan hệ như thế nào là tốt rồi."

"Người xuất gia không đánh lời nói dối, bản tăng đã nói nhất định sẽ làm được. Là người nói hi vọng tướng công trong túi tiền có người bức họa, không tìm người vẽ, chẳng lẽ muốn ta tự mình múa bút? Đừng cười, nghĩ khá lắm, bản tăng không rảnh cho người vẽ." Lời nói đến một nửa, hần bất thành linh động thượng một chậu nước lạnh, vừa tiếp tục nói, "Đầu tiên nói trước, ta không có tiền túi, một hồi trở về làm cho ta, túi thượng thêu cái chữ ‘hoan’ phù hợp tác phong của ta."

"Khí chất của người cùng ta có quan hệ gì a!" Hần rút cuộc là ở dự đoán nàng bồi tội, hay là trêu tức nàng?

"Ai nói muốn thêu tên người. Phật tử viết đừng tham lam, nên thỏa mãn những gì mình, cho nên thân là người xuất gia, ta đương nhiên là muốn vui mừng."

"Phốc!" Hình Hoan bị chặn phải ngực buồn bực, đầu kia đang xem đùa giỡn, Thần Bút tiên sinh lại không chút kiêng kỵ mà cười phun.

Một đạo tiếng cười không nên xuất hiện, khiến tầm mắt đầu mẫu Ngô Sắc đều chuyển hướng hần, "Này, ta bồi nữ nhân ta kể chuyện cười, người cười cái gì. Chuyện tâm chút, mau vẽ, ta không có thời gian."

"Người rút cuộc là vội lắm à? Nhớ năm đó ta ngày ngày đuổi bầy dê, cũng không đuổi như vậy." Hình Hoan bất mãn kháng nghị. Vội cũng đừng làm nhiều đa dạng như vậy nha, thật ra thì đại khái có thể đem phân chia 5:5 sổ sách đổi thành chia 4:6 sổ sách, nàng cũng không tức giận a, dĩ nhiên nàng lục hần tứ.

"Ta muốn tiết kiệm được nhiều thời gian để bồi người."

Bồi nàng còn cần tiết kiệm thời gian, cuộc đời của hần hần là có nhiều binh hoang mã loạn? Mặc dù như thế, Hình Hoan còn là cảm thấy một cổ dòng nước ấm trong lòng điền lý chảy xuôi. Nàng cảm thấy thỏa mãn, cũng không dám cười, sợ cười một tiếng hòa thượng chết tiết lại biết, nói "Cười cái gì cười, người muốn ta bồi rất nhiều, người cũng không đặc biệt" .

Nàng không cần tự rước lấy nhục, biện pháp tốt nhất chính là làm bộ khinh thường, "Phun, dù tiết kiệm thế nào cũng chỉ có một ngày."

Chỉ là liền Hình Hoan mình cũng không có nhận thấy được, này lơ đãng trong, lưu luyến xa xa lần át nàng ban đầu thiết tưởng khinh thường.

"Vị cô nương này, ví dụ như ‘ tạm thời làm bộ ’, ‘ chỉ có một ngày ’ cái này là, là chú ngữ sao? Người không phải không đọc sẽ chết đúng không?" Hần từ trước đến giờ đối với mình có tự tin đúng mực, không cần bị nàng thời khắc nhắc nhở như vậy!

"Ách. . . . . Đại sư, người xuất gia không đánh lời nói dối, ta có nói qua không hy vọng tướng công rộng ta, có thể tận lực nhiều lời chút lời ngon tiếng ngọt." Mặc dù Ngô Sắc đại sư nói chuyện luôn là ôn nhu, cùng tướng công rộng tương đối vô luận là âm lượng hay là trình độ gân xanh nổi lên, cũng còn kém rất lớn một đoạn. Nhưng! Kim trong bọc dễ dàng làm cho người ta khó lòng phòng bị hơn, đau đến không muốn sống!

Vô quyết dây có móng tay nhọn, lời này rất đúng. Hần từ trước đến giờ rất am hiểu giận chó đánh mèo, hướng chi tính tốt bụng là bị chính miệng nàng phá hủy , có đầy đủ lý do nhắm ngay nàng thả lộ. Chính nàng, lừa gạt nàng, đùa bỡn nàng, như thế nào đều tốt, những cái này hần cũng kỷ lưỡng sinh đúng dịp, nhưng sau khi chống lại ánh mắt chờ đợi lông lánh hèn mọn của nàng, cũng hóa thành hư không.

Mỉm cười, giống như xiêm y hoa đào của hần, trán phải rực rỡ, "Ừ, ta có không có khen ngợi quá đáng nhưng người rất đẹp, liếc mắt nhìn cả đời cũng đủ rồi, làm sao hướng hồ là nhìn người cả ngày. Cho nên, chỉ có một trời cũng đủ rồi, hảo hảo hưởng thụ."

". . . . ." Phi! Lời ngon tiếng ngọt không khiến người nghe ghé tòm đến đây! Điều này cũng giả thì phải, thật không có quy tắc!

". . . . ." Về mặt của người kia là cái gì, nữ nhân các người có muốn phiền phức như vậy hay không, cho người lời ngon tiếng ngọt lại nghĩ là giả?

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Vô luận Ngô Sắc đại sư ở trước mặt nàng nói láo nhiều lần, ít nhất lần này, hần thật không có nói láo.

Hần đúng hẹn đem bạc lừa gạt tới phân chia 5:5 cho nàng.

Hần nói một đồng lời ngon tiếng ngọt, số lượng nhiều đến để cho nàng cảm thấy có thể hưởng dụng cả đời.

Hần theo nàng mặc tình lữ trang, mặc dù chỉ là miễn cưỡng mặc hai kiện xiêm áo.

Hần dùng hết bữa tối dẫn nàng đi dạo đường cái, gặp quen thuộc người trong giang hồ, liền chia về phía nàng mặt mày hớn hở nói một câu, "Nữ nhân ta, người đã gặp"

Hần theo nàng ăn chuối tiêu, buộc Thần Bút tiên sinh vẽ tranh giống như, thậm chí. . . . .

Diễn trò diễn đủ toàn bộ, liền thư tình cũng đã đến.

Thư tình thượng là viết như vậy —— người cười lên thật rất đẹp.

Không sai, chỉ lần này một câu.

Lạc khoản*: nam nhân của người. . . . . Không đúng, hai chữ "Nam nhân" bị thô bạo xóa đi rồi, cuối cùng bày biện ra kết quả là "Đại sư của người "

Tầng tầng ngọt ngào tựa như cá kén, đem lấy nàng vững vàng bọc lại, suýt nữa bị lưu đài ảo trong giấc mộng hư ảo khó có thể tự kiềm chế.

Cho đến hôm sau, bọn họ gặp nhau trong cùng một nơi."Di, đại sư, người cũng tới trộm bảo bối sao?" "Người cũng là? Thật là trùng hợp, cùng nhau à!"

Đối thoại cổ quái xảy ra ở trong phòng Nhâm Vạn Ngân dùng để chứa bảo tàng , Nhâm phủ náo nhiệt cử hành quyền tằng đại hội, bọn họ cũng đang nơi này không hẹn mà gặp, trùng hợp khiến Hình Hoan trở về thực tế. Hần không thể nghi ngờ là lý trí , bọn họ là phía đối tác, là dây lưng của mình mục đích đụng vào cùng nhau lang bãi, có lẽ còn có thể cũng coi là bằng hữu, duy chỉ có giống như "Nam nhân của người" như vậy có đủ phách lối xưng hô thân mật, bọn họ không xứng. "Không cần không cần. Người càng vất vả công lao càng lớn, người cầm đi, ta chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua mà thôi." Kỳ trân dị bảo đầy phòng, thấy nàng trông mắt không ngừng sáng lên, nhưng Hình Hoan vẫn còn thích hợp biểu hiện ra khiêm nhượng."Vậy sao? Thương thế trên mặt người trước kia cũng là lần trước ngẫu nhiên đi ngang qua à?" Hần mỉm cười, không nề mặt vạch trần mưu đồ nàng đã lâu.

Ở trước mặt hần nói láo, tựa như ở Lỗ Ban trước mặt Gia Gia múa rìu qua mắt thợ. Cho nên, Hình Hoan lựa chọn thẳng thắn, "Nhưng thật ra là như vậy, những bảo bối này ta đều không cần, người thích thì cứ cầm, ta cái gì cũng không nhìn thấy. Ta chỉ muốn một tảng đá là tốt rồi, người có nhìn thấy qua không? Nghe nói là màu tím, thật là xinh đẹp."

"Khỏi rất đáng tiền kia?" Nghĩ cũng biết, đồ nàng giá sẽ không rẻ, hần hỏi chuyện đương nhiên.

"Đúng đúng đúng, người cầm?"

"Chưa từng thấy qua."

". . . . . Đại sư, đừng làm rộn, chúng ta đâu gì đã từng từng có một ngày danh phận phu thê, làm sao người nhẫn tâm vì một tảng đá người muốn cùng ta ăn đoạn nghĩa tuyền?" Phi! Chưa từng thấy qua hần làm sao biết nó rất đáng tiền?

"Bàn tảng nhẫn tâm." Đôi mày hần vừa nhấc, nhìn bộ dáng nàng ghen hống nhất thời không nói gì, chợt thấy buồn cười.

Hình Hoan giống như loại bị người mạnh mẽ lấp con ruồi vào trong miệng, chuẩn bị xong lời nói bởi vì giọng vô tình của hần, chỉ có thể cứng rắn nuốt trở lại. Nàng biết mình không có tư chất để cho nam nhân thương hương tiếc ngọc, nhưng là vậy thì thế nào? Hừ! Nàng lại không muốn cùng hần nói chuyện yêu đương, địa vị ngang hàng cùng quan hệ có lợi, nàng không cần tư thái quá hèn mọn. "Người nào quản người nhìn không đành lòng, cùng lắm thì đem bạc phân chia 5:5 trả lại cho người, ta không cần, chỉ cần tảng đá kia, người có cho hay không?"

Hần cười yếu ớt nhún vai, ý bảo mình thương mà không giúp gì được.

"A, chớ chọc ta, nếu không chuyện cực đoạn gì ta cũng làm được ra! Có tin hay không ngay bây giờ ta sẽ đi tìm Nhâm Vạn Ngân phơi bày người. . . . ."
." Kêu gào thét lên một nửa, nàng tầm mắt khê độ lệch, rơi vào Ngô Sắc bên chân cái đồ nhìn như nặng trĩu túi lớn lên, "Người cũng thái quá phận rồi! Lung đeo một cái túi để chứa đựng bảo bối lớn như vậy, còn giả bộ! Ta cũng không tin nhiều đồ như vậy bên trong sẽ không có một tảng đá."

Có cơ hội chính mắt nghiệm chứng, Hình Hoan liền ngồi xổm người xuống, động tác thô lỗ lấy túi của hần.

Màu đỏ bẻ tà Kim Miêu Nhân tràng hạt, hàng thượng đẳng! Lưu Ly bát, hàng thượng đẳng! Gổ tử đàn cá, hàng thượng đẳng! Hần cũng quá sẽ chọn thôi. Dần dần, theo trong bao quần áo gì đó từng món một bị kéo ra, Hình Hoan bắt đầu cảm thấy có cái gì không đúng, giám định và rành rỏi thường thức bảo bối cũng từ từ rút đi. Áo cà sa xanh biếc, áo cà sa xanh biếc, áo cà sa xanh biếc, còn là áo cà sa xanh biếc. . . . .

Không có bạc, hần đem toàn bộ bạc lưà gạt cũng để lại cho nàng sao? Nàng nên vui vẻ, nhưng vô luận cố gắng thế nào, Hình Hoan chính là khom dầy không nổi khoe miệng. Thỉ ra là, cho dù cười khổ, cũng là một chuyện cần hao phí tâm lực.

"Hoan Hoan muội muội, không nghĩ tới người đối với áo cà sa bàn tặng yêu thích không buông tay như vậy. Nếu thật sự thích, chỉ cần nói một tiếng có thể cầm một cái lưu làm kỷ niệm, bàn tặng không ngại. Nhưng xin không cần dùng sức kéo nó như vậy, được không?"

Giọng nói nhẹ nhàng linh hoạt đối lấy nàng mờ mịt ngược mắt, kinh ngạc nhìn thẳng hần hồi lâu, ở đó nói chói mắt mỉm cười bên trong Hình Hoan cuối cùng tìm về mặt mát thanh âm,

"Người phải đi?"

"Có vấn đề sao? Đại sư bình thường sau khi thành công cũng đến lúc lui thân."

Tất cả tất cả, đi qua môi của hần giống như chuyện đương nhiên, ngay cả Hình Hoan cũng không nhận được quỷ thần xui khiến hỏi ngược lại mình, có vấn đề gì không? Nên lưà gạt cũng lưà gạt được, còn giữ hần lại chờ ăn cơm tất niên sao? Nghĩ tới, nàng nặn ra cười gượng, "Phải ha, này đi hảo, có muốn ta tiễn người một đoạn đường hay không?"

". . . . . Không cần, chúng ta còn chưa có quen thuộc đến cảnh giới Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, không cần thiết học bọn họ thập bát dậm đưa tiễn."

Ngôn từ tựa như chế nhạo lấy Hình Hoan loại dây dưa dài dòng, nàng xuy một tiếng, phản kích nói: "Người có thể nghĩ như vậy tốt nhất, thật ra thì ta cũng vậy không rảnh tiễn đưa cho người. A, con người của ta rất hiểu cảm ơn, đùa với người còn rất vui vẻ, vật này người cầm, tạ lễ."

Nói xong, nàng từ trong lòng ngực móc ra thứ gì, cũng không ngẩng đầu lên, tiện tay vung.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Ngô Sắc ăn ý đưa tay, vừng vàng tiếp được, quan sát chút. Là một túi tiền, màu hồng chói mắt, phía trên dùng tơ vàng thêu hoa hải đường đang nở, có bức người Phú Quý. Sắc màu rực rỡ trung cần thật to chữ "Vui mừng", từng cái bút phong, đều nhìn ra người làm rất dụng tâm chấp chằm. "Hoa văn có

chút tục." Hắn lắc đầu một cái bình tĩnh mà xem xét, ở liếc thấy Hình Hoan bởi vì con ngươi bắt mắt mà tròn to , lập tức dâng lên nụ cười sáng chói, "Bàn tăng liền gắng gượng thu đi, có muốn đáp lễ hay không?"

"Không lạ gì."

"Thật thân thiết, bàn tăng cũng không bỏ được." Hắn trông mắt hạ xuống, trên cao nhìn xuống Hình Hoan đang bẽ nghề ngồi chồm hổm trên mặt đất, đưa tay vỗ nhẹ lên đầu của nàng, mái tóc mềm mại chạy qua khe giữa ngón tay như cát chảy, hắn cong cong khóe miệng, nắm tay rút tay về, "Mấy ngày này ta cũng vậy, chơi thật vui vẻ, có rảnh rồi tìm người chơi."

Nhất cử nhất động, tựa như loại trấn an con mèo nhỏ. Hình Hoan không được tự nhiên quay đầu đi, cọ mờ lông bàn tay hắn làm phiền người khác, không chịu yếu thế đứng lên, vỗ vỗ vai hắn, "Đại sư, đừng làm rộn, người thật đúng là làm như ta không có tướng công để chơi sao? Người có thấy người không cần chính phẩm mà thỏa mãn ôm đồ dỏm sao?"

"A đúng, người có tướng công, bàn tăng mau quên mất. Không có sao, tinh thần bên ngoài không coi vào đâu, Phật tử sẽ tha thứ người, với tướng công người ở chung một chỗ thì vẫn là có thể tiếp tục suy nghĩ ta. Chỉ là cũng đừng quá nhớ, ý tứ điểm dừng là được."

"Vậy làm phiền đại sư giúp chúng ta hai thấp chút nhang kỳ cầu phúc, nếu sinh nhi tử nhận thức người làm cha nuôi ai"

"Khách khí khách khí. Có cơ hội ta cũng vậy sinh một đứa, để cho người qua làm mẹ nuôi đến ngiên? Không cần cảm động, trả lễ lại."

". . . . ." Rất rõ ràng, ở nơi này trường giao chiến bên trong, Hình Hoan dẫn đầu bị thua.

Nàng ở gượng cười, mà Ngô Sắc trước mặt cũng liên chân mày cũng nhuộm nụ cười. Nàng im lặng một tiếng, cuối cùng là không cách nào làm đến như cái dạng nhiều ra đồng nước mắt như cái hồ liên y, với lại có thể dính nước trên áo.

Cần môi, nàng chui trầm mặc một lát sau, không thể nhìn được đề lên trước nhón chân lên dùng sức ôm lấy hắn.

Từ lúc quen biết đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Hình Hoan như vậy thật thân thiết ôm hắn, quay đầu đi, nàng dùng gương mặt nhẹ cọ hõm vai của hắn, cảm thụ hắn bỗng nhiên cứng ngắc, lại vẫn có thể tìm niềm vui trong đau khổ xuất hiện một tia thỏa mãn. Nụ cười nở rộ ở trên khóe miệng rất nhanh lại yên rồi, nàng dùng ngôn từ mơ hồ không rõ lâu bầu nói: "Đại sư, về sau cũng không thấy được người, phải hay không?"

Cảnh tượng này với Ngô Sắc mà nói cũng không xa lạ, nữ nhân hết sức ôm ấp yêu thương khi ly biệt, hắn hưởng thụ qua rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên hắn duy nhất không có đẩy ra. Đối mặt việc nàng cúi thấp gập thân hỏi thăm, hắn lựa chọn lặng im. "Về sau tướng công vắng ta nữa, chỉ cấp cho ta ăn lương khô, cũng sẽ không có người dẫn ta đi ra ngoài ăn cá nướng rồi ư?"

". . . . ." Nữ nhân chết tiệt! Chơi bĩ tình cái gì! Chơi rất khá sao?

"Ngô, vậy người có rảnh rồi thật phải giúp ta thiếu thêm điểm hương, muốn phù hộ ta hạnh phúc, phù hộ tướng công ta về sau sẽ hiểu được và quý trọng ta, phù hộ ta cùng tướng công mau sớm động phòng, phù hộ ta vào lúc động phòng sẽ không quá đau, phù hộ tướng công. . . . ."

"Hắn thật tốt như vậy sao?" Hắn không có gặp qua cái đồn cũi đó, ngắn hạn bên trong cũng không muốn nhìn, khỏi chọc phiền lòng. Mặc dù như thế, một lần giao chiến kia cũng bị ngăn cách bằng cánh cửa , hắn vẫn như cũ có thể xác định nàng không hạnh phúc, người nam nhân kia cũng không cấp được hạnh phúc cho nàng.

Hắn không hiểu, không hiểu nàng tại sao bị như vậy đối đãi, vẫn có thể ở trong thời gian ngắn liền hết giận, vẫn còn phải chấp mê dứt khoát.

"Thật không tốt." Không hiểu dụ dàng, không hiểu lăng mạn, vĩnh viễn cao như vậy cao tại thượng, để cho nàng lúc nào cũng cảm giác mình rất hèn mọn. Trong mắt nàng, Triệu Vinh Yên xác thực không tính là tốt, còn chưa nói tới sẽ là người chồng tốt.

"Vậy ánh mắt của người là bị cắt dán sao?"

". . . . ." Đại sư, người luống cuống chứ? Lời này, khiến Hình Hoan ngớ ngẩn, hắn mặc dù thoát nhìn không giống hòa thượng, có thể nói lời nói từ tới đều là thanh âm trong suốt, giống như vậy lời lẽ rõ ràng lộ ra tức giận, thật cùng khí chất của hắn trái ngược. Nàng nín lấy chân mày nghiêng đầu qua suy nghĩ hồi lâu, sau đó bất đắc dĩ bật cười,

"Người không phải hiểu, có vài người đi xác thực không nói được nơi nào hảo, nhưng chỉ là chú định. Ta đây cả đời có thể làm chuyện bội bạc rất nhiều, duy chỉ có đối với hắn thì không thể."

"Hả?" Lời thề son sắt thốt ra, hắn nghe không hiểu, cũng cảm thấy không cần thiết đi làm rõ ràng.

"Ta là không phải có nói qua, cho dù có chuyện gì, nhất định, cũng nguyện ý cùng người phá vỡ sinh tử"

"A?" Đích xác là có nói qua, nhưng phương pháp phá vỡ của hắn, nàng thật sự rất khó tiếp nhận. . . . .

"Đi, ta không có thời gian." Hắn chợt cong lên khóe miệng mỉm cười, dừng nói , cũng không chế được lời nói càng ngày càng không đúng không khí, đưa tay kéo nữ nhân còn quần ở trên người.

Sau khi thân nhiên bỏ lại lời nói, Ngô Sắc xoay người cũng không quay đầu lại.

Bị vô tình đẩy ra, Hình Hoan nháy mắt thật lâu tầm mắt mới lấy lại tinh thần, tay treo ở giữa không trung, thu phóng đều không thể. Nàng nghĩ nắm chéo áo của hắn, nhưng tại sao đây? Trong tưởng tượng của nàng hắn sẽ tự nhiên nói : "Ta không có thời gian", nhưng nàng không có tu vi tứ đại giai không như vậy. —— đại sư, luôn nói lời ngon tiếng ngọt và có một chút là có thể làm thật ? Nếu như mà ta thật là một Quý Đoàn Mệnh, người có thể hay không vì ta tổng chung, thay ta siêu độ? Còn nói. . . . . Ta nên đem tất cả mộng gần đây làm một cuộc, mộng tình sẽ quên đi trí nhớ, lẫn nhau mà nói, chúng ta không phải đều là người qua đường sao?

Lời nói nổi lên ở đáy lòng, nàng cố gắng lấy hết dũng khí hỏi ra lời.

Vậy mà, Ngộ Sắc không có cho nàng cơ hội lưu luyến .

Một màn biến mất kia lo lắng nhìn sắc trời dưới nhũ đỏ bạc, hồng đến nhiệt liệt, cũng hồng đến lạnh nhạt. . . . . không thương tâm!!

Vì để cho dân chúng khắp thành cũng biết hắn thiện cử để mau sớm truyền tới trong tai Phật tử, hắn cố động phong trương cử hành đại hội quyên tặng, tìm đến trong thương hội tất cả người quen biết đến cổ vũ, ủng hộ. Rượu thịt phong phú bày biện đầy bàn, chỉ cần có một chút nhan sắc cũng có thể đi vào ăn xén một chút.

Giang hồ nhân sĩ lục tục tràn ngập cảm tạ, truyền miệng nhau nghe, quảng cáo phóng đại quá mức. "Nghe nói, hắn lại đột nhiên đổi tính là bởi vì một nữ nhân, cũng chính là thiên kim trong truyền thuyết mua cười một tiếng." Gã nô bộc của Triệu gia trang liền đem tin tức nghe được thuật lại cho Nhị thiếu gia.

Đáng tiếc, từ đầu đến cuối, Nhị thiếu gia vẻ mặt lạnh nhạt, không liên quan tới hắn, nhân nhả thường thức trả.

Hồi lâu sau, mắt thấy gã nô bộc của mình rất thao thao bất tuyệt không thắng được, hắn không thể nhịn được nữa, "Ta nhớ mang máng là phái các người đi ra ngoài dò thăm tin tức Hình Hoan cùng gian phu."

"Nhị thiếu gia, ngài nghe ta kể xong a, đang muốn nói đến chỗ máu chốt đấy. Giang hồ có lời đồn đãi, cô nương khiến cho Nhâm Vạn Ngân cam nguyện vung tiền như rác gọi Hình Hoan

"Những ngày qua ta đã gặp quá nhiều người gọi ‘Hình Hoan’ , hắn liền thấy đều không cần nhìn, là có thể kết luận bọn người vô dụng trong trang này làm lại tìm nhầm phương hướng. Nữ nhân kia, sao có thể làm cho người ta vung tiền như rác sao?

"Lần này là thật, giang hồ nhi nữ cửa trăm miệng một lời hướng về phía ta bảo đảm mười lần, cái cô nương đó khiến Nhâm công tử đổi tính, tuyệt đối là Hình Hoan, nha hoàn Triệu gia trang."

—— phanh!

Nhị thiếu gia cuồng bạo xuất hiện lần nữa, ly sứ thanh hoa thượng hạng bị hắn không hề lưu tình hung hăng ném vụn.

Bọn nô bộc không dám nhiều lời, cảm như hén nhìn tới hắn tối tăm đứng đây, không ngừng ở trong sảnh đường dạo bước bồi hồi."Còn lo lắng cái gì? Cùng ta đi bắt gian” Một lát sau, hắn quả quyết ra quyết định.

Hắn cảm thấy tôn nghiêm phái nam bị giẫm đạp rồi, thế nhưng cả người của giang hồ cũng biết, thế mà hắn lại chẳng hay biết gì!

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Gian thương ác nhân nổi danh ở Kinh Thành muốn cái tà quy chánh rồi, chuyện này ở đầu đường cuối ngõ đang lúc ầm ầm nổ oanh.

Trường hợp quyên tặng đại hội cực kì phô trương, nhưng Nhâm Vạn Ngân dù cháy sạch bạc cũng rất vui vẻ.

"Hành thiện tích đức là điều nên làm, mọi người không nên quá cảm động, cũng đừng chỉ cảm thấy cảm ơn ta, còn phải cảm tạ Ngộ Sắc đại sư cùng Hình Hoan cô nương, nhờ có hai vị điểm hóa, Nhâm mỗ mới có thể giá trị quan về cuộc sống lấy được thăng hoa lớn như thế. Hình Hoan cô nương không chỉ có vẻ thủy mị khuynh thành, còn tâm địa thiện lương, nàng ấy là cá tính ngoại nhu nội cương, khiến ta rung động thật sâu , trong dã tính mang theo ôn thuận, u buồn mang theo không bị cản trở, quả thật chính là tiêu biểu cho phái nữ, ân huệ của phái nam. . . . ."

Lời đạo đầu từ trong miệng chui ra Nhâm Vạn Ngân càng ngày càng rời bỏ chủ đề, hắn giọng mang say mê, mắt chứa ngưỡng mộ, nhưng các vị giang hồ nhân sĩ phía dưới lại tràn ngập khốn hoặc.

Ai cũng không có biện pháp đem cô nương ngồi ngay ngắn ở trên ghế Hồng Mộc cùng Hình Hoan trong ấn tượng tương tự.

Nàng một bộ váy dài áo hoa màu xanh, thượng hạng tơ lụa khoác bên ngoài, đầu vai trắng nõn hiện ra một đóa hoa Hải Đường rất là đẹp đẽ, cùng hình xăm xăm thường bất đồng, đó là đóa Chu Sa sắc Hải Đường. Xếp áo của vạt áo giống như song lượn, bọc lại dưới nửa người nàng.

Khuôn mặt không tính là quá mức xinh đẹp, lại lộ ra một cổ thần thiện khó có thể hình dung. Nàng nửa cúi thấp đầu, ánh mắt có chút mê ly, thủy chung yên lặng nhìn chỗ trống bên cạnh.

"Thần Y, cô nương kia thật sự là Hình Hoan?" Một người như thế nào mà có thể chỉ trong vòng mấy ngày liền thay da đổi thịt? Hoàn toàn không có thể nha, cho nên giang hồ nữ tử tuyệt đối có lý do tiếp tục hoài nghi.

"Chính là nàng." May mắn từng thấy qua việc nàng bỏ chiếc áo Tiểu Miên thật dày, Thần Y liền tiếp gật đầu, khẳng định.

"Vừa nói như thế, nhìn kỹ một chút quả thực ngũ quan cũng có chút giống."

Quần chúng phân vân nghị luận, Hình Hoan ra vẻ không nghe, nàng thủy chung chỉ nhìn chăm chăm cái băng ghế đến gần người. Trong thoáng chốc, lại bay ra khỏi một tia ảo giác, giống như cái tên nam nhân thích mặc áo cà sa xanh biếc an vị ở đầu trên, không đứng đắn xông nàng nháy mắt mỉm cười, theo nàng chia sẻ trận này âm mưu thành công sau tấm màn, vui sướng.

Nghĩ tới, nụ cười kim lòng không được ở khóe miệng Hình Hoan tràn ra, vừa đúng phối hợp lúc Nhâm Vạn Ngân tán dương.

"Xem ra ngàn vàng quả nhiên có thể mua được một tiếng cười!" Giọng nói căn rằng nghiêng lợi san lạnh không mời mà tới, cắt đứt lời của Nhâm Vạn Ngân, đồng thời khiến Hình Hoan hồi hồn.

Thanh âm quen thuộc để cho nàng thốt nhiên ngẩng đầu, khi nhìn thấy bóng dáng tương công mình, nàng sững sờ không có phản ứng.

"Tiêu biểu cho phái nữ, ân huệ của phái nam hả? Người cho hấn cái gì Hả? !" Hấn không chớp mắt dùng tầm mắt khóa chặt ở nàng.

Tồn một phen công phu, mới xác định giờ phút này nữ nhân ngồi ở bên cạnh hấn thật là Hình Hoan, không sai.

Bản lĩnh yếu điệu, diện mạo thanh tú, khí chất mềm mại. . . . . Đập vào mắt điều điều tin tức đều cùng ở bên cạnh hấn lưu lại hai năm Hình Hoan không liên hệ nhau.

Nhưng mới vừa đạo kia khám ở trên má nàng nụ cười, tiêu trừ hấn tất cả nghi ngờ. Không sai, nàng mỗi lần hướng về phía hấn cười, chính là như vậy Nhu Tình ngàn vạn giọng.

"Ta. . . . ." Tất cả quá đột ngột, Hình Hoan năng lực trường thi ứng biến còn chưa tới cảnh giới lô hóa thuần thành.

Mặc dù đã sớm ngờ tới khi đại sư đi như vậy sẽ có khá nhiều phiền toái cần nàng khắc phục hậu quả, nhưng nàng vạn vạn không nghĩ tới phiền toái khó giải quyết lại sẽ khoa trương như vậy. Triệu Vĩnh Yên lại tự mình đến bắt bớ người? Nàng là nên tiếp tục phần diễn tiểu nha hoàn của hấn, hay là rút cuộc có thể công khai kêu hấn một tiếng "Tướng công" rồi hả ?

Ông trời giống như cảm thấy báo ứng còn chưa đủ, còn chưa chờ Hình Hoan tăng kinh hãi bên trong hút ra, lại một cái người nàng cực kỳ không muốn gặp lại.

"Các người những thứ này không có việc làm lại phi pháp tập hội! Còn người nữa, thân là thương nhân không làm việc đảng hoàng, cư nhiên cùng bọn không việc làm thông đồng làm bậy. Quyên tiền là chuyện tốt, người tại sao tụ tập đông người? Có được triều đình ban phát phê chuẩn không? Không có chính là phạm pháp! Đi, đều cùng ta gặp quan đi!"

Không phân biệt tốt xấu, thích bắt người đi gặp quan, trừ rồi rãnh đến móc meo Quán Hiểu Nhân, còn có thể là ai? Hình Hoan không cần ngẩng đầu nhìn, cũng có thể từ vẻ này không hiểu phách lối khí thế đoán được người đến là ai.

"Người người người người. . . . . Tại sao lại là người? Làm sao người cứ như vậy chỗ nào cũng có?" Phía dưới truyền đến lấp ba lấp bấp tiếng hỏi.

"Ta là muốn trở thành đệ nhất thiên hạ nữ bộ khoái, nơi nào cần ta, ta liền ở nơi đó!"

"Nơi này không ai cần người. . . . ."

"Ai nói, Vĩnh Yên ca cần ta!"

". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 57

Lời này vừa nói ra, không khí quanh mình nhất thời trở nên có chút cổ quái. Mặc dù không ai biết thân phận của Hình Hoan, nhưng nàng vẫn cảm thấy một ít như có như không phiêu hướng trong ánh mắt của nàng, mơ hồ giống như là mìa mai, châm biếm.

Nếu như nói Triệu Vĩnh Yên ra hiện giờ là bức nàng vào tình cảnh lưỡng nan, Quân Hiếu Nhân này ra hiện không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí, để cho nàng ở thế côi hỏ khó xuống đồng thời còn thương thức rõ ràng tư vị nhục nhã. Tư vị này khó có thể nuốt xuống, để cho nàng cúi đầu mím môi, trầm mặc không nói, theo bản năng muốn đi Ngô Sắc sau lưng tránh, lại bỗng nhiên nhớ tới, hẳn đã không có ở đây.

"Cái đó. . . . . Ngượng ngùng, phiền toái có thể hay không nói cho ta biết, đây là chuyện gì xảy ra?" Sự yên tĩnh quý dị, ánh mắt của Nhâm Vạn Ngân rất bận, đang trong lúc nói năng thận trọng với bọn giang hồ thuật sĩ, hẳn lại quan sát sắc mặt sự thái tương lai thì không đứng lăm, cuối cùng đột nhiên tuôn ra hai chữ Giáo Kim. Không có tìm được đáp án hẳn muốn, chỉ có thể dừng cảm đặt câu hỏi.

"Nhâm công tử là quá lâu chưa từng thấy qua nữ nhân sao? Một đầu heo mẹ cũng có thể bị nguoi ca tụng thành ra như vậy?" Từ đầu đến cuối, Triệu Vĩnh Yên vẫn nhìn chằm chằm Hình Hoan, đang lúc câu giỡn, giễu cũng giễu không đi.

Hiển nhiên, lời này rất giống nghĩ một đằng nói một nẻo. Hẳn thậm chí không có biện pháp bỏ qua, mới vừa rồi lúc nhìn thấy nàng liền kinh ngạc, nhưng là vậy thì thế nào? Nàng khổ tâm ở trước mặt hẳn giả trang xấu xí, lại dễ dàng khiến người khác thương thức vẻ đẹp của nàng, đây coi là có ý tứ gì?

"À? Nhâm phủ không chán heo."

"Vậy sao? Công tử, này đầu heo thật đúng là không hề tốt để mà nuôi, sẽ làm nguoi mất sạch thể diện!" Vĩnh Yên cắn răng nghiêng lợi trả lời.

Hòa thượng tóc dài, thương nhân giàu có. . . . . Nữ nhân này hoàn toàn không có đem mắt mũi hẳn coi là quan trọng, tầng tầng lớp lớp gian phu là muốn đại biểu cái gì? Đại biểu nàng luôn có biện pháp tìm được một đám nam nhân phẩm vị thấp sao? Không chỉ có phẩm vị thấp, lại còn rất ngu xuẩn! Cam nguyện vì nàng vung tiền như rác.

Phun, bỏ ngàn vàng mua một tiếng cười rất giỏi sao? Có hiểu cái gì gọi là thứ tự đến trước và sau hay không. "Tướng công" bị nàng gọi còn chưa có chết, đôi câu nam nữ này có gấp như vậy liền khó dẫn nổi.

"Đem bạc mang lên cho ta." Giọng điệu này, hẳn nuốt không trôi. Đã sớm nghĩ nữ nhân có thể tùy tiện ném, nhưng tuyệt không thể khiến gian phu trước mặt mọi người đoạt danh tiếng hẳn.

Theo hẳn ra lệnh một tiếng, Triệu gia trang bọn sai vặt lục tục mang trên cái rương trường nặng nề. Sau khi cái rương mở ra, tràn đầy bạc đưa tới vô số tiếng rút khí. Trong đó, rút ra phải lớn tiếng nhất không thể nghi ngờ là Hình Hoan.

"Thấy không, nếu thành tâm muốn làm việc thiện, sẽ phải giống như Vĩnh Yên ca như vậy, lặng yên không một tiếng động mang theo bạc, sảng khoái quỳn ra ngoài. Cái nguoi này coi là cái gì a, làm cái đại hội phi pháp, còn mở mắt nói mò ca ngợi nữ nhân xấu như vậy. Là một vị bộ khoái tận trung cương vị công tác, ta không bắt nguoi thì bắt ai a!" Quân Hiếu Nhân vượt lên trước chen miệng, vì hành vi Triệu Vĩnh Yên đưa ra giải thích.

Cùng là giọng điệu tôn vinh này, nhưng nặng nề đánh về phía lòng của Hình Hoan. Dạ, nàng không xinh đẹp, gương mặt bình thường nên không thỏa mãn được lòng thích cái đẹp của tướng công nhà nàng; nàng không đủ yêu kiều, một tiếng nhu tình mật ý "Vĩnh Yên ca", nàng kêu không đến; hơn nữa nàng học không được dưới tình huống này cho ra khen tặng, đi tán thưởng Triệu Vĩnh Yên ngụ ý không rõ hành động này, "Nhị thiếu gia, nguoi có phải nước vào não hay không? Nhâm công tử nguoi ta quỳn tiền phải đang cao hứng, nguoi đến làm gì?"

"Nguoi kêu ta là cái gì?" Từ trong miệng nàng tóe ra từng chữ từng câu hẳn cũng nghe được rõ ràng, rõ ràng là hẳn tự mình quy định buộc nàng gọi, giờ khác này khiến cho hẳn cảm thấy chói tai cực kỳ. Cứng rắn tới cùng "Nhị thiếu gia", coi là có ý gì! Mới mấy ngày, hẳn liền vinh quang bị vứt bỏ rồi hả ? !

"Nhị thiếu gia." Nàng quay đầu, không dám nhìn thẳng mắt của hẳn, sợ sẽ không còn có dũng khí vì mình mà bất bình, "Nếu như nguoi cùng vị này bộ khoái cô nương thật sự nhàn đến cuồng, có muốn suy tính đi chơi điểm khác hay không? Nơi này đang làm chuyện đứng đắn, không để chơi."

"Ta cũng vậy chỉ quỳn tiền! Vung tiền như rác, ta làm được. Cười, ta muốn nguoi bây giờ liền cười cho ta xem!" Hẳn xuống tới hậu thư, chắc chắn chờ nàng như thường ngày luôn thuận ý hẳn, theo hướng hẳn cười duyên, cùng hẳn về nhà, kết thúc đi cuộc nháo kịch này.

". . . . ." Không bằng nguoi suy tính nghiêm túc, chăm chỉ cho ta phong hưu thư, chính thức trục xuất ta cửa nhà đi!

Loại tiếng lòng này Hình Hoan mặc dù nói không xuất khẩu, nhưng nàng thật sự rất khó không nghĩ như vậy.

Nàng vì để cho giang hồ nhân sĩ có thể nhanh chóng trả sạch những gì nợ của Triệu gia trang, nhanh chóng kết thúc trận võ lâm đại biểu đại hội này, vừa nói lão vừa diễn trò, còn giúp đại sư giặt không ít áo cà sa, làm vô số bữa cơm. Mặc dù phần lớn thời gian đều là cố gắng của Ngô Sắc, mặc dù đoạn thời gian vui vẻ còn nhiều hơn khổ cực, nhưng nàng cũng có bỏ ra a.

Kết quả thì sao? Kết quả hẳn không giải thích được mang theo Hiếu Nhân muối muối của hẳn chạy tới làm rồi, trong nháy mắt lại vung tiền như rác. Muốn nhìn nàng cười, trước kia tại sao không nói a, mỉm cười, cười to, cười khổ, cười lạnh, cười khúc khích, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười. . . . . Bất kể hẳn nghĩ muốn loại nào, ngày trước nàng đều nguyện ý đếm từ số một mà thỏa mãn. Hiện tại coi là cái gì? Có muốn làm long trọng như vậy hay không à?

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

"Hình Hoan ! Ngươi là tịch thu từ thư quá lâu, nên ngứa da, phải hay không? !" Nàng vẫn không nhúc nhích, thành công đem hấn đồn đến tức giận gần như hồng mắt tình cảnh. Vì để cho uy hiếp của mình còn có lực uy hiếp, hấn tự tay, từ bên hông rút ra roi ngân chuyên môn dùng để thi hành gia pháp.

"Ách, từ thư công tử, ngươi có phải nhận lầm người hay không?" Đối với người đang tiện tay cầm hung khí thì không nên cứng đối cứng, nhưng lại không thể để mặt sư thái tương lai, nghĩ tới nghĩ lui, Nhâm Vạn Ngân đành nhắm mắt thừa hoà giải.

"Nhận lầm? Nữ nhân này gọi ta ‘ tướng công ’ hai năm, ngươi cảm thấy quan hệ giữa ta với nàng sẽ thua kém ngươi?"

Bởi vì xuất thân của người ở trên đài cao kia khiến Triệu Vĩnh Yên rối rắm rối giằng một câu, trở nên bộc phát trầm bổng phập phồng. Phía dưới, thân là người xem, các giang hồ thuật sĩ liên tiếp tràn ra kinh ngạc, ca thán. Ai cũng không ngờ tới, tiểu nha hoàn Triệu gia trang lác mình một cái thành Nhị thiếu nữ nãi nãi, càng thêm không ngờ tới thì ra là Nhị thiếu gia thỉnh thoảng còn kiêm chức đồn củi? (nếu ko phải không khí đang căng thẳng ta thiết muốn cười thật to : một vị mỗ nghĩ)

"Vĩnh, Vĩnh Yên ca. . . . . Nàng nàng nàng, nàng là phu nhân của ngươi? Làm sao có thể! Ta đã thấy nàng a, nàng là nữ nhân hòa thượng giả mạo . . . . .". Nghe nói có phi pháp tập hội liền chạy tới, Quân Hiệu Nhân hoàn toàn không ngờ tới sẽ nghênh đón cái tin tức rung động này.

Quả nhiên thật còn có hòa thượng! Hấn không tâm tư lại đi lắng nghe lời nói của Quân Hiệu Nhân, còn phải cố gắng duy trì tỉnh táo bảo lưu mặt mũi của mình, "Khuê phòng niềm vui thú, chúng ta liền thích diễn cảnh nha hoàn cùng chủ tử !"

"Từ thư công tử, ngươi bình tĩnh một chút, ngươi thật nhận lầm, vị hôn phu của nàng ta đã thấy." Ở trường hợp ở bên trong một mảnh hỗn loạn, Nhâm Vạn Ngân lời nói thành khẩn tuôn ra giải vây.

Tương đối tốt! Trả lại cho hấn việc chính ra cái vị hôn phu. Hấn quả nhiên coi thường nàng, chuỗi lửa giận trong con ngươi khóa chặt Hình Hoan một lát sau, so với trước sau như một, hồ to gọi nhỏ, lần này hấn hỏi thật bình tĩnh, "Tự ngươi nói, ta là gì của ngươi."

"Tướng công. . . . ." Ánh mắt đáng sợ, làm Hình Hoan sợ tới mức tính phản xạ gọi ra miệng, khi nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy khốn hoặc của Nhâm Vạn Ngân, nàng hoàn toàn tỉnh ngộ, "Phải! Ngươi trước kia thật là tướng công ta, nhưng là ngươi bỏ ta rất nhiều lần nha. Chúng ta không phải tốt lắm nha, lui về phía sau ngươi là chủ tử, ta là nha hoàn. Ngươi sẽ không phải là hối hận rồi sao? Đừng nha, từ thư đã phát ra ngoài thì không trở về, Nhị thiếu gia, ngươi cần gì phải như vậy dây dưa không dứt?"

Nàng cứng rắn mà đem lời nói lỡ miệng nuốt nửa nói trở lại, so với những lần nói láo ngày trước, lần này tối thiểu còn mang theo không ít thành phần chân thật, nhưng lòng của nàng giả tạo lại tăng lên.

"A, thì ra là tiền phu của ngươi." Nhâm Vạn Ngân bưng tình hiểu ra, mặc dù đoạn chuyện xưa này sư thái tương lai không có nói qua, nhưng nghe nói mỗi người đều cần riêng tư, hấn bày tỏ thái độ thông hiểu. Hơn nữa còn biểu hiện ra lễ ngộ long trọng, "Tiền phu, lời nói của sư thái tương lai ngươi cũng nghe thấy rồi, chuyện tình yêu như vậy cường cầu không đến, vẫn là buông tay thôi."

"Cút! ‘ tiền phu ’ là ngươi gọi sao? !" Triệu Vĩnh Yên thật vất vả mới từ khi nghe lời nói Hình Hoan kia tỉnh táo lại, nếu không phải ngũ quan quen thuộc quá đáng, hấn cơ hồ thật sẽ hoài nghi mình có phải nhận lầm người hay không. Hình Hoan mà hấn quen biết, nghe được hấn rõ ràng sẽ như nhũn ra, sẽ không kháng cự hấn bất kỳ yêu cầu gì, càng sẽ không chủ động yêu cầu hấn dừng nữa dây dưa không dứt. Trên thực tế, nàng phải là ước gì hấn quán nàng mới đúng, "Hiệu Nhân muội muội, cái tổ chức phi pháp tập hội này giao cho ngươi rồi, ta trước mang nữ nhân này trở về thanh lý môn hộ!"

Thanh lý môn hộ, này thật đơn giản bốn chữ, đem Quân Hiệu Nhân từ trong kinh ngạc kéo thần, rất nhanh lại chấn phấn, "Hào! Ta sẽ không để cho ngươi thất vọng, ngươi cũng không thể khiến ta thất vọng nha. Vĩnh Yên ca, cố gắng lên, chứng có xác thật, cái người này thứ nhất nhất định đuổi nàng ra khỏi nhà rồi, chờ ta hết bận, hãy cùng ngươi tường thuật chuyện nàng cùng hòa thượng giả mạo."

"Các vị, đợi chút. . . . ." Tinh chàng ý thiếp, rất náo nhiệt. Nếu bọn họ hi vọng nàng là người ngoài cuộc, nàng kia liền an phận làm tốt bổn phận chính mình, muốn thanh lý môn hộ có thể. Nhưng là. . . . . Bạc a, nói thế nào cũng nên trước tiên đem này mấy rương lớn bạc cầm về đi, nàng không thể làm thường vốn mua bán, trộm gà không được còn mất nắm gạo a!

"Người đâu! đem ánh mắt của nàng che lên cho ta, không cho phép để cho nàng nhìn lại cái gian phu đó một cái!" Nàng giằng co, tầm mắt bất động, bị Vĩnh Yên xuyên tạc thành lưu luyến với Nhâm Vạn Ngân.

Chương 59

Trời rơi mưa đỏ, mặt trời mọc đằng tây, nhạt thực. . . . . Cõi như những dị tượng này đồng thời xảy ra, cũng so không vào được mắt trước cảnh tượng này thật khiến cho người ta rung động.

Nhị thiếu gia thế nhưng vác trên vai thiếu nãi nãi trở lại!

Không sai, mặc dù cái cô nương bị vác trên vai kia dáng điệu uyển chuyển, gương mặt xinh đẹp, cùng Hình Hoan trong trí nhớ người làm Triệu gia trang cực kỳ không hợp. Thế nhưng bộ mặt cúi xuống, không phản kháng, không giãy giụa, duy trì bộ dáng khúm núm đủ để cho đoàn người nhanh chóng nhận ra nàng. Chẳng lẽ thiếu nãi nãi mất tích nhiều ngày cũng không phải là vụng trộm, mà là đi tố thân quán (giống thăm mĩ viện) nổi tiếng nhất Kinh Thành hay sao?

Càng làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chuyện vẫn còn ở phía sau.

Nhị thiếu gia sải bước không dừng lại mà xông vào gian phòng, đóng cửa rồi khóa, sốt ruột khó nén mà đem thiếu nãi nãi bỏ rơi đến trên giường, phiên nào kéo buộc chặt vậy, quay mỗi, ánh mắt khóa chặt thiếu nãi nãi đang co rúc ở trên giường run lấy bầy, con người này tán phát ra sắc thái giống như là hận không được đem nữ nhân trên giường lột sạch.

Sự thật cũng đúng là như thế, hắn không kiên nhẫn mở miệng quát khê, "Người đem những món áo rách quần manh không ra thể thống gì ở trên người, tất cả cởi cho ta!"

"Tì!" Bọn hạ nhân vây xem bên cửa sổ cùng nhau hít vào khí lạnh.

"Ách. . . . . Không cần đâu, nhiều người nhìn như vậy, ta xấu hổ." Hình Hoan khiếp nhược vươn tay, đã nắm chặt, vững vàng đem mình bao lấy. Nhìn những ánh mắt vô tội đang nhìn chăm chăm, đưa tay chỉ bên cửa sổ sóng người áp cạnh xem cuộc vui.

Vĩnh Yên nhìn theo phương hướng tay nàng chỉ, hít sâu, miễn cưỡng duy trì trấn định, dạo bước dừng ở bên cửa sổ, con mắt sắc run lên, chống lại từng người một đang nghẹn họng nhìn trần trối mặt lại trần đầy mong đợi, "Chán sống phải hay không? Tất cả đều cắt cho ta!"

"Bá nữa" hạ xuống, đám người chạy tán ra, chỉ để lại một gã nô bộc phản ứng chậm, không còn kịp trốn nữ.

"Người cũng muốn lĩnh từ thư sao?" Thấy thế, động tác đóng cửa sổ của Vĩnh Yên dừng lại, con mắt lạnh nhìn chăm chăm hắn.

". . . . ." Nhị thiếu gia, ngài muốn đi soi gương hay không, nội tâm rối loạn như thế bởi sắc đẹp, giống như là bộ dạng dám viết từ thư sao? Gã nô bộc giật gật hầu kết, không dám đem lời nói ở nội tâm nói ra khỏi miệng, không thể làm gì khác hơn là cười gượng thay mình giảng hòa, "Nhị thiếu gia, ta, ta chỉ là muốn hỏi người hôm nay có muốn ăn sủi cào hay không, ha ha."

"Ăn em gái người!" Là hắn, cũng là hắn, ngày đó nguyên rủa mình biến thành gà một mắt khôn kiếp.

"Vậy ngài đang bận, đang bận, ha ha, tiểu nhân cáo lui, thuận tiện giúp ngài giữ cửa." Lần này gã nô bộc phản ứng rất nhanh chóng, như một làn khói liền biến mất. Nghĩ đến lão gia đòi ăn thịt muội muội mới mãn tám tuổi, hắn rất đau lòng, cảm thấy rất cần thiết vội vàng viết phong thư, khiến cha mẹ đem muội muội hảo hảo bảo vệ, để miễn bị Nhị thiếu gia ăn.

Đám người tan hết, nhưng con tức trong lòng Triệu Vĩnh Yên vẫn như cũ không có phát tán, nuốt không nổi nhả không ra, xương mắc tại cổ họng, thòi khác nhắc nhở nữ nhân trước mắt hắn rất có cả gan làm loạn, cho hắn cài trên đầu nhiều nón xanh bền chắc! Mà hắn, lại vẫn như kẻ ngu một dạng hết lòng tin nàng coi như bị nuôi thả, cũng không thể rời bỏ hắn.

Tức giận càng diễn ra mãnh liệt, hắn im lặng không lên tiếng xoay người, từ sau màn che bên giường lôi ra một giỏ làm bằng trúc, dùng sức lắc trước mặt Hình Hoan.

"Thứ gì vậy?" Hình Hoan theo bản năng lui về phía sau rút một cái, thấy hắn không tính trả lời, nàng thò đầu ra, từ trong sọt tre móc ra một xấp phong giấy trúc.

Mỗi phong thư này đều giống nhau hai chữ "Từ thư".

Số lượng nhiều để cho nàng xem thế là đủ rồi, hắn đến tận cùng là rất hận nàng, ghét nàng, mới có thể như vậy ngày tiếp nối đêm viết ra nhiều từ thư như vậy.

Nàng chết lặng, cắn môi, không nói được lời nào, lẳng lặng nhìn những thứ từ thư kia móc ra, một phong đều gấp chỉnh tề. Cho là mình lòng mình đã sớm chết lặng, tuyệt nhiên sẽ không để ý, kết quả. . . . . Tâm chất chất, như nghẹn ở cổ họng, hơi âm hốc mắt khiến Hình Hoan hiểu, nàng không có kiên

cường như trong tưởng tượng của mình.

"Chờ một chút!" Hấn trông mắt một nghiêng, quét xẹt qua bóng dáng trên giường, nháy mắt tâm bị sự trầm mặc của nàng hung hăng đánh đâm, hơi đau. Nhưng khi tầm mắt nhìn xuống bóng loáng cánh tay nàng lóa lộ bên ngoài thì hấn chợt căng thẳng.

"Làm cái gì?" Nàng nhin được uất ức cầu toàn, vẻ mặt và tâm cảnh, dừng cảm ngẩng đầu, mờ mịt nhìn thẳng hấn.

"Thủ cung sa của ngươi đâu?"

". . . . . Ta cho tới bây giờ cũng chưa có." Nàng ngẩn ngời, cái nam nhân này lý phải là cùng nàng sớm chiều làm bạn hai năm, trước hôm nay, rốt cuộc có hảo hảo nhìn qua nàng một cái hay không?

"Hiếu Nhân nói là chỉ cần là nữ nhân đều sẽ có, làm sao ngươi có thể cho tới bây giờ cũng chưa có? !" Hiển nhiên, Triệu Vinh Yên xuyên tạc ý tứ nàng, thì ra hấn vừa bắt đầu liền cười cái hàng đã xài rồi?

"Mẹ ta chưa bao giờ cho ta điếm qua!" Vậy là cái ánh mắt gì? Trước khi biết hấn, nàng ngày ngày cùng dê làm bạn, chẳng lẽ chăn dê còn có thể đem trinh tiết để mất sao? Lời nói chói tai, ánh mắt cay nghiệt, để cho nàng gần như mất khống chế trở về rống, tại sao thứ Quân Hiếu Nhân có, nàng cũng phải có. Cái loại đồ chơi đó bọn phú quý, nàng không chơi nổi!

Nghe vậy, hấn thoáng thờ phào nhẹ nhõm, mi tâm vẫn như cũ nhíu chặt, "Vậy ngươi cùng tên quyền tiền ngu xuẩn đến tột cùng quan hệ thế nào? Đêm đó người dẫn ngươi đi là người nào?" So sánh với Nhâm Vạn Ngân, hấn chú ý hơn chính là người công khai bắt cóc nàng đi. Mặc dù nhìn không rõ mặt của đối phương, nghe không rõ âm đối phương, Vinh Yên vẫn có thể khẳng định, người kia cũng không phải mặc cho Vạn Ngân.

Đưa lưng về phía nàng, hấn nhìn không thấy nét mặt của nàng, nhưng mà vẫn cảm giác được thân hình nàng đang cứng đờ.

Hình Hoan mím chặt môi, cắn phẫn, tàn sát một ít phong lưu thư trong tay. Thả hỏa châu quan tại sao tới chất vấn nàng một tiểu dân chúng? Hấn vừa hy vọng nghe được cái trả lời gì? Có phải tốt nhất nàng đem từng tội mà đếm để nhận thức hay không, làm hấn có đầy đủ lý do đuổi nàng đi, đem cái loại có thủ cung sa Hiếu Nhân muội muội rước vào làm thế phải không?

Tốt lắm, nàng thành toàn hấn! Dù sao loại này hôn nhân bất bình đẳng, nàng quá mệt mỏi, hấn cũng mệt mỏi!

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 60

Nghĩ tới, Hình Hoan tính tình đùa bỡn đem giỏ trước mặt làm bằng trúc hung hăng đập mở, nắm chặt hai quả dấm, đứng lên, "Gian phu, tất cả đều là gian phu! Một, hai. . . . . Là nam nhân đều cùng ta cấu kết! Trừng cái gì trừng, khó chịu sao? Ngươi có tư cách gì khó chịu, ngươi cho ta từ thư, cũng đủ đem ta nghỉ ngơi khi đến hạ hạ đời sau rồi. Cái gì gọi là ‘ nghỉ ngơi khi đến hạ hạ đời sau ’ hiểu không? Chính là ta mặc dù chết rồi, đầu thai, đầu thai, nữa đầu thai, bất kể quãng cá mấy đời, đều không cần nữa phục vụ ngươi, cái người gọi là ‘ tướng công ’ rồi. . . . . Ngộ!"

Tiếng nói thét lên tràn đầy giận dữ cùng ý vị thổ lộ giống như nhau, Hình Hoan chợt cảm thấy phải bên hông bị siết chặt, khiến cho nàng không thể không ngửa đầu lên, thốt nhiên đánh tới cảm giác bị áp bức, để cho nàng trong ngực buồn bực, một tiếng cùng lời mở đầu hoàn toàn không hòa hợp, mềm dẻo hừ nhẹ tràn ra nơi cổ họng. Lúc nàng đang ngạc nhiên, bờ môi mềm mại đè chặt môi của nàng.

Nàng cơ hồ từ bản năng muốn quay đầu, lại không thể được như ý, đầu ngón tay nóng bỏng giữ chặt cằm của nàng, không để cho nàng có chỗ mà trốn, bị đau nàng theo bản năng há mồm.

Không có trời ngại, lưỡi ướt mềm của hấn không chút kiêng kỵ chui vào, liên tục quấy lên, làm một tia thoả mãn từ lỗ mũi hấn đang lúc tràn ra hừ nhẹ, công kích suy nghĩ của nàng. Hình Hoan liền giống bị điểm huyết, không biết phản kháng, lại càng không hiểu đáp lại, trong đầu lý trí bị rút không, ngây ngốc cứng tại chỗ.

Cho đến, từng động từ thư bị hấn tiện tay quét rơi, như tuyết phiến chiếu xuống, bị bỗng nhiên kìm xuống, Hình Hoan mới hồi hồn, "Tránh ra. . . . ."

Nàng giơ tay lên chống đỡ trước ngực hấn, mạnh mẽ muốn thoát ra. Thế nhưng hấn lại không chút cử động, chau híp mắt đen, tạm thời bỏ qua môi của nàng, ngược lại tính trừng phạt, gặm cắn vành tai của nàng, làm như có như không liếm láp, thờ nhẹ, thanh âm ra lệnh chui vào trong tai của nàng, "Gọi tướng công."

". . . . ." Nàng cắn chặt trên môi, mắt tròn to, quật cường không muốn mở miệng.

"Mới vừa rồi ta đem những thứ từ thư kia toàn bộ thu hồi, nghe lời, gọi tướng công." Hấn nhắm hai mắt nhẹ dụ dỗ, đầu lưỡi xẹt qua cổ của nàng, cảm thụ nàng run rẩy. Không lịch sự nhân sự mới có không phản ứng lưu loát, khiến hấn có chút tức giận.

"Ta không phải đồ chơi của ngươi!" Lúc thì vút từ thư cho nàng để hả giận, lúc thì lại lục tục thu hồi. Hắn đến tận cùng coi nàng là cái gì? Tượng gỗ không tâm không phổi sao? Thu hồi, a, những thứ coi thường, bạc đãi của ngày trước kia, cùng với đôi nàng luôn phiền, cũng có thể như vậy thì thu hồi sao?

"Ta hiểu biết rõ, không có đồ chơi sẽ không nghe lời như vậy!" Ngờ không, hắn lại một lần bắt được ở miệng của nàng, so với mới vừa, mang theo càng thêm rõ ràng xâm lược tính.

Hắn mang theo vết chai lòng ngón tay xẹt qua xương quai xanh của nàng, chờ Hình Hoan phản ứng kịp thì xiêm áo thượng nút áo đã bị hắn thuận thực cởi ra.

Nàng tràn ra một tiếng thét kinh hãi, cố gắng muốn bắt qua một bên chắn che đẩy thân thể.

Vậy mà khi tay nàng lên rất nhanh liền bị hắn trấn áp xuống, híp mắt, tình thương chốc lát cảnh xuân trước mắt, giọng mang cảnh cáo hỏi: "Có để cho người khác xem qua hay không?"

". . . . ." Nàng cắn môi quay đầu, không muốn trả lời.

"Hình Hoan, ngưng chiến có được hay không? Đấu hai năm, ngươi rất mệt phải không?" Thấy thế, hắn thở ra một hơi, tiếng nói mềm nhũn, rất có ý thỏa hiệp.

Vĩnh Yên cũng rất hiểu lời này không có sức thuyết phục. Thay vì nói là đấu hai năm, không bằng nói hắn toàn bộ lãng phí hai năm. Luôn là mang theo ánh mắt bất mãn tất cả mọi chuyện nàng làm, luôn cảm thấy không vừa mắt, cũng bởi vì đoạn hôn nhân này từ bắt đầu trái ngược ý của hắn, hành hạ nàng, tựa hồ sẽ làm hắn cảm thấy tốt hơn một chút.

Hắn nghĩ để cho nàng hiểu, mặc dù có mẫu thân là chỗ dựa, nàng cũng vĩnh viễn đừng nghĩ chui vào tim của hắn.

Là nàng, làm rối loạn cuộc đời của hắn, phá hủy hình tượng hắn đối với nương tử tương lai chờ mong, thậm chí. . . . . Không giải thích được xông vào thay hắn mặc bộ gông xiềng, hư chuyện tốt của hắn.

Nhưng là, những ngày này, nàng không có ở đây bên cạnh, hắn từ từ phát hiện thì ra là bị dây dưa cũng sẽ trở thành một loại thói quen.

"Hảo." Nàng mở to hai mắt đưa mắt nhìn hắn hồi lâu, đột nhiên thay đổi kiên quyết vừa rồi, đáp ứng rồi.

Biến chuyển quá nhanh khiến Vĩnh Yên có chút ứng phó không kịp, hắn còn tưởng rằng kế tiếp cần diễn tiết mục Bá Vương ngạnh thượng cung*.

* Bá Vương: kẻ cực kỳ thô bạo; kẻ ngang ngược (hiệu của Sở vương Hạng thời Tần - Hán)

Cảm giác vui vẻ cũng không có kéo dài quá lâu, rất nhanh, nàng tiếp tục nói: "Khiến bộ khoái cô nương thả Nhâm Vạn Ngân, hắn là vô tội." Xác thực mà nói, hắn đã bị nàng cùng đại sư lừa rất thâm, còn làm hại người ta gặp tai ương lao ngục, nàng cũng là có lương tâm.

"Chớ được voi đòi tiên! Ngươi còn không có tư cách nói điều kiện với ta!" Vui vẻ của hắn liền bị một câu nói của nàng dễ dàng tắt.

Hắn ngồi dậy, ảo não hất tay của nàng ra, kéo khoảng cách không bình thường này ra, lạnh lùng liếc nàng một cái. Nghiêm trọng hoài nghi mình mới vừa trúng tà rồi! Làm sao có thể bị nàng hấp dẫn? Nàng chính là cái loại nữ nhân không biết phân biệt tốt xấu, ngay cả ba phần màu sắc cũng có thể mang, nên giống như trước cố gắng ném thử việc đuổi nàng ra khỏi cửa, đuổi không đi, thì xem như không khí.

"Di, Nhị thiếu gia, nhanh như vậy. . . . . Là tốt?" Khó trách thiếu nữ nài nỉ vẫn hằm canh thủy cừu trắng thận cho Nhị thiếu gia ăn, này, thời gian này đây cũng quá ngắn thôi.

"Làm sao ngươi còn ở lại chỗ này? !" Cái loại ánh mắt hoài nghi đó là muốn nói rõ cái gì!

"A, ta không phải đáp ứng phải giúp ngài giữ cửa nha. Nhị thiếu gia, ta đem vô cùng hảo, ngài còn có thể sẽ tiếp tục xuống. . . . ."

"Không! Cần thiết! Rồi! Nói với nàng, ta không có khẩu vị!" Vì để cho lời của mình nghe có thể tin hơn, hắn xoay người sai bước rồi đi. Đáng tiếc, còn chưa đi mấy bước, lại không tự chủ ngừng lại, "Tên kia. . . . . Nhìn kỹ cho ta, nếu như Nhị thiếu nữ nài nỉ lại biến mất, các ngươi liền lấy mệnh tới bồi."

"Dạ dạ dạ." Gã nô bộc mỉm cười lĩnh mệnh, tự dung cảm thấy trên cổ lạnh lạnh, giống như đao đã gác ở cổ.

Hắn nhìn chằm chằm, quay lại, tiếp tục đi, rất nhanh, lại ngừng lại, "Còn nữa, ta bắt kê các ngươi dùng biện pháp gì, tóm lại nhanh chóng giúp ta tra được nàng gần đây rốt cuộc đã làm gì, trừ tên phú thương ngu xuẩn kia, tất cả sinh vật giống đực đến gần nàng tất cả đều liệt kê ra một danh sách cho ta!"

"Hảo hảo hảo."

Nhị thiếu gia lại đi, gã nô bộc khẽ ngẩng đầu liếc trộm, đáy lòng âm thầm đếm "Một hai ba", quả nhiên, khi hắn thăm đếm đến "Ba" thời điểm, nhà hắn Nhị thiếu gia lại dừng lại, lần này, vẻ mặt của hắn thoạt nhìn rất rối rắm rất khó chịu.

Nói quanh co hồi lâu, hắn mới không cam lòng toát ra một câu, "Chuẩn bị ngựa xe, để cho nàng thay quần áo, đi với ta lên nha môn."

Chương 61

Cái gì gọi là không có tiền đồ? Chính là giống như Hình Hoan như vậy, bất kể trước trong lòng có bao nhiêu tức bao nhiêu uất ức, chỉ cần Vĩnh Yên thoát khỏi xử tử tể, nàng mà có thể tự tiêu tan hiềm khích lúc trước, cười nở hoa.

"Tướng công tướng công, người thật sẽ cùng ta đi đem Nhâm công tử ra ngoài sao?" Thân tròn tròn một đường từ đại trạch nội lần đến cửa, đứng đưa chen vào xe ngựa, chiếc áo hồng đào nhỏ không kịp chờ đợi xác nhận nói.

Mặc dù là cùng nàng hồi báo, nhưng theo kinh nghiệm dĩ vãng khiến Hình Hoan hiểu, tướng công nhà nàng âm tình khó dò, nói không chừng hấn căn bản là dưới con nóng giận, muốn đem nàng lừa gạt đi cái nơi hoang tàn vắng vẻ, sau đó thống hạ sát thủ rồi vứt xác, để một lần vất vả suốt đời nhàn nhã?

"Người cho rằng ta rất độ lượng sao?" Hấn liếc xéo con nết, Hình Hoan quen thuộc lại trở về rồi. Chỉ là, hấn chẳng bao lâu sau đến loại cảnh giới nghèo túng này rồi, bị lừa bỏ ra bởi loại phương pháp lấy lòng, mới có thể đổi lấy một tiếng "Tướng công" ngọt ngào ngán người sao?

"Ngô. . . . ." Quả nhiên a, nàng không nghĩ quá nhiều.

"Đáp ứng ta ba việc."

"Hảo." Nàng giống như là đứa bé, khéo léo ngồi thẳng, đôi tay rất thẳng đặt ở trên đùi, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng chờ hấn nói tiếp.

"Thứ nhất, về sau không có lệnh của ta, không cho phép người đem áo Tiểu Miên cởi xuống!"

"Ừ." Cho dù nàng nghĩ còi a, nhưng rất lạnh lắm, nếu không phải là Nhâm Vạn Ngân nhất khốc nhị nháo tam thất cổ, nàng mới không cần ăn mặc ít như vậy ngồi ở đó đón gió phấp phới đây.

"Thứ hai, bắt đầu từ hôm nay, người phải thời thời khắc khắc đi theo bên cạnh ta, trừ phi ta đuổi người đi!"

"Nha." Cái này nghe cũng không khó khăn đi, ngày trước nàng có nhiều hy vọng có thể thời thời khắc khắc quán ở bên cạnh hấn.

"Thứ ba, không cho phép đối với ta nói láo nữa!"

"Được rồi. . . . ." Có chút miễn cưỡng, chỉ là nàng trước tiên có thể đáp ứng, coi sau này tình huống nhìn có muốn hay không đổi ý.

"Thứ tư. . . . ."

"Không phải chỉ cần đáp ứng người ba việc sao?"

"Ta có nói qua sao? Người nghe lắm!"

". . . . ." Tiếng nói cực kỳ quen thuộc, động đến trí nhớ Hình Hoan, tựa hồ trong ngõ hẻm nào đấy vào đêm khuya, cũng có người chết không biết xấu hổ nói qua lời giống vậy. Nhưng là bây giờ, cái người duy nhất có thể lắng nghe phiền muộn nàng đã đi, cũng sẽ không trở lại nữa rồi.

"Thứ tư! Không được kêu hấn là ‘Nhâm công tử, Thân ái, lão Can’, lần sau gặp hấn thì phải cả tên cả họ gọi!" Phun, cho là hấn không biết sao? Bên ngoài những thứ kia không hiểu rõ chuyện, hấn hiểu được so nàng nhiều! Câu lan viện trong có bao nhiêu cô nương, chính là loại từng tiếng làm nũng "Nhâm công tử", đem hồn nam nhân tất cả đều cho gọi không có!

"Được rồi, được rồi."

*

Lần này, Hình Hoan thuận theo vì nàng đổi lấy đái ngọc không giống bình thường. Tướng công nhà nàng sau khi thô bạo đem nàng kéo xuống xe ngựa, dĩ nhiên cũng không còn có buông tay nàng ra, cứ như vậy mười ngón tay đan xen, rêu rao đất nàng đang nhảy vào nha môn.

"Nhị thiếu gia, ngài tới rồi, đến xem Hiểu Nhân cô nương sao? Ách. . . . . Vị này là?" Bọn nha dịch trọn to, trong đồng tử viết đầy kinh ngạc, rốt cuộc có người không chịu được tò mò dừng cảm đặt câu hỏi.

"Không biết."

". . . . ." Không biết cũng có thể tay trong tay đường hoàng đi dạo nha môn sao?

"Mắc mớ gì tới người!" Nhìn thấu lời ngầm trong nội tâm của đối phương, hấn tức giận quát lên. Muốn dất người nào liền dất người nào, đây là quyền tự do của hấn, huống chi đối tượng vẫn là nữ nhân hấn cưới hỏi đang hoang đầu đến phiên người khác tới quán sao?

"Ha ha. . . . ." Mắt thấy biểu tình kinh ngạc của nha dịch chia vào, không chớp mắt quan sát nàng, Hình Hoan không thể làm gì khác hơn là túm kéo Vĩnh Yên xuống, hướng về phía người nọ cười khúc khích.

Không bị hào phóng giới thiệu, không sao. Ít nhất, thái độ của hấn đã có chỗ đổi cái nhìn, có lẽ đại sư lúc trước lần lượt không giải thích được trợ giúp có hiệu quả. Tục ngữ như thế nói tới hay sao? Bằng dầy ba thước, hai năm cầm thù cùng giềng co, không thể nào một sớm một chiều liền rách băng, phải tiến hành từ từ, nàng có thể chậm nữa chậm chờ xem.

Kết quả là, nàng cứ như vậy dưới sự hướng dẫn của Vĩnh Yên, thông suốt xâm nhập trong nha môn bộ. Mắt thấy trước mặt bóng dáng quen thuộc, nàng héch môi lên, tự nói với mình nên bỏ qua, có lẽ hấn cùng Hiếu Nhân muội muội thật chỉ là băng hữu. Giống như nàng cùng đại sư như vậy, giữa băng hữu đương nhiên có thể đối với lẫn nhau tình huống tương đối hiểu rõ rồi.

"A! Sư thái tương lai! Ta biết ngay người nhất định sẽ tới cứu ta đây!"

Khi Hình Hoan cúi đầu vượt qua gian phòng trước mặt này, một tiếng gào thê lương nhào tới.

Là thanh âm Nhâm Vạn Ngân, mới nghe, hấn giống như là bị hành hình vô cùng tàn nhẫn khốc liệt, tình cảnh cực kỳ thê thảm.

Vậy mà, khi Hình Hoan ngẩng đầu nhìn hình ảnh bên trong nhà. . . . . Ngực rất buồn bức. Nàng rốt cuộc tại sao muốn lương tâm bản khoãn? Rốt cuộc có cái gì tốt thay hấn lo lắng? Nhìn tình huống bây giờ của hấn một chút, ngồi ngay ngắn thoải mái trên cái băng ngồi, sau lưng còn có nha hoàn vung cây quạt mát, trên bàn thấp đề cất niễng đưa hầu ướp lạnh, điểm tâm thượng hạng, mùi trà thơm mát.

"Người. . . . . Người còn tốt đó chứ?" Đây là nàng vốn là chuẩn bị xong lời đạo đầu, bây giờ nhìn lại bây giờ thấy không cần thiết nữa, nhưng cảnh tượng đập vào mi mắt lại để cho Hình Hoan lâm vào kinh ngạc, tạm thời không kiếm được những lời hỏi thăm khác.

"Không được không được, thật không tốt a. Người xem, bọn họ làm trên người ta rất nhiều vết thương a. . . . ." Nhâm Vạn Ngân kích động đứng dậy, vung lên ống tay áo, còn mang theo vài phần dương dương đắc ý tới biểu diễn dấu đỏ trên cổ tay.

"Phun!" Vĩnh Yên đứng một bên không khỏi tràn ra hừ lạnh.

Nếu hấn nhớ không lầm, khi Nhâm Vạn Ngân bị Hiếu Nhân mang vào nha môn, liền đem Tri Phủ Đại Nhân dọa sợ. Cây quạt cầm tay ghi thật to ba chữ "Nhâm Vạn Ngân", biểu hiện rõ thân phận phú thương Kinh Thành của hấn, người ta - bạc đủ mua được quyền thế, ngay cả là Tri Phủ Đại Nhân cũng phải tội không dậy nổi. Vì vậy, hấn được mời vào khách đường, trà ngon chiều đãi, nhưng là người nào đó sắc tâm không thay đổi đùa giỡn với nha hoàn trong nha môn, bất hạnh gặp gỡ một cô cay cú, bị người ta dùng cành cây đánh vào cổ tay.

Chưa nhận thấy được chân tướng sự thật đã bị Nhâm Vạn Ngân thốt nhiên xoay ngược, hiển nhiên, nếu không phải là một tiếng kia nhẹ xuy, hấn hoàn toàn không thấy trong nhà còn có vị tử thư công tử. Trước mặt người ngoài không thích hợp làm nũng, hấn nhanh chóng đang nâng sắc mặt, một tiếng ho nhẹ, che giấu bớt tính trẻ con vừa rồi, "Khụ! Hảo, làm sao sẽ không tốt, lão gia ta rất tốt. Hừ, cái Tri Phủ nhỏ nhỏ đó dám đối với ta như thế nào, ta muốn giết hấn tựa như giết chết một con kiến."

"Hảo uy hảo uy a, a, ha ha." Hình Hoan cười khan vỗ tay. Là như thế nào? Hấn đột nhiên uy mãnh, là muốn cười nhạo nàng lo lắng dư thừa sao?

"Không cho phép vỗ tay!" Tiếng vỗ tay thanh thúy tuy một mình như lại vang to như vậy trong khách đường, Vĩnh Yên nhìn chăm chăm. Nữ nhân này chán sống rồi, hấn cần thêm một điều kiện —— lần sau không cho phép khích lệ nam nhân khác! "Ngồi xuống, nói cho hấn biết, ta và người đến tốt cùng quan hệ thế nào."

"Ta. . . . . Cái đó, ... Ách, Nhâm Vạn Ngân, chuyện là như vậy. . . . ." Ánh mắt bén nhọn bắn qua, Hình Hoan không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nhập tọa, tính toán thẳng thắn nói tất cả chuyện. Nhưng lời chưa tổ chức liền bật thốt lên ngay cả chính nàng cũng nghe không hiểu.

"Ai, tương lai sư thái, không cần nhiều lời rồi." Không ngờ tới, Nhâm Vạn Ngân chợt đề lại tay của nàng, ngắt lời nói: "Không nói gạt người, thật ra thì sáng sớm hôm nay đại sư cùng ta cáo từ thì đã nói với ta một chút."

"Ai?" Ngô Sắc cùng hấn nói ra? Vậy hấn tại sao lúc ở trên đại hội quyền tằng thì mặt lại kinh ngạc, giống như mình là một người bị hại bị chẳng hay biết gì, thì ra cái này nhìn như vô tâm cơ phú hay thay mặt, căn bản là tiêu hồ lí? Đây là nói sau, trọng điểm là Ngô Sắc nói, nàng rất khó bảo đảm đến cùng là đúng chân tướng hay không, cũng đoán không ra hấn lại đột nhiên phát lên hát tuồng nào, "Xin hỏi, đại sư nói thế nào?"

"Đại sư nói sư thái tương lai thật ra thì hai năm trước đã thành thân, tướng công là một tên đồn cùi, cái tên đồn cùi đó bên ngoài có nữ nhân, còn viết rất nhiều phong hưu thư muốn đem người đuổi đi. Nhưng là sư thái tương lai là một cô gái tốt, vẫn một lòng muốn đem đoạn hôn nhân này duy trì tiếp tục. . . . ." Nói đến đây, hấn tức giận bất bình, mắt liếc sắc mặt lúng túng của Vĩnh Yên, tiếp tục nói, "Khi nói đến đó, tìm đại sư rất đau a. Ta muốn nói câu công đạo, sư thái tương lai, sao người chịu khổ như vậy? Khó trách người sẽ nghĩ muốn xuất gia, ta hiểu người."

"Câm miệng! Nơi này không ai muốn nghe người nói lời công đạo! Nói tiếp, cái con lừa ngốc chết đó còn nói cái gì?" Đề tài càng ngày càng cảm kị cũng càng ngày càng đều rồi đi, Vĩnh Yên không thể nhịn được nữa hét lên cắt đứt. Chẳng lẽ ngu xuẩn nghe tên đang trước mặt hấn đối với nữ nhân hấn tâm sự, còn dút khoát khuyên nàng cao chạy xa bay?

"Đại sư không ngốc á..., trên đầu hấn có tóc." Nàng vuốt ve trán, lấy dũng khí nhắc lại.

"Ngươi cũng câm miệng!"

". . . . ." Hình Hoan bị rống phải im lặng.

Ánh mắt nhìn quanh, Nhâm Vạn Ngân cười khan chen miệng nói: "Vậy ta có thể tiếp tục sao?" Mắt thấy Vĩnh Yên gật đầu, hần hít một hơi thật sâu nói: "Đại sư còn nói, nam nhân chính là như vậy, thượng hạng trần tu mỹ thực ngày ngày đặt ở trước mặt liền ngại chống đỡ, đợi đến ngày nào đó ăn không được lại muốn đoạt, một chữ —— tiện. Ai, ta thì ra là cũng nghĩ không ra đồn cùi này tại sao như vậy hoa tâm? Nhờ có vị nữ bộ khoái kia nói ta mới biết, thì ra là từ thư công tử ngài là Nhị thiếu gia Triệu gia trang a."

Không sai, hần không phải là cái ngôn ngữ đồn cùi gì, chính là Triệu gia trang Nhị thiếu gia. Nhưng hần cự không thừa nhận mình bị ối, Hình Hoan không phải là cái trần tu mỹ thực gì, nàng hoàn toàn không đủ trình độ cấp bậc đó. Ngày trước hần nuốt không nổi, hiện tại hần vẫn như cũ không muốn nuốt!

Giọng điệu cứng rắn giấu ở trong bụng Vĩnh Yên muốn nhảy ra, đột nhiên cửa phòng bị gõ vang.

"Nhị thiếu gia, người có ở đây không? Hiểu Nhân cô nương đang đi khắp nơi tìm ngài đây."

Sau khi nghe tiếng, Vĩnh Yên nghiêng gương mặt, do dự nhìn Hình hoan hảo một hồi, mới quyết định, "Ta đi xuống, đừng quên chuyện người đáp ứng ta đây! An phận một chút cho ta!"

"Ừ." Nàng mỉm cười gật đầu, ý định lại bách chuyển thiên hồi.

Chuyện đáp ứng? A, nàng làm sao sẽ quên, quên là người của hần. Hần nói qua từ hôm nay trở đi nàng phải một tác cũng không rời luôn đợi tại bên cạnh hần, kết quả thì sao? Vừa nghe nghe thấy chuyện của Quân Hiểu Nhân, hần liền đem tất cả quên sạch sẽ, như vậy bỏ nàng xuống mà đi nha.

"Sư thái tương lại? Sư thái tương lại! Uy! Wey wey Wey uy uy. . . . ."

Nhâm Vạn Ngân kiên nhẫn kêu nàng, thành công đem Hình Hoan từ trong hoảng hốt trở về thực tế, chớp mắt vài cái, mới hoàn toàn thanh tỉnh, "A, đại sư thật đúng là theo như ngươi nói không ít nha."

"Ừ, đại sư nói, hần coi ta như huynh đệ." Hần đắc ý nhướn nhướn mày.

Khiến Hình Hoan rất là không hiểu. Như thế nào à? Bị một hòa thượng xem là huynh đệ là chuyện rất đáng được kiêu ngạo sao?

"Hần còn nhờ ta chăm sóc thật tốt ngươi, đừng làm cho ngươi nữa chịu uất ức."

"Ta không cần người khác chăm sóc." Càng không cần có người khác phục hậu quả tựa như nhắc nàng chỗ này sang chỗ khác.

"Hần còn nói hần muốn vội vàng đi làm một cái đại sự quan trọng thay đổi cuộc sống làm xong sẽ trở lại."

"Ta quản hần khi gió có trở về không. . . . . Ai? Ngươi nói cái gì? Hần còn có thể trở lại? ! Làm sao ngươi không nói sớm a, những thứ hữu dụng gì đó có hay không mà ngươi nói lâu như vậy làm gì à? Có hiểu thế nào là chuyện trọng điểm a hay không!" Đáp án nhận được khiến Hình Hoan kinh động, trợn to hai mắt, tâm tình là khó có thể khắc chế kích động.

Chỗ khác, Nhâm Vạn Ngân nhấp chặt khóe miệng, đành chỉ nụ cười, bắm lấy đầu, lẳng lặng quan sát cảnh tượng trước mắt chốc lát, cái này giống xao động có vợ có chồng. Đợi nàng rống không được sai biệt lắm rồi, hần mới nói trúng tim đen, "Thì ra là người trong lòng của ngươi là đại sư."

". . . . . Thần, bệnh thần kinh!" Thích đại sư? Làm sao có thể! Đầu óc của nàng lại không bệnh, làm sao sẽ đi thích một hòa thượng, nàng nói cảm giác cũng không còn rớt xuống, làm sao vừa bên tướng công mà trái tim lại rơi bên ngoài?

Không sai, là Nhâm Vạn Ngân có bệnh! Người trong lòng nàng chỉ có thể là tướng công!

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Trước khi thành thân, chương mẫu có nói qua: ngươi là con dâu mà ta tự tay chọn lựa, ta tin tưởng ngươi rất hiểu làm một hiền thê tốt như thế nào. Ngươi phải ta đây có thể cho ngươi, nhưng ngươi phải đáp ứng ta, một khi vào cửa Triệu gia, liền không được phát sinh tư tình bên ngoài.

Năm đó, nàng không chút nghĩ ngợi, nên được không chút do dự, thậm chí sau khi nhìn thấy Triệu Vĩnh Yên luôn khắc sau trong tim hình bóng hần.

Cho nên. . . . . Không thể nào! Nàng không thể nào ruồng bỏ cam kết mà đi thích người khác!

Nghe tới, Hình Hoan nặng nề thở ra một hơi, lắc đầu, hất Nhâm Vạn Ngân ra. Khóe môi tươi cười tự khích lệ chính mình, vuốt tay trên ngực, cảm thấy trong lòng rối loạn, nàng mới vòng qua hành lang, tìm kiếm bóng dáng của Triệu Vĩnh Yên.

Đúng! Chính là như vậy, hiện tại nàng là người của tướng công, người mà nàng để ý chỉ là tướng công, người nên tiếp cũng là tướng công, không nên suy nghĩ những chuyện khác. Coi như đại sự thật còn có thể trở lại, bọn họ cũng chẳng qua chỉ có thể là bằng hữu nói chuyện phiếm, không cần để ý người khác nói cái gì, thanh giả tự thanh chứ sao.

"Ai ai, các người có nhìn thấy hay không nhị thiếu gia hôm nay mang tới một vị cô nương, nghe nói đó là Nhị thiếu nữ nãi nãi đấy."

"Không phải đâu! Làm sao có thể? Đây đây đây đây đây cũng quá không xứng đôi!"

. . . . . Phi!

Lời của nha dịch tán gẫu truyền đến, Hình Hoan theo bản năng lùi về bước chân trốn phía sau cây cột, trong đáy lòng bày tỏ oán giận bất mãn. Bọn họ có chỗ nào mà không xứng? Hừ, nếu mấy người có thể tìm được nữ nhân thứ hai sẽ giống như nàng phục vụ tướng công thật tốt như vậy, nàng, nàng. . . . . Nàng liền cam bái hạ phong!

"Làm sao lại không thể nào. Cũng là bởi vì đáng đáp không xinh đẹp không vừa lòng, nhị thiếu gia mới có thể cùng Hiếu Nhân tiểu thư quan hệ không rõ thôi."

"Điều này cũng đúng. Ai, người biết không? Ta nghe Hiếu Nhân nói, nhị thiếu gia thật ra thì ngay từ lúc hơn hai năm trước liền đối với nàng vừa gặp đã yêu rồi, sau đó hẳn nghĩ tất cả biện pháp, còn cố ý ở Triệu gia trang gặp phải một đồng việc, nói là cần tìm bộ khoái xử lý, lúc này mới rút cuộc đến gần Hiếu Nhân. Ta đoán vốn là nghĩ nạp Hiếu Nhân làm thiếp, kết quả không ngờ tới Hiếu Nhân xuất thân nhà quan lại, không thể làm gì khác hơn là tạm thời đem ý niệm nuốt."

"Biết, làm sao sẽ không biết, Hiếu Nhân cũng nói với ta qua a. Cái Nhị thiếu nữ nãi nãi đó nghe nói là cái Mục Dương nữ? Ta xem a, không cần lo lắng, sớm muộn gì nhị thiếu gia sẽ đem nàng hưu, cưới Hiếu Nhân cô nương về nhà."

"Chắc chắn, Mục Dương nữ a, thật đáng thương, vậy làm sao đầu lại Quan Gia thiên kim a."

"Cũng không phải sao, ta mà gặp cô nương kia sẽ sớm khuyên chính nàng đi, tránh cho về sau vỡ lỡ ra càng tồi rồi."

Âm thanh nói chuyện càng ngày càng cách xa, Hình Hoan vẫn như cũ tựa người vào cây cột, sắc mặt nàng trắng bệch. Lời đồn đại không phải lần đầu nghe nói, Bọn nha hoàn, nô bộc của Triệu gia trang cũng từ trước đến giờ không bị cản trở, nghĩ đến cái gì thì nói cái đó. Vậy mà, chưa từng có người nói với nàng, thì ra Vĩnh Yên ngay từ lúc hơn hai năm trước xác định Quân Hiếu Nhân rồi.

Nàng vẫn nhận định Quân Hiếu Nhân là người thứ ba, không ngờ mình mới là. . . .

Khó trách hẳn ngay vừa bắt đầu cứ như vậy ghét nàng, thậm chí đêm tân hôn cũng bỏ lại nàng, mỗi lần nhìn thấy nàng sắc mặt đều không tươi tốt. Là do nàng đột nhiên xuất hiện, làm rối loạn hạnh phúc của hắn. . . . .

Hắn bày trận kia theo đuổi người vừa thấy đã yêu còn không còn kịp nữa triển khai thì phải cưới nàng.

Lời nói của ngoại nhân, không thể tin được, điểm này Hình Hoan biết. Nhưng là, nàng không có biện pháp quên mất một sự kiện của Triệu gia trang, một sự kiện mất trộm oanh oanh liệt liệt tại Kiếm Các, nhớ mang máng lúc ấy chương mâu rất lo lắng, đích xác là tìm đến không ít bộ khoái. Dư luận xôn xao náo loạn được một lúc, cuối cùng, vật mất trộm đã được Vĩnh Yên tìm được.

Hắn chẳng lẽ vì mi tạo ra một cuộc nháo kịch chỉ vì đến gần một nữ nhân sao?

"Heo mập chết tiệt!"

"À? !" Đột nhiên vang lên một tiếng hô gần trong gang tấc, khiến Hình Hoan bị kinh ứng phó không kịp, thân thể ngã về phía sau, hung hăng đụng vào lang trụ, đau đến nàng cơ hồ quên lãng mới vừa rồi rầm nhùng nào.

"Điếc à?" Vĩnh Yên cau mày dò xét nữ nhân chân tay vụng về trước mặt, nhớ không rõ kêu nàng bao lâu, cuối cùng có phản ứng. Không lẽ là sau khi thấy lại Nhâm Vạn Ngân, nàng đã học coi thường hắn?

". . . . . Ta chỉ là có chuyện nên nghĩ đến quá mất hồn rồi." Nàng nhuỷ nhuỷ môi, nhẹ giọng biện giải cho mình.

"Đi, về nhà." Hắn vươn tay, chờ chính nàng nắm lấy.

Nhưng là thật lâu, Hình Hoan chỉ là ngây người ở nơi đó, không có chút nào động tĩnh. Đang lúc hắn trợn mắt chuẩn bị mở miệng rống thì nàng lên tiếng, "Tướng công, cái đó. . . . . Người cùng Hiếu Nhân cô nương biết đã lâu rồi a, tình cảm xem ra thật không tệ." Ngu ngốc! Đây coi là vấn đề gì, uyển chuyển thành ra như vậy người nào nghe hiểu được! Hình Hoan hận không được cắn đứt cái đầu lưỡi không có tiền đồ của mình.

"Mắc mớ gì tới người."

Giống như nàng suy nghĩ, Triệu Vĩnh Yên rút tay trở về, tức giận hừ mũi, cầm đầu cầm cổ đi về phía trước.

Nàng cắn răng, nhắm mắt đuổi theo, "Ngô, ta không có ý muốn xen vào chuyện của ngươi là á..., chỉ là tò mò thuận miệng hỏi một chút chứ sao."

"Phun, ngươi cùng Nhâm Vạn Ngân biết thật lâu sao? Tình cảm xem ra không tồi a."

". . . . ." Tại sao lại quay ngược trên người nàng hà ? Không được, không thể cứ như vậy nửa đường bỏ cuộc, nàng không nên đi tin tưởng bất luận lời nói kẻ nào, chỉ cần hẳn nói không có, nàng mà có thể kiên định, "Ta cùng Nhâm Vạn Ngân mới biết không tới một tháng, trong truyền thuyết, quân tử chỉ giao nhạt như nước. Nhưng là, ngô, nhưng là ta nghe nói ngươi cùng Hiểu Nhân cô nương là trước khi chúng ta thành thân đã quen biết?"

Thân thể hẳn liền chấn động, nín lên mi tâm ngoái đầu nhìn lại quan sát Hình Hoan , hồi lâu không có lại nhớ tới chuyện này, bị nàng không báo động trước nhắc tới, lòng hẳn nhon run rẩy. Rất nhanh, Vĩnh Yên liền phỏng đoán nàng tốt cùng nghe nói những thứ gì, "Ngươi nghe nói không sai. Ta lần đầu tiên nhìn thấy nàng là khoảng hai năm trước, cũng đích xác là vừa gặp đã yêu, tựa như trong truyền thuyết như vậy, ta tự biên tự diễn một nháo kịch, chỉ vì để làm quen nàng. Ủ, cái chân tướng này có để cho ngươi cảm thấy hài lòng không?"

Thay vì nói hẳn là đang hướng Hình Hoan thẳng thắn kể lại , chẳng bằng nói hẳn đang nhắc nhở mình.

Quan Hiểu Nhân không phải là nữ nhân mà hẳn ban đầu nhận định hay sao, do Hình Hoan xuất hiện làm rối loạn tất cả, hẳn nếu hiểu được từ đầu tới cuối, nên nhanh chóng khiến tất cả trở lại chánh quỹ.

"Ngươi đói bụng không? Đi thôi, về nhà nấu cơm cho ngươi ăn." Nàng trầm mặc thật lâu mới ra tiếng, cố gắng cố nặn ra vẻ tươi cười, để cho mình thoát nhìn liền giống như bình thường, có thể không so đo bất cứ chuyện gì, im hơi lặng tiếng.

Trong tích tắc , Hình Hoan hao phí tâm lực đi hứng lấy lời nói thẳng thắn của hẳn, thấy hối tiếc tạt lấm mồm của mình. Tại sao muốn tìm hiểu mọi chuey65n? Biết rõ có một số việc chôn được quá sâu quá lâu, cũng sớm đã rửa nát, coi như moi ra cũng là thê thảm không nữ nhìn.

Nàng mong đợi không nhiều, hẳn có thể nói là lừa gạt nàng, dù là trăm ngàn chỗ hở; cũng có thể dùng lời nói hơi tốt một chút tới tự thuật cái loại đó để cho nàng khó chịu chân tướng, dù là một dạng.

Kết quả khiến Hình Hoan hiểu, coi như mong đợi cũng không nhiều vẫn là mong đợi, có mong đợi sẽ có thất vọng.

Không đợi Triệu Vĩnh Yên phản ứng, nàng liền dẫn đầu cười hi hi cuốn lấy khuỷu tay của hẳn, lôi kéo bộ mặt khốn hoặc hẳn cất bước đi về phía trước, xem ra tâm tình thật thật tốt.

Triệu Vĩnh Yên không nhịn được hoài nghi mình rốt cuộc cưới cái dạng nữ nhân gì ? Hai năm rồi, nàng giống như sẽ không đau, sẽ không khóc, sẽ không xảy ra tức, sẽ không ghen tỵ. Dùng tiêu chuẩn hiền thê đi cân nhắc, nàng thập toàn thập mỹ; có thể dùng nam nhân ánh mắt đi cân nhắc, nàng chính là cái đồ không có tình cảm.

Mặc dù sau khi hẳn thẳng thắn kể chuyện như vậy thực, nàng đều có thể coi như không có việc gì nấu ra cho hẳn bữa tối phong phú, từng món đều là món ăn hẳn thích ăn. Thiên về khẩu vị, là yêu thích của hẳn; không thả muối cháo gà, là yêu thích của hẳn; ngay cả viên viên tách ra chếch cứng rắn com, cũng là yêu thích của hẳn.

Không nghi ngờ chút nào, nàng thật sự là đem yêu thích của hẳn mà được rõ ràng, so mẫu thân càng sâu.

Trong lúc vô tình, hẳn tựa như đã có thói quen nhìn nàng kéo sợi mì ra ngoài thức ăn, tựa như thói quen bên cạnh có một loại nữ nhân trầm muộn khiếp đảm.

Loại thói quen này quá trí mạng, nhưng không chờ hẳn nghĩ ra biện pháp từ bỏ, hôm sau sáng sớm, nàng liền cho hẳn một kích trí mạng hơn.

—— Bẩm Nhị thiếu gia, không thấy thiếu nãi nãi.

Hắn phiền muộn không ngừng dạo bước trong sảnh đường, trong đầu tản ra đều là báo cáo của gã nô bộc. Tựa như cùng mấy lần trước một dạng, hẳn cho là nữ nhân rời khỏi mình sống không nổi, lại có thể ở kinh thành dù lúc này chưa quen cuộc sống nơi đây nhưng lần lượt đến từng địa phương khác chơi đùa trốn đi, hơn nữa mỗi lần cũng có thể bảo đảm giết hẳn không kịp trở tay, tìm khắp nơi đều không thấy.

"Con mẹ nó nói rõ ràng cho ta! Rốt cuộc cái gì gọi là ‘ không thấy ’? !"

Bọn hạ nhân tụ tập tại trong thính đường đang nhanh bị Nhị thiếu gia đi tới đi lui xoay chóng mặt thì hẳn thiện tâm đại phát dừng bước, lại tuôn ra rống giận. Mặc dù Nhị thiếu gia bạo gân xanh rống giận, nhưng là giống như bây giờ biểu hiện thô tục tùy tiện rất ít thấy .

Vì vậy, bọn hạ nhân hai mặt nhìn nhau, lẫn nhau xô đẩy, cuối cùng do vị kia tâm tâm niệm niệm muốn nấu nước giặt cho Nhị thiếu gia ăn – gã sai vặt làm đại biểu, cận kề miêu tả sáng sớm nhìn thấy tình hình phòng Nhị thiếu nãi nãi "Bẩm Nhị thiếu gia, từ thư ít ngày trước ngài cho Nhị thiếu nãi nãi đều không thấy, tủ treo quần áo cũng không có, trong phòng còn dư lại một thêu túi thơm đang dở, còn có phong thư này. . . . ."

"Ngươi có tin sao không sớm một chút lấy ra? !" Không đợi gã sai vặt kể xong, Vĩnh Yên liền nhanh chóng động vron tay đoạt lấy tin.

Động tác nhanh, khiến cho mọi người thán phục.

Phong thư Thượng Thanh rõ ràng sở viết "Triệu Vĩnh Yên hôn khai", lần đầu tiên hẳn biết, chữ của nàng xinh đẹp tinh tế như vậy, không chút nào như là người ít học - Mục Dương nữ. Nhưng là, đây coi là cái gì? Thú chơi xa lạ sao? Hẳn biết tên của mình coi như không tệ, nhưng nàng không cần thiết như vậy kêu cả tên cả họ!

—— ta thành toàn cho ngươi.

Trên giấy Tuyên Thành to như vậy, chỉ có bốn chữ này, tro tro đứng nghiêm, chui vào tầm mắt Triệu Vĩnh Yên

"Thành toàn con mẹ nó! Người nào cần nàng thành toàn! Các ngươi nói, ta có cho phép nàng thành toàn qua sao? Thật mẹ nó, làm ra bộ giọng có ân đức lắm, coi là có ý gì! Thành toàn cái rắm! Các ngươi bị điểm huyết phải hay không? Tất cả đều đi tìm cho ta, dù đem Kinh Thành lật qua cũng phải đem nàng tìm ra! Sống thì thấy người, chết phải thấy xác!"

"A a a nha. . . . ." Thật vất vả, mọi người đang bị lời nói Nhị thiếu gia không có mạch lạc trong tiếng hô tỉnh táo lại, tan tác như ong vỡ tổ.

Trước khi đi, còn có thể rõ ràng nghe được Nhị thiếu gia vô cùng rối rắm hét to: "Thành toàn mẹ ngươi! Thành toàn cha ngươi! Thành toàn em gái ngươi! Ta thành toàn cả nhà ngươi!"

Hết chương 24

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Nghe nói, oan gia ngõ hẹp.

Kinh thành mặc dù rất rộng, nhưng có vài người cố tình là có thể không thể buông tha.

Sau khi rời khỏi biệt viện, Hình Hoan tốn hai ngày, lừa gạt không ít vòng vo, mua một tiểu ngựa thấp, mắt thấy ra cửa thành đang ở trước mắt, đột nhiên liền gặp một người không tưởng nhìn đến nhất.

"Ngươi! Xuống ngựa! Ta muốn khiêu chiến ngươi!"

Trước mặt nhìn thấy một cô nương mặc xiêm áo màu hồng phấn, gờ cằm lên, vênh mặt hất hàm sai khiến quát, thuận thế phát phát chuôi kiếm xinh đẹp trong tay kia, trên vỏ kiếm rơi cái túi thơm màu đen, theo động tác kiếm của nàng, khiến người kinh hoàng, độ cong lưỡi kiếm cực kỳ chói mắt.

Túi thơm thượng hoa hải đường vân nếu so với thanh kiếm kia còn có lực sát thương hơn, bởi vì từng đường kim mũi chỉ đều là xuất từ tay nàng.

Nàng thậm chí còn nhớ lại rõ ràng đem túi thơm đưa cho Triệu Vĩnh Yên thì hẳn khinh thường nói: đồ vật của nữ nhi ai mà thêm lấy?

Lúc ấy, Hình Hoan ngây ngốc cười, ôm chờ mong nhỏ, có lẽ hẳn là khẩu thị tâm phi. Có lẽ hẳn xoay người sẽ đem loại đồ vật nữ nhi gì đó này cột vào kiếm đây? Có lẽ. . . . . Nàng thế nào cũng không nhớ đến, lại có lẽ hẳn sẽ mượn hoa kính Phật, cầm đi dụ dỗ tình nhân.

Nàng cường bách chính mình xoay tầm mắt, im lặng không lên tiếng lôi kéo cương ngựa, cố gắng muốn đi vòng qua, không muốn cùng người tranh đấu.

"Uy! Ta gọi ngươi xuống ngựa, có nghe thấy không! Nếu không có giấy cấp do triều đình ban phát, không cho phép cỡi ngựa. Đừng tưởng rằng ngươi là tiền thân của Vĩnh Yên ca, ta liền sẽ cấp cho mặt mũi ngươi, hừ, Thiên Tử phạm pháp tội như thứ dân, nếu không xuống ta liền bắt ngươi đi gặp quan."

Người cản đường kêu gào là ai? Đáp án tựa hồ đã được miêu tả sinh động rồi.

Không giống với tính cách trong quá khứ sẽ thối lui khiêm nhường, lần này Hình Hoan không kiên nhẫn nhủ mày, ý vào ưu thế trên cao nhìn xuống, kiêu căng nhủ mày, "Hiếu Nhân cô nương, ngươi có phải cho là trong bốn biển đều là cha mẹ ngươi hay không, người người cũng phải cung chiêu? Thật ngại quá, ta không phải Vĩnh Yên ca của ngươi nên không dễ dàng bỏ qua mọi thứ cho ngươi đâu. Chưa nghe nói qua chó ngoan không chặn đường sao? Tránh ra."

"Ngươi mắng ta là chó? !" Đột nhiên biến hóa như vậy, Quân Hiếu Nhân hiển nhiên không có cách nào nhất thời thích ứng, nàng kinh ngạc tròn to mắt, nghiêm trọng hoài nghi mình có phải nhận lầm người hay không, cái vị cô nương đang cười con ngựa thượng kia là tiền thân của Vĩnh Yên ca sao?

"Thối, ai cản đường thì mắng người đó."

"Đồ xấu xí nguoi chán sống!" Không cam lòng hô lên, vì để cho lời của mình còn có lực thuyết phục, Hiểu Nhân không còn kịp rút kiếm ra khỏi vỏ nữa, liền hướng về phía Hình Hoan quét ngang trước.

Hoặc là nên nói, theo ý nàng, đối phó Hình Hoan cần bản không cần phải để cho kiếm xuất vỏ, tránh cho người vây xem nói nàng lấy mạnh hiếp yếu.

Nhưng nàng thế nào cũng không ngờ đến, thân thể Hình Hoan lại đột nhiên ngửa về phía sau, cực hảo kiên nhẫn để cho nàng nằm ngang ở trên lưng ngựa, tránh thoát tập kích của nàng.

Hình hoan có võ công?

Đây là nghi ngờ của Hiểu Nhân trong nháy mắt, nhưng là rất nhanh, khi nàng trật chân té đuôi ngựa, từ lưng ngựa Hình Hoan nặng nề rơi xuống đến trên đất, ý tưởng này cũng theo đó hóa thành hư không. Người có võ công làm sao có thể ngã phải thảm như vậy? Càng sẽ không để cho mình vội vàng không kịp chuẩn bị.

"Mẹ kiếp nhà nguoi, thật là đau. . . . ." Hình Hoan vuốt cùi chỏ, kéo kéo chà xát áo bông đến rách nát rớt ra vài sợi bông. Cảm thấy đám người vây xem càng ngày càng nhiều, nàng cắn răng đứng lên, phần hận bất bình duy trì ở tự ái kiêu ngạo nhìn thẳng Quân Hiểu Nhân. Là ai nói, người thua không thua trận!

Loại ánh mắt khiêu khích này ở trước mặt mọi người biểu lộ ra, lời ngầm chính là —— tiếp tục đánh a, có giỏi liền đánh thắng ta! Đối với một người muốn trở thành đệ nhất thiên hạ nữ bộ khoái mà nói, dễ dàng bị chọc giận rồi.

Rút kiếm, vẩy tay, đá bay về phiêu lưu, đâm một đường. . . . .

Động tác liên tục làm liền một mạch, đối với việc bức Hình Hoan phải nằm trên mặt đất liền lần một vòng mà nói, Quân Hiểu Nhân cảm thấy Hình Hoan chỉ có công phu mèo quào này chính là bản lĩnh thì phải. Nàng chỉ hiểu tránh né phòng vệ, cũng không hiểu như thế nào phản kích, những thứ kia thế công bên nhọn không phải nàng có thể chịu được. Đào mắt công phu, quần chúng vây xem từng trận thổn thức tiếng ủng hộ ở bên trong, chuỗi kiếm sắc bén này bất thiên bất ý đặt trên cổ của nàng.

"Con mẹ nó, cái lưng. . . . ." Tròng mắt quét mắt Ngân lắc lư kiếm, Hình Hoan bắt nhả nhẹ xuy. Năm đó, vì nương cái gì cũng không nhiều dạy nàng điểm công phu đây? Không cầu làm được Độc Cô Cầu Bại, dầu gì cũng đừng để cho nàng trước mặt mọi người bị tình địch đánh cho không hề chống đỡ lực a.

"Nói xin lỗi!" Chiếm thượng phong, Quân Hiểu Nhân cười đến đắc ý hơn.

"Bệnh thần kinh! Nguoi thật đúng là đem mình làm giang hồ Nhất Tỷ rồi hả? Chẳng lẽ người người đều phải nghe nguoi? Nằm mơ! Ta liền không nói, đừng nói." Thối đời bạc bẽo, Thiên Đạo không có a, rốt cuộc người nào mới phải nói nói xin lỗi a!

"Nguoi. . . . ." Quân Hiểu Nhân tự nói với mình phải tỉnh táo, không cần so đo với loại đánh không lại mình, "Vậy ta muốn nguoi đáp ứng từ hôm nay trở đi không cho phép dây dưa nữa Vĩnh Yên ca."

"Phi! Thôi đi, còn tưởng rằng Vĩnh Yên ca nhà nguoi là miếng mồi ngon a, người người cũng muốn giành a. Dây dưa? Ta còn không lạ gì! Nói cho nguoi biết, hai năm chịu nhục ngày ta liền chịu đủ rồi! Nếu không có cam kết ở phía trước, ta đã sớm cuốn bao phục đi, rồi, thật đúng là cho là ta không có hán không sống được? Cũng chỉ có nguoi loại ngu xuẩn mất bị cút dán này, mới có thể coi hán là bảo b. . . . ." Nàng mắng cực kỳ thuận sướng, uất ức giấu trong lòng tất cả đều đổ ra.

Lời nói tức giận, có phát tiết, không hề có tiếng uất ức. Cuối cùng, nằng nằng, hốc mắt nàng cứ như vậy ướt. Cũng bởi vì Hình Hoan dần dần ý thức được mình không có tư cách mắng lời như thế, tựa như Ngô Sắc đại sư từng nói cái hình dạng kia, nàng chính là cái loại đó ngu xuẩn mất bị cút dán, cho tới bây giờ, nàng đều không cách nào làm cho mình chân chính thoải mái, liếc thấy cái túi thơm đó, tâm vẫn như cũ rõ ràng có cảm giác đau.

"Nguoi nguoi nguoi nguoi nguoi. . . . ." Nghe không hiểu những lời đầy ngập oán khí, Hiểu Nhân chỉ cảm thấy những lời đó rất chói tai, đâm vào cục tức của nàng, dùng lực mạnh đẩy lưỡi kiếm bén nhọn trên cổ Hình Hoan.

Máu đỏ thẩm theo cổ rơi xuống.

Hình Hoan cho là mạng mình hôm nay sẽ kết thúc, mà còn kết thúc cực kỳ hoang đường.

Kết quả, sự tình biến chuyển đến ai cũng không ngờ tới, cho tới quần chúng vây xem cùng nhau cho thấy ghen hòng nhìn về mặt trời.

Từ hai vị người trong cuộc đối thoại xem ra, loáng thoáng có thể đoán ra phải là giành nam nhân. Tạm thời trước bất kể người nam nhân kia đến tốt cùng là bao nhiêu sức quyến rũ, có thể để cho hai cô nương ngoài đường phổ đánh chửi nhau. Trọng điểm à, nơi này hòa thượng có chuyện gì? Ở đâu ra nhiều hòa thượng như vậy? !

"A ai ai a di Uống...uồ...ng!" Âm thanh hống hát phong phú che giấu tiếng nghị luận quanh mình, làm tiếng gào, một đám vốc người rất có đáng xem là hòa thượng mặc áo sát nách đột nhiên tòng nhân triều xông ra, trong phút chốc, liền đem hai vị kia cô nương bao bọc vây quanh, trở ngại tầm mắt quần chúng.

Đội đến bọn họ tiếng gào chấm dứt, này hơn mười hòa thượng mới thoáng tản ra, tựa như chuyện gì cũng không xảy ra qua, đứng nghiêm, nhắm mắt, chấp tay trước ngực, trong miệng trăm miệng một lời đọc lên: "A di đà Phật."

" . . . ." Hình Hoan kinh hãi, vết thương trên cổ còn tan ra rõ ràng cảm giác nhói nhói, nhưng vết kiếm tạo ra do đắc tội khô đầu sỏ lại trống rỗng nhiều hơn vô số vết thương tím bầm, trời gô co rúc ở trên đất.

Có người có thể giải thích hay không, này, này đây rốt cuộc là tình huống thế nào?

"Thí chủ, người có tốt không?" Đang lúc Hình Hoan hoảng thần, một vị lão hòa thượng mặt mũi hiền lành đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, màu đỏ áo cà sa hợp với trụi lủi đầu, giắt cổ chuỗi Phật châu rất là dễ coi, còn rất ân cần hỏi thăm về tình trạng của nàng.

"Ách, khỏe không khỏe không. . . . ." Nàng ngây ngốc gật đầu, vẻ mặt càng ngày càng mê mông, "Đa tạ đại sư ra tay tương trợ, xin hỏi chúng ta quen biết sao?" Chẳng lẽ Ngộ Sắc ban đầu thật đúng là không mù bài, nàng thật sự có Phật duyên?

"Gặp gỡ tức quen biết."

Nghe rất có thiện ý, lại chộc cho Hình Hoan không hiểu ra sao. . . . . Gặp gỡ cái rắm a! Nói chuyện có thể trực bạch chút hay không?

"Gặp gỡ cái rắm! Sư huynh, người nói chuyện có thể trực bạch chút hay không?"

Có người thay Hình Hoan nói ra lời trong nội tâm mà khó có thể đối với người xuất gia mở miệng, tựa như cùng hôm đó ở quán anh trong lầu bị gây khó khăn một dạng, là giống nhau như đúc ngữ điệu tán mạn, trong lòng nàng bỗng nhiên chấn động, liền hô hấp cũng dừng lại giây lát. Thật vất vả hồi hồn lại, nàng chậm rãi quay đầu theo tiếng kêu nhìn lại. Đập vào mi mắt là đỉnh làm sắc cổ kiêu, thoát nhìn rất đơn giản, bên trong kiêu động tĩnh rất lớn, "Bình Bình bồng bồng", mái kiêu bị chấn động liên tiếp đung đưa.

Vị lão hòa thượng trước mặt kia vẫn như cũ không biểu hiện cảm xúc, chỉ là mi trắng hơi nhũ, quét mắt sang cổ kiêu, ngay sau đó nhìn về phía Hình Hoan, "Thí chủ, người biết Sư đệ lão nạp sao?"

Nghe vậy, cổ họng Hình Hoan giật giật, nàng xác định mình nhận được đạo thanh âm dễ nghe kia, cũng không dám xác định chủ nhân của thanh âm cùng với người nọ trong tưởng tượng nàng có phải cùng một người hay không. Nàng sợ, sợ quay đầu lại chỉ là không tưởng. Có lẽ, người ta chỉ là tăng nhân đơn thuần đi ngang qua kết bạn? Hoặc cùng cũng chỉ là không thích nhìn mạnh hiếp yếu, tiện tay tương trợ.

"Sư đệ, vị nữ thí chủ này không có phản ứng, xem ra không biết người, chúng ta cần phải trở về." Hình Hoan trầm mặc, khiến lão hòa thượng tự biên tự diễn đưa ra phán đoán.

Đang lúc hần đang muốn xoay người rời đi thì cổ kiêu đột nhiên an tĩnh, một lát sau, đốt ngón tay thon dài lộ ra, vén màn kiêu lên.

Hé ra tuần dung trông rất đẹp xông vào tầm mắt của mọi người, nhẹ mỉm cười, như loại nội tâm ôn tồn.

"Ai! Chớ trở về chớ trở về, ta biết, biết, ta biết hần!" Hình Hoan đột nhiên hồi hồn, không để ý lễ phép, vội vàng nắm áo cà sa lão hòa thượng. Nàng thậm chí không biết mình đang kích động vì thứ gì, cảm giác trong lòng hình dung không rõ, chỉ là sợ người trước mắt lại một lần nữa biến mất.

"Nghe chưa?" Lời nói sốt ruột khó nén này, khiến người trong kiêu nở nụ cười sâu hơn, hần mỉm môi thượng khom khoe miệng, thả xuống trông mắt, ý bảo Tiểu Sa Di đề cổ kiêu xuống, nhảy ra ngoài. Bên vội vàng buộc chặt tà áo rơi xuống, bên nhướng mày đem hòa thượng đồng phục mới vừa thay bỏ rơi hướng sư huynh mình, vẻ mặt rất là đắc ý.

"Sư đệ, lão nạp không phải người điếc." Mặc dù thái độ lười biếng của đối phương, hoàn toàn không có khí chất người xuất gia, lão hòa thượng vẫn là không chút cử động, "Nữ thí chủ, nghe nói người đáp ứng gả cho sư đệ?"

" . . . . ." Đại sư, ngài nghe ai nói? Tại sao thân là người trong cuộc, nàng căn bản cũng không nhớ mình có phần đã đáp ứng?

"Hòa thượng già! Đừng tưởng rằng người tìm nhiều quần chúng phần diễn hòa thượng như vậy, ta liền sẽ sợ người! Nói cho người biết, ta Quán Hiểu Nhân từ bé đến lớn, còn chưa có sợ qua bất luận kẻ nào. Có gan, có loại mở trời cho ta, chúng ta một mình đầu, ta nhất định có thể đem người bắt đi gặp quan. . . . ." Không đợi Hình Hoan lấy lại tinh thần, Quán Hiểu Nhân bị trói ở một bên kiềm chế không được, ánh mắt nàng kiên định, nhìn như một thân chánh khí.

Lão hòa thượng thủy chung giống như cá mặt than, đang nghe thấy được tiếng hô om sòm này, đột nhiên ngũ quan ngưng tụ thành một đoàn, gương mặt đầy sát khí, "Đồng nhân! Đồng nhân! Đem cái miệng này chặn lại!"

Khí thế kia, vẻ mặt này, Hình Hoan kinh hãi. Bọn họ rốt cuộc là đang lúc từ trong miếu ra ngoài! Có thể báo sau hay không? Lần sau có đánh chết, nàng cũng không nên đi đến chỗ dâng hương!

"Thật ngại, nữ thí chủ, lão nạp là người tu Phật, thích thanh tịnh, sợ ồn ào." Rất nhanh, hần lại khôi phục bình tĩnh, như không có việc gì giải thích, không cần chờ Hình Hoan phản ứng, hần lại vẫn tiếp tục nổi lên chủ đề mới rồi, "Xin hỏi, ngài là thật đáp ứng muốn gả cho Sư đệ? Cô nương, ngài cần phải biết trả lời nữa, dù rằng là tội lớn, sẽ bị thi hoả hình."

"Uy! Con lừa già ngốc, nói không mang theo uy hiếp!" Ngộ Sắc không nhịn được. Đây là đang hỏi ý Hình Hoan ý thấy sao? Rõ ràng chính là không mặc xiêm áo uy hiếp!

"Đồng nhân! Đồng nhân! Đem cái miệng này cũng chặn lại." Sát khí lại tới, lại tới. Đã có thể giống như mới vừa rồi một dạng, qua vội vã, rất nhanh, hần

lại trấn định lại, "Nữ thí chủ, xin hỏi ngài muốn gả cho. . . . ."

"Đừng. . . . . Đừng hỏi, ta không có đáp ứng, không có đáp ứng, không có đáp ứng. Ta không có dụ tằng nha, ta cùng Ngô Sắc đại sư quan hệ trong sạch, chỉ có hữu nghị tình khiết." Hình Hoan nghĩ, kiên nhẫn của người xuất gia quả nhiên không thể khinh thường, nếu như nàng sẽ không cho cái đáp án minh xác, vị con lừa già ngốc này. . . . . Không đúng, là lão phượng trượng nói không chừng sẽ luôn luôn vẫn hỏi tiếp, không dứt. Đây coi như chuyện nhỏ, nhưng nếu nàng thật thành tội nhân dụ tằng làm thế nào? Nàng không muốn bị lừa đốt chết nha.

". . . . ."

". . . . ."

". . . . ."

Trầm mặc, luân phiên chồng lên, nháo kịch trình diễn ở đầu đường rút đi thường có quá lời sắc thái, bị vài tia ngụ ý không rõ sấp bọc lại.

Ngô Sắc gộp lên mực lông mày, thậm chí bắt đầu hoài nghi ngày đó lúc rời đi ở trong mắt nàng mơ hồ hiện lên lưu luyến không rời, có thể chỉ là giả tượng của hân hay không? Nếu như thật sự có tình, cho dù là không đáng kể một chút xíu, nàng đều sẽ không như vậy không chút do dự cự tuyệt, giống như hân chính là cái tên nóng lòng bị thoát củ khoai lang phòng tay, không nên tái xuất hiện, không nên quấy rầy nàng đối với tướng công nàng trung trinh không đổi nữa.

"Sư đệ, nữ thí chủ nói nàng đối với người không có hứng thú, chúng ta trở về đi thôi." Đã được đáp án hân cần, lão hòa thượng kiên quyết vươn tay Hình Hoan ra, cất bước, quyết định đi.

"Đồng nhân! Đem cái hàng miệng này chặn đứng lên!" Ngô Sắc nhìn đủ rồi. Giải quyết nữ nhân, còn phải bị một đám sư huynh đệ mạnh mẽ bồi theo, tư vị có đủ nát; có một hận không được hân ngày ngày trong miếu gỗ mỡ, gỗ đến trên thân kết mạng nhện, cảm giác kia càng thối nát; nát nhất đừng quá mức, đầy ngập chờ mong dính sát, liền vì nghe nàng nói một câu giữa bọn họ chỉ có hữu nghị tình khiết, "Đi theo ta."

Hân không nói lời gì siết chặt cổ tay của nàng, liền để cho nàng bỏ rơi lấy dư âm chứng minh không có dụ tằng, Hình Hoan cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn lão hòa thượng, thấy đồng nhân trong truyền thuyết đang bận chặn cái miệng của hân, mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, "Đại, đại sư, muốn đi đâu?"

"Đi chém tên đồn cùi Triệu gia trang."

"Không phải không phải, người hãy nghe ta nói, không có tên đồn cùi. . . . ." Khó có được cơ hội, nàng cố gắng muốn đem hiểu lầm cho tới nay giải thích rõ.

"Hoan Hoan muội muội, miệng của người có phải cũng muốn bị chặn đứng lên hay không?"

". . . . ." Nàng thức thời không lên tiếng, che miệng lại, liền tiếp lắc đầu, những thứ kia đồng nhân xem ra quá tinh quái, nàng không đắc tội nổi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Thì ra là tư vị chờ một người về nhà ấy không hề dễ chịu.

Cho đến bây giờ, Triệu Vĩnh Yên mới lãnh giáo loại cảm giác này, hân cố ý không đi hỏi tường năm tháng trong hai năm qua, Hình Hoan chờ hân ở cửa bao nhiêu lần, cuối cùng đôi lần đều là hân không nhận được ném ra từ thư. Nàng luôn có thể là không buồn không giận, khéo léo mà đem những thứ từ thư kia nhận lấy làm cho người ta khó chịu, sau đó chạy đi nấu ăn khuya cho hân, biến mất giống như hân mong muốn.

Giang hồ có câu danh ngôn —— đi ra ngoài lẫn lộn, luôn là phải trả.

Vĩnh Yên không biết hiện tại ở có phải đến phiên hân nên trả lại rồi hay không, quyết định của hân từng làm ngay cả chính hân cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đó chính là bất kể lần này nàng trốn đi là vì cái gian phu nào, lần này không biết nàng làm ra cái đại hội gì cũng không quản, tóm lại, chỉ cần nàng trở lại, hân bảo đảm không nổi giận không viết từ thư, thử cười với nàng.

Đáng tiếc, cái quyết định này chỉ duy trì trong khoảng nửa ly trà. "Cho nên, theo tình báo, thiếu nữ nãi nãi hiện tại vẫn còn ở cửa thành. Chỉ là, mới vừa rồi tình báo truyền đến tin tức mới nhất, đang lúc Quân cô nương dùng kiếm sắp đâm thủng cổ họng thiếu nữ nãi nãi thì bọn họ vừa định hiện thân, nhưng có một bầy hòa thượng đột nhiên ra tay tương trợ. . . . ."

Gã nô bộc bẩm báo còn đang thao thao bất tuyệt, Triệu Vĩnh Yên lại không ý định nghiêm túc đi nghe, trong ngực mệt mỏi, miệng phát ra khí phìền phìền càng ngày càng tràn đầy. Cuối cùng, hân không thể nhận được nữa xuất thanh cắt đứt, "Nàng thật nói như vậy?"

"À? Cái gì?" Nhị thiếu gia, không hề hiểu liền hỏi, đích xác là thói quen tốt, nhưng là có thể cũng xin đừng hỏi mập mờ như vậy hay không.

"Hai năm chịu nhục, nàng chịu đủ rồi? Nếu không phải là bởi vì có cam kết lúc trước, nàng sớm đã đi? Chỉ có loại ngu xuẩn, mắt bị cắt dán, mới có thể coi ta như bảo? "

"Ai nha, Nhị thiếu gia, trí nhớ của ngài thật tốt, ta mới nói có một lần ngài liền toàn bộ nhớ nha. . . . ."

"Câm miệng cho ta" Một từ hần càng không muốn nhớ, nhưng đáng chết chính là từng câu từng chữ cứ khắc ghi trong đầu, muốn quên cũng khó khăn.

Hần rách nát đến mức đó sao? Đến mức trước cần dùng cắt hồ dán mắt, còn phải biến thành ngu xuẩn, mới có thể coi trọng hần?

Hần đã có cho nàng ta nhiều sỉ nhục hay sai? Nhiều đến mức khiến cho nàng dùng hai chữ "chịu nhục" này sao?

Hần có ép nàng bất kỳ cam kết nào sao? Không có, giữa bọn họ chưa từng có bất kỳ cam kết! Ngay cả bái thiên địa cao đường, đều giống như một cuộc nháo kịch hoang đường. Nàng tại sao không đi? Lần đầu tiên nhận được từ thư, mà có thể giống như bây giờ lưu một câu "Ta thành toàn ngươi", sau đó nhanh chóng biến mất khi hần trước mắt. Là nàng! Là nàng dây dưa không ngớt muốn lưu lại, chẳng biết xấu hổ cầm một phong hưu thư, luôn miệng gọi hần là "Tướng công" !

Hiện tại tốt rồi, trước mặt mọi người đại nhân vật thay đổi? Giống như là hần cho tới nay không thể không có nàng. "Ha, chê cười. Các ngươi nói, ta sẽ cần nàng coi ta như bảo? Gặp quý, ta sẽ như vậy không có ánh mắt? Nàng muốn chọc giận rất không có khí chất, muốn học nhưng không có học thức, muốn tài cán lại không giỏi duy trì, phải đề ý nghĩ nhưng không đề ý nghĩ, muốn bề ngoài lại không có bề ngoài, cũng liền ăn mặc thì miễn cưỡng coi như có thể thấy người. Ta sẽ coi trọng nàng? Ta xem trọng nàng điểm nào? Coi trọng nàng mới phải mắt bị cắt dán"

". . . . ." Một đám gã nô bộc trầm mặc.

Bọn họ không có biện pháp làm rõ ràng Nhị thiếu gia đến tốt cùng là muốn bọn họ phụ họa đầu rồi, hoặc giả chỉ nói là cho mình nghe, vì che giấu hành động của hần gần đây càng ngày càng không đúng. Không quan tâm một người có thể như vậy luống cuống sao? Không quan tâm một người sẽ bởi vì câu nói đầu tiên đối phương nói chứng cuồng loạn sao? Ngay cả bọn nô bộc đều nhìn hiểu đáp án, Nhị thiếu gia bọn họ có khí chất có học thức có tài cán có lý tưởng lại có bề ngoài, hiển nhiên còn chưa hiểu.

"Nói! Các ngươi tất cả đều không lên tiếng là có ý gì? "

". . . . ." Để cho bọn họ câm miệng chính là Nhị thiếu gia, hiện tại không phải là buộc bọn họ nói những gì vẫn là Nhị thiếu gia. Chân chính chịu nhục chính là các vị nô bộc của Triệu gia trang, chìm trong con tước, cuối cùng có người dám ra trước hy sinh : "Bẩm Nhị thiếu gia, người ra tay cứu thiếu nữ này là hòa thượng, hòa thượng cũng, ngài. . . . . Ngài không cần đi bắt gian sao?"

Căn cứ gần đây, mọi người tổng kết ra, Nhị thiếu gia có hai đại ham mê —— viết từ thư , bắt gian.

Cho nên vào loại thời điểm này, nên căn cứ vào yêu thích hần, theo lòng của hần mà phủ. "Đúng! Chuẩn bị ngựa! Đi với ta ra cửa thành bắt gian."

*

Không khí xung quanh dưới mái hiên trong kiệu rất ngưng trệ, nhiều hơn mà nói bóng dáng bọc áo bông thật dày sưng vù, bọc phát có vẻ chật chội.

Nhưng chủ nhân cỗ kiệu lại như loại hưởng thụ liền xoay người cũng cảm giác rất khó khăn.

Giống như trong cuộc sống từ đó thêm một người, chỉ cần cảm thụ hô hấp nhân nhạ của nàng, hần liền sẽ không dám can rờ đùa giỡn phụ nữ đang hoàng, không dám quần áo rêu rao cử chỉ phóng túng. . . . . Không dám làm bất kỳ chuyện nàng không thích.

Ngô Sắc luôn cho rằng, bị quản thúc cũng là một loại hạnh phúc, chỉ là, chưa từng có một người, để cho hần cam nguyện mua dây buộc mình giống như bây giờ.

Hần chuyển con mắt nhìn về phía Hình Hoan bên cạnh cả người không được tự nhiên, cho dù rời đi gần như vậy, chân thiết cảm thụ sự tồn tại của nàng, trái tim kia vẫn hiện tia lo được lo mất lỗi giác như cũ tồn tại. Điều này đại biểu cái gì, hần tạm thời không muốn tốn thời gian đi suy nghĩ, chính bọn họ trước mắt có quá nhiều việc cấp bách.

Tỳ như, ôm nàng.

Cái ý niệm này hình thành trong nháy mắt, hần cũng đã gơ tay lên kéo nàng kéo chặt trong ngực, không ngừng vòng chặt hai cánh tay, giống như là hận không thể đem nàng ép vào trong ngực. "Đại sư đại sư, những thứ kia đều là người nào a?"

Đáng tiếc nữ nhân trong ngực tựa hồ không cảm thấy chút nào dòng suy nghĩ của hần, câu hỏi tầm thường, giọng tự nhiên, lần nữa chứng minh nàng tựa hồ rất tâm như chi thủy. Ngô Sắc nhắm lại mắt, từ trong cổ tràn ra một tia hừ nhẹ, làm ni non tiếng nói, "Chớ quấy rầy, lâu như vậy không gặp, trước ôm cho biết, để cho ta biểu đạt tưởng niệm."

Lời của hần không thể làm thật, nhưng không trở ngại nàng vì vậy mà cảm động, cũng nghe lời ngoan ngoãn ngưng cử động, cứ như vậy ngu ngốc, mặc cho hần giữ chặt cánh tay, đem gương mặt vui sâu vào tóc của nàng. "Hoan Hoan muội muội." Vốn là đơn thuần ôm, bởi vì hần bất an tách ra mới thay đổi chất. Hần nửa hí con ngươi, phát ra âm thanh này cận ngâm, đầu ngón tay đẩy ra sợi tóc che ở bên tai nàng, làm phiền trở ngại người khác bị loại trừ,

đầu lưỡi tùy ý cuốn lấy qua tai của nàng liếm lên, trên dưới bồi hồi, lộ ra lưu luyến.

"Ừ. . . . ." Nàng cảm thấy thân thể như nhũn ra, từ phần môi hé ra âm điệu không biết là ngâm nga hay là đáp lại lời hân kêu lên. Lý trí còn sống nói cho Hình Hoan làm như vậy là không đúng, hân thật thật giả giả nàng đoán không ra, hoặc là hân cũng chỉ là lần lượt chọc nàng chơi, trêu chọc thương ả, mà nàng, lại nhìn không thấu ôn tồn trong mê thất, "Này, đừng đùa. . . . ."

Đạo đức trong lòng bắt buộc nàng giác tỉnh, phát tay đẩy ra người nam nhân trước.

Vậy mà, này cô thanh tỉnh - ý thức không thể duy trì quá lâu, đảo mắt đang ở hân đơn giản một câu nói trung tan rã.

"Ta hoàn tục." Có thể đối với người muốn làm gì thì làm.

". . . . ." Nếu như giờ khắc này hỏi Hình Hoan, trên đời này lời nói khiến cho người động lòng nhất là gì, nàng nhất định sẽ chắc chắn trả lời —— ta hoàn tục!

"Cười đến như vậy nhộn nhạo làm cái gì? Ta không phải là vì người."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

". . . . . Người nào quản người tại sao hoàn tục a! Coi như người ngày mai sẽ thành thân, cũng không liên quan đến ta." Nàng bị bệnh sao? Trong quá khứ mỗi lần đều sẽ bị hân dùng loại trêu chọc nhằm chán này tức đến nôn ra máu, thế nhưng tại sao lần này cảm thấy rất ngọt.

"Vậy sao? Vậy ta cũng không cần đưa thiệp mời tới?" Cười nhìn biết nàng khẩu thị tâm phi, hân nhường đuôi lông mày thuận miệng hỏi đùa.

Không như dự định, Hình Hoan lại tưởng thật, "Người thật muốn thành thân rồi hả? Ta không có nhanh như vậy đã muốn làm mẹ nuôi, người không phải cần phải gấp như vậy."

"Ai. . . . . Hoan Hoan muội muội, ta hiểu biết rõ người hận không thể gặp được ta lúc chưa thành thân. Đây là số mệnh, chấp nhận đi, người cũng cố gắng lên, mau sớm đẻ cho ta làm cha nuôi. Tốt lắm, chúng ta khó có dịp gặp lại, đừng nhắc tới loại chuyện thương tâm này nữa, ôm thôi."

Nghe vậy, Hình Hoan không chút do dự thoát khỏi bàn tay không quy củ của hân, tròn mắt gò má nghiêng chỗ khác, tránh việc hân cợt nhả, chọc trâm mắt.

Hân rốt cuộc trở lại làm cái gì? Liên vì đem tin tức rung động lần lượt cho nàng biết để chia sẻ sao? Hoàn tục rồi, thành thân rồi, này không khỏi cũng quá hí kịch hóa đi, dấu gì cảm nhận cho người khác chứ.

"Thế nào? Không muốn đem ta tặng cho những nữ nhân khác hưởng dụng?" Ngộ Sắc có chút hăng hái bắt từng cái vẻ mặt trên mặt nàng, chắc chắn, rất đặc sắc.

"Làm sao có thể! Ta là đang suy nghĩ làm như thế nào chúc mừng người, đưa cái quà tặng gì cho người. Nương tử tương lai của người có thể theo duyên ương hay không a, nếu không ta sẽ theo vài con duyên ương cho người thôi. A, ta không có bạc a, vật phẩm quý trọng ta mua không nổi, ta chỉ hiểu lễ, trọng tình nghĩa. . . . ." Liên Hình Hoan cũng có thể cảm thấy nụ cười khóe miệng có nhiều gượng ép, không thể làm gì khác hơn là nói thao thao bất tuyệt để che giấu cảm giác khó chịu.

"Không bằng người đem chính mình đưa cho ta." Hân dù vẫn ung dung tựa vào kiệu sường, cắt đứt nàng liên thoáng không ngừng.

"Như vậy sao được. Nam nhân các người rốt cuộc có hiểu cái gì là trách nhiệm hay không? Vậy nếu như thật sự có khó khó nói, cũng đừng cười a; nếu cười tại sao có thể làm như thế! Cũng không thể hoàn toàn trách nam nhân, một cây làm chẳng nên non, phẩm là nữ nhân có chút đạo đức, cũng không nên đi phá hư gia đình người ta, mọi việc phải có có một thứ tự trước và sau thôi."

Nàng nói một đồng lời nói không có mạch lạc, phát tiết diễn tả quá nhiều, Ngộ Sắc lẳng lặng nhìn nàng, khóe miệng khẽ động, cười như không cười, "Hoan Hoan muội muội, thật ra thì tình yêu vốn không có đạo lý, tựa như nội công một dạng, cùng thời gian không liên quan. Theo lý thuyết khi già những vẫn cường mãnh, càng lâu càng vô kiên bất tồi, thế nhưng chút lão bất tử này thường thường sẽ bị sâm sơn lão lâm bên trong thoát ra, tiểu sinh hậu bối một chương giết chết."

Nghe tựa như nói chỉ nguy biện chuẩn xác, khiến Hình Hoan có một tầng hiểu khác.

Ban đầu nàng cho là, coi như Quân Hiệu Nhân xuất hiện trước, nhưng nàng đầu gì là thê tử Triệu Vĩnh Yên cười hỏi đàng hoàng, thiết thiết thật thật bởi ở

bên cạnh hán hai năm, chăm sóc chu đáo. Nhưng bây giờ, nàng bỗng tỉnh hiểu ra, hai năm thì như thế nào, xem vừa mắt có lẽ hai ngày là có thể thê non hện biển, xem không hợp coi như rối rắm cả đời cũng chỉ là đôi với oán lữ, sẽ chỉ làm cảm giác chán ghét tăng lên.

Hình Hoan đột nhiên cảm thấy, rồi đi, không phải là bởi vì bị tức giận, tựa hồ là tâm chết rồi, đành nhận mệnh.

"Này, người không phải sẽ tin là thật chứ?" Mắt thấy nàng trầm mặc hoảng hốt, Ngô Sắc thu lại tâm chơi đùa, bóp nhẹ gương mặt của nàng ép nàng hoàn hồn.

"À?" Nhưng hiển nhiên suy nghĩ của Hình Hoan cùng hán căn bản cũng không đồng nhất.

"Có phải ta để cái rắm, người cũng cảm thấy tràn đầy thiên tính hay không?"

Thuận miệng bịa chuyện lời nói, nàng cũng tin? Vậy nếu là ngày nào đó hán bùng lên một chén độc được, nàng là không phải sẽ không chút do dự uống vào đấy chứ?

". . . . . Người lại gạt ta? " Lần này, Hình Hoan cuối cùng mới lấy lại tinh thần.

"Hoàn tục là thật." Nói không phải là vì người, đó là giả.

"Còn thành thân?"

"A, vị hôn thê của ta đều chết sạch, người không gạt đầu, ta theo người nào đi thành thân."

". . . . ." Lời này là có ý gì? Cầu xin, van cầu cưới sao?

"Nghe không hiểu? Ta có thể nói trực bạch. Ủ, ta nghiêm túc cân nhắc qua rồi, có thể cho phép người dùng họ của ta, bước qua cửa nhà ta."

Lời của hán, không thể nghi ngờ cho Hình Hoan khẳng định lớn nhất. Không phải nàng hiểu sai lầm, mà là thật bị cầu hôn rồi, trước đó, Hình Hoan nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, hai năm sau bị cầu hôn, đối tượng còn là một hòa thượng mới vừa hoàn tục ? ! Nhưng là đại sư, từ ‘Ngộ’ thật khó nghe, họ khó nghe như vậy ngài có cần thiết nói chuyện phải khí phách như thế sao?

"Có thể có một chút phản ứng bình thường của nữ nhân được hay không?" Về mặt rồi rắm lại đáng vẻ khổ sở, là muốn như thế nào? Nàng tốt nhất nên lý trí, đừng nửa lúc này nhớ tới tướng công nàng, nếu nhất định tuân thủ truyền thống nghiêm ngặt, này làm phiền xin tôn trọng tổ chế chớ đem từ thư ra cười giỡn!

"Không, không phải, ta. . . . ." Ngu nha, lằng lằng nha, nhịp tim rối loạn, thân thể giống như bị hòa ở hầm cách thủy đốt. Tất cả lý trí lần lượt bị rút không, nàng thậm chí không kịp chờ đợi gạt đầu mà đáp ứng, nhưng là cảm giác choáng váng khiến Hình Hoan liền giống bị điểm huyết, liền câu đầy đủ đều nói không ra.

Nàng cho là đời này hôn nhân vô duyên.

Nàng còn chuẩn bị đối mặt tất cả biến số một mình.

Nàng thậm chí còn hút hết cảm tạ ông trời, để cho nàng có thể làm quen người bạn Ngô Sắc đại sư này, ít nhất không buồn không lo sống vui vẻ qua ngày.

Kết quả, tất cả đột nhiên liền quanh co khúc khuỷu, tình thế biến chuyển cùng với thiết tưởng ban đầu của nàng đi ngược lại.

"Không lên tiếng? Đó chính là ngầm cho phép." Nhìn thời gian trôi qua như tròn một năm mà biểu lộ của nàng vẫn cứ trầm mặc im lặng mãi, Ngô Sắc híp mí mắt liền đưa ra quyết định, tự chủ trương cho mình thay nàng quyết định.

"Vây. . . . ." Dẫn ta đi. Vô luận đi đâu, đều tốt. Nàng cũng nghĩ cố gắng từ bỏ Triệu Vĩnh Yên nhưng khi gặp hán lại rất mềm yếu, chỉ sợ vừa thấy được hán lại không biết bị khống chế đánh về nguyên hình.

Nhưng Ngô Sắc hoàn toàn không muốn nghe tiếng lòng của nàng, hán thừa nhận mình không có dũng khí đi giám định xem nàng đối với đoạn hôn nhân buồn cười kia thật trung trinh, hán sợ từ trong miệng nàng nói ra sẽ lộ ra hán khó thừa nhận liền không biết điều.

Không đợi Hình Hoan từ trong kinh ngạc thoát ra, đã cảm thấy một đạo mù mịt che quang ảnh trước mắt.

Chờ Hình Hoan ngược mắt thì mặt của hán đã gần trong gang tấc, đốt ngón tay xanh nhạt của hán cắm vào tóc nàng, dùng sức đem lấy đầu nàng gần hơn, gần hơn nữa. . . . . Cho đến đôi môi kề nhau. Hán lộ ra đầu lưỡi, xẹt qua môi mềm của nàng, cảm nhận được nàng hơi bị chấn động, Ngô Sắc tràn ra cười khê, ngay sau đó nhắm mắt lại, gặm cắn môi dưới của nàng, bức bách nàng bị đau mà há mồm, câu cuốn lấy nàng không lưu loát không biết làm như thế nào mà lưỡi đã len vào, hán chờ tỉnh tỉnh từ từ hôn sâu hơn, cũng dần dần đem lưỡi nàng dẫn tới cái miệng của hán, dạy nàng nên như thế nào đáp lại việc nam nhân hôn.

"Ngô. . . . ." Cái gì gọi là hôn sâu lẫn nhau, nghiêm chỉnh mà nói, Hình Hoan đến giờ phút này mới coi là chân chính học được.

Nàng có thể cảm giác rõ ràng hàm răng chính tề của hán, cùng với cái lưỡi tương tự, còn có hơi thở ấm áp, là mùi vị hạnh phúc, rất ngọt, quanh quẩn ở

lười rãng, làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Đây có phải là "Thích " theo lời Nhâm Vạn Ngân, Hình Hoan vẫn không hiểu.

Nàng chỉ biết, chỉ cần cảm nhận được hơi thở của Ngô Sắc, nàng sẽ muốn cười, bởi vì hần nói qua nàng cười lên rất đẹp. . . . .

Hôn triển miên lưu luyến, từng trận tiếng rút khí trong như xà lè lười. Ánh nắng chói mắt, tiếng vang ầm ĩ, Hình Hoan tỉnh lại, bất giác hồi thần trí. Nàng mở mắt ra, thân thể chấn động, còn chưa kịp đẩy ra hòa thượng hoàn tục chỉ lo hưởng thụ trước mắt, liền thấy có bóng dáng đứng nghiêm ở trước kiệu sương chặn ánh sáng trắng. . . . .

Trầm mặc kéo đến, thay thế quanh mình ồn ào, khi thấy rõ bên trong kiệu trừ cánh dây dưa cái kia hai cái ở người trong cuộc hậu, mọi người thức thời không lên tiếng, thậm chí cảm thấy phải giống như ngay trong nháy mắt này, nóng bỏng mặt trời bị lo lắng che giấu.

Lúc trước Nhị thiếu gia còn khí thế hung hăng dẫn đám nô bộc tính toán tới cửa thành giết người, nháy mắt, ngây ngốc đứng ở đó nhìn thấy xuất hiện một cỗ kiệu trước cửa viện, quét mắt sang tiểu sa di đang mang kiệu, lòng bàn tay hần hung hăng nắm màn kiệu, huyết sắc trên mặt làm như trong nháy mắt toàn tập kết đến con người, máu đỏ tràn ngập mắt chặt ngưng lại bóng dáng hai người ban ngày ban mặt hôn môi thân thiết.

"Tướng. . . . . Tướng công. . . . ." Cuối cùng, cũng có người hồi hồn phá vỡ trầm mặc, Hình Hoan hoàn toàn bị sự dụ dỗ bao phủ, hiển nhiên không có chú ý tới cái kiệu này lúc nào thì dừng ở trước cửa biệt viện, càng không ngờ tới mới cách nhau mấy ngày, sẽ lấy loại hình thức này lại trở về trước mặt Triệu Vĩnh Yên.

"Tướng công? " Ánh mắt Ngô Sắc rù xuống, phần môi cười yếu ớt, trong tim từng trận khẽ run đau tan rã.

"Đại ca." Rốt cuộc, Triệu Vĩnh Yên mới hoàn hồn, tiếng gọi rõ ràng nói rõ chính mình cùng tên gian phu có quan hệ huyết thống, hần cắn chặt hàm răng.

"Đại ca? " Lúc này đến lượt Hình Hoan ngốc ra. . . . .

Ngay cả gã nô bộc vầy xem cũng không nhận được vỗ trán cúi đầu, ba người lần lượt rối loạn xung hô, tự đáy lòng tràn ra cảm thán của nội tâm. . . . .
Thiếu nữ nài, ngài có muốn trước tiên đem chứng cứ phạm tội trong suốt ở trên môi vị đại ca của tướng công người nên lau qua hay không? Đây, người một nhà lại có nhiều hỗn loạn a, đúng là thời đại bạc bẽo! Cầu huyết loạn luân kịch tình, lại không kiêng dè công khai diễn ra? Thật sự khiến người ta quá kích động con mẹ nó rồi !

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

—— đi gọi Thần Y, nói cho hần biết, Hình Hoan bị kiếm đâm thương, để cho hần ngay lập tức tới biệt viện Triệu gia trang.

Đây là câu nói đầu tiên của đại thiếu gia Triệu gia trang bỏ nhà đi biệt tích sau hai năm sau khi lôi kéo đệ muội của mình từ cỗ kiệu bước. Nghe qua cực kỳ tinh táo, giống như cục diện hỗn loạn cùng hần không hề nửa điểm quan hệ.

Vậy mà, tia nồng đậm sắc sảo rõ ràng này cũng làm cho không khí trở nên bộc phát giăng co.

Từ lúc Triệu Vĩnh Yên vén màn kiệu lên đến nay, đã trôi qua gần một canh giờ rồi, ba người cứ như vậy một người một chỗ ngồi ngay ngắn ở trong phòng khách, cũng không có ai nói chuyện. Không có trường hợp huynh đệ gặp lại vui mừng, không có không khí phu thê từ bỏ hòa khí tiến đến cuộc sống tươi đẹp. An tĩnh quá mức khiến cho phòng khách như thành cấm khu, một đám người làm tất cả đều thức thời cách xa.

"Trong hai người các người, ai ăn phải xuân dược?" Cùng hai người mưu mô đầy mình kia so kiên nhẫn, Vĩnh Yên hiển nhiên không phải là đối thủ, cuối cùng, là hần thiếu kiên nhẫn trước, lên tiếng hỏi.

Đây cũng là khả năng duy nhất hần có thể nghĩ tới, chính mắt thấy đại ca cùng nữ nhân mất tích nhiều ngày của mình ở trong kiệu mái hiên triển miên hôn luyến, hần không có biện pháp hoài nghi ánh mắt của mình, nhưng ít ra có thể giả vờ tin tưởng một trong bọn họ nhất định là có người ăn nhầm xuân dược, mới có thể tạo ra một màn hoang đường ly kỳ như vậy.

"Chuyện chỉ là. . . . ." Chuyện này kể ra cũng rất dài a, Ngô Sắc cũng không có ý định giấu giếm, chỉ là trong khiếp sợ hồi lâu hần nhất thời không tìm được lời bắt đầu.

"Người đừng nói chuyện chỉ là nữa, ta nghe quá quen." Ngược lại, từ trước đến giờ ở trước mặt Vĩnh Yên, Hình Hoan thờ cũng không dám thờ mặt, giống như đi ra ngoài hai ngày, là gan cũng trượt mập. Nàng mạnh mẽ cắt đứt lời của Ngô Sắc, tư thái cực kỳ can đảm: "Ta rất thanh tỉnh, hần cũng rất thanh tỉnh, như người thấy chính là cả hai vô cùng thanh tỉnh. . . . . Ở đây, đang cần miệng, ừ, đúng chính là như vậy."

"Đây coi là cái giải thích gì? Một câu ‘chính là như vậy’, người cho rằng lại vô sự rồi hả?" Giọng cợt nhả này, khiến Vĩnh Yên cảm thấy không thể tưởng

tượng nổi, giống như căn bản là không có chuyện gì lớn, sau khi ngủ một giấc, liền bình an vô sự rồi.

Ngai thật, chuyện này rắc rối rất lớn! Nàng gặm đến cò gần hang rồi !

"Người lại muốn viết từ thư cho ta phải không? Vậy nhanh lên một chút, ta không rảnh." Nàng quyết định không dây dưa nữa. Ngày trước, Hình Hoan luôn cho rằng bọn họ là vợ chồng, nàng muốn làm chính là vô điều kiện đợi thật tốt; vậy mà có quá nhiều sự thật để cho nàng hiểu, điều nàng cho là hảo, nhưng với Triệu Vĩnh Yên thì xem ra đều là chướng mắt.

Nàng có thể tiếp nhận chính mình gả cho cái nam nhân trì độn lại không hiểu biểu đạt, không ngại cố gắng bồi cho hắn động lòng. Nhưng nàng không có biện pháp tiếp nhận người đàn ông này trong lòng đã sớm có người, vậy sẽ để cho nàng cảm giác mình giống như ở ban ngày ban mặt ngoài đường phố cướp bóc, cậy mạnh lại không có phản kháng chút nào.

Nhưng loại giấc ngộ sau hai năm mới hiểu ra này, khiến Vĩnh Yên lại biểu hiện độ lượng không ra, "Đuổi em gái người, không cho phép đuổi."

Cho dù hai năm không gặp, Vĩnh Yên vẫn nhớ lại rõ ràng những lời đầu môi chót lưỡi không giải thích được ca ca của hắn, rất rõ ràng, hai người bọn họ quen biết không phải một ngày hai ngày, cũng đã bị nữ nhân này đồng hóa rồi. Hắn neho lại con người, nhìn về phía một bên khí định thần nhân nào đó người, "Đây chính là kinh hi mà người lúc hai năm trước từng nói với ta?" Nhớ không lầm, hai năm trước, Triệu Tĩnh An gạt hắn, vào một ngày trước khi rời nhà trốn đi, còn vỗ vai hắn nói: lần sau gặp mặt, sẽ cho người một kinh hi.

Ha, kinh hi này thật đúng là khá hay đấy!

"Người cảm thấy thế nào?" So với Vĩnh Yên đang kích động, hắn chỉ cười nhạt nhún vai, loại trường hợp dễ dàng làm cho người ta mất khống chế này vượt qua dự đoán của hắn. Ngay cả Ngộ Sắc cũng không thể bảo đảm, hắn có thể khống chế tâm tình của mình, không đi giận chó đánh mèo với những người khác nhất là Hình Hoan .

"Ta cảm thấy được? Ta cảm thấy được người căn bản chính là tính toán rất tốt." Lên tiếng trong nháy mắt, hắn rút ra nhuyễn kiếm tại bên hông, bất thiên bất ý nhắm thẳng vào huynh trưởng mình. Cái nón nón xanh quá mức kích thích này, khiến cho hắn thật sự rất khó trấn định, "Triệu Tĩnh An, người đừng nói cho ta biết người đến giờ cũng không biết nàng là người nào."

"Đừng dipy, ta thật đúng là không biết." Tĩnh An cơ hồ là cắn răng nghiền lợi nói ra những lời này, ánh mắt hơi lạnh như có như không hướng về phía Hình Hoan. Tướng công đồn củi? A, hắn sớm nên nghĩ tới, đệ đệ nhà hắn khi nào sẽ nhiệt tâm như vậy, vì đồn củi của mình mà thường xuyên tự mình ra mặt bắt gian. Lời nói dối này có đủ vụng về, chỉ vì từ trong miệng nàng nói ra, hắn ngay cả hoài nghi cũng chưa từng có.

"Ta. . . . ." Xem hiểu được ngụ ý trong ánh mắt hắn, Hình Hoan chu môi, muốn giải thích. Nhưng khi liếc thấy Vĩnh Yên trong tay cầm thanh kiếm kia, ý thức vết thương trên cổ nàng phát ra đau nhói, nhắc nhở nàng cảm giác bị kiếm đâm là thật không tốt chịu, "Cái đó. . . . . Nếu là người một nhà có lời gì thì hảo hảo nói với nha, kiếm, kiếm trước nên để xuống, ngộ nhờ làm xảy ra án mạng Hiếu Nhân cô nương sẽ bắt người đi gặp quan nha."

"Câm miệng, nơi này không có chuyện của người, cút đi về phòng cho ta." Nghe vậy, Vĩnh Yên ánh mắt tức giận quét qua nàng.

Nhưng Hình Hoan lại như không nghe thấy, không chút cử động, đứng ngây ngô, lộ ra ánh mắt lo lắng giằng co trên người Tĩnh An.

Cho đến khi Tĩnh An ở bên kia cong lên khoe miệng trần ra mỉm cười hướng nàng gật đầu một cái, "Đi nghỉ ngơi đi, ta không có việc gì, lát nữa sẽ tới gặp người."

"Ừ." Do dự một lát, Hình Hoan thỏa hiệp, trước khi đi, ánh mắt bất an quét về phía Vĩnh Yên , thấy hắn nhìn mình chằm chằm, nàng hoảng hốt tránh ra.

Có lẽ lúc này không ở tại chỗ đó mới là biện pháp tốt nhất, nàng không ứng phó được cục diện ngoài dự đoán này, càng thêm không có biện pháp tiếp nhận được đại sư chính là đại thiếu gia Triệu gia trang.

Mất thấy bóng dáng của nàng từ từ biến mất ở trong phòng khách, trái tim Vĩnh Yên đột nhiên đau nhói, cánh mũi khó chịu. Bộ dáng khéo léo kia, hắn vốn quen thuộc nhưng mà. Trong quá khứ, chỉ cần hắn thoáng đề cao giọng, nàng sẽ khéo léo đến khiến không người nào bắt bẻ được. Nhưng bây giờ. . . . . Bất kể hắn có tức giận bao nhiêu, rống bao nhiêu tiếng, thậm chí ngay cả lý trí cũng vụt ra huy kiếm thẳng hướng huynh trưởng mình, nàng lại coi lời hắn như gió thoảng qua tai, nhưng Tĩnh An chỉ một câu dỗ dành an ủi như gió nhẹ nước chảy, lập tức mềm hoá.

Với Vĩnh Yên mà nói, cảnh tượng này nếu so với nộ hôn mới vừa rồi kia càng làm cho lá phổi hắn co rút đau đớn.

Ngày trước đối với hắn nói gì nghe nấy, là bởi vì sợ hắn; nhưng đối với Tĩnh An. . . . . Hắn biết Hình Hoan không sợ, cho nên khéo léo như vậy, là cam tâm thần phục. . . . . Không sai, hắn nhìn thấy trong mắt nàng là cam tâm thần phục, nàng chưa bao giờ dùng cái loại ánh mắt này với hắn.

"Đừng hy vọng ta sẽ thành toàn cho các người, không, có, thể." Hắn nặng nề thở ra một hơi, thu hồi kiếm, cũng thu lại tâm tư tạp nham, âm lãnh nhìn chằm chằm Tĩnh An.

"Người thích nàng?" Vấn đề này tựa hồ quá dư thừa. Nếu như hắn gạt đầu, Tĩnh An cũng không cách nào bảo đảm mình có thể từ đó đè nén cảm xúc, cắt đứt rõ ràng, đối phương cũng đã hăm sâu tới biên giới, mà chính hắn cũng đã hăm sâu.

"Không thích." Vĩnh Yên không chút do dự cho ra đáp án, "Nhưng ta muốn nàng, muốn định rồi." Có thích hay không không quan trọng, hắn chính là tùy hứng không muốn đem quyền lợi của mình cho bất luận kẻ nào, nhất là một tay để tạo ra hôm nay loại cục diện này - Tĩnh An.

"Vậy sao? Rất nhiều thứ, không phải người muốn là có thể phải. Nàng không phải thứ gì, mà là một người, có tư tưởng có chủ kiến có vui có giận cũng có quyền lựa chọn." Hần cau mày cảm nhận giọng Vĩnh Yên có tính trẻ con, nhất thời trái tim xuất hiện cảm giác khó chịu, đây không phải là chuyện giành đồ chơi kiếm gỗ khi còn bé, làm ca ca phải khiêm nhường.

"Ha ha, có tư tưởng, có chủ kiến, có vui giận? Ca, người thật đúng là không hiểu biết nàng, ngẫu nhiên, những thứ này nàng toàn bộ không có."

". . . . ." Hần vỗ trán, trầm mặc suy tưởng liêu chốc lát, "Ừ, ta nghĩ qua, thay vì giao nàng cho người chà đạp, không bằng ta tự mình chà đạp. Tốt lắm, không hàn huyền nữa, ta không rảnh."

. . . . .

. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Một mảnh yên lặng, Vĩnh Yên một mình đứng nghiêm ở trong phòng khách nhìn vòng người đi quanh, trà lạnh, cảnh tượng vừa nãy như vốn chưa từng xảy ra.

Hần nghĩ tức miệng mắng to cố gắng phát tiết trái tim đang đau đớn ra, nhưng cảm giác nồng đậm vô lực bao bọc hắn, cổ họng nghẹn ứng lại, tròng mắt mở ra nhìn lòng bàn tay. Từng có những thứ khiến hắn rất tự tin luôn nằm trong tay mình, hắn cho đó là bột nhào ẩm ướt, dính lên rồi, bỏ cũng không được rất phiền não; cho đến bây giờ mới phát hiện, đó chính là cát chảy trong lòng bàn tay, trong hai năm qua, nó lặng lẽ chen qua những khe hở trong lòng bàn tay hắn mà chạy đi, thân không biết quý không hay, đến khi bỗng nhiên hồi hồn thì trong lòng bàn tay nặng trĩu đã nhẹ nhàng đến khiếp sợ.

Nặng nề hít sâu một hơi, đôi mắt đen cứng lại, khóe môi nhuếch nhẹ, một tiếng khinh thường nhẹ xuy, bóp chặt lòng bàn tay. Mặc dù móng tay đâm vào da thịt xuất hiện tơ máu nhưng cũng không có ý định thả ra.

*****

"Hình Hoan cô nương, phụ thân của cô nương có phải họ Hình không?"

". . . . ." Câu hỏi khiến người ta giận sôi lên từ bên trong nhà truyền đến, Tĩnh An đang định gõ cửa thì ngừng tay lại, mi tâm khẽ nhíu.

Vốn định lẳng lặng chờ đợi câu trả lời, vậy mà sau khi trầm mặc chốc lát, thần kinh hề hề hà hà lời của Thần Y lần nữa lại vang lên. . . . .

"Xuyt, Hình Hoan cô nương, đừng nói, tai vách mạch rừng, có sát khí."

". . . . ." Nghe vậy, Tĩnh An từ ngoài cửa bắt đầu đi bừa bãi đẩy cửa, nghiêm trọng cảm thấy nếu là một nam nhân thông minh thì nên để cho nữ nhân mình cách xa bọn giang hồ, không nên dính loại dịch vụ ngục của giang hồ này.

"Thần Y, sát khí ở đâu? Bàn tăng giúp người khử nó." Hần dựa vào nửa cánh cửa, buồn cười hỏi.

"Đại đại đại. . . . ." Thói quen định gọi "Đại sư" bị Thần Y cứng rắn nuốt vào, nhớ tới đây là giang hồ, mọi thứ luôn thay đổi trong nháy mắt, hắn không được hoảng sợ, gặp nguy không loạn suy nghĩ ứng đối phù hợp, cũng may cách đây không lâu cũng biết được những biến hóa kia, "Đại thiếu gia, người không phải là hoàn tục rồi sao?"

"A, thói quen. Dĩ nhiên, nếu cần thiết, ta có thể lại ra nhà lần nữa." Nói xong, hắn cất bước vào nhà, nghiêng đầu qua quan sát thương thế Hình Hoan. Vết máu khô đã lau sạch sẽ, đại khái vết thương cũng không sâu.

Đại thiếu gia chính là đại thiếu gia, Phật Môn tựa như nhà của hắn, tùy ý có thể ra vào, chứ không cần biết người trong giang hồ cần cỗi cũng có những lúc suy nghĩ vào miếu xuất gia làm hòa thượng để kiếm miếng cơm ăn. Bất đắc dĩ những tăng nhân mắt cao không mở, một câu "Thủ chủ không có Phật duyên", liền đem đoàn người đi đuổi. Thần Y than thở một tiếng, thu hồi ánh mắt, rất nhanh xác định đã hiểu hàm nghĩa của ánh mắt vị đại thiếu gia này, liền trả lời: "Thương thế của Hình Hoan cô nương không quá nghiêm trọng, hảo hảo xử lý một chút, thì sẽ không có sẹo."

"Vậy sao? Vậy hãy lưu vết sẹo cho nàng."

"Hả?" Thần Y kinh ngạc, chẳng lẽ Phật Môn có thể thay đổi hoàn toàn bản tính con người? Ban đầu đại sư Ngô Sắc đối với Hình Hoan cô nương dịu dàng săn sóc, nháy mắt cái sau khi hoàn tục thì lòng dạ độc ác? Hình Hoan cũng khó hiểu, nàng nháy con mắt ngàng đầu, sững sờ nhìn chăm chăm hắn.

"Ta sợ nàng mất đi vết sẹo sẽ quên đau thương đó." Một lát sau, hấn bình tĩnh giải thích.

Nghe tựa như một câu nói tầm thường, lại có một lực uy hiếp rất lớn đánh thức người tỉnh mộng. Giống như lời răn đe, khiến Hình Hoan theo bản năng giơ tay lên vuốt ve khe vết thương nhô ra, đó là do Quân Hiếu Nhân lưu lại, cũng là Triệu Vĩnh Yên lưu lại. Như hấn nói, mặc dù vết sẹo đã xóa, đau đớn phai nhạt, nàng cũng không thể quên.

Bởi vì, đây là thứ mà nàng dùng cả hai năm công sức mà đổi lấy.

Hấn quét nhẹ qua mắt Hình Hoan, từ trên nét mặt hoảng hốt của nàng cũng đủ để suy đoán nàng nghe rõ ẩn ý trong lời hấn nói, sẽ không có đem đề tài tiếp tục bình luận, hấn cười yếu ớt, lên tiếng nói: "Làm phiền rồi, người trước trở về đi thôi, mọi chuyện còn lại để ta giúp nàng xử lý."

"Háo." Mặc dù gật đầu, nhưng Thần Y vẫn đứng yên bất động, cho đến khi Tĩnh An liếc hấn nghi hoặc, hấn mới mở miệng nhắc nhở, "Tiền phí đến khám bệnh tại gia còn chưa có thu."

"Nữ nhân của ta tìm người chữa thương còn cần phí đến khám bệnh tại gia sao?"

"A, đại thiếu gia, không nên nói như vậy, nên nói là tiếc tiền a."

". . . . . A đại sư, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, Nhâm Vạn Ngân có nhờ ta chuyển cáo người, có thể làm huynh đệ của người hấn cảm thấy rất vinh hạnh, vì tình huynh đệ, hấn có thể nể mặt người vẫn giúp đỡ giang hồ thuật sĩ đang gặp khó khăn. Nhưng ta cảm thấy được lời nói của Thần Y cũng rất có đạo lý, người cũng đã trở lại, nếu không người tự mình đi nói cho hấn một tiếng, để cho hấn đừng như vậy, rất tiếc tiền a. . . ." Hình Hoan tức thời nhận ra, lời nói còn chưa có xong, Thần Y đã ôm lưng biến mất như một làn khói.

Nàng dừng lại, từ từ kéo tầm mắt nhìn về phía hấn, nụ cười không tự chủ nở rộ.

Vậy mà, cũng chính là cảm giác cùng hấn bẩm sinh ăn ý liên thông với nhau, khiến cho nụ cười của nàng dần dần xơ cứng. Lúc này không giống ngày xưa nữa rồi, hấn không còn là hòa thượng khinh công thổi nát mới gặp gỡ lúc đó, thân thể biến chuyển, quá đẹp đẽ và rực rỡ khiến Hình Hoan không dám nhìn thẳng.

Xem hiểu về mặt cô đơn của nàng, Tĩnh An không lên tiếng, tiến thẳng lên, băng bó vết thương, động tác thận trọng như cũ giống nhau ban đầu. Nhưng theo hấn mà nói, giữa lúc đang buồn bã chợt cười lên sẽ khiến cho tâm rất chất

Hấn vĩnh viễn không thể thoải mái như vậy, có thể cần rẽ hoang đường.

Hấn cũng phiền não rối rắm, không biết nên bước tiếp hay không, hoặc là khiến tất cả dừng lại tại chỗ, không nên đi phá tăng cửa sổ khiến mọi chuyện càng lúc càng xa, mà khôi phục lại quan hệ tầm thường nhất ?

"Khụ." Cảm giác lúng túng, Hình Hoan tràn ra một tiếng ho nhẹ, phá vỡ trầm mặc, sau khi lấy được sự chú ý của hấn, nàng mới mở miệng, "Ta không cố ý muốn gạt người, lúc tới Kinh Thành tướng công có nói, không được đem quan hệ của hai người nói cho bất luận kẻ nào, tướng công đồn cũi. . . . . Cũng là do hấn nghĩ ra. . . . ."

"Hấn không cho người nói, nên người ngay cả ta cũng lừa gạt?" Thì ra là trước mặt Vĩnh Yên, nàng có thể nhu thuận đến cảnh giới cao như vậy?

"Ta. . . . ." Nàng mấp máy môi, nhớ lại từ lúc cùng hấn quen biết đến nay tất cả chuyện, xác thực chưa bao giờ nghĩ tới muốn cố ý giấu giếm cái gì, chỉ là. . . . ."Trước đó ta chỉ là không có cảm thấy cần thiết cố gắng giải thích."

"Vậy mà ta cứ cho là giữa chúng ta sẽ không có bất cứ bí mật nào." Đại lừa gạt cùng tiểu nói láo, hai bên thân thuộc hiểu rõ nhau như lòng bàn tay, đó là trước hôm nay hấn mới định nghĩa về quan hệ hai bên, nhưng hiện tại xem ra sai lệch rất lớn.

"Vậy người cũng, cũng thế. Người cũng chưa bao giờ nói qua tên tục của người là Triệu Tĩnh An." Đúng, chính là như vậy, hấn tại sao chỉ trích nàng không đủ thẳng thắn, nhiều nhất bọn họ cũng đều giống nhau.

"Đó là bởi vì ta chưa bao giờ nghĩ đến người sẽ là đệ muội của mình."

"Ha ha, làm sao người nói mà không biết xấu hổ? Đây là do ai tạo thành? Là ai trước ngày thành thân không chịu trách nhiệm để thư rồi trốn đi? Là ai một bên thoái hôn thiếu chút nữa khiến cho ta trở thành trò cười? Là ai làm hại Triệu Vĩnh Yên mang theo oán khí đầy ngập đi dọn dẹp tàn cuộc?"

". . . . ." Nhiều tiếng chỉ trích như thế tạo cảm giác khổ sở, khiến cho hấn nuốt không được nhà không ra, không cách nào có thể bác bỏ được.

"Phải ha, ta quên trí nhớ của người rất kém, không sao, ta có thể nhắc nhở người. Cục diện hôm nay, chính là người, Triệu Tĩnh An một tay tạo thành. Là người ban đầu không quan tâm tới ta, là người vì cái nữ nhân khiến người đau lòng thất tình mà bỏ lại ta, là người cảm thấy nữ nhân như ta gả vào Triệu gia trang vốn không cần thiết để ý tới. Đúng, người trong lòng không có một chút tự giác chịu trách nhiệm không phải là Triệu Vĩnh Yên, mà là người."

"Không có cái nữ nhân chết tiết kia." Hấn rút cuộc lãnh giáo câu "Tự gây nghiệt không thể sống" kia, hành động việc làm hai năm trước của hấn, giống như đùa giỡn chính bản thân mình.

Sự thật trước mắt khiến cho hấn hiểu, số kiếp đã an bài, quả nhiên là trốn không thoát đâu. Dù chạy tới chân trời góc biển, loại lực kéo vô hình này cũng sẽ khiến cho hấn quay đầu chạy tới chịu chết.

"Đó chính là nói, hai năm trước người tình nguyện giả tạo cái cơ mù đó cũng không nguyện ý lấy ta?" Trước thành thân một ngày nàng nghe được chú rể rời nhà đi ra ngoài, phải đổi người, đây quả thật là một sỉ nhục. Trước hôm nay, Hình Hoan nhưng lại chưa bao giờ để việc này ở trong lòng. Nàng nghĩ đại thiếu gia có lẽ thật bị nữ nhân trong truyền thuyết kia đã thương rất sâu. Hoặc giả cho hắn không muốn tiếp nhận lệnh của phụ mẫu?

Tóm lại, nàng cảm thấy những chuyện kia cùng nàng không liên quan, nàng không thích lãng phí sinh mạng đi hận hoặc oán. Nhưng nếu còn có cơ hội gặp mặt lại, hắn cũng chỉ là đại bá, quan hệ hòa bình vui vẻ.

Cổ tình bây giờ. . . . . Nàng không biết tại sao mình lại đột nhiên chú ý chuyện xa lắc như vậy, nhưng là não cũng lấp đầy cùng một sự thật —— ngay từ lúc hai năm trước hắn liền biểu hiện, hắn ghét bỏ nàng, không cần nàng, bỏ lại nàng.

Bước vào ngõ cụt, Hình Hoan chính là không thể không chế tâm trạng đau đớn, những tháng ngày cùng Ngô Sắc đại sư đùa vui vui vẻ, cũng trở nên nực cười.

"Nếu như mà ta nói ta khi đó đang vội, không thể không đi, người có tin không?"

". . . . ." Nàng hít sâu, trừng mắt nhìn hắn, một đồng suy nghĩ hỗn loạn ở trong đầu nàng bay lộn, hồi lâu, Hình Hoan mới tìm trở về thanh âm đã mất đi, "Đại thiếu gia, chẳng lẽ người tùy tiện để lại cái rắm, ta đều ngu đến sẽ cảm thấy nó có thiên tính ."

"A." Hắn không biết có phải là tự mình nghĩ quá nhiều hay không, một câu nói đùa trước đây không lâu, loại bỏ qua đôi môi nàng ấy, mà giờ lại có tư vị bậm tâm từng lời từng chữ. Tình An tràn ra một tiếng cười khê, tận lực muốn che giấu cảm giác không được tự nhiên, giờ tay khê vuốt qua vết thương của nàng, quãng xuống tiếng nói, "Tốt lắm, nghỉ ngơi dưỡng thương đi, những chuyện kia để đến mồng tám hẵng nói." Nhìn bóng dáng hắn cất bước rồi đi, Hình Hoan ngơ ngẩn, lời nói rất có thâm ý, để cho nàng theo bản năng đập đầu cần môi xuống.

Mồng tám, Đúng vậy a, bọn họ ước hẹn, mỗi tháng vào mồng tám không thể nói láo.

Nhưng là. . . . . Bọn họ còn hẹn ước rất nhiều chuyện đấy.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Bọn họ đã ước định cùng bỏ trốn, cùng nhau hầu hạ Phật tổ, đi lừa gạt giang hồ.

Bọn họ hẹn sẽ cùng nhau phá vỡ chuyện sinh tử.

Bọn họ thậm chí thiếu chút nữa còn muốn ước định thành thân. . . . .

Hình Hoan nói láo quá nhiều, rất ít khi nói thật; cũng từng có không ít cam kết nhất định với vài người, nhưng phần lớn khi xoay người một cái nàng liền quên.

Trở trêu thay tựa như nàng thiếu nợ Triệu gia trang mấy kiếp trước nên luôn nhớ kỹ tất cả những chuyện cam kết với bọn họ, muốn quên cũng không quên được, luôn khắc cốt ghi tâm.

Ngày trước, nàng luôn có thói quen nói với mẫu thân : không sao, mọi chuyện dù khó khăn cách mấy đều có thể giải quyết được.

Khi đó, Hình Hoan thật tự phụ cho là không có chuyện gì là không giải quyết được .

Mẫu thân khen nàng lạc quan, nàng cảm thấy chính mình so người khác càng sợ chết.

Nhưng bây giờ nàng hận không thể chết ngay, ít nhất không cần đối mặt với cục diện làm cho mọi người khó xử này, không cần thương thức cái loại cảm giác vô lực đó.

—— Sau khi thành thân, người sẽ hiểu, rất nhiều việc mặc dù có nghị lực kiên cường cũng chưa chắc có thể hi vọng.

Hình Hoan nhớ tới lời mẫu thân từng nói trước đây, vào giây phút này nàng mới hoàn toàn lĩnh ngộ.

Nàng biết thêu thùa, biết nấu cơm, biết chăn dê, biết đốn củi, biết dùng hết sức để sống nữa, biết làm rất nhiều rất nhiều việc. . . . . Duy chỉ có không thể xử lý tình cảm của mình, quá rối rắm khó chịu, vì vậy, nàng lại một lần chạy, cũng muốn học đại sư không chịu trách nhiệm vứt đi cái cục diện rối rắm này.

Vậy mà. . . . .

Sáng sớm, nàng thấy đột nhiên xuất hiện rất nhiều thị vệ canh cửa chính, đành chui lỗ chó đi ra ngoài.

Thật vất vả, thân thể tròn phúng phính từ trong động bên tường nhỏ hẹp ép ra ngoài, hô hấp một chút không khí bên ngoài biệt viện, nàng còn chưa kịp đem một nửa thân thể đằng sau kia thoát ra, giọng nói quen thuộc liền từ đỉnh đầu bay xuống.

"Ừa, Hoan Hoan muội muội, sớm như vậy liền chui chuồng chó ra chơi hay sao? Thật là thân thể mạnh khỏe a."

". . . . ." Đại sư, ngài có thể không cần giống như âm hồn bất tán hay không? Nàng bắt đắc dĩ ngược mắt lên, nhìn thấy khuôn Triệu Tĩnh An mặt tươi cười nhẹ nhàng gương mặt tuần tú, đôi tay cứng cáp, cố gắng bóp chặt đất phía trên, cắn răng, dùng lực đào ra, muốn ra bên ngoài.

"Người cùng Vĩnh Yên thật đúng là ăn ý, hần cũng sáng sớm liền phái một đồng người đi đến đầu ngõ luyện thể đứng."

". . . . ." Thì ra hai huynh đệ này tính toán rất tốt, biết nàng sẽ có suy nghĩ chạy trốn. Nên chờ nàng sa vào lưới hả ?

"Người có phải quên ta hoàn tục rồi hay không?" Nói xong, hần cười híp mắt ngồi xổm xuống.

"Ta nhớ được. . . . ." Nụ cười này, khiến Hình Hoan không hiểu nhưng rất muốn động thủ tới quất hần.

"Vậy hần là cũng nhớ ta không phải ngồi không. Người nếu như dám từ dưới mí mắt của ta chạy đi, ta không rãnh viết từ thư , nhưng là sẽ đem chân của người đánh gãy, để cho người đời này đi đâu cũng phải do ta ôm."

"Ta trốn được cái rắm. Mặc kệ, mau kéo ta ra."

Nghe vậy, lồng ngực hần rung động, cảm thấy buồn cười, tốt bụng vươn tay, dùng sức lôi nàng ra, đồng thời tuôn ra một câu đủ khiến cho Hình Hoan toàn thân cứng ngắc, "Mẫu thân của ta cùng mẫu thân của người đều tới."

"Xong rồi. . . . ." Hồi lâu, nàng mới lấy lại tinh thần, nhắm mắt lại, một tiếng than thở nặng nề.

Ông trời rõ ràng là đang ngại cục diện không đủ hỗn loạn, nên cố ý phái hai vị lão nhân gia khuấy thêm nữa.

Lúc thân thể nàng xui xẻo, Tĩnh An nhanh chóng túm nàng ra ngoài, thuận thế lôi kéo nàng bỏ chạy. Tất cả giống như trước kia, hần theo thói quen mà đem tay choàng qua đặt tại vai nàng, đầu ngón tay treu chọc gương mặt của nàng, ngữ điệu cợt nhả, "Có biết có đôi khi nữ nhân nên ngoan ngoãn dựa vào nam nhân của mình hay không?"

"A, ha ha ha, phải ha." Nói nhảm. Nàng cũng muốn tìm người dựa vào, vấn đề là nàng có nam nhân thuộc về mình sao?

"Tỷ như hiện tại, người xử lý chuyện không được, đại khái có thể yên tâm giao cho ta. Lần này ta lên trước, người đứng sau."

Nàng hơi chần động, chuyển con mắt nhìn thẳng mắt của hần, cố gắng tìm một chút tia giễu cợt trong cặp mắt đen sáng ngời kia, dùng cái nam nhân nói láo liên thiên lại không chịu trách nhiệm này, cái lời ngon tiếng ngọt kia không biết lừa gạt bao nhiêu cô nương. Vậy mà, vô luận Hình Hoan dù cố gắng thế nào, chỉ nhìn thấy trong con người của hần chỉ có bóng dáng của mình.

"Ta cũng có lúc nghiêm túc." Lúc đang cất bước bước lên trước thềm đá trước cửa, hần đột nhiên dừng lại bước chân, "Ta một khi nghiêm túc cũng sẽ không buông tay, dù đau cũng không buông."

". . . . ." Hình Hoan tuy không phải lần thứ nhất lãnh giáo kỹ năng dụ dỗ nữ nhân của hần, toàn khiến cho người ta nổi da gà, hần từng nói qua với nàng. Khi đó, nàng cảm nhận từ trong nội tâm có một chút giả tại. Hiện tại, nàng lại thật sự có cảm nhận được hần nói lời này rất quyết tâm.

Nhưng nàng không hiểu, hần nghiêm túc là vì cái gì? Thích? Nàng có thể tự cho là đúng cảm thấy hần thích nàng sao?

"Đại ca, bỏ tay ra."

Bạn đang đọc truyện *Giăng Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Giọng nói u ám của Triệu Vĩnh Yên, đột nhiên từ sau lưng hai người truyền đến.

Hình Hoan chợt giật thót mình, thoáng chột dạ, nàng bỗng nhiên xoay người, nghì hất ra cái tay trên vai kia, nhưng khi nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bên

cạnh Triệu Vĩnh Yên, nàng ngừng lại.

Nàng cứng ngắc bị Tĩnh An coi là một loại không biết kêu gào cùng khiêu khích, giống như nói cho đối phương biết —— người không phải không muốn ta sao, còn nhiều người muốn ta. Con mắt hơi ảm đạm một lát sau, hần lúc chợt cong lên vung lên khoe miệng, cười đến nhẹ nhõm, đem nữ nhân trong ngực ôm càng chặt hơn.

Cho dù là công cụ bị nàng làm cùng tướng công mình giằng co, hần cũng nguyên ý, "Người không nghe thấy lời ta nói sao? Ta nói, một khi ta nghiêm túc liền sẽ không buông tay."

"Người muốn đánh nhau cho nóng người sao?"

"Hoan Hoan muội muội, đệ đệ ta hai năm qua vọng động, dễ giận lại đã man không hiểu chuyện như vậy sao?" Hần cúi xuống, âm thầm bấm đầu vai của Hình Hoan, gọi nàng hồi hồn, thấy nàng rung một cái, vừa muốn há mồm trả lời, hần lại chợt cắt đứt lời của nàng "A, chuyện như vậy không nên hỏi người, vị cô nương này có vẻ rõ ràng hơn. Quán. . . . Quán, Quán gì nhỉ? Thôi, không quan trọng. Cô nương, người vì cái gì liền nhất định lãng phí bản thân mình mà coi trọng cái tên hay kích động dễ giận lại đã man không hiểu chuyện. . . . . Và lại còn là nam nhân đã có thê nữa? Nam nhân tốt trên đời này còn nhiều lắm, tỷ như ta, người có cần suy nghĩ thử nhìn một chút hay không?"

Giọng điệu của hần vẫn phân tán như cũ, không hề có chút nghiêm túc nào. Hình Hoan rất nhanh gạt bỏ những thứ xao động không an phận lúc trước kia, là nàng nghĩ quá nhiều, hần có thể thành thạo theo đuôi trên chộc bất kỳ nữ nhân nào, nàng cũng không phải người đặc biệt nhất.

A, không đúng, hần nói qua nàng khác những nữ nhân kia, nàng đặc biệt đàn hơn. . . . .

"Xì, ai mà thêm cái loại hòa thượng giả mạo, chuyên lừa gạt." Quán Hiểu Nhân tức giận xuy một tiếng, ngoa ngoắt quay đầu. Khi tầm mắt liếc sang Triệu Vĩnh Yên, lập tức thay đổi biểu cảm, "Vĩnh Yên ca, cái hòa thượng giả mạo mà người mới vừa rồi hỏi muội, chính là hần."

"Người quả nhiên là sớm có âm mưu. Nữ nhân trên đời có rất nhiều tại sao người lại chọn đệ muội của mình? " Hần hoài nghi không có sai, chủ nhân áo cà sa xanh biếc đó nổi trên mặt nước rồi, Vĩnh Yên lại hoàn toàn không có cảm giác tâm tình thoải mái, ý nghĩ ban đầu sẽ vui vẻ đưa tiễn Hình Hoan cùng gian phu đi chỗ khác đã sớm tiêu biến.

Trùng mắt cái nữ nhân đang yên tâm thoải mái bên cạnh đại ca hần, hần cảm thấy buồn bực, không khống chế giờ tay lên lời nàng đến bên cạnh, nắm chặt lòng bàn tay của nàng, không để cho Hình Hoan có chút cơ hội thoát đi.

Cảm giác lồng ngực trống không, khiến Tĩnh An nhú mi tâm. Nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt nhân nhượng của Hình Hoan, hần ần nấn đề xuống cảm giác khó chịu, ngược lại thu lại tâm chơi đùa, bước vào biệt viện, quãng xuống một câu nói nhỏ, "Đừng đùa, mẫu thân đang tới."

"Mẫu thân đang tới?" Hiển nhiên, hai vị lão nhân gia này đột nhiên giá lâm nằm ngoài dự tính Triệu Vĩnh Yên. Con mắt liếc sang nhìn rõ bên cửa lớn náo nhiệt bất thường, hần mới khẳng định lần này đại ca của hần không có nói láo.

"Vĩnh Yên ca, vậy ta. . . ." Mắt thấy cả nhà bọn họ cùng nhau bước vào biệt viện, Quán Hiểu Nhân khó lên tiếng. Đối với lão phu nhân Triệu gia trang, nàng thủy chung luôn e ngại.

"Tất cả đi vào." Vĩnh Yên dùng bước chân, nói, cảm thấy cái tay trong lòng bàn tay kia cứng đờ, hần cũng không xác định mình là giấy thần kinh có vấn đề, đề thấp giọng nói lẩm nhẩm một câu, "Ta tìm nàng tới nói xin lỗi người."

Đây không phải là giải thích, hần không có ở để ý tâm tình của nàng. Cuối cùng, Vĩnh Yên không ngừng ở đáy lòng đối với mình nhắc lại.

"Nha." Hình Hoan dùng nhẹ đến mấy không thể nghe thấy thanh âm lên tiếng, rồi lại không nhận được nghĩ muốn phúng cười (trào phúng). Rất nhiều việc, thật không phải là một câu nói xin lỗi là có thể giải hạn.

Ít nhất, nàng rất khó làm chuyện gì cũng không biết, càng không thể nào làm bộ bất cứ chuyện gì cũng đã quá khứ. Nghĩ tới, Hình Hoan liền tìm cách thoát bàn tay ra khỏi hần, làm bộ vuốt vuốt tóc rơi trên trán.

Động tác làm liền một mạch, thoát nhìn giống như là chuyện tự nhiên, Vĩnh Yên là hơi bị sững sờ, liếc nhìn lòng bàn tay còn lưu lại nhiệt độ lạnh như băng của nàng. Nàng không phải luôn thủy chung ngoan ngoãn chờ hần sao? Không phải không có cá tính không có chủ kiến càng không có độc lập sao? Chẳng bao lâu, giữa bọn họ tràn ngập hơi thở xa lạ, xa lạ đến mức ngay cả muốn đem nàng kéo về bên cạnh cũng không thể.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Hình phu nhân tính tình rất lạnh nhạt, trong ngày thường lời nói cũng không nhiều. Cho dù là hai năm trước giao tình thông gia nhưng nàng cùng lão phu nhân Triệu gia trang vẫn rất ít lui tới, chỉ là thỉnh thoảng sẽ đến Triệu gia trang thăm hạ Hình Hoan, rồi đi vội vã, không qua đêm. Trên thực tế, Hình Hoan

gả vào Triệu gia trang lâu như vậy, nàng tổng cộng cũng mới tới bốn lần.

Bọn hạ nhân vụng trộm thậm chí còn thường len lén hoài nghi đến cùng có phải là mẫu thân ruột của Hình Hoan hay không, làm gì có cái mẫu thân nào đối với nữ nhi lại bạc tình như thế.

Chỉ là lần này, nguyên nhân lão phu nhân cùng mẫu thân thông gia cùng nhau tới kinh thành, đủ để bác bỏ tin đồn.

—— Hình Hoan mang gói gém tư trang rời nhà trốn đi, nghe nói sau khi đến Kinh Thành, cũng không phải là lần đầu tiên, bị tóm đã trở lại mấy lần, nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục đào tẩu.

Không biết là cái tên hạ nhân lăm mồm nào đem lời này truyền đi Kỳ Châu, bà thông gia cùng lão phu nhân liền khoái mã chạy đến.

Bà thông gia bước xuống xe ngựa câu nói đầu tiên chính là, "Hình Hoan đâu? Có sao không?"

Đều nói khi quan tâm đều sẽ bị loạn, Hình phu nhân từ trước đến giờ lạnh như băng thế nhưng lại dùng cái giọng nói hốt hoảng này để hỏi, đủ để thấy nàng đối với Hình Hoan quan tâm đến mức nào, chỉ là ít biểu lộ mà thôi.

Nhưng là, khi Nhị thiếu gia dặt thiếu nải nải tay đi vào phòng khách, cảnh tượng cổ quái không khỏi lại khiến cho người khác hoài nghi.

"Mẫu thân." Mẫu thân ruột của mình đang ở trước mắt, đoán chừng hơn nửa năm chưa gặp lại, cộng mấy ngày nay chịu đựng uất ức cũng không coi là ít nhưng Hình Hoan vẫn chỉ đứng xa xa, cung kính gọi. Bộ dáng kia so với hạ nhân kính sợ chủ tử chỉ có hơn.

"Ừ, có khỏe không?" Bên kia, Hình phu nhân giọng điệu mới vừa lo lắng đã biến đổi, nhàn nhạt, nghe không ra cảm xúc.

"Vẫn khỏe." Hình Hoan cúi thấp đầu, hai tay chấp sau lưng, cố gắng muốn đem bọc y phục che chắn ở sau lưng.

"Hoan Hoan muội muội, cái túi của ta tự ta cầm là được, người một nhà không cần khách khí như thế." Nhìn thấu nàng e ngại, tuy là không rõ nội tình, Tĩnh An vẫn là tốt bụng tiến lên giải vây.

"Không có gì phải ngại, chỉ cần đại bá đừng sáng sớm lại muốn rời nhà trốn đi là tốt rồi, người tuy đi vắng mấy ngày nay, nhưng lão phu nhân rất đau buồn, ngày ngày lăm bầm tên người." Lời nói đúng lúc vang lên khiến Hình Hoan thả lỏng giọng điệu, đồng thời mặc bộ mặt nạ hiền lương, nụ cười cũng biến thành tự nhiên không ít, xoay người liền đem bao y phục trên tay đưa cho nha hoàn bên cạnh, "Mau đưa cái túi này đưa về gian phòng đại thiếu gia, tránh cho hần nhìn thấy liền không nhận được lại muốn đi."

"Đệ muội giữ lại như vậy, để cho ta cảm nhận được gia đình ấm áp mãnh liệt, ta như thế nào lại rời đi được."

Nguyên lai hần không ngừng nói những lời tâm tình buồn nôn trôi chảy như thế, liên qua đến thân tình mà nói, cũng có thể nói êm ái. Biết rõ đây chẳng qua là phối hợp diễn với nhau, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp mà khi hần đã từng dùng tụng niệm kinh văn gọi ra "Đệ muội" thì lòng của nàng có chút nhói.

Đúng vậy a, mẫu thân cùng chương mẫu xuất hiện, không thể nghi ngờ đây là tiếng chuông cảnh tỉnh, để cho nàng ý thức được mình trốn không thoát đâu.

Lúc Triệu Tĩnh An chạy trốn hôn lễ năm đó thì vận mạng của nàng cũng đã bị hần phá vỡ, nhất định giữa bọn họ chỉ mãi có thể là đệ muội cùng đại bá.

"Nghịch tử, ngươi cũng chịu trở lại? Sao ngươi không dứt khoát chết ở bên ngoài? Hoặc là dứt khoát chờ ta xương cốt rét lạnh rồi hãy trở về nữa a. Hình Hoan nói lời này là có ý gì? Ngươi còn muốn đi nữa? Chẳng lẽ ngẫu nhiên lại gặp nữ nhân nào, ngẫu nhiên lại chết tâm, ngẫu nhiên lại muốn đi trị liệu thất tình?" Tưởng niệm nhớ nhung, cảm xúc hờn giận, giận cái tên bất hiếu kia, hỗn hợp các loại tâm tình mà thành tiếng rống giận dữ từ phần môi lão phu nhân bay ra, trung khí mui ròi phần.

Khi nhìn thấy Triệu Tĩnh An từ cửa bước vào, nàng đã trầm mặc nổi lên tức giận, rốt cuộc, lúc Hình Hoan nói câu "người tuy đi vắng mấy ngày nay, nhưng lão phu nhân rất đau buồn.." kia, khiến tất cả cảm xúc bạo phát mãnh liệt.

"Mẫu thân, làm sao ngươi cái gì cũng biết? Chẳng qua ta hiện tại mới hiểu được, thì ra là tâm chết không phải đau nhất, đau nhất chính là nghĩ muốn chết đều mà chết không được." Tĩnh An biết, lời của hần sẽ không ai tin, cũng chính bởi vì vậy, hần nói không chút kiêng kỵ. Những tâm tư dồn nén tích tụ này, dù sao cũng phải có lúc phát tiết ra, hần không muốn đem chính mình nghẹn đến chết.

Hần hiển nhiên quên mất, ở nơi này còn có cái đệ đệ từ nhỏ rất hiểu hần, "Triệu Tĩnh An, ngươi đánh chết cái ý niệm này cho ta."

"Đúng, dẹp ý niệm này. Ngươi lại dám vì nữ nhân mà mẫu thân cũng không cần, ta. . . . Ta, ta liền cắt đứt quan hệ mẫu tử với ngươi, gạch tên của ngươi trong gia phả."

"Mẫu thân, nhà ta có gia phả sao?" Tĩnh An không nhận được ngắt lời, hần nhớ từ lúc hần bắt đầu hiểu chuyện cũng chưa gặp qua cái đồ chơi kia.

"Có, từ ngày Hình Hoan gả vào trở đi, ta mở gia phả rồi, tính từ phụ thân ngươi trở lên, ai. . . ." Nói xong, lão phu nhân thoáng chút u buồn, "Ta vốn là có kế hoạch nhiều nhất qua một năm rưỡi, tộc phả liền thêm vài cái tên. Về sau, những tên trước ta tăng lên, nhưng là những người dùng cái tên này thì không biết ở chỗ nào."

"Hình Hoan, trong lúc rảnh rỗi hãy theo Nhị thiếu gia hảo hảo cố gắng." ám hiệu rõ ràng như vậy, coi như tiểu bối đều không nhận ra, Hình phu nhân cũng không thể giả bộ không nghe thấy. Nàng mặt không thay đổi dời đi ly trà bên môi, lời nói nhẹ nhàng buông ra tựa như đang nói về làm việc nhà.

"Ta. . . . ." Hình Hoan nhuếch môi, muốn nói cái gì đó.

Lại đột nhiên bị Triệu Vĩnh Yên chen vào, "Chúng ta sẽ."

"Khụ." Quân Hiểu Nhân đang bị lơ là này giờ, rốt cuộc đang lúc mọi người nói về đề tài con cháu đầy đàn đời sau, thì không chịu được, cố ý ho nhẹ một tiếng cực kỳ, từ trong cổ họng nàng nặn ra, thành công thu hút sự chú ý của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

"Vị này là. . . . ." Lão phu nhân nheo lại con ngươi, quan sát vị cô nương đứng ở bên cạnh Vĩnh Yên, cảm thấy có mấy phần quen mắt, lại một lúc nhớ không nổi gặp qua ở đâu.

"Hồi lão phu nhân, tiểu nữ tên là Quân Hiểu Nhân, là bằng hữu của Vĩnh Yên ca. " Nàng gắp may nở nụ cười.

Không thể không nói, vị đại tỷ giang hồ này khi cười lên rất ngọt ngào, cái loại ngọt đó như từ nhỏ ăn mật thay cơm, Hình Hoan vẫn rất hâm mộ nữ nhân có nụ cười như thế, bởi vì nghe nói những nữ nhân cười rất ngọt thì vận mệnh luôn tốt, đáng tiếc nàng thủy chung cũng không bắt chước được loại cười này. Nàng thừa nhận tâm mình nhỏ mọn, cảm thấy nụ cười ngọt ngào này chói mắt cực kỳ, theo bản năng nàng giơ tay vuốt ve lụa trắng cột trên cổ, một tia trả thù nhỏ nhỏ âm u trong lòng rục rịch ngóc đầu dậy.

"Đệ muội, ngươi nên thay được rồi."

Không đợi nàng đem lòng trả thù ra ngoài, phảng phất giống như vĩnh viễn đều có thể đọc hiểu nội tâm của nàng, cái tên nam nhân kia lên tiếng.

"Cổ của ngươi thế nào?" Lần này, Hình phu nhân không bình tĩnh, mặc dù chỉ hơi hơi cau mày, cảm xúc lo lắng bối rối mà không lời nào có thể miêu tả được.

Triệu Vĩnh Yên đột nhiên rất nhanh nhìn thấy bàn tay của Hình Hoan từ trong lòng tay hẩn thoát ra. Mắt thấy nàng che che giấu giấu bọc y phục sau lưng, hẩn không hiểu nàng ngụ ý; lại mắt thấy nàng đột nhiên nhớ tới vết thương do kiếm đâm, hẩn vẫn như cũ không hiểu dụng ý của nàng. Thế nhưng, cái người mà nàng gọi là "đại bá" lại hiểu hết, bọn họ cứ như vậy hết lần này tới lần khác trình diễn một xướng một họa, biểu hiện ăn ý lẫn nhau như hàng via hề đặt ở trước mặt hẩn khoe khoang, hẩn nếu sẽ không hiểu, dễ dàng là một kẻ ngu rồi.

"Mẫu thân, là như vậy. . . . ." Lần này, không đợi Hình Hoan mở miệng, hẩn cố gắng dùng phương thức vừa phải uyển chuyển giảng thuật rõ ràng lai lịch của vết thương kia, vừa dần xếp ổn thỏa.

Không có lường trước, Hình Hoan từ trước đến giờ khi ở trước mặt mẫu thân hẩn đều không có lăm lờ, đột nhiên chen miệng vào, nàng vẫn dùng giọng điệu giả nhân giả nghĩa, đầm đìa đáng yêu, làm đau lòng người như cũ, "Bà bà, người đừng trách Quân cô nương, thương thế kia là ta gieo gió gặt bão. Là ta ghen tị, hiểu lầm tướng công cùng Quân cô nương; là ta kích động, thế nên rời nhà trốn đi. Quân cô nương chỉ là giúp tướng công tới tìm ta, không cần thận lèn đâm ta bị thương, ta không có gì đáng ngại. Ngày hôm qua đại bá đã dạy dỗ chính là, cứ lưu vết sẹo như vậy cũng tốt, lần sau nhìn thấy sẽ nhớ đời, cũng không dám đùa bỡn tính tình nữa."

Mặc dù nhìn như Hình Hoan vĩ đại đem tất cả tội lỗi toàn bộ đặt ở trên người mình, Quân Hiểu Nhân lại không cảm kích chút nào, "Hừ, ai muốn ngươi làm bộ tốt bụng, chính ta đâm bị thương ngươi, thế nào? Là ngươi muốn cùng ta đánh nhau, quy củ giang hồ, ngã xuống liền thua cuộc. . . . ."

"Im miệng." Không đợi nàng kêu gào xong, lão phu nhân vỗ mạnh trên bàn, "Ngươi là thứ gì? Dám nói giang hồ quy của với thê nhi (con dâu) của ta? Người đâu, mau tìm họa sĩ, vẽ lại khuôn mặt nàng, treo bảng ra ngoài. Thông cáo mọi người trên giang hồ, lần sau nhìn thấy gương mặt này lúc nào thì đánh lúc đó, không cần nề mặt của ta."

So với lão phu nhân đang kích động, ngược lại thân là người bị hại mẫu thân ruột Hình phu nhân nhất thời bình tĩnh, giữa hai lòng mảy mưng tụ lo lắng cũng theo đó tản đi. Nhân nhật quét mắt nhìn nữ nhi hậu, nàng không phát một từ, không đếm xỉa đến tiếp tục phẩm trà.

"Bà bà. . . . ."

"Không cần khuyên ta, ý ta đã quyết."

". . . . ." Nàng không muốn khuyên can, chỉ là muốn đề cử vị thần bút họa sư, nàng đã thử nghiệm qua, vẽ rất quá giống.

"Mẫu thân , cha nàng là Lễ Bộ Thị Lang, chớ làm loạn."

"Ta bất kể nàng cha là ai, ai bảo hấn sinh cái nữ nhi mất chó đuôi mù, không biết sống chết chạy tới trêu chọc thê nhi của ta. . . . . Ách, Lễ Bộ Thị Lang?" Lão phu nhân mừng được đang cao hứng, chợt, lời nói xoay chuyển, "Khụ, nề tình nàng cũng không phải là người trong giang hồ, liền tạm thời không cần nói quỵ cù giang hồ. Chỉ là. . . . . Đại sư đại sư, người mau ra đây, cho nhóm đồng nhân đem cái miệng này chặn lại , để cho nàng về sau cũng không dám vào cửa Triệu gia trang nửa bước ."

"Thiện tai thiện tai, lão nạp đã tới."

"Phụt." Tao nhã, hiền lương, những thứ này tất cả đều là mây trôi, nhìn thấy sau màn che xuất hiện bóng dáng áo cà sa màu đỏ đang từ từ bước ra, Tĩnh An cùng Hình Hoan cực kỳ nhất trí phụt ra nước bọt.

Kỳ lạ rồi, con lừa già ngốc này thật đúng là âm hồn bất tán, chỗ nào cũng có mặt.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Hai mẫu tử hơn nửa năm chưa gặp đang trong phòng riêng nói chuyện, bọn hạ nhân thức thời không đi quấy rầy.

Nhưng, không hề có cảnh tượng hai mẫu tử không khí ám áp ngồi trong phòng ôn tồn nói chuyện.

"Nữ nhân kia là ai?" Tiếng nói từ đôi môi tinh xảo Hình phu nhân bay ra, giống như một câu chất vấn lạnh như băng.

"Là một nữ bộ khoái, ta cũng là mới quen khi tới kinh thành. Chỉ là. . . . . Nghe nói hai năm trước Triệu Vĩnh Yên đã quen biết nàng, còn vẫn. . . . . Vẫn rất ưa thích nàng." Hình Hoan càng nói càng nhỏ, trong miệng lộ ra cổ tự ti mặc cảm.

"Triệu Vĩnh Yên ? Xem ra người lần này giận thực không nhẹ, chính là vì chuyện này mới muốn rời đi hay sao?" Tỉ mỉ lặp lại xưng hô của nàng không giống với quá khứ, Hình phu nhân tràn ra một tiếng cười nhạt.

"Ừ." Hình Hoan cúi đầu đáp một tiếng, ngay sau đó lại liên tục không ngừng bổ sung, "Mẫu thân , người nói những đạo lý kia ta đều hiểu, nhưng là nữ nhi mệt mỏi quá. . . . ."

Nghe vậy, hai tròng mắt đen Hình phu nhân trầm xuống, đưa mắt nhìn nàng hồi lâu, quan sát, thờ dãi, bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại, tựa người vào ghế, "Hình Hoan, người cảm thấy từ nhỏ đến lớn thời gian khổ nhất là khi nào?"

"Là mẫu thân chữa bệnh cho nữ nhi mà xài hết bạc trong nhà, chúng ta không thể không đi ăn xin để sinh sống qua ngày." Hình Hoan nói rất dễ dàng, trong giọng nói nghe không ra một tia khổ. Nàng thậm chí không nhớ rõ mình khi đó đến tột cùng mấy tuổi, nhưng vĩnh viễn nhớ cái ngày đông giá rét đó, mẫu thân không để cho nàng chịu rét phát bệnh, đến từng nhà quỳ cầu khẩn.

"Vậy sao? Vào thời điểm đó mẫu thân cũng không có nghe người nói mệt mỏi." Nàng kéo Hình Hoan qua, giờ tay thay nàng sửa sang lại mái tóc hơi rối, "Người nên biết mẫu thân vì cái gì mà ngàn dặm xa xôi chạy tới Kinh Thành chứ?"

"Ừ." Không cần phải nói nàng cũng biết, không phải là khuyên nàng nhịn tính khí đừng tùy hứng, mà lưu lại.

"Có mấy lời ta đối với người nói qua rất nhiều lần rồi, đây là lần nói cuối cùng, chính người quyết định. Mẫu thân hi vọng người lưu lại, là bởi vì những năm này nếu không phải lão phu nhân, người đã sớm chết rồi, điểm tích chi ân đừng tuyên trương báo, khó được lão phu nhân ưa thích như vậy người, một lòng muốn người vì Triệu gia trang khai chi tán diệp *. Nhưng là mẫu thân chỉ có một nữ nhi, nếu cuộc sống này thật sự không hài lòng, mẫu thân liền dẫn người đi."

* kiểu như sinh con đàn cháu đống ý

"Còn lão phu nhân. . . ."

"Không quan trọng, chúng ta về nhà, tiếp tục chăn dê, không cần để ý người khác. Ngày sau, mẫu thân sẽ cùng về với người, khiến cho người. . . . . Vui vẻ chút."

Hình Hoan rõ ràng cảm thấy giọng nói mẫu thân mang theo một chút ghen ghét, tựa hồ như nuốt sống một ít chữ, mẫu thân muốn nói là để cho nàng vui vẻ chút sao? Do dự một lát sau, nàng dùng sức gật đầu, càng không ngừng hồi tưởng, giống như nhìn thấy thảo nguyên rộng lớn, đàn dê mềm nhũn vây quanh nàng gọi "be be be".

Nghe giống như tất cả đều rất hạnh phúc, chỉ là nàng mơ hồ cảm giác có một tí tiếc nuối, tâm phảng phất trống rỗng, đến tận cùng là thiếu sót cái gì? Hình Hoan nghĩ không ra.

"Được rồi, đi ra ngoài giải sầu đi, qua vài ngày chúng ta liền lên đường."

"Hào. Mẫu thân, đi đường nhiều ngày như vậy, người cũng nên cố gắng nghỉ ngơi." Nàng cười vui vẻ, nhưng ẩn giấu mùi vị đau khổ.

Giải sầu a, nàng cũng rất muốn đi giải sầu, tới đây lâu như vậy, cũng không có đi dạo qua Kinh Thành, nhưng là. . . . . Một người chỉ biết cảm trái tim càng lỏng càng lo lắng thôi. Quay đầu lại suy nghĩ một chút, mới chợt cảm thấy mình thật đáng buồn, ngay cả một bằng hữu cũng không có.

*

Ánh nắng chói chang như vàng, bàn ghế màu đen gần cửa sổ quán trà bị phơi hồng đến nóng lên, hiếm khi có người ngồi tới.

Nhưng vẫn là có kia tí chút nhân sĩ khác loại thích chọn vị trí khảo nghiệm độ kiên nhẫn của người này, tỷ như —— Triệu Tĩnh An.

Hắn tựa đầu vào bên song cửa sổ, ánh mắt tan rã, dùng ánh mắt người khác xem ra có một chút trạng thái si ngốc, chỉ là chính hắn tựa hồ rất hưởng thụ loại trạng thái này, nụ cười khoe miệng càng sâu hơn, mở ra hai cuốn lúm đồng tiền.

Một hồi thời gian đường nàng cũng tại vị trí trong quán trà này, ngay cả cái gian hàng bán chuỗi tiêu cũng không đổi. Chuỗi tiêu vàng óng, giống như khoe miệng nàng hơi nhếch lên.

Hồi tưởng khi đó, hắn lại ngu xuẩn muốn giúp nàng bắt lại lòng của tướng công.

Tĩnh An nghĩ không ra, thiên hạ lớn như vậy, tại sao lại muốn chạy tới Kinh Thành trong mấy ngày kia?

Tại sao ngày đó lại chạy tới Quần Anh lâu tham gia náo nhiệt?

Tại sao hôm đó rảnh rỗi chen miệng giải vây cho nàng?

Xét đến cùng, chỉ có một câu —— tại sao cổ tình vẫn là nàng?

"A di đà Phật, thí chủ, nghiệt duyên a."

Thanh âm thờ dài nặng nề từ phía đối diện hắn truyền đến, Tĩnh An liếc nghiêng con ngươi, hừ nhẹ, "Phiền toái xin cảm miệng."

"Thí chủ, lão nạp luôn cho rằng ngươi hoang dâm vô đạo, ai. . . . . Không nghĩ tới sau khi xuất gia ngược lại làm trầm trọng thêm rồi. Thì ra nữ nhân khiến cho ngươi bất chấp tất cả cũng muốn hoàn tục, lại là đệ muội ngươi. Ngươi nói, sư phụ nếu biết ngươi bây giờ sống không bằng chết như vậy, trong lòng có thể tốt hơn một chút hay không?"

"Con lừa già ngốc, cảm miệng, đa tạ." Dù rồi, hắn rất không muốn sẽ tiếp nhận cái loại sự thật này, cái hòa thượng chết tiệt này nếu là còn có chút thiện tâm người xuất gia, cũng không nên hết lần này tới lần khác đến nhắc nhở hắn.

"Cảm miệng có thể. Chỉ là, cho lão nạp hỏi một chút, thí chủ đặc biệt đem lão nạp gọi ra, chính là vì biểu diễn tư xuân sao?"

"Ngươi không phải cảm thấy cần cùng ta giải thích ngươi vì tại sao lại cấu kết cùng mẫu thân ta sao? Ta thấy con lừa già ngốc ngươi nên chặt đứt tư tình, ngươi làm như vậy không phụ lòng vùng tiền khách hành hương hàng năm quyền hay sao?"

"Lão nạp chỉ là nhớ ngươi."

"Hả? Là nhớ mẫu thân ta thôi." Hắn môi mông giương lên, hoàn toàn không lưu mặt mũi mà chọc thẳng sự thật.

Vừa nghĩ như thế, hắn rốt cuộc hiểu rõ tại sao sư huynh kiên trì muốn dẫn 17 đồng nhân hộ tống hắn hoàn tục rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

"Dù nói thế nào, lão nạp rốt cuộc cũng là sư huynh ngươi, làm sao ngươi có thể vu oan lão nạp như vậy. . . . ." Hắn chau mày, nhăn nhó, làm nũng, phồng má tựa như trạng thái hoài xuân, lời nói xoay chuyển, "Sư đệ, ngươi nói, nếu như ngươi tiếp tục ngay cả đệ muội mình cũng không bỏ qua, lão nạp này có phải cũng có thể đánh xin hoàn tục hay không, tiếp tục theo đuổi mẫu thân ngươi? Dù sao phụ thân ngươi cái tên đoạn mệnh đó chết rồi. . . . . Sư đệ, ngươi có thể nói một chút hay không? Lão nạp nói một mình một chết đi. . . . ."

Nơi này không có người ngoài, lão hòa thượng không chút kiêng kỵ vứt bỏ dáng vẻ đại sư, bày tỏ những tiếc nuối giấu ở đáy lòng những năm gần đây, nhưng sư đệ hẳn một chút tình cảm và thể diện cho hẳn đều không lưu, chỉ lo nhìn ngoài cửa sổ hoang hốt, còn đột nhiên toát ra câu vô cùng không hài hòa, "Này, cho ta nài chuỗi tiêu, cái loại đen một chút kia...."

"Sư đệ, đừng tưởng rằng không có đồng nhân ở đây lão nạp liền không có biện pháp xử người. . . . ."

"Không nói gạt người, ta sẽ tuyệt đối không cho phép mẫu thân ta tiếp nhận một tên mang phụ thân ta là cái tên đoan mệnh, con lừa già ngốc à." Tĩnh An thuận tay nhận lấy chuỗi tiêu mà người bán hàng rong đưa qua cửa sổ, tuôn ra mỉm cười vô hại, đột nhiên đứng dậy, "Nhớ trả tiền, ta không có thời gian, lần sau tán gẫu."

"Triệu Tĩnh An, người rốt cuộc là làm sao có thể sinh ra trên đời này, mẫu thân người nhìn không giống người như vậy a. Bội bạc, tiểu nhân, lấy oán trả ân. Nhớ năm đó nếu không phải là lão nạp thương hại người, cầu xin sư phụ chứa chấp người, người đã sớm không biết biến thành cái dạng gì rồi. Chuyện cho tới bây giờ, người không giúp lão nạp, lão nạp còn chưa tính, bây giờ lại vẫn muốn lão nạp thay người trả tiền. . . . ."

Đòi báo đáp ân, quá không phù hợp phong phạm đại sư; nhưng là phong phạm cái gì, đều là mây trôi, vẫn không hơn cái túi cát bạc trắng của hắn.

Bất đắc dĩ, đại sư bất kể mất hình tượng chửi mắng, vẫn không thể khiến Tĩnh An dừng chân. Hắn ra về không nghe, tốc độ nhanh quả thật giống như là xách theo nài chuỗi tiêu ngoài đường phố biểu diễn Lăng Ba Vi Bộ. Nháy mắt, đã đến phố đối diện.

Trên phố, tại dưới bảng hiệu "Được" màu đen, Hình Hoan đứng ngây ngô, đôi tay cắm ở trong ống tay áo đặt trước ngực, sắc mặt có chút tái nhợt, sắc thái mê vờng bao trùm đôi mắt đen. Đang gặp canh giờ chợ náo nhiệt nhất, nàng trầm tĩnh lại cùng bốn phía không hợp nhau, chỉ yên lặng nghiêng đầu qua nhìn lên cô nương trạc tuổi nàng hai tay nắm một cục phấn trong phấn quán trước mặt.

"Ta bôi cái màu sắc này xem được không?"

"Hồng tựa như cái mộng khi ấy, thử nhìn cái này một chút, ta nghe nói Vương công tử thích thanh nhã, cái màu sắc này rất được."

Thanh âm nói chuyện nhẹ nhàng với nhau từ trong miệng hai vị cô nương kia bay ra, cuối cùng, còn ngượng ngừng cười duyên.

Lông mi Hình Hoan quét xuống không che giấu chút hâm mộ. Thật tốt, đây mới là chuyện các cô nương nên làm vào tháng giêng, là tỷ muội tốt tay trong tay đi dạo chợ, chia sẻ những bí mật nhỏ trong lòng, phiền não lớn nhất có lẽ chính là "Ta yêu hắn hắn không yêu ta".

"Ai, làm gì đó muốn cướp đồ a, này rõ ràng là bằng hữu ta nhìn thấy trước."

"Đúng rõ ràng là ta nhìn thấy trước, một đại nam nhân như người mua phấn làm cái gì? Bộ đáng suất thế kia mà lại đã man không hiểu chuyện."

Trước quán nhỏ đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào phá vỡ hải hòa.

Hình Hoan bỗng nhiên hồi thần, mới phát hiện đứng ngốc ngoài đường phố như vậy nhìn rất ngu, vừa định cất bước rời đi, chợt sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc.

"Là nương tử ta thấy trước."

Triệu Vĩnh Yên ?

Nàng như bị sét đánh liền dừng bước chân, ngược mắt nhìn lại. Không sai, thật sự chính là Triệu Vĩnh Yên, mặc dù trong tiếng nói không có hơi thở thô bạo trước sau như một, nhưng kia loại ngữ điệu tùy hứng bá đạo vẫn như cũ.

"Lừa gạt người nào a, trước gian hàng này ngoài hai người chúng ta, nào có nương tử người. . . . . A, chẳng lẽ người muốn bắt chuyện à? Mặc dù phương pháp có điểm cọc nhả, chỉ là. . . . . Ngó, ta cũng có thể miễn cưỡng suy tính xem một chút. . . . ."

"Người suy tính cái gì nha? Người không phải là có Vương công tử rồi sao? Nên đến phiên ta suy tính. . . . ."

"Nói nhảm..., nhùng nhằng cái." Hắn dụng vai sát qua hai cô nương ngăn ở trước mặt kia, ánh mắt thẳng vào Hình Hoan đang ngốc trệ bất động. Thì ra là thói quen là chuyện đáng sợ như vậy, hắn đã quen nghe thanh âm của nàng, lúc dịu dàng lúc tức giận thậm chí là lạnh lùng thì cũng làm cho hắn cảm thấy an tâm, như vậy, liền sinh ra cổ kích động, muốn chặn lại tất cả miệng của nữ nhân khác.

Đứng trước mặt nàng, Vĩnh Yên lúng túng quay đầu ho một tiếng, đem phấn mới vừa giành được nhét vào trong tay nàng.

Tạo hình phấn rất khác biệt đặt tại trong lòng bàn tay rất có khuynh hướng cảm xúc, Hình Hoan tròn mắt liếc nhìn, hồi tưởng lại lời hắn nói mới vừa, nơi cô hòng có chút ghen.

Hắn nói: là nương tử ta nhìn thấy trước.

Sau đó, hắn đem phấn đưa cho nàng. . . . . Hắn rốt cuộc chịu trước mặt mọi người gọi nàng là "Nương tử" rồi hả ?

"Đưa cho ta?" Sợ run một hồi lâu, Hình Hoan cảm thấy có cần thiết trước tiên đem chuyện làm rõ ràng, nàng nhìn quanh hạ bốn phía, xác định không có

vị đại tỷ giang hồ luôn có mặt ở khắp nơi, nhưng là không ngoại trừ là hần có thể đột nhiên nói một câu hay không "Đừng hiểu lầm, Hiểu Nhân muối muối đi vệ sinh rồi, người trước giúp ta cầm".

"Nói nhảm, người không phải là muốn sao?"

"Ách. . . . . Ta không có muốn phần a." Nàng có nói qua muốn phần rồi sao ? Hần sẽ không phải là nhớ lầm người đấy chứ.

"Người không muốn vậy nhìn chăm chăm nó rất lâu làm cái gì? Ta tại trong hiệu thuốc bắc ngồi thật lâu, thấy đôi mắt không dời qua phần. Làm như ta kẻ ngu sao? Không phải chỉ có đại ca ta mới có thể nhìn hiểu người."

Hần phân tích đạo lý rõ ràng, lại huyền não khiến Hình Hoan dờ khóc dờ cười, nàng căn bản không biết ánh mắt của mình ngừng ở đâu, chỉ là yêu thích và ngưỡng mộ nụ cười hai cô nương này thôi. Nàng nghĩ muốn nói cho Triệu Vĩnh Yên biết, muốn hiểu một người không phải dùng mắt nhìn, cũng không phải là đơn thuần dùng não đi phân tích là đủ, mà là dùng tâm.

Giống vậy nàng dùng tâm bồi ở bên cạnh hần hai năm, vững vàng nhớ tất cả thứ hần yêu thích, duy chỉ có không muốn đi nhớ nữ nhân hần thích đến tột cùng là loại hình gì đó. Nàng sợ mình bắt chước không giống, bắt chước bừa sẽ bộc phát tính tình khiến cho hần cảm thấy ghê tởm, lại sợ mình bắt chước rất giống, cả đời sống trong bóng dáng của người khác.

"Người tới tiệm thuốc làm cái gì? Bà bà có chuyện gì sao?" Nghĩ tới, nàng quét mắt cửa hàng sau lưng, lo âu hỏi.

"Mẫu thân không có sao, người có chuyện. Thần Y không phải nói vết thương trên cổ người cần phải chăm sóc tốt hay sao?"

". . . . . Đa tạ." Hình Hoan phát hiện nguyên lai mình là một điển hình tiểu nữ nhân như vậy, dễ dàng mềm lòng, dễ dàng bị lạc, chỉ cần người khác nguyện ý cho nàng một chút xiu ngon ngọt, nàng sẽ sinh lòng cảm động, cong lên khóe miệng ngọt ngào sau khi nói cảm ơn, nàng mới tiếp tục nói, "Không cần phiền phức như vậy, đại thiếu gia có giao phó Thần Y mỗi ngày đưa thuốc cho ta rồi."

Nghe vậy, lừa ghen chui vào con người Vĩnh Yên, dùng loại không biết phân biệt để hình dung nàng thật đúng là không quá đáng. Phiền toái? Nàng thật sự phiền toái, vậy dựa vào cái gì nhận định hần không muốn gánh cái phiền toái này? Lệ thuộc vào Tĩnh An là thuận nước đẩy thuyền, lệ thuộc vào hần liền cần khách sáo khách khí? Rốt cuộc ai mới là tướng công nàng!

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Cảm giác không thoải mái trong đầu, rất nhanh liền bị lý trí của hần tưới tắt. Không thể nổi giận, không thể gằm nhẹ, vậy sẽ để cho nàng càng chạy càng xa, không bao giờ quay đầu lại nữa. Vì vậy, Vĩnh Yên hít một hơi thật sâu, bình phục tâm tình, nhỏ giọng nói: "Thần Y mất tích."

"À?" Không phải hí kịch hóa đi như vậy, "Sao mất tích?"

"Liên quan gì đến chúng ta." Giang hồ lớn như vậy, nhân khẩu nhiều như vậy, mỗi ngày có người chết, mỗi ngày có chuyện xảy ra, hần lại không có rảnh rỗi đi trông nom những việc kia, "Đi thôi."

"Đi đâu?" Lòng bàn tay đột nhiên bị cầm chặt, Hình Hoan có chút không thích ứng loại thân mật này, muốn tránh ra.

Đáng tiếc không thể được như ý, có vết xe đổ, lần này Vĩnh Yên nắm rất chặt, "Mẫu thân người nói người muốn đi dạo Kinh Thành giải sầu, không có ta đi cùng người biết đường sao?"

"Ha ha, cũng đúng nha, người phải đi theo ta? Vậy chúng ta đi đâu?" Thật ra thì nàng là biết đường, nàng không có Triệu Vĩnh Yên tương tượng sẽ dẫn như vậy sao, huống chi khi Triệu Tĩnh An còn là Ngô Sắc đại sư thường mang theo nàng đi khắp hang cùng ngõ hẻm.

Chỉ là, hai năm rồi, hần lần đầu tiên có hăng hái cùng với nàng đi dạo phố, chuyện này quả thật quá đặc giá. Muốn đi, Hình Hoan nghĩ, dù sao cũng nên chừa một chút kí ức tốt đẹp, tránh cho sau này nhớ cái tên "Triệu Vĩnh Yên" này thì chỉ có thể nghĩ tới từ thư.

"Không sao cả, đi đâu, ta đi cùng người."

"Tốt tốt, tối nay ta mời người ăn cá nướng? Gọi là đáp tạ người. Ta biết nơi bán cá nướng ăn thật ngon, đang ở chỗ Quán Anh lâu. Ngô. . . . . Vẫn là được rồi, người tương đối quen thuộc Kinh Thành, vậy thì người làm chủ thôi."

"Tại sao?" Hần mi tâm nhăn lại, bởi vì nàng cái câu "Đáp tạ" kia, cũng bởi vì nàng tự dưng thay đổi chủ ý.

Hắn khiến cho nàng ấy e ngại sao? Ngay cả dùng khí tùy ý nói ra sở thích cũng không có?

"Chỗ kia cách Quần Anh lâu rất gần nha, bọn giang hồ thường thích đi đấy." Không khí có chút hòa hợp, Hình Hoan không muốn đi đánh võ. Ngày trước, hắn cũng không thích trước mặt mọi người giải thích quan hệ của bọn họ; huống chi hiện tại loại không hiểu rõ cục diện này, hắn càng nên không hy vọng cùng nàng ra vào một đôi thời.

"Có quan hệ gì?" Tướng công như hắn không đáng cầm tay nàng sao?

"Người không phải đề ý sẽ gặp người quen hả?"

"Ta muốn đề ý cái gì? Chẳng lẽ người còn có việc gạt ta?"

"Ha, làm sao có thể, không ngại vậy thì đi a." Nói giỡn, không nên để cho hắn biết được chuyện, hắn cũng chính mắt bắt gặp, nàng còn có lừa gạt cái gì.

Trong chợ đông đúc đầy náo nhiệt, đây chẳng qua là cảnh tựa hồ phu thê bắt đầu rất ân ái.

Còn có vô số chuyện xưa đang cùng với bước lên diễn, tỷ như này hai vị cô nương vì tên nam nhân giành phần đã có thể mà phát ý; bực tức, một vấn đề gây ra nhiều cuộc tranh luận.

Tỷ như một người bán chuối tiêu, cấp tốc chạy vội tới phố đối diện, hung tợn nhìn chằm chằm đang người đang nhai chuối tiêu - Tĩnh An .

"Người mới ăn Phách Vương tiêu phải không? Trả tiền đi a."

Cố gắng đưa mắt từ hai bóng dáng đang đi cùng kéo trở về, Tĩnh An lạnh lùng quét mắt sang người bán hàng rong, "Đi tìm con lừa già ngốc mà đòi."

"Con lừa già ngốc chạy rồi."

"Chuyện đó liên quan gì tới ta? Ta hiện tại thất tình, nữ nhân của ta mới vừa chạy theo tướng công nàng, cũng bởi vì người đưa chuối tiêu cho ta quá chậm, cho nên người bây giờ tốt nhất chớ chọc ta."

"Hừ, cười chết người rồi, ai bắt người coi trọng thể đã có phu. Người ta cói Tướng công, vậy còn người làm cái gì? Người thấy có người không cần tướng công, chạy đi cùng cái nam nhân tạm thời vui đùa một chút đến đâu bạc răng long sao? Nếu là thật có, đó chính là thủy tính dương hoa, hồng hạnh xuất tường, loại nữ nhân này ở lão gia chúng ta là muốn chém tay chân ném vào chuồng heo . . . . ."

Trí nhớ của Tĩnh An bị lời nói này động đến.

—— người có thấy người không cần chính phẩm mà thỏa mãn ôm đồ dỏm sao?

Lời của Hình Hoan từng nói qua thoát ra không đúng lúc , tâm bị đâm kích hung hăng nín lên, co rút đau đớn không có quy luật chút nào khiến cho hắn không tìm được tần số đi phòng ngừa, chỉ có thể tiếp nhận. Hắn nóng lòng muốn giải tỏa khổ sở tích tụ ở ngực , nhưng đứng ở hắn trước mặt chỉ có kia cái người bán hàng rong vẫn còn ở giảng thuật xử trí hồng hạnh xuất tường như thế nào.

. . . . .

Từ đó, trên giang hồ liền có một là truyền thuyết, có một tên thích khách ngự trang thành người bán chuối tiêu, ý đồ đánh lén Triệu gia trang đại thiếu gia, thật may là đại thiếu gia sớm có đề phòng, kịp thời phản kích, đem đối phương đánh đến gọi mẹ. . .

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Một ngày này, chạy theo Triệu Vinh Yên đi tới bao nhiêu nơi Hình Hoan cũng đếm không hết rồi.

Hắn mượn một chiếc xe ngựa, tự mình đánh xe mang nàng đi dạo khắp kinh thành.

Cách một nhánh con sông nào đó thì Vinh Yên nói cho nàng biết đây là con Đại Vận Hà, do Hoàng đế tiền triều mở, nghe nói là vì ái phi mà tu kiến lăng mộ vận chuyển bó củi; đi ngang qua một cây cầu nào đó thì hắn nói trước đây rất lâu, Kinh Thành còn không phải là Kinh Thành thì có một tài tử đi thi đi qua nơi này, yêu cô nương bên bờ sông kia, nhưng hắn không có bạc qua sông, chờ hắn kim băng để danh hậu, trở lại chốn cũ, vị cô nương kia đã chết, vì vậy hắn khiến trạch tự tạo cây cầu kia, lại vì vậy sau lại dân chúng gọi nó "Ngải kiều" . . . . .

Hắn kiên nhẫn vì Hình Hoan giảng giải vô số điển cố, ngay cả cái mộ phần đôn đôn đều không bỏ qua cho.

Hình Hoan mới biết, thì ra là Kinh Thành nhân văn như vậy, lại thì ra là cho dù thay vua đổi chúa những kẻ si tình vĩnh viễn không chết, "A, Triệu Vĩnh Yên, ta coi như là hiểu. Phàm là nữ nhân có thể lưu danh hậu thế, cũng bởi vì nam nhân giúp nàng tạo thứ quý báu hay quý quai gì đó. Tỷ như Tô Đất Kỷ oa, nam nhân nàng tạo cho nàng Lộc đài; a, ta còn biết A Phòng nữ, nam nhân nàng tạo A Phòng Cung."

Nàng nói khí thế hùng hùng, chính sử đã sử đều bị tận diệt. Vĩnh Yên ngẩn ngời, nhìn bộ dáng nàng hơn hờ, ánh mắt lấp lánh, hẳn nghiêm trọng hoài nghi mình có phải ngu hay không? Trong quá khứ, hẳn tuyệt đối không có cùng Hình Hoan nói những thứ này, nói chuyện với bà làm gì?

Nhưng bây giờ, hẳn thế nhưng lại buồn cười, quả thật là cười ra tiếng, thậm chí kích động bật thốt lên muốn hỏi, "Ngươi nghĩ muốn tạo ra cái gì?"

"Ta?" Cùng nàng có quan hệ gì? Mặc dù Hình Hoan đọc sách không nhiều lắm, nhưng truyền thuyết dân gian nghe không ít, nàng biết những nữ nhân trong truyền thuyết kia đều là Họa Thủy, nàng cũng biết diện mạo chính mình căn bản là họa không đứng lên rồi.

"Ừ, ta giúp ngươi lưu danh. Chờ trở về Kỳ Châu tạo một tòa nhà, gọi Hoan lâu?"

". . . ." Triệu Vĩnh Yên, ngươi chính là muốn xây căn kỹ viện để kiếm tiền đi! Cần gì phải coi nàng là trò cười sao? Làm người có thể dương quang sao? Hình Hoan giựt giựt khóe miệng, "Ngươi cảm thấy phải thật xin lỗi ta, không bằng cho ta ít bạc, ta trở về mua nhiều con dê một chút."

"Ta không phải cảm thấy thực xin lỗi ngươi, là muốn đối tốt với ngươi. . . . . Chờ một chút." Nói được một nửa, Vĩnh Yên đột nhiên đã nhận ra có cái gì không đúng, "Ngươi phải trở về?"

"Ừ, qua vài ngày liền đi." Nụ cười nàng có chút tịch mịch, tại sao buồn? Hình Hoan cũng không rõ lắm.

Chỉ cảm thấy lấy cá tính của mẫu thân, một khi nàng lựa chọn, chính là đi không quay đầu lại. Đi lần này, những thứ gì đó bỏ qua kia cũng liền cả đời cũng sẽ không cần.

"Ai cho phép ngươi đi. Ngươi không phải sợ mẫu thân sao?" Hắn đối nàng hiểu rõ làm thật không nhiều lắm, chỉ biết là Hình Hoan đối với nàng mẫu thân nói gì nghe vậy; hắn đối với mình tựa hồ hiểu rõ cũng không nhiều, chỉ biết là không nhớ nàng đi, cũng không hiểu có gì ?.

"Là mẫu thân ta đáp ứng dẫn ta đi. . . . ."

"Không cho đi. Cái gì gọi là ‘ xuất giá tòng phu ’ ngươi có hiểu hay không?"

"Tòng cái gì mà tòng a, ngươi sớm đem hưu ta. . . . ."

"Ta hiện tại lại không muốn hưu. Cái gọi là từ thư, bây giờ tại ta chưa nghĩ cho đến lúc hưu ngươi, nên nó không có công hiệu." Nàng đàn, nàng dễ gạt, hẳn đại khái có thể trọn tròn mắt nói mò, phủ nhận mấy chuyện ngu xuẩn mình từng làm qua kia.

"Mới không phải. Ta hai ngày trước cũng hỏi rõ ràng rồi, có từ thư, vậy chuyện hôn nhân cũng kết thúc. Ta tự do, còn có thể tái giá, nếu là tiền phu hối hận, có thể được đi quan phủ kiện hắn. Nói cách khác, ngươi mà chơi xỏ lá, ta có thể để cho Hiền Nhân muối muối của ngươi bắt ngươi đi gặp quan, dù sao nàng thích nhất bắt người gặp quan rồi." Hồi quyết định rồi đi, Hình Hoan cũng đã hỏi thăm rất nhiều, len lén tìm những người trên giang hồ có tư chất thành hạ đường thế nhất, hỏi rõ tất cả tình huống, bảo đảm chính mình không phải là đạo đức bại hoại.

". . . . . Ai dạy loại người như ngươi những chuyện như vậy? Chúng ta không lăn lộn trên quan trường mà lăn lộn trong giang hồ, trong giang hồ không có cái quy củ này. Tóm lại, hiện tại ta nghĩ muốn đối tốt với ngươi, ngươi nhất định phải lưu lại tiếp nhận hảo ý của ta. Muốn tái giá? Muốn cho ta bảo ngươi là ‘ đại tẩu ’? Nằm mơ, chứ hòng mơ tưởng."

Hoàng hôn, mặt trời đỏ dần dần hạ xuống, cảnh tượng diễm tinh bên hồ, Triệu Vĩnh Yên kêu gào một tiếng lại phá vỡ không khí yên tĩnh này.

Nhìn hắn đứng lên rất kích động, Hình Hoan nghiêng mặt sang bên gò má nháy mắt ý tứ trong lời của hắn. Hắn nói muốn đối tốt nàng rồi, cho nên hẳn nên bắt kẻ lúc trước hiềm khích, quên hết mọi chuyện không vui, thôi miên mình, đem thời gian trở về hai năm trước, lại một lần nữa khôi phục tâm tình mong đợi lúc ban đầu, đi hôn hò tiếp nhận hảo ý của hắn. . . . . Đùa à! Là hắn đang nằm mơ! Đừng hòng mơ tưởng đi!

Hai năm trải qua, vì một ngày làm bạn vui vẻ này là có thể bồi thường mà trở về sao?

Kiên nhẫn hầu như không còn, là câu "Hiện tại ta nghĩ muốn đối tốt với ngươi" này là có thể vẫn hỏi sao?

Yên lặng một hồi lâu, tiếng gạ kêu to vang lên, Hình Hoan run rẩy rẩy, bỗng nhiên hỏi hờn, cố làm như không có việc gì, cười yếu ớt, "Đúng rồi, lúc ta đi ngươi tốt nhất cho ta nhiều bạc một tí, ta còn muốn tu sửa bãi nhốt dê, tránh cho mất dê mới lo sửa chuồng."

Hắn hoặc là xem không hiểu lòng nàng thay đổi như thế nào, nhưng ít ra có thể nghe hiểu ngụ ý nàng.

Bãi nhốt dê bị phá mới nhớ tới muốn tu bổ, thì quá chậm; giống giữa bọn họ vậy, cái khe sinh ra, tàn phá không chịu nổi, lại thử muốn tu sửa thành kết cục gương vỡ lại lành, khác nào xông vào đầm rồng hang hổ.

Vậy mà, Triệu Vĩnh Yên vẫn không muốn tiếp nhận, "Dê nhĩ" hắn vẫn còn ở, hiện tại ý thức được "Bãi nhốt dê" cần tu bổ, không tính là thì đã trễ, không cưỡng được nàng, hẳn có thể đi cầu xin Hình phu nhân. Xệ mặt xuống, vứt bỏ tư thái, cũng có thể. Chỉ cần nàng tại bên cạnh như ngày trước, lần này, hẳn sẽ thử vứt bỏ thành kiến, suy bụng ta ra bụng người.

"Trước không nói những thứ này, người sẽ không thể cả đời chán chê, đi dùng bữa tối đi." Sau khi có quyết định, hẳn tạm thời tránh né đề tài.

Hình Hoan cũng không còn muốn nói những gì nữa, trên thực tế, nàng cũng cảm thấy đề tài này quá thô lương, hơn nữa phối hợp với khí này hậu chuyển lạnh khi hoàng hôn, ngay cả gió thổi chạm mặt, mang một mùi chua chua nồng đậm sống mũi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Hai ba chuỗi đèn lồng màu đỏ tạo hình đơn sơ lại quý quý, hợp với ba lò lửa hồng cháy sạch cộng thêm ba ngọn nôi lớn, tạo thành nơi ăn cơm giang hồ nhân sĩ thích tán gẫu nhất —— thôn phu cá nường.

Nghe nói ít ngày trước giang hồ nhân sĩ còn làm điều tra ý dân, tiệm này được đại chúng chấm đứng đầu bảng, danh tiếng rất tốt, từ đó trở thành Nhất Đại Truyền Kỳ đất trên giang hồ.

Cái gọi là Truyền Kỳ đất, tự nhiên mỗi ngày đều phải có chút Truyền Kỳ nhân sĩ trình diễn câu chuyện truyền kỳ.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, màn đêm mới vừa sụp xuống, nguyệt cung (mặt trăng) còn chưa kịp lên cao, nơi này khách khứa chật ních rồi.

So với vài ngày trước, tối nay nhiều khí tức giang hồ hơn, cũng không biết là vị đại hiệp kia mang đến bao nhiêu hảo rượu ngon, mùi rượu nồng đậm hun đến cả ngõ hẻm, men say dồi dào. Nghe nói, là trong hai người đó có người đang thất tình, cho nên làm huynh đệ phải bồi không say không nghỉ.

Vị thất tình công tử kia dáng dấp rất là tuấn tú, một bộ hồ áo khoác màu lam, tinh thần nhàn nhạt khí chất suy sụp tràn ngập khoe mắt đuôi mày hấn, nhưng khoe miệng mơ hồ trời lên vết tím bầm ứ đọng, thật có chút phá hư mỹ cảm.

Hắn đang ôm cái bình rượu, gác chân ở trên ghế dài, tư thái liêu nhân tự thuật lai lịch vết thương này, ". . . . . Cho nên nói, thân là Triệu gia trang đại thiếu gia ta áp lực thật rất lớn, cuộc sống không hề cảm giác an toàn. Ngay cả đi dạo cái chợ cũng có thể gặp gỡ thích khách, a, các người nói, ngay cả là người có lòng cảnh giác cao giống ta như vậy, cũng sẽ không ngờ tới thích khách biết trang điểm thành người bán chuối tiêu bên đường. Nếu không phải là thân thể của ta nhanh nhẹn, đầu chỉ bị thương nhẹ như thế thôi."

Ngồi vây quanh khi mọi người chung quanh hắn liên tiếp gạt đầu phụ họa, thích khách bây giờ thật là quá hèn hạ rồi, cũng không tham gia cuộc thi tư cách thích khách hàng năm cử hành, lại có chỗ không ở đùa bốn ám chiêu. Giang hồ, quả nhiên cần một người tài ba để chỉnh a.

"Ai, thật đúng là cây mọc trong rừng cần chi phải tôi, giống loại võ lâm thế gia Triệu gia trang chúng ta này, mà ta vừa là trường tử (con cả), tự nhiên phải cẩn thận, không thể không mai danh ẩn tích mà xuất gia a. Rất dễ dàng sao? Vạn Ngân huynh, người nói ta dễ dàng sao?" Nói xong, Triệu Tĩnh An đưa trong tay vỏ rượu không biết lúc nào thì cạn đáy uống một hơi, mơn kẻ động tác nói chuyện, thuận nước đẩy thuyền nhận lấy cái vỏ rượu mới vừa cạy ra kia của Nhâm Vạn Ngân.

"Ừ, đích xác rất không dễ dàng, áp lực của người ta hiểu." Đối với lần này, Nhâm Vạn Ngân bày tỏ thông cảm, nhưng vấn đề là nếu như nhớ không lầm, đại khái không bao lâu trước, hắn mới vừa phí sức cạy ra một vỏ rượu, còn chưa kịp uống một hớp, liền bị Triệu Tĩnh An lấy đi. Hiện tại, chuyện giống vậy lại một lần trình diễn, hẳn ghen không ra, "Nhưng là Tĩnh An huynh, người không phải là thất tình sao? Người không phải cảm thấy, so với người đánh ngã thích khách như thế nào chúng ta càng muốn nghe ngóng một chút tư vị thất tình mà người trải qua a?"

A a a! Đám giang hồ nhân sĩ mắt sáng lên rồi, sau khi Thần Y biến mất, lại thêm một vị Bát Quái nữa rồi, giang hồ chính là cần phải có loại người tài năng này lãnh đạo a.

"Vạn Ngân huynh, người là muốn chết đây? Không muốn sống rồi hả?" So sánh với việc mọi người đang hao hao mong đợi, Tĩnh An vẫn lâm nhâm chỉ âm thầm bay ra một câu đáp lại.

Cảm giác thất tình? Hẳn quả thật buồn cười trải qua yêu đương như thế nào cũng không có. Thất tình, vậy cũng chỉ là chuyện một mình hắn.

Một người đau, một người mơn rượu giải sầu, tìm thêm một đồng người cùng với mục đích vẫn là muốn che giấu một người cô đơn.

Nếu là ngay từ lúc hai năm trước, có người nói cho hắn biết đi một mình tâm sẽ rất tịch mịch, hẳn nhất định xi mũi coi thường. Cổ tình tạo hóa trên người để cho hắn dần dần chợt hiểu, thì ra là chỉ cần người kia hợp với khẩu vị, coi như bị liên lụy đến chết cũng là cam nguyện. Những lời này hắn còn không kịp nói, tất cả cơ hội cùng đường lui cũng bị ngăn cản. Muốn tái diễn cảnh không vướng không vướng rồi đi hai năm trước, cước bộ liên tiếp bị ngăn cản.

Hắn nghĩ lưu lại, cho nàng hạnh phúc, nhưng lại không quên được nàng đã từng thời thời khắc khắc giắt ngoài miệng khắc vào trong lòng chính là "Trương công", bọn họ nắm tay thì nụ cười của nàng rất thật rất đậm, hẳn hận mình ban đầu tại sao muốn đi hiểu rõ người mà nàng tha thiết ước mơ là ai. Hoặc là không bằng độ lượng một chút, lưu lại, cũng có thể là vì chứng kiến hạnh phúc của nàng?

Nghĩ tới, Tĩnh An liền cười khỏ, gơ tay lên nóc vò rượu, hung hăng rót xuống. Thật ra thì nếu so với buồng tay, càng cần phải dừng khi.

"Tĩnh An huynh." Nhâm Vạn Ngân cũng là nam nhân, mặc dù hấn thủy chung cảm thấy thất tình không có gì lớn, hấn ba ngày hai bữa sẽ phải mất lần nữa, nhưng hấn vẫn là hiểu phải cái gọi là gia môn đang lúc hữu tình, chính là bằng hữu tâm tình không tốt thì không quấy rầy, mặc cho hấn nổi điên, chờ điên khùng xong rồi đưa hấn trở về phủ là được. Vậy mà, khi hấn lơ đãng vừa ngẩng đầu, nhìn thấy cách đó không xa dừng lại trên xe ngựa đi xuống cái kia hai đạo bóng dáng, hấn lập tức nắm chặt Tĩnh An tay, tiến vào nói một tình trạng báo động, "Mau, đừng uống rồi, sửa sang lại nghi dung, từ thư công tử đang hướng chúng ta đi."

"Làm sao ngươi không dứt khoát để cho ta hướng trăng sáng chạy." Hấn cũng đã như vậy, thân là huynh đệ không cho an ủi còn chưa tính, nói lời nói còn như vậy tình thơ ý họa, làm cái gì? Muốn cho hấn liên tưởng đến hai người kia giờ phút này nói không chừng đang phong hoa tuyết nguyệt sao?

"Hình Hoan! Ngươi đừng nói cho ta biết, cảm thấy cá nướng bên này ăn ngon là bởi vì ngươi cùng đại ca ta trước kia thường tới ăn."

Chợt vang lên một tiếng hô, vang vọng ở trong ngõ hẻm, thật lâu không tiêu tan, cũng làm cho không khí náo nhiệt nơi đèn dầu sáng rõ ngưng lại.

Triệu Tĩnh An cũng coi là ý thức được, Nhâm Vạn Ngân không có nói quàng, nghiệt duyên chính là nghiệt, hấn cũng đã bị bức đến mua say, vẫn trốn không thoát hí kịch phu thê!

"Vậy cũng không có, chỉ là tại cái người bận rộn nào đấy ban đêm bồi Hiểu Nhân muối muối, ta ngẫu nhiên trong phòng gặp Hình Hoan, lại ngẫu nhiên tới chỗ này ăn rồi tiếp lần nữa. Có lẽ, nằng rất hoài niệm loại mùi vị này, nghĩ trở lại tìm kiếm cảm giác ban đầu đấy."

Tất cả mọi người cho là trận giằng co này xuất hiện rất không đúng lúc, làm hòa thượng hai năm không dính rượu thịt, đã rót xuống nhiều vò rượu như vậy Triệu Tĩnh An theo lý là mất đi lực chiến đấu rồi, bọn họ rất khó có thể thấy trường hợp tia lửa vậy ra. Không như dự đoán, vị hòa thượng mới vừa hoàn tục kia vô cùng thanh tỉnh như cũ, công lực buông lời cay nghiệt ở mọi lúc mọi nơi càng dữ hơn.

"Ách. . . . . Đi ngang qua đi ngang qua, chúng ta ngẫu nhiên đi ngang qua, đại thiếu gia từ từ ăn, chúng ta về phủ trước rồi." Hình Hoan cười khan giằng hòa, không có dừng cảm nghĩ muốn đào ly.

Không khí cổ quái này do gì mà sinh, nằng không thể hiểu, chỉ biết là có một vấn đề vẫn không muốn hiểu, đột nhiên bị Triệu Tĩnh An phá rồi. Rốt cuộc tại sao đột nhiên phát lên muốn đến thôn phủ cá nướng này, là thích mùi vị của nó sao? Tỉ mỉ nghĩ đến, thật sự nằng không phải thích mà là hoài niệm, nhớ đêm đó không có quan hệ hoài nghi, nhớ ban đầu hấn sẵn sóc an ủi, nhớ hấn lần đầu tiên gọi nằng "Hoan Hoan muối muối" lúc ấy tự nhiên quen thuộc giống như quen biết lâu đời.

"Ngồi xuống." Lòng của nằng giả tạo khiến Triệu Vĩnh Yên xem ra không thể nghi ngờ là chướng mắt, giống như không nguyện ngay trước Triệu Tĩnh An tiếp tục làm Nhị thiếu nữ này. Nhưng hấn không muốn cho nằng như nguyện, quan hệ quang minh chính đại tại sao muốn che đậy? Coi như là kiêng dè, thật là tránh người cũng là cái vị ca ca hoang đường chí cực kia!

"Ngươi đói bụng? Vậy ngươi ăn, ta biết đường về nhà, không có rảnh, đi trước." Ngồi xuống? Đừng làm rộn, trường hợp như vậy nằng chịu đựng không được.

". . . . . Ngươi dám không có rảnh, ta lập tức để cho ngươi chạy đi đầu thai."

"Vậy ta không vợ không vôi, ta từ từ trở về. . . . ."

"Hoan Hoan muối muối, ngươi sợ ta ăn ngươi sao? Yên tâm, cũng không phải là không có cùng giường chung gối qua, muốn ăn ta đã sớm ăn, làm sao sẽ đói đến hôm nay." Cũng không muốn làm cho nằng được như ý rồi đi, còn có Tĩnh An.

Ý nghĩ của hấn, hèn mọn đến ngay cả mình cũng không dám nhìn thẳng. Có nằng ở đây, hấn có lẽ có thể mượn đang say thuyết phục mình tạm quên mất những rối rắm buồn cười. Coi như là trở lại chốn cũ, cổ nhân gặp lại, kể lại chuyện xưa.

"Ha, ha ha ha ha, ta sẽ sợ ngươi sao? Ngồi thì ngồi, hừ." Hình Hoan về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, rung động mấy tiếng, nhập tọa, dùng hành động thực tế chứng minh, phép khích tướng đối với nằng mà nói rất có tác dụng.

Vậy mà, lời cũng giống vậy, ở trong tai Triệu Vĩnh Yên nghe tới, tiêu điểm chú ý là hoàn toàn bất đồng, "Hai người các ngươi cùng giường chung gối qua? Chuyện là khi nào?" Gặp quý, cái loại chuyện ngủ cùng gối đó, hấn cũng còn chưa kịp làm! Thế nhưng trong lúc vô tình bị người khác nhanh chân đến trước rồi hả? Còn đắc chí trước mặt mọi người lấy ra khoe khoang, muốn hấn làm sao mà chịu nổi!

"Hả? Hai năm rồi, ngươi còn không biết đệ muội có thói quen nửa đêm xông vào gian phòng người khác nghe lén nói mớ sao?"

". . . . ." Nhìn sắc mặt bắt đầu hiện thanh của Triệu Vĩnh Yên, Hình Hoan bất đắc dĩ vỗ trán, nằng dù là minh bạch, Triệu Tĩnh An chính là không thể muốn nằng tốt hơn, nhất định đem chuyện trước kia nhai đến tận xương mới vui về.

"Lắng nghe một hồi, nằng liền trực tiếp bò lên giường ngủ. Nói thế nào nằng cũng là đệ muội ta, ta cuối cùng không thể một cước đạp nằng xuống giường chứ?"

"Đủ rồi, đừng nói ahhh... Cho ta một vò rượu." Ai muốn nghe những thứ căn bản mình không có tham dự kí ức ngọt ngào này, nam nhân khác yêu người nào đều hiểu rõ thói quen nữ nhân mình, ai ngờ công khai diễn xuất kịch loạn luân khiến cho giang hồ nhân sĩ có chuyện nhìn! Hấn tình nguyện chính mình

uống say, cũng không muốn nghe.

"Các người cứ chuẩn bị rượu nha, uống không xong còn phải mang về, nhiều vò cũng được. Ủ, ta tới giúp các người uống chung cũng tốt." Rất rõ ràng, không phải chỉ có hai người bọn họ có oán không chỗ tiết. Hình Hoan cũng đang lúc lập lại hi vọng cùng thất vọng liên tục, số lần đau khổ cũng không ít hơn so với bọn họ, khó chịu giấu ở trong lòng không tìm được khiến người ta nói nhiều hơn, nàng không ngừng muốn say, còn hận không phải có thể vì vậy mà say chết.

Khán giả thức thời không làm quấy rầy, phối hợp cung cấp rượu coi như là phí xem hí kịch.

Nhưng mắt thấy được giang hồ nhân sĩ đang xưng kinh tế khó khăn, như thế phóng khoáng, một vò lại một vò toàn rượu thượng đẳng, thân là người giúp đỡ, Nhâm Vạn Ngân lòng đang trôi máu. Còn có thiên lý hay không a! Giang hồ như vậy làm sao có thể không gặp gỡ khủng hoảng tài chính!

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Hơn nhiều năm về sau, trên giang hồ lại lưu truyền rộng rãi một giai thoại, đại khái là như thế này. Chỉ cần có thể đem hai vị thiếu gia Triệu gia trang cùng Hình Hoan cô nương uống say, vậy thì có thể cầu xin nhân duyên tốt đẹp. . . . .

Nguyên nhân gây ra chuyện này là chiều nay, ba người này một vò tiếp một vò..., mùi thuốc súng càng ngày càng đậm.

Đêm khuya yên tĩnh, khán giả có phần mệt mỏi cũng không muốn nhìn, chủ quán thôn phu cá nướng mệt nhọc dù có bạc cũng không muốn kiếm, bọn họ như cũ không có say. Vô luận người khác khuyên như thế nào, ba người vẫn là không thêm đề ý tới, nhất định không say không về. Đang lúc đoàn người quyết định lật bàn trở mặt thì một chiếc xe ngựa phi nước đại đến.

Người đánh xe chính là một tiểu nha hoàn, sau khi dừng xe ngựa, nàng kính cẩn đi tới trước mặt Nhâm Vạn Ngân, cứng nhắc ném ra một câu: "Lão gia, ta tới đón ngài trở về phủ."

Lời này nghe rất chậm chạp, có lẽ lời từ trong miệng cô nương này bay ra giống như loại gió bắc lạnh lẽo, làm cho người ta không rét mà run.

Đang lúc Nhâm Vạn Ngân rơi vào tình thế khó xử khi kẹt giữa huynh đệ cùng nha hoàn mình thì Hình Hoan lạnh quá không nhịn nổi, "Ta say, trở về phủ, hai người các người từ từ uống."

"Thật là trùng hợp, ta cũng say vậy." Đầu một đêm, gần tới hồi kết, hai người kia rút cuộc cũng lấy ra điểm ăn ý của huynh đệ, trăm miệng một lời.

Không hẹn mà gặp hiểu ra tình hình, cứ như vậy giải tán.

Theo giang hồ quy củ người say rượu không được phép đánh xe, Triệu Vĩnh Yên đành từ bỏ chiếc xe ngựa mới mượn kia, ngược lại để Nhâm Vạn Ngân đưa Phật phái đưa đến Tây Thiên.

Mặc dù sợ lạnh, nhưng Hình Hoan uống vô số rượu đầu óc vẫn thanh tỉnh, kiên trì muốn cùng ngồi với vị tiểu nha hoàn kia ngồi ở vị trí đằng trước đánh xe. Nói cho ra oai là hóng gió một chút để tỉnh rượu, tránh cho sau khi trở về mẩu thân cùng chương mẩu lo lắng, trên thực tế, nàng chỉ là không muốn cùng hai huynh đệ này chen chúc buồn bực tại trong xe chật hẹp này.

Cứ như vậy, dọc theo đường đi, ai cũng không lên tiếng, tất cả mọi người cho là loại trầm mặc này sẽ cứ vậy tiếp tục lan tràn đến đại môn biệt viện.

Đột nhiên, trong xe truyền đến một giọng nói..., "Vạn Ngân huynh, dầu gì cùng là huynh đệ kết nghĩa, lần sau người còn dám đem rượu giả cống hiến ra ngoài, chúng ta liền cắt bỏ đoạn nghĩa."

"Già già già già. . . . . Rượu giả?" Nhâm Vạn Ngân mê mang, hần khó mà hào phóng như vậy thật lòng muốn bồi huynh đệ đang u sầu a.

"Khó trách, ta làm sao không hiểu người thế nào trong hai năm làm hòa thượng tóc dài không đụng rượu thịt, vậy mà tửu lượng lại tiến bộ như thế rồi." Vĩnh Yên không nhịn được bay ra một tia châm biếm.

"Lão gia, bồi loại rượu này để ứng phó với bằng hữu là tốt rồi, không cần dùng rượu thật. Những thứ rượu giả kia làm ta lãng phí không ít nước, đã rất đầy nghĩa khí rồi." Vị nha hoàn đằng trước kia cứng rắn giải thích.

"Cô nương, uống rượu giả là muốn chết người a." Hình Hoan không thể tưởng tượng nổi liếc mắt nhìn vị cô nương khối băng kia.

"Chớ cùng ta nói chuyện, ta chán ghét người."

" . . . . ." Cô nương, ngươi cũng quá thẳng thắn đi! Ta hiểu biết rõ mình không được ưa thích, nhưng ngươi cũng có thể thử nói giảm nói tránh một chút a!

Hình Hoan bị chặn miệng, á khẩu không trả lời được, một cái áo khoác hồ màu lam liền từ trong xe bay ra, khoác trên người nàng. Mùi đàn hương thanh nhã đến cơ hồ khiến người ngửi không rõ, ngay sau đó xâm nhập vào hơi thở của nàng.

"Vết thương chưa bình phục, chớ để cảm lạnh."

"Nha." Hình Hoan nghe lời mà đem áo khoác trùm lên, không có đi tìm tể nghiên cứu chủ nhân của thanh âm này là ai, mùi thơm của áo khoác này đủ để cho nàng ngẫm hiểu.

"Khi nào thì đi?" Không bao lâu, Triệu Tĩnh An một lần nói tiếp, giọng rất trầm, không nghe được bao nhiêu cảm xúc.

Lời này, khiến không khí trong xe ngựa lần nữa rơi vào trầm mặc.

Vĩnh Yên ngồi tê đít bên cạnh hần kinh ngạc đảo con mắt, hần cẩn thận hồi tưởng tất cả sự việc xảy ra tối nay, mặc dù miệng nói rất nhiều, nhưng hần xác định đều là chút lời nói vụn vặt, toàn bao trùm những món nợ cũ hồi nhỏ, tranh luận tới cùng người nào chăm sóc người nào. Thù chung, hần cũng không có nói tới qua chuyện Hình Hoan sẽ đi.

Tự nhiên, Hình Hoan cũng không nhớ mình có nói qua, nàng không thích cảnh ly biệt, còn kế hoạch đến lúc đó tốt nhất là có thể đi im hơi lặng tiếng.

Chỉ có như vậy, Triệu Tĩnh An còn đoán được. Nàng không biết hần là thế nào cho ra kết luận, nếu đã biết, vậy cũng không cần che giấu, "Qua vài ngày, theo như ý tứ mẫu thân."

"Ừ." Nàng thành thật trả lời, chỉ đổi lại một tiếng đáp nhẹ từ hần.

Trong xe ngựa, Tĩnh An không nói nhiều nữa, trầm tĩnh nhắm mắt lại, nghỉ ngơi.

Sáng hôm nay, nàng thật sự rất muốn chạy trốn đi, nếu không phải hần ngăn lại, nếu không do mẫu thân cùng Hình phu nhân đột nhiên đến đây, có lẽ nàng đã cao chạy xa bay rồi. Khi ở trong quán trà nhìn thấy nàng ở xa xa, cả khuôn mặt cũng không thể che giấu được thần sắc đau buồn rất ít xuất hiện trên mặt hần. Hần không thể để cho mình say đi, để không phải đối mặt với dáng vẻ đau buồn kia.

Tĩnh An nghĩ, nàng cùng Hình phu nhân ở trong phòng tán gẫu thì nhất định là có quyết định gì nghiêm trọng mới có thể như vậy.

Hần chỉ có thể liên tưởng đến khả năng duy nhất này, nàng thuyết phục Hình phu nhân mang nàng đi, đi được xa xa, vứt bỏ tất cả kị ức.

Nếu như hần chợt trở về, đem nàng bức vào đường cùng không thể không đi, điều này hiển nhiên không phải ý muốn của Tĩnh An. Nếu như nàng quả thật đi, có thể giải côi, tìm được nhiều màu sắc khác trong bầu trời bao la, hần không có ý kiến. Nhưng về mặt nàng rõ ràng tràn đầy bất đắc dĩ, hần muốn nàng vui vẻ, muốn nhìn nàng cười, nhưng nếu trận này nhất định phải có người đi, vậy cũng không nên là nàng.

"Vĩnh Yên." Sau một hồi, hần mở miệng, đề thấp giọng nói tràn ra một tiếng kêu, bảo đảm nàng ở ngoài xe ngựa không nghe được.

"Hả?" Nghe tiếng, Triệu Vĩnh Yên cau mày, nheo một con mắt.

Quét mắt qua Nhâm Vạn Ngân đối diện đang một mối, Tĩnh An mới mở miệng lần nữa, "Ngươi giữ được nàng không?"

"Không giữ được. Tính toán sáng mai, tìm Hình phu nhân hần huyện một chút. . . . ."

"Vô dụng thôi" hần không hiểu ngọn nguồn năm đó, chẳng qua là cảm thấy bù đắp uất ức nàng trong hai năm, Hình phu nhân cũng không có lắm mồm nói qua một câu. Hôm nay, đáp ứng để cho nàng đi, chắc là hạ quyết tâm, người nào khuyên đều vô dụng, "Nếu như mà ta nói, người có thể lưu lại nàng chỉ có ta, ngươi sẽ muốn đánh ta sao?"

" . . . . ." Nói nhảm! Lời nói muốn bị đánh như vậy, muốn hần thế nào kiềm lại!

"Chớ trẻ con, ta nói rồi, Hình Hoan không phải đồ chơi giành dứt để có thể gia tăng cảm giác thành tựu. Hoặc là ngươi muốn cho nàng cứ như vậy mang theo oán khí trong hai năm mà rời đi? Vậy ta cũng không có ý kiến gì."

"Ngươi muốn như thế nào?" Nếu là mấy ngày trước, hần nghe đến câu này đều sẽ cảm thấy tức cười, nhưng giờ phút này, hần lại có loại cảm giác không nói được, thật sự nàng không phải là món đồ chơi, chỉ có thể dựa vào mạnh mẽ cướp đoạt để giấu kỹ được. Giống vậy, nếu nàng hạ quyết tâm, ôn tình thường ngày hoàn toàn không xuất hiện, nàng thật ra cũng quyết tuyệt hơn bất luận kẻ nào.

"Nếu như mà ta làm được, hảo hảo đợi nàng." Thì ra chỉ nói là một câu, cũng có thể làm một người hao hết toàn tâm lực. Loại lời làm bầm từ môi miệng hần đang lúc chui ra, từ cuối cùng, hần cơ hồ không có hơi sức mà mở mắt, ngay cả hô hấp cũng khó chịu.

"Không cần ngươi nói ta cũng sẽ vậy. . . . ."

"Ngươi đắc ý cái gì? Ta không có nói muốn thành toàn cho ngươi." Quân tử có vẻ đẹp thánh nhân, nhưng hần không phải quân tử, cũng không muốn làm

quân tử.

"Triệu Tĩnh An, ta là đệ đệ ngươi." Hấn không có thể nhường nhìn một chút sao?

"Kêu lớn tiếng như vậy làm cái gì? Là đệ đệ ta thì được đặc xá sao? Ngươi nếu không cho nàng vui vẻ, hoặc là ngày nào đó nàng đột nhiên tới nói yêu ta, ta có thể hoang đường đến mất hết nhân tính hay sao."

"Tuyệt đối sẽ không có ngày kia."

"Có câu ta thật sự nhìn không được muốn nói. Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy, một nữ nhân chịu vì một người đàn ông lưu lại, đã nói rõ tất cả sao?"

"....." Cần phải dựa vào hấn! Cần bản chỉ cần đẩy cục diện này cho hấn, thì coi như không cần làm cũng được lợi quá rồi

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Tĩnh địch chính là ca ca mình thân nhất, còn phải trở mặt nhìn hấn đường hoàng đưa nương tử mình trở về phòng, mà hấn không thể không nuốt tất cả khó chịu chỉ vì cầu toàn, loại tư vị này giống như vạn kiến đốt thân, Triệu Vĩnh Yên thế đời này cũng không muốn ném lần sau.

Nhưng trên thực tế, hấn đối với Hình Hoan hiển nhiên còn chưa đủ hiểu rõ.

Đối với Hình Hoan mà nói, những ân cần dạy bảo của mẫu thân mới là quan trọng nhất, tỷ như làm người phải không thẹn với lương tâm. Bất kể người ta đối xử cha nàng như thế nào, cũng không thể trở thành nàng đánh vỡ mặt ngoài an hòa lấy có. Mặc dù Triệu Vĩnh Yên trước hôm nay mới cho nàng ít ỏi sắc mặt tốt, mặc dù quan hệ phu thê bọn họ từ trước đến giờ chỉ là hư danh, nhưng hấn ít nhất không có đem nàng đuổi ra khỏi cửa, lại để cho nàng một chỗ an thân.

Nàng có thể nản lòng thoái chí lựa chọn tái giá, cho là sẽ hấn hỏi báo lão phu nhân chấp nhận, nhưng nàng tuyệt không thể lựa chọn huynh trưởng của hấn. Nếu không, tránh không khỏi lúng túng khi sống cùng nhà, còn có thể cho những người trong Triệu gia trang chỉ trích, làm như vậy, chính là lấy oán báo ân.

Hướng chi. . . . . Nàng cùng Triệu Tĩnh An có thể có khả năng này hay không, ngay từ lúc hai năm trước cũng đã có đáp án.

Nghĩ tới, nàng thành thạo mà pha trà ngon trong ấm rồi đổ vào chén, cẩn thận từng li từng tí đưa đến trước mặt Tĩnh An, chọn chỗ ngồi cách hấn khá xa, giọng điệu châm chọc hỏi: "Ngươi có phải cũng không muốn để cho ta đi, tiếp tục duy trì đoạn hôn nhân này hay không?"

Chạy cả ngày, Hình Hoan đã mệt chết đi, còn tưởng rằng cuối cùng có thể trở về phòng ngủ, không như ý muốn, đột nhiên bị hấn gọi, nói là có chuyện cần. Triệu Vĩnh Yên lại ngầm cho phép, nàng cũng không tìm được lý do khước từ, chuyện hấn muốn nói nàng cũng đoán được một chút.

Sự thật cũng cùng Hình Hoan dự đoán không khác nhau mấy, chỉ là, nàng hiển nhiên hiểu lầm ước nguyện ban đầu của hấn, cũng không ngờ tới lời đầu tiên hấn nói lại là, "Còn nhớ rõ lúc ta rời khỏi Nhâm phủ lúc không?"

"Ừ." Làm sao có thể quên được? Đó là nàng lần đầu tiên cảm thấy Ngô Sắc đại sư thật ra thì cách nàng rất xa xôi, rất xa lạ.

Cũng là lần đầu tiên ý thức được, giữa bọn họ chỉ có thể hữu tình, không thể có bất kỳ ý muốn không an phận nào. Khi đó, nàng cảm thấy hấn là cái người phiêu bạc, đi qua rất nhiều nơi, biết rất nhiều bằng hữu, trải qua rất nhiều chuyện, nhưng hấn sẽ không vì bất cứ người nào lưu lại, những thứ kia toàn bộ đều là khách qua đường, bao gồm cả nàng.

"Có mấy lời vẫn không có cơ hội nói cho ngươi. Khi đó, ta không biết khoảng khắc ngắn ngủi đó có thể quay trở lại, cũng không xác định lưu lại ngươi có phải là một chuyện mạo hiểm hay không. Bây giờ nhìn lại quả thật là chuyện mạo hiểm, cũng chỉ là chuyện này sớm hay muộn cũng đều mạo hiểm quá rồi."

". . . . ." Nàng không hiểu lúc này hấn đột nhiên nói những thứ ngụ ý này ở chỗ nào.

"Ta không thích ly biệt, vốn định im hơi lặng tiếng rồi đi, kết quả vẫn bị ngươi phát hiện. Ta tự nói với mình, chỉ cần ngươi mở miệng giữ lại, ta sẽ không chút do dự mang theo ngươi đi, đáng tiếc, ngươi không có, ngươi để cho ta thấy được ngươi đối với tướng công của ngươi trung trinh như thế nào, cho dù là vì ta đưa tiền, người nhớ mãi không quên vẫn là hấn." Nói xong, hấn khom môi cười khổ.

Cũng là vào lúc đó, nàng nói không có người nguyện ý không cần chính phẩm mà thỏa mãn ôm đồ dỏm

Tĩnh An biết, với cá tính nàng câu kia chỉ là lời nói vô tâm, cũng chính là bởi vì vô tâm, tổn thương hẳn sâu hơn. Cho hẳn biết mình chỉ là một đồ dỏm, lúc chính phẩm biến mất trong mấy ngày kia, có thể dễ tìm kiếm chút an ủi trong lòng. Sau khi chính phẩm quay lại, hẳn liền không có giá trị tồn tại.

Lúc xoay người, hẳn nghĩ qua không cần thiết đi cưỡng cầu cái gì, nghĩ buông tay thừa dịp chào buổi sáng.

Kết quả, hẳn còn là ức chế không được trở lại tìm nàng rồi, rất khó hình dung đó là loại cảm giác gì. Giống như hẳn là con diều, đầu dây bị nàng nắm trong lòng bàn tay cực kì chắc chắn.

"Hắn là tướng công ta. . . . ." Hình Hoan mím môi, nhưng nếu thân phận của hẳn sau khi quay trở lại không phải như vậy, nàng sẽ dùng hết dũng khí nói cho hẳn biết ngay lúc đó mình chẳng qua là khó chịu nên khoe khoang.

Nàng cảm thấy có thể có một bằng hữu như vậy thật là tam sinh hữu hạnh, nhưng từ đêm tân hôn đó lên, Hình Hoan cũng biết gả cho một tướng công mất lạnh như vậy, là nàng tạo nghiệp trong quá khứ nên mới gặp kết cục đó.

"Vậy người yêu đến tốt cùng là ai, tướng công của người hay là Triệu Vĩnh Yên."

". . . . . Cái này thì có cái gì bất đồng sao?" Tướng công nàng không phải là Triệu Vĩnh Yên sao? Muốn tách rời như thế nào đi.

Hắn ngưng mắt nhìn mắt của nàng, trong mắt mờ mịt là chân thật, nàng không có giả bộ ngu, nữ nhân này là thật còn chưa biết cái gì là yêu. Cái loại tình cảm trong truyền thuyết đó có thể dễ cho người chết đi sống tới lại hư vô mờ mịt, trước khi hẳn cố ý vì nàng hoàn tục, cũng không hiểu. Cho dù là hiện tại, vẫn chỉ là u mê.

Nó nói không rõ, cũng không phải là một câu đơn giản có thể trình bày bao quát. Cho nên, Tĩnh An biết, ép nàng cũng vô ích. Hẳn hờ hững cúi đầu, hợp miệng ly trà nàng tự tay làm, đi thẳng vào chủ đề: "Vậy nếu như hôm nay ta muốn người lưu lại, người sẽ không chút do dự sao?"

"Ta. . . . ." Nàng biết, nhưng là nàng không thể, nàng không muốn để cho loại lúng túng vô tận này lan tràn nữa.

"Tốt lắm, không cần trả lời." Hẳn chỉ là muốn biết nàng có thể do dự hay không, về phần đáp án đến tốt cùng là cái gì cũng không quan trọng. Căn bản chính là kích động trong một nháy mắt, nàng muốn nói lại nghẹn vào đủ để chứng minh nàng đối với hẳn cũng có cảm giác. Hẳn chấp nhận, sẽ đợi, nhưng cũng không vì vậy mà dừng lại, "Chẳng qua ta đoán người chính là sẽ lưu lại."

"Tại sao?"

"Bởi vì ta nhớ có người nói qua muốn màu tím khôi kia, rất tỏa sáng, một tảng đá rất đáng tiền."

Con người Hình Hoan bỗng chốc hé, hít hơi thật sâu, "Người tìm được? ! Thật bị người cảm đi? Ta biết ngay! Rõ ràng nghe nói ở chỗ Nhâm Vạn Ngân, làm sao không tìm được. . . . . Đó là cái gì?"

Sự hưng phấn của tâm tình nàng cũng không kéo dài quá lâu, khi nhìn thấy Tĩnh An đang tiện tay rút ra cái gì đó ở trên búi tóc vút xuống trước mặt nàng, Hình Hoan lại vô cùng ngạc nhiên. Nàng không phải lần đầu tiên nhìn thấy vật này, là cái cây ngân dưa mà hẳn dùng để thay thế mỡ chày.

Hình Hoan có nhớ đã từng cẩn thận chu đáo nhìn qua nó hồi lâu, nó còn thô so với chiếc dưa bình thường, đỉnh cần hạt châu màu lam, đến buổi tối sẽ tỏa sáng lấp lánh. . . . . Tỏa sáng. . . . . Đôi mắt nàng cũng sáng, "Chẳng lẽ hạt châu này chính là từ tinh thạch chứ?"

Thấy hẳn cười khề gật đầu, nàng nổi giận, "Đừng làm rộn! Ta không có bị mù màu, đây là màu lam."

"Đúng vậy a, ta cũng vậy không có mù màu, cho nên ngày ngày hướng về phía nó cũng còn không nhận ra." Mặc dù có thể hậu tri hậu giác* nhận ra, cần cảm tạ cái vị sư huynh luôn có mặt khắp nơi kia.

* Hậu tri hậu giác : Nghĩa là nói / thấy rồi mới hiểu. Ngược lại tiên tri tiên giác là không cần nói cũng có thể hiểu.

"Thật sự là nó?" Hình Hoan nửa tin nửa ngờ cảm nó lên lật lên lật xuống xem, ngón tay sờ qua đỉnh dưa, đụng lên viên đá, không sai đích xác là có tỏa sáng. Nghĩ ngợi một lát trừ màu sắc, còn mọi thứ cũng đều phù hợp viên đá trong truyền thuyết.

"Thật sự. Thật bất hạnh, người ban đầu vì đặt tên của nó, thật đúng là cái tên mù màu."

". . . . ." Chà mẹ nó! Đây cũng quá kỳ cục rồi ! Dầu gì là muốn lưu truyền ở đời, viên đá trong truyền thuyết giá trị liền thành gì đó a, thì không thể phụ trách nhiệm hướng dẫn chút sao?

"Đưa cho người rồi."

"Thật?" Đại thiếu gia chính là đại thiếu gia, hai năm lâu lỏng vẫn tẩy đi không ít khí chất không ăn khói lửa nhân gian, thứ đáng giá như thế mà không chớp mắt liền đem tặng.

Vì phòng ngừa hẳn lật lọng, Hình Hoan không ngừng mà đem bảo bối giấu vào trong áo.

"Hoan Hoan muội muội, người rất muốn nó, nên rất hiểu rõ nó chứ?"

"Ách. . . . . Hoàn hảo á..., hiểu sơ sơ." Nàng còn đắm chìm ở trong hưng phấn đột nhiên xuất hiện giọng nói cắt ngang, đành cười khúc khích liên tiếp gật đầu.

"Vậy người nên biết, tảng đá kia tổng cộng có ba khối."

"Biết a, còn có một khối là truyền gia chi bảo của các người nha, một khối nữa kia. . . . . Ngô, ta không biết nó ở đâu. Nghe nói hai khối khác là màu vàng và màu đỏ, lần này người gọi tên khối đá không lẽ cũng bị mù màu sao?"

Hắn nhéo lông mày dò xét tâm nàng, không có hồi nhiều, chỉ là duy trì nụ cười không đổi, "Ồ chỗ đại tỷ."

"Quần Hiền Nhân ?" Có thể vui vẻ một chút hay không ? Một luồng chấn động từng đợt từng đợt tới khiến cho nàng không thể chuẩn bị.

"Ta nửa đêm canh ba đi qua nhà nàng rất nhiều lần, dường như bất hạnh chính là, bất gặp qua nàng đang đi nhà xí, cũng gặp qua nàng đang tắm, còn nhìn thấy qua nàng soi gương luyện tập thổ lộ như thế nào đối với Vĩnh Yên. . . . . Tóm lại, hoạt động giải trí buổi tối của Đại tỷ rất phong phú. Cho nên, tâm nguyện lớn nhất cuộc đời này của nàng, phải là bắt ta đi gặp quan, tốt nhất là có thể để cho ta đây cả đời cũng không biện pháp mở miệng nói chuyện, vì thế không tiếc đuổi theo ta tới Kinh Thành."

"Khó trách lần đó ở trong Quần Anh lâu nhìn thấy người thì nàng liền đuổi theo truy sát." Trên thực tế, mỗi lần Quần Hiền Nhân nhìn thấy hắn, đều là đuổi theo không thả. Hình Hoan vẫn cho là, chỉ là ngộ nhận hắn là hòa thượng giả mạo mà thôi, không ngờ sự việc rồi rắm sâu lường như vậy, "Vậy người đi nhiều như vậy, đã tìm được chưa?"

"Không có. Ta cảm thấy được người tương đối có số vượng phu, có người ở đây, ta tìm rất trôi chảy. Ta cũng vậy tương đối có số vượng thê, có ta ở đây, người cũng rất trôi chảy thuận lợi. Có muốn suy tính nữa hợp tác lần nữa hay không?"

"Vượng cái đầu người! Vượng cái chân người! Vượng con mẹ cái miệng của người."

"Đêm đã khuya, Hoan Hoan mệt mỏi, người bình tĩnh một chút, gọi lớn tiếng như vậy rất dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm. Không nói nữa, ta mệt nhọc, đi ngủ. Người cũng ngủ sớm một chút, ngàn vạn đừng học Đại tỷ soi gương luyện tập thổ lộ thế nào đối với ta."

". . . . ." Hắn còn dám thật sự bỏ đi? Hơn nửa đêm, cùng nàng uống nhiều vò rượu giả như vậy, lại chạy tới nói cho nàng biết một đồng tin tức phản chấn, rồi sau đó vung ống tay áo lên lạnh nhạt rời đi, thế là sao?

Hình Hoan tức giận cắn môi, hắn cắn bản là đoán chừng nàng, biết liều thuốc hấp dẫn này, nàng không có năng lực chống cự. Nhưng vấn đề là. . . . . Hắn tại sao lại biết? Lại biết nhiều như thế? Là lão phu nhân nói? Hay là từ đầu đến cuối hắn thật ra chỉ cho là nàng tham tiền coi trọng tảng đá giá trị liên thành kia ?

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Nếu như cá tính của Hình Hoan thuộc loại nói gió thì có mưa, thì cá tính thực chất của Hình phu nhân là không nói trực tiếp trời liền mưa.

Hôm sau, khi dùng đồ ăn sáng thì liền bất thành linh toát ra một câu: "Hình Hoan, sửa sang hành lý xong chưa? Ăn xong lên đường."

". . . . ." Mẫu thân, "Qua vài ngày" không phải cái khái niệm này ?

"Bà thông gia, lưu lại mấy ngày nữa đi, nói không chừng nha đầu Hoan Hoan này qua vài ngày nữa sẽ nghĩ thông suốt, lại không muốn đi rồi sao." Vốn là ăn sáng vui vẻ, bởi vì một câu của Hình phu nhân, nhất thời tê nhạt. Thân là Đại Gia Trưởng của Triệu gia trang, lão phu nhân cảm giác nên nói vài lời ngăn cản.

"Không cần, quá làm phiền." Hình phu nhân dứt khoát quyết liệt, ngay cả mắt cũng không chịu ngẩng lên, giống như hứng thú duy nhất còn có thể thu hút nàng chỉ có chén cháo gà xé sợi trước mặt.

Cái bà thông gia này quá cao sâu khó lường, rất khó giải quyết, lão phu nhân ngược lại đem ánh mắt nhắm ngay thê nhi tính tình ôn hòa lại thích nói chuyện của mình, "Ai nha, Hoan Hoan, người thích ăn cháo gà xé sợi a, này ăn nhiều một chút, nơi này còn có một hồ lớn đầu rồi, là Tĩnh An của chúng ta sáng sớm đứng lên nấu. Người nếu thích ăn..., ta sẽ để cho hắn ngày ngày nấu cho người ăn."

"Ta. . . . ." Hình Hoan lưu luyến không rời chén cháo trong tay, ánh mắt không tự chủ phiêu hướng Triệu Tĩnh An đang không có bộc lộ cảm xúc gì.

Vừa định nói những thứ gì, đã bị lão phu nhân không kịp chờ đợi cắt đứt, "Hay là người thích Vĩnh Yên nấu hơn? Không sao không sao, người lưu lại, lần sau một ngày ba bữa đều cho hắn làm, người phụ trách ăn là tốt rồi. A, đúng rồi, cái tên nữ bộ khoái lần trước, ta đã lệnh cường chế nàng về sau không bao giờ bước vào Triệu gia trang chúng ta, nếu là về sau nàng còn dám khi dễ người nhớ nói cho ta, ta sẽ kêu đồng nhân tiếp tục dùng mỡ chặn

miệng của nàng, đồng nhân rất nghe lời. . . . . A! Nếu không ta sẽ kêu đại sư đem đồng nhân cho ngươi mượn làm hộ vệ. Về sau những tên tạp nham rảnh rỗi cũng không đến gần được ngươi."

Trên mặt bàn, tất cả mọi người rất trầm tĩnh, chỉ có lão phu nhân vẫn thao thao bất tuyệt cố gắng giữ lại.

Dưới mặt bàn. . . . . Một mảnh hỗn chiến. Lão phu nhân vừa nói vừa dùng chân đạp Vĩnh Yên bên cạnh, ý bảo hắn ở trước mặt bà thông gia nói vài lời dễ nghe; bên kia ngại vì mẫu thân uy vũ, Hình Hoan không biết nên làm sao mở miệng, vì vậy, gầy thều nhon không an phận đánh úp về phía Tĩnh An.

"Lấy ở đâu nhiều chân như vậy? !" Cảm nhận rõ ràng lực độ giẫm đạp không đồng nhất, Vĩnh Yên không nhịn được ngã ngửa người về phía sau, khom người nhìn dưới mặt bàn. Giọng vào trong tâm mắt hắn chính là một mảnh yên tĩnh, chỉ có chân mẫu thân mình chưa kịp nữa trở về vị trí cũ, hắn cau mày ngẩng đầu, "Đá nhè tức làm gì?"

"Nuơng tử ngươi muốn đi! Sao ngươi không nói lời nào?" Thôi, nếu mờ ám bị vạch trần, lão phu nhân quyết định nói thẳng ra.

"Có cái gì hay để nói? Chính là quyết định của nàng." Vĩnh Yên hơi có vẻ không kiên nhẫn. Nhưng trên thực tế, hắn đang mong đợi câu trả lời của nàng.

Hắn mong đợi rất mâu thuẫn, muốn nàng lưu lại, nhưng nếu là nàng làm thật lựa chọn lưu lại, vậy có phải chứng minh người trong lòng của nàng đã sớm không phải là hắn hay không?

"Hình phu nhân, bởi vì có một số nguyên nhân không thể cho ai biết nhưng đệ muội quyết định sẽ không đi." Tĩnh An nói ra làm toàn bộ kinh ngạc. Tiếng nói vừa ngừng đồng thời, hắn nở nụ cười nhẹ tròng mắt phía Hình Hoan.

Ánh mắt kia nói nàng ngu xuẩn, giống như là đang nói "Vị trí của ta khó xác định hay sao? Đá chân lại đá sai, sao có thể trông cậy vào ta có thể nhận được ám hiệu của ngươi". Mặc dù như thế, hắn vẫn hiểu e ngại cùng chán chừ của nàng, kịp thời ra tiếng, thay nàng quyết định. Nàng cảm kích mỉm cười, kết quả khiến Hình phu nhân hoang mang suy nghĩ.

"Hà?" So sánh với những người khác đang kinh ngạc trong phòng ăn, Hình phu nhân vẫn lạnh nhạt như cũ, chỉ liếc mắt nhìn Hình Hoan, tràn ra một tiếng hừ nhẹ.

"Mẫu thân. . . . . Ta thay đổi chủ ý rồi. . . . ." Nàng chu môi, ngáp ngừng, lắc đầu trộm dò xét vẻ mặt mẫu thân.

Thật bình tĩnh, mặt mày tinh xảo mà xinh đẹp sau khi nghe thấy nàng giải thích, chỉ khẽ gật gù, ngay sau đó không có bất kỳ động tĩnh. Hình Hoan cũng không hiểu rõ ý định mẫu thân, nàng lẳng lặng chờ đợi lời đáp.

Nói đúng ra, cả phòng ăn đều tĩnh lặng lại, ngay cả lão phu nhân từ trước đến giờ hấp tấp cũng im lặng. Cho đến, Hình phu nhân không chút để ý nặn ra một tiếng, "Được."

"Cái này đúng rồi nha, phu thê nào có oán thù, đầu giường đánh nhau còn có thể cuối giường vui vẻ. Kinh Thành lớn như vậy, một ngày cũng đi dạo không đủ đâu, lát nữa cùng Vĩnh Yên ra ngoài đi dạo một chút, đi ngang qua chợ bán thức ăn thích ăn cái gì liền mua, khiến Vĩnh Yên khi về nấu cho ngươi, đồ ăn của hắn làm mặc dù không giống như ca ca hắn, nhưng không đến nỗi chết người. . . . . Ai nha, nhưng quan trọng là tấm lòng nha. Bà thông gia, chúng ta cùng húp cháo, nhi tôn tự có phúc của nhi tôn (con cháu), không cần quan tâm đến bọn nó." Lão phu nhân vui mừng, có chút đắc ý quên hình, bỏ quên mọi người quanh mình là không thích hợp, chỉ cho là Hình Hoan đột nhiên thay đổi chủ ý, là bởi vì hôm qua cùng Vĩnh Yên đi dạo nên khôi phục lại tình cũ.

Đã có tình cũ, nếu còn có thể hồi phục, điều này chứng minh trong đầu hai người này cũng còn có đối phương.

Nhưng sự thật lại hoàn toàn không phải như vậy, Hình Hoan mỉm môi, đầu ngón tay vì chạm lên vết kiếm thương trên cổ. Trải qua hai năm chung sống với những lời cay nghiệt của Triệu Vĩnh Yên, ánh mắt ghét bỏ, không nề tình luôn đưa từ thư, cùng với Quân Hiếu Nhân cầm kiếm đâm ngày đó, ở trong lòng nàng kết tụ mạnh mẽ oán khí. Hắn không còn có thể thay nàng mua thuốc chữa trị, cứ để những vết thương kia thối rữa, cho đến khi không thuốc nào chữa được.

Như vậy mà bỏ qua quay lại cuộc sống trước kia, nàng thậm chí còn không dám đi hỏi tường, làm sao mà có dũng khí tiếp tục nhận giày xéo?

Nàng hít sâu lấy dũng khí, muốn nói cho bà, lựa chọn lưu lại không có nghĩa là là muốn đem hôn nhân hoang đường này tiếp tục.

Vậy mà, khi nhìn thấy khoe miệng nhuộm lên mẫu thân hàm chứa một tia cười nhàn nhạt phối hợp với nụ cười rực rỡ của chuông mẫu, Hình Hoan ngây ngốc rồi, môi hé miệng muốn nói nhưng bị nghẹn ứ lại. Nếu như lúc này bùng ra bồn nước lạnh tưới xuống, có thể giống như chịu chết hay không?

—— ừng ực.

Nàng không có dũng khí đành mãnh liệt nuốt nước miếng, lý trí quyết định nên im lặng, chuyện đó sau này hãy nói.

"Vĩnh Yên ! Lời nói của mẫu thân, ngươi có nghe chưa? Dùng xong đồ ăn sáng, lát nữa cùng Hoan Hoan đi dạo một chút."

". . . . . Tốt." Đột nhiên bị gọi tên, hắn chợt hồi hồn, nói được một chữ thật đơn giản lại tối nghĩa vô cùng.

Tốt, tốt cái gì. Nếu như nàng quả nhiên là bởi vì hắn mà chọn lưu lại, hắn có thể ngày ngày cùng với nàng đi dạo Kinh Thành, giảng thuật những thứ điển cổ buồn nôn nhảm chán kia; nếu như nàng là mong đợi đích thân hắn nấu thức ăn, hắn cũng nguyện ý chấp nhận làm cho nàng một ngày ba bữa, từ giờ

trở đi đem hết khả năng đi nhớ vị yêu thích của nàng.

Đáng tiếc không phải, hần cất giấu bộ dáng niu kéo người lại, nàng có từng nói cái này gọi là mất dê mới lo sửa chuồng.

Người lưu lại nàng không phải là hần, để cho nàng dứt khoát thay đổi quyết định không có phải là hần, người nàng lệ thuộc cũng không phải là hần. . . .

"Triệu Tĩnh An ! Ngươi muốn đi đâu?"

Không khí vừa mới ấm áp trở lại, bởi vì một câu gầm nhẹ của lão phu nhân, lần nữa lại lâm vào giằng co.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Triệu Tĩnh An chợt đứng dậy, vẫn duy trì vẻ mặt cả lo phát phờ, khéo miệng nói sâu xa mang theo một tia du côn, "Mẫu thân, chuyên gia nói dùng xong đồ ăn sáng nên đi ra ngoài tản bộ, hít thở không khí mát mẻ."

Không khí nơi này quá buồn bức, ép hần tới thở không nổi. Hần không có vĩ đại như vậy, không làm người được vui vẻ cho nên sẽ tự làm ta vui vẻ.

"A, tản bộ .... sao?" Lão phu nhân cố ý kéo dài vĩ âm, rõ ràng xem thấu vớ vẩn trộm chạy lấy người của hần, lại không muốn đi phơi bày, chẳng bằng theo lời của hần, "Vậy thì thật là tốt, ngươi thay mẫu thân đi gặp một người."

"Người nào?" Một cổ dự cảm xấu mờ mịt mở ở trái tim Tĩnh An.

"Tứ tiểu thư nhà Vương bá bá người, ta hẹn nàng ăn điểm tâm, giờ cũng không sai biệt lắm, ta không đi được."

Quả nhiên, lại là chuyện này, nói hàm súc như vậy làm cái gì? Tĩnh An tức giận xuy một tiếng, nói trúng tim đen, "Xem mắt?"

"Ha ha, ha ha ha a, làm sao có thể, chỉ là thay mẫu thân đi gặp nữ nhi có nhân chứ sao. Ngươi cũng biết mẫu thân rất nhiều năm chưa rời khỏi Kỳ Châu rồi, khó được có dịp tới Kinh Thành, thịnh tình của một đồng cố nhân rất khó chối a. Ta hiện tại lại muốn nhờ ngươi làm vinh dự cho Triệu gia trang, như thế nào? Ngươi bất hiếu như vậy, liền chút chuyện nhỏ này đều không nguyện chia sẻ với mẫu thân . . . ." Dụng ý là rất rõ ràng, nhưng lão phu nhân liệu chết cũng không muốn thừa nhận.

Nàng sợ, sợ chuyện cũ xảy ra, lại bức cái nhi tử này tiếp tục rời nhà trốn đi.

Nhưng tuổi hần cũng không nhỏ, cũng chỉ có tìm cô nương mới có thể tu dưỡng tính tình. Bằng không, nàng đều thời thời khắc khắc lo lắng đề phòng, không nói chính xác ngày nào đó vừa tỉnh lại, nhi tử lại không thấy.

"Mẫu thân ." Lời của nàng còn chưa nói hết, liền bị Tĩnh An cắt đứt, "Ta chỉ là muốn nói, nếu như là xem mắt dầu gì cũng nói cho ta biết một tiếng, ít nhất nên để cho ta chỉnh sửa ăn mặc, lưu ấn tượng tốt cho người ta, tránh cho mất mặt của người."

"Là xem mắt là xem mắt! Ngươi nhớ đem cái cặp giày kia đổi đi, mặc vớ lưới vào!" Lão phu nhân tựa như loại bị khích lệ, dùng sức gật đầu, thần nhiên thừa nhận.

Vậy mà, nàng hiển nhiên đoán sai đứa con trai này. So với phối hợp mới vừa rồi, sau khi chính thức khẳng định, hần ngược lại nhướng mày không có động tĩnh, chỉ trông mắt quét lên đôi guốc gỗ trên chân.

"Ca, ngươi cũng tới lúc thành thân rồi. Cũng không thể chờ chất nhi (cháu) của ngươi lớn lên, còn ngươi vẫn cô đơn, đệ đệ này làm sao có thể nhẫn tâm." Vinh Yên đột nhiên ra tiếng, nghĩa chánh ngôn từ, ý tưởng lại rất đơn thuần. Hần chỉ là cố chấp cho là Triệu Tĩnh An vốn bất cần đời, cho tới bây giờ chính là bộ dáng không đứng đắn, đối với bất cứ chuyện gì bất luận kẻ nào cũng không có nghiêm túc.

Hai năm không gặp, cá tính của hần không có chút nào thay đổi, đối với Hình Hoan cũng chỉ là nhất thời ham mê. Có lẽ, chờ hần thành thân, tu dưỡng tính tình, liền sẽ không bao giờ hoang đường làm loạn nữa.

"Cũng đúng." Triệu Tĩnh An mỉm cười gật đầu, giống như chấp nhận chỉ điểm. Chỉ là ngay sau đó, ánh mắt của hần liền rơi vào trên người Hình Hoan nãy giờ không nói lời nào, "Đệ muội đây cũng muốn ta mau sớm thành thân sao?"

"À?" Bất ngờ gọi tên, Hình Hoan như đi vào cõi thần tiên chợt bị giật mình, đàn độn ngừng đầu nhìn hần. Lại cảm thấy tất cả ánh mắt quanh mình đều giống như có thể hiểu rõ tất cả, giống như từng cây kim hướng nàng ghim, nàng luống cuống liếm liếm môi, "Ngô, bà bà cũng là vì muốn tốt cho ngươi, đi

gặp cũng không có gì. . . . . Ta, ta nghĩ nếu đại bá thật không thích, bà bà cũng sẽ không miễn cưỡng người."

"Chính là như vậy, người nhìn xem đệ muội người biết rõ rất nhiều đạo lý. Thấy một mặt mà thôi, cũng sẽ không để cho người chịu thiệt." Cơ hội khó được, lão phu nhân liên tục không ngừng phụ họa.

"Hảo, ta đi." Hần hóm hờ đáp ứng, liếc sâu Hình Hoan một cái, xoay người rời đi.

Tiếng guốc gỗ lộp xộp, vẫn còn vòng quanh phòng ăn. Hình Hoan không biết mình có phải là nghe nhầm rồi, cảm giác thanh âm kia thùy chung tiêu tán không đi, từng trận, càng ngày càng chìm, giống như là đập ở ngực nàng lên, rất đau.

—— đại sư, đừng đi, xem mắt cái gì đó không có ý nghĩa rồi. Không bằng, chúng ta đi làm chánh sự a, mưu đồ làm thế nào khiến đại tỷ kia giao ra tảng đá, sau đó thương thảo như thế nào không tốn bạc ngoạn một chuyến trong Kinh Thành mà còn có thể ăn ngon ngủ yên, nghiên cứu xen cháo gà xé sụn của người đến tốt cùng là phải làm sao ngon như vậy a. . . . .

Đây mới là lời chân chính muốn nói của nàng, nhưng là, lập trường đâu?

Nàng như thế nào có thể dùng thân phận đệ muội đi ngăn cản hần xem mắt, thành thân? Tại sao yêu cầu hần giống như trước, chỉ có nàng có thể nhìn hiểu đại sư?

Đúng vậy a, Hình Hoan bắt đầu phát hiện, mình thật ra thì đều không - biết rõ hần. Không hiểu trong ánh mắt thâm thúy của hần đến tốt cùng là cất giấu cái gì, không rõ ràng lắm tại sao hần phải chạy đi xuất gia, không biết ngày kia lời hần nói trong cổ kiệu là muốn cưới nàng có phải một cuộc cười giỡn hay không, lại càng không hiểu người hai năm trước bỏ lại nàng có thể bây giờ như cũ vẫn chán ghét sự tồn tại của nàng hay không?

Bởi vì ghét, cho nên bọn họ mới không có biện pháp giống như trước không có gì giấu nhau mà chung sống chứ?

*

Tiếng mõ báo đến giờ Tý bên ngoài chui vào trong tai Hình Hoan.

Nàng ngồi ở trong bụi cây thấp, ôm chân lại, cái lạnh trực đã rung động. Ánh mắt phần uất trừng nhìn căn nhà cách đó không xa này, đó là gian phòng Triệu Tĩnh An, bên trong đen như mực, tượng trưng cho chủ nhân của nó vẫn chưa về.

Hình Hoan không nhớ rõ là từ khi nào nàng bắt đầu canh giữ nơi này, chỉ nhớ rõ hôm nay chương mẫu vui vẻ ra sao rồi, đầu tiên là kích động lại hưng phấn ảo tưởng hình ảnh nhi tôn lượn quanh đầu gối, khoa trương đến liên đến lúc đó muốn nhanh chóng tìm bà mẹ, tính toán tiệc đầy tháng của đứa bé nên phô trương như thế nào; mẫu thân chỉ cười mà không nói, thỉnh thoảng gật đầu phụ họa.

Gần tới lúc bữa tối, Triệu Tĩnh An vẫn chưa trở về, chương mẫu càng vui vẻ hơn, bọn họ đều nói lúc này chỉ sợ là xem vừa mắt rồi.

Để ăn mừng, chương mẫu lôi kéo mẫu thân đi ra ngoài cùng cố nhân chân chính ăn cơm.

Nàng nhất thời cảm thấy trong biệt viện vắng ngắt rồi, lại có chút sợ cùng Triệu Vĩnh Yên một chỗ, liền bỏ chạy tới chỗ này chờ Tĩnh An .

Trước kia, nàng thường thường vì Triệu Vĩnh Yên mà chờ cửa, bụng thức ăn chạy vào chạy đi hâm nóng mấy lần. Cả đêm chờ đợi vô ích, đó là chuyện thường xảy ra; hay là sau khi trở lại liền hướng về phía nàng rống ra, nhìn nàng chướng mắt, một phong từ thư tiếp tục đặt lên đồng thức ăn mà hần chưa thêm ngó tới. Mặc dù như thế, Hình Hoan cũng chưa từng cảm thấy chờ đợi chuyện rất đáng sợ.

Thế nhưng lần này, nàng cảm thấy rất đáng sợ, cảm giác này so với việc ngồi ở đây chịu lạnh còn khó chịu hơn.

Nàng không chế không được đi tưởng tượng hần và vị Tứ cô nương kia sẽ xảy ra chuyện gì.

Lời đạo đầu có thể là câu —— ‘Người thật giống vị hôn thê đã chết của ta?’ hay không?

Bất kể hai năm qua hần trải qua cái gì, hần vẫn luôn cảm nhận nàng là vị hôn thê của hần chứ? Nàng không có chết, nàng vẫn sống tốt.

Vẫn còn ở chờ hần trở về, đột nhiên muốn nói cho hần biết: "Miệng ta rất tiện, muốn thu hồi lời nói ăn ở hai lòng vào buổi sáng kia. Ta chính là không thích người đi xem mắt, không thích người cùng Tứ tiểu thư xem vừa mắt, không thích người lưu tâm với chuyện các cô nương khác, cực kỳ không thích nhất chính là nghe người gọi ta là đệ muội. . . . . Coi như người chán ghét ta, ghét bỏ ta, ta vẫn còn muốn nói, không thích chính là không thích!"

Đợi đến tối muộn, Hình Hoan liền phát tiết. Nàng căn rằng nghiêng lợi đem khó chịu vốn nên giấu ở trong lòng, toàn bộ phát ra ngoài. Không có lường trước kết cục tiếp theo, cũng không có dự liệu được sẽ có người nói tiếp.

"Vậy người thích gì?"

Đột nhiên xuất hiện một lời nói, nàng căn bản không nghĩ quá nhiều, vẫn trầm tĩnh tại trong suy nghĩ chính mình, thậm chí không có cảm thấy có chút không thích hợp, bật thốt lên trả lời, "Ta thích người."

Đúng, loại cảm giác này là ưa thích.

Khi chưa quen với cuộc sống ở Kinh Thành, sẽ nghĩ tới tay hấn an ủi dùng loại lời khiến tâm nàng yên ổn; khi tâm đau khổ sở, sẽ nghĩ tới có thể yên tâm dựa vào vai hấn; khi gây gổ cãi nhau, hấn coi như không vẫn nói chuyện trêu chọc; khi có lúc muốn khóc, sẽ nghĩ tới hấn có nói qua nàng cười lên rất đẹp; khi sự hiện hữu của hấn thành thói quen, sợ hấn rời đi, sẽ ghen, sẽ có ham muốn giữ lấy, sẽ ngoan cố cho dù hấn đồng ý thành thân với người khác cũng không muốn thành toàn. . . . . Đó không phải là thích thì là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

—— Heo mập chết tiệt! Làm sao ngươi không thể bốc hơi biến mất? Cả ngày giống như con ruồi ở trước mắt ta bay tới bay lui, rốt cuộc là vì cái gì?

—— bởi vì ngươi là tướng công ta a, ta đương nhiên là muốn đem ngươi phục vụ tốt, hảo hảo yêu ngươi.

Từng lời nói trước kia xẹt qua trong đầu Triệu Vinh Yên, giống như kim đâm khiến lòng hấn tê dại.

Ngươi đời thường nói, thích không phải là yêu. Chỉ có một chữ “yêu”, mới có thể nói sống chết có nhau khác cốt ghi tâm.

Nàng nói qua, hấn là tướng công, nàng thương hấn.

Nhưng tại sao lúc này, hấn cảm thấy rằng yêu như vậy là chuyện đương nhiên, tại một câu "Ta thích ngươi" của nàng có vẻ nhỏ bé như thế.

Trầm trầm trong bóng đêm, Triệu Vinh Yên vén áo ngồi xổm người xuống, mặt mày nhăn lại thật sâu, đầu ngón tay xanh nhạt vạch ra cây thập lam phiền người khác, âm lãnh dò xét nữ nhân co rúc phía sau cây, "Ngươi mới vừa nói cái gì?"

". . . . ." Không bị cây cối ngăn trở, tiếng nói lạnh lạnh mang theo gió lạnh cùng nhau đánh tới, Hình Hoan run rẩy hồi hồn, giương môi, kinh ngạc nhìn bóng dáng bên cạnh kia ". . . . . Ta nói cái gì?"

Nàng cũng không phải là hoảng hốt đến không nghĩ ra, mà là liền chính nàng cũng không có biện pháp tin tưởng.

Dừng khí cùng kích động mới vừa rồi, liền cũng theo trận gió kia giải tán, không quay lại.

"Bên ngoài rất lạnh, trở về phòng đi." Hít sâu, lại hít sâu, nỗi lòng hỗn loạn vẫn chưa bình tâm lại được. Đã từng, rất nhiều lần, hết cách muốn cấp cho nàng phong lưu thư, mà bây giờ nguyên nhân có khi hơn mười phần khi đó, hấn ngược lại vẫn không làm được. Không lấy được dừng khí ngày xưa nắng nàng, lại buông ra cái câu lừa lòng dối người này, ngay cả chính hấn cũng cảm thấy chói tai.

Nàng lại không biết tốt xấu cứ như cương thi bất động, hoàn toàn không coi việc hấn dần xếp ổn thỏa là quan trọng. Trợn mắt nhìn hồi lâu, hấn rốt cuộc vẫn phải không nhịn được giương cao giọng nói, "Hắn phải người nói tới nay không trở lại! Ngươi tính đợi đến lúc nào? !"

"Ta. . . . ." Quả nhiên tất cả hấn đều nghe được, Hình Hoan cúi đầu mím môi, chốc lát mới ra tiếng, "Vậy chúng ta trở về cũng được, ngồi lâu. . . chân. . . . . Chân đã tê rần."

Nghe vậy, con mắt hấn trầm xuống, cười không lên tiếng. Đôi tay không nói lời gì xuyên qua tán cây, lôi nàng ra, ôm ngang lên. Cảm thấy nàng không được tự nhiên mà giãy giụa, hấn mi tâm chau lại, giọng cảnh cáo, "Ta không muốn ngày mai còn phải hưởng mẫu thân cùng Hình phu nhân giải thích tại sao đông lạnh ngươi thành bệnh!"

Lời nói rất có lực uy hiếp khiến Hình Hoan không đúng lúc há to mồm há xì mấy tiếng, tránh trùng mắt đen của hấn đang nhìn vào nàng, được nàng an phận rồi.

Đúng vậy a, này muốn giải thích thế nào? Nói nàng bận tâm Triệu Tĩnh An, cho nên ngày ngồi cả đêm trước cửa phòng hấn?

Tại sao bận tâm? Bởi vì nàng thay lòng, thích người không nên thích sao? Đời này chính là tìm đường chết theo sát một bên tình nguyện đánh nhau rồi.

Nghĩ đến vẻ hưng phấn của mẫu thân cùng bà bà hôm nay, nàng lại cảm thấy, nếu còn là có chút lương tâm, nên đem những lời trong lòng này vĩnh viễn chôn giấu.

"Ôi trời. . . . ."

Hình Hoan đang nghĩ đến nhập thần, nhất thời không để ý tiếng gào bay tới.

Nàng ngược mắt, nhìn thấy một nha hoàn đang xách theo đèn lồng cách hành lang, nhìn về phía ánh mắt của nàng, khuôn mặt giống như gặp quỷ.

"Hơn nửa đêm, la hét cái gì! Muốn đem mọi người đánh thức sao?" Ngược lại Vinh Yên lại như không có việc gì trừng mắt vị nha hoàn kia, "Chuẩn bị

bồn nước nóng đưa đến phòng Nhị thiếu nữ này."

"A a a!" Nha hoàn liền tiếp gập đầu, vội vàng chạy, vẫn không quên quay đầu lại nhìn kinh ngạc.

"Nha hoàn trong phủ cũng có tố chất thần kinh sao?" Cả kinh sợ hãi vì cái gì? Hấn dằng dấp có gì kinh khủng sao? Nửa đêm nhìn thấy hấn chính là kỳ lạ hả ?

"Ha ha. . . . ." Nghiêng đầu qua ngẫm nghĩ một lát sau, Hình Hoan tràn ra một tiếng cười, nhận thấy ánh mắt hấn khó hiểu, nàng mới giải thích, "Nàng chỉ là kỳ quái tại sao người lại ôm ta."

". . . . . Ấn tượng của ta trong người khác chính là loại không cận thân tình hay sao?" Hấn là tướng công nàng không sai chứ? Ít nhất ở trong mắt người khác, quan hệ phu thê của bọn họ vẫn tồn tại, tướng công ôm nương tử, không phải là chuyện bình thường hay sao?

"A, thả ta xuống đi, chân bắt động sẽ tê dại luôn mất." Đối mặt với vấn đề của hấn, Hình Hoan chỉ có thể cười gượng đáp lại.

Nào chi là bất cận nhân tình. Ngày trước, hấn đối với nàng căn bản ngay cả nhân tình càng không hề tồn tại, bọn họ càng giống như là người xa lạ sống ở dưới cùng một hiên nhà . . . . . Không đúng, phải nói là kẻ thù. Hấn vừa thấy được nàng liền tức, những cái hành động cử chỉ giống như là hận không được đem lấy nàng nghiền xương thành tro.

Vĩnh Yên không có kiên trì nữa, như nàng mong muốn cẩn thận từng li từng tí đặt nàng xuống, khoác lên nàng khuỷu tay, dắt díu lấy nàng đi. Hành lang trong suy nghĩ rất dài hôm nay lại ngắn đến cho hấn đi đến không kịp ngẩng kỹ lại không khí cùng nhau, thậm chí không thể tự xét lại rõ ràng trước kia mình ác liệt thế nào.

Mẫu thân từng nói qua, lấy thê nên cưới người hiền, Hình Hoan nhất định là một hiền thê chân chính, hấn cũng cho là nàng vẫn luôn sẽ như thế. Kết quả, cuộc sống thật giống như hí kịch. Hấn đi nhầm một bước , chính là thua cả ván bài.

Cứ như vậy mà nhận thua sao? Vĩnh Yên không cam lòng, hấn không tin, hai năm chung đụng sẽ ở trong mấy ngày liền biến thành vô nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

"Trễ như vậy, người không ngủ sao?" Bị hấn một đường dắt díu trở về phòng nhập tọa, không bao lâu, vị nha hoàn kia liền gõ cửa phòng bùng tới chậu nước nóng. Hình Hoan xoa bóp bắp chân, nghiêng đầu, tò mò nhìn Triệu Vĩnh Yên ôm chậu nước sững sờ ở cạnh cửa .

"Đem chân đặt ở trong nước nóng ngâm đi, sẽ ấm một chút." Hấn bỗng nhiên hồi hồn, chạy lên trước đem chậu nước hạ xuống, tiện tay cầm chân của nàng. Nhưng khi đầu ngón tay mới vừa chạm lên gầy của nàng thì dừng chốc lát, đột nhiên, giống như loại gặp bông liền buông ra, lúng túng xoay người ngồi xuống một bên, "Nhìn cái gì mà nhìn! Chẳng lẽ còn muốn ta tới phục vụ người?"

Hình Hoan nào dám có cái chủng loại vọng tưởng này, chính là bởi vì chưa bao giờ nghĩ tới, lời này ở nàng nghe cũng không thấy có cái gì. Khom người rút vớ lười ra, nàng cũng không có thử độ ấm của chậu nước, trực tiếp đem chân đưa vào. Đôi chân xoay xoay quấy nước, nhộn nhạo, nàng nhìn vào bàn chân dưới mặt nước, không tự chủ nhớ tới cái nam nhân có ngón chân cũng xinh đẹp kia.

"Hình Hoan ." Rõ ràng là phu thê, thế nhưng lại thành loại ngồi nhìn nhau không nói gì. Nàng cảm đầu cảm cổ ngẩn người, hấn chỉ có thể như người đứng xem. Trầm mặc như vậy, khiến Vĩnh Yên cảm thấy khó chịu, hấn cất tiếng gọi, không đợi nàng phản ứng kịp, liền hỏi tới, "Lời lúc nãy người nói, là thật sao?"

"Ừ." Lâu như vậy mới bị hỏi, nàng đại khái có thể giả bộ ngu, chỉ là Hình Hoan không muốn.

Hấn có lẽ ước gì nàng sớm thay đổi, đừng ngại mặt của hấn nữa, vương chân của hấn nữa. Mà nàng càng thêm cảm thấy nếu hiểu rõ tình cảm của mình, nên đem lời này cùng hấn giảng hiểu rõ, nếu không minh bạch thì sẽ lầm lỡ người lầm lỡ mình.

"Heo mập chết tiệt! Người có phải chán sống hay không. . . . ." Hấn cũng không muốn rống to, thấy nàng bị kinh run lên, ý thức được mình thất thố, giọng nói bỗng ngưng như lại, "Khi nào đã thích?"

"Ách. . . . ." Nàng không biết, nhưng nếu đã sớm ý thức được, chắc chắn ý niệm ở nơi này còn chưa có thành hình liền quả quyết bóp chết đi. Trong nháy mắt tim đập rất nhanh, nếu như nhất định phải hỏi tương, này tựa hồ phải ngược dòng đến thời điểm rất lâu rồi, "Hấn là lúc hấn nói mình bị thật là nhiều người trói trên cây rồi đánh, đó là ta lần đầu tiên cảm thấy thì ra là ta cũng cần an ủi vậy."

"Đáng chết! Vậy đó là lúc nào? !" Hấn rốt cuộc là bỏ lỡ bao nhiêu? Hai năm rồi, kỉ niệm giữa bọn họ lấy ra rất ít ỏi, nàng cùng Triệu Tĩnh An đang lúc lại giống như có một đồng chuyện có kẻ cũng không kẻ hết.

"Ngô, chính là lần ngươi đem ta khóa ở trong phòng giam lương khô, sau đó cùng với Đại tỷ ở quần anh lâu dưới tán lê nói chuyện phiếm." Nàng cơ hồ làm được loại tri vô bất ngôn (biết gì nói đó), không nói lão không nói bậy, khó có được lúc đối với hắn không hề giấu giếm.

Nhưng lời nói này khi Vinh Yên nghe tới bị ngô giải thành một loại ý tứ khác, chỗ nàng trình bày thời gian địa điểm nhân vật có quá nhiều ngụ ý.

"Ta hiểu!" Hắn nặng nề gật đầu, dùng ý nghĩ của mình giải độc lời của nàng. Nàng không có, chỉ là hiểu được loại lạt mềm buộc chặt, nàng không có thật thích đại ca hắn, chỉ là cố ý đang giận hắn; nàng không phải vì Tĩnh An mới lưu lại, chỉ là muốn đòi lấy sự chú ý cùng quan tâm của hắn.

Đúng, chính là như vậy. Không phải là một chút thủ đoạn đùa bỡn của nữ nhân sao, oán giận hắn sơ sót.

"Ngươi yên tâm, ta. . . . ." Nàng sẽ không đem cảm giác này nói cho bất luận kẻ nào nghe, sớm muộn gì sẽ mang theo điều bí mật này thức thời biến mất, nhất định không cho Triệu gia trang hô thẹn.

Lời nói của Hình Hoan còn chưa có xong, liền bị Vinh Yên không kịp chờ đợi cắt đứt, "Người theo ngươi hai năm là ta, không phải là ca ca của ta." Hắn thừa nhận, trước kia xác thực hơi quá đáng với nàng, nhưng hắn cũng không phải là không có chỗ quá đáng lắm, không phải sao?

Không phản bác được, Hình Hoan im lặng đáp lại. Cái gì gọi là "Bồi"? Là làm cho đối phương chân chân thiết thiết cảm thấy ấm áp, có thể tự tin cảm thấy bất kể như thế nào, đều có một người như vậy sẽ chống nàng. Sự thật đâu rồi, hai năm qua nàng so một người lúc cô đơn càng kinh khủng hơn.

"Lệnh của phụ mẫu lời của mối mai, không phải chỉ có hắn không tiếp thụ nổi, ta cũng vậy không muốn nhẫn nhục chịu đựng. Nhưng, là ta gánh vác trách nhiệm cưới ngươi, không phải là ca ca của ta." Bất kể ban đầu làm ra cái quyết định này rất trái lương tâm, oán hận rất nhiều. Ít nhất, hắn không có để cho nàng khó chịu, không có đem nàng đẩy tới đầu gió đình sóng cho người cười nhạo.

". . . . ." Lòng của nàng bỗng nhiên co rút đau đớn.

"Mẫu ta cùng mẫu thân ngươi trở nên vui vẻ như vậy, là hy vọng ngươi có thể cùng ta ở chung một chỗ, không phải là ca ca của ta."

". . . . ." Đầu cũng bắt đầu đau.

"Người hiểu thuận như thế, chắc cũng không cam lòng làm khó bọn họ như thế."

". . . . ." Xong rồi, toàn thân cũng đau đớn. Nàng chính là không bỏ được, không có cách nào không đi cố niệm hai vị lão nhân gia kia, không có cách nào làm như không thấy trong mắt các nàng lóe ra chờ mong, không làm được loại tùy hứng thích liền giành không thích liền bỏ rơi. Mẫu thân nói, muốn cho nàng vui vẻ, nàng lại làm sao không muốn làm cho mẫu thân khoái hoạt hơn, cho dù là chôn sống mình.

"Như đã nói qua, cũng không phải là không có biện pháp giải quyết ."

"Sao?" Người gây sự là hắn nói ra một đồng, để cho nàng phiền não lại xấu hổ, cuối cùng lại đột nhiên đem một câu nói dường như có thể để cho tất cả quanh co khúc khuỷu tiêu biến. Không thể không nói, loại trầm bổng du dương này nắm chắc vô cùng tốt, hoàn toàn khiến Hình Hoan bối rối lý trí.

"Chúng ta có hai cái lựa chọn. Hoặc là làm bộ ân ái, để cho các nàng tạm thời yên tâm trở về Kỳ Châu, đến lúc đó đưa người đi, ta và ngươi cả hai đều vui vẻ, lần sau còn có cái phương pháp lưỡng toàn xử lý cùng các nàng nói rõ tất cả; hoặc là sáng mai đi nói cho các nàng biết, đừng có nằm mộng, hai chúng ta hoàn toàn không có thể bồi dưỡng được tình cảm, ngươi thích là Đại thiếu gia không phải Nhị thiếu gia."

Nhị thiếu gia, đây mới là lựa chọn thật sự sao? Có đường sống sao? Nàng ở đâu ra can đảm thẳng thắn những lời đó. Đây không phải là dám yêu dám hận, là tìm đường chết a. Mẫu thân sẽ hận thù không sanh ra loại táng tận lương tâm là nàng này, chương nữa sẽ treu tức nàng không biết phân biệt lấy ân báo oán, Triệu Tĩnh An. . . . . Triệu Tĩnh An có thể sẽ giẫm cột nàng không biết tự lượng sức mình.

Suy tính ngẫm nghĩ, khiến Hình Hoan không chút do dự cho ra quyết định, "Ta chọn thứ nhất!"

Có phải là thật hay không có thể tất cả đều vui vẻ, nàng không biết. Coi như là cùng hắn diễn trò đồng thời bồi thường chuyện xuất hiện không đúng lúc của nàng ở hai năm trước, tận lực thành toàn cho hắn và Quân Hiểu Nhân.

"Ngoan." Hắn hài lòng cười, "Nước lạnh rồi, đem chân lau khô, rồi đi ngủ."

". . . . . Ngươi không đi ta ngủ thế nào?"

"Ta đi, chúng ta ngủ thế nào?" Nhìn vẻ mặt nàng ngốc trệ, hắn quay đầu bắt đầu dĩ buông tiếng thở dài, giải thích, "Phụ thể ân ái không phải nên cùng giường chung gối sao? Ngươi cảm thấy nếu như tiếp tục chia phòng ngủ, thường ngày như keo như sơn, có người sẽ tin sao? Ta không cảm thấy mẫu thân ta cùng Hình phụ nhân sẽ ngu như vậy."

"Cũng đúng nha, nhưng là. . . . ." Nhưng là nàng đầu gì còn là một hoàng hoa đại khuê nữ a, diễn trò cũng không cần diễn phôi sáo như vậy thôi.

"Ngươi ngủ trên giường, ta ngủ ngoài phòng." Hắn thích hợp cho ra thỏa hiệp, cùng lắm thì nửa đêm thừa dịp nàng ngủ say, lặng yên không một tiếng động bò lên giường.

Lão phu nhân nói, một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm.

Lời này một chút cũng không sai, tựa hồ kể từ sau khi lão phu nhân cùng Hình phu nhân đã tới, biệt viện mỗi sáng sớm cũng cực kỳ bận rộn.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, trời vừa sáng thấu, tiếng vó ngựa liên phá vỡ yên tĩnh của ngõ hẻm. Một chiếc xe ngựa thoạt nhìn rất là hoa lệ dừng ở trước cửa biệt viện, bốn nô bộc vội vàng nghênh đón, liền nhìn thấy đại thiếu gia nhà bọn họ lưu loát nhảy xuống xe ngựa.

"Đại thiếu gia chào buổi sáng, ngài cực khổ." Xem mắt cùng đến cả đêm không về, nói vậy nhất định lửa nóng lại kịch liệt đi, nghe nói chuyện như vậy rất hao tổn thể lực.

"Không có khổ, vì dân phục vụ." Hắn sửa lại ống tay áo một chút, khuôn mặt tươi cười, vỗ vai hạ nhân, "Tiểu, tiểu Lưu a, những thứ Lạt Tiêu Tương trên xe kia dọn vào phòng bếp."

"Đại thiếu gia, ta họ Vương. . . . ." Đôi mắt đắm lệ nhìn trời, thói quen không nhớ tên người của đại thiếu gia nhà bọn họ, thì ra là còn không có đổi nha.

"Vậy à? Người chừng nào thì đổi họ?"

Nhìn một chút, hắn nói như hợp tình hợp lý, gã nô bộc nắm quyền, cắn răng, vì dòng họ mình mà phấn đấu, "Bẩm đại thiếu gia, ta vẫn luôn họ Vương! Cha ta họ Vương! Ông nội ta họ Vương! Ông nội của gia gia ta cũng thế. . . . ."

"Tốt lắm tốt lắm, lão thanh đã lớn, đừng quá kích động, đối với thân thể không tốt." Đối với loại kích tình này, Tĩnh An bất đắc dĩ day day huyết thái dương, "A, ta là chủ tử rất thông hiểu đạo lý, người họ gì ta đều không có ý kiến. Nhưng là, gần đây xin không cần ở trước mặt ta cường điệu họ của người, ta sợ ta vọng động sẽ đem người đánh tới kêu cha gọi mẹ."

Ha, nhà bọn họ không chỗ nào không sợ đại thiếu gia, thế nhưng lại sợ họ của hắn? Một cổ cảm giác kiêu ngạo nổi lên, gã nô bộc mơ hồ đoán nguyên nhân gây ra, "Đại thiếu gia, chẳng lẽ hôm qua cái Tử cô nương nhà Vương bá bá người, đem người phát sợ chứ?"

"Người đủ rồi!" Chủ tử như hắn có phải quá thiện lương hay không?

Ngay cả bọn hạ nhân không chỉ có thích cảm một đồng phiến não tới tìm hắn, còn thích quần hắn lãnh giáo biện pháp theo đuổi nữ nhân. . . . . Những thứ này hắn cũng nhận, tại sao cái tri tâm kia, kết quả bọn họ còn muốn đến loại không cần mở bình thì ai cũng biết trong bình có gì!

". . . . ." Gã nô bộc họ Vương thức thời che miệng mình, liền tiếp lặc đầu, bày tỏ mình tuyệt đối sẽ không nhiều lời nữa.

"Hình Hoan đâu?"

". . . . ."

Trùng trùng miệng vẫn đang bị phong ấn, Tĩnh An không chịu được sắc mặt tối sầm, "Nói chuyện."

"Ta nói đại thiếu gia, người cũng không nhìn một chút hiện tại là giờ nào, người ở đây ôn nhu hương mát hồn suốt đêm, thiếu nải nải cũng vậy, lúc này đương nhiên là còn đang ngủ, chẳng lẽ muốn nâng ra ngoài xếp thành hàng hoan nghênh người? Vậy cũng được, ta kêu nha hoàn đi gọi nàng tỉnh dậy, người ở đây chờ ha. . . . ."

"Câm miệng." Quả nhiên không nên có sắc mặt tốt, người làm nhà bọn họ lá gan cũng rất mập, há miệng tựa như nói tục, "Tự ta đi tìm nàng."

". . . . ." Ách, đại thiếu gia, xông vào khuê phòng đệ muội mình cũng không tốt lắm đâu? Không nói chính xác là sẽ nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Những tên hạ nhân này không nói chuyện chính xác, lại mập mờ. Nhưng bất hạnh, hôm nay Triệu Tĩnh An cảm xúc phi thường tốt, dù không hiểu nhưng hắn cũng sẽ xông vào.

Mang theo khuôn mặt cả đêm chưa ngủ, đôi mắt thanh trầm lóe lên tơ máu, hắn ngậy người trước cửa phòng. Do dự một hồi, chỉnh sửa xiêm áo lại vuốt vuốt sợi tóc, khi giờ tay nhắc chân trần đầy hương vị tình yêu. Rốt cuộc, Tĩnh An tự cho là đủ đẹp để gặp người, mới giờ tay lên khẽ gõ cửa phòng.

Không có bất cứ động tĩnh gì, hắn nhú nhú mày, tăng thêm sức lực.

Bên trong như cũ là một mảnh tĩnh lặng, bầu trời, hẳn không nhận được cười nhạo chính mình. Từ lúc nào đã theo đúng khuôn phép rồi hả ? Gõ cửa, loại hành vi lễ phép lại quân tử này hoàn toàn không giống hẳn.

—— phanh.

Kết quả là, cửa phòng khóa trái bị đá văng thô bạo, vẫn chưa hết hi vọng dù tâm đã bị lung lay vài cái.

Cất bước vào bên trong phòng, giường nhỏ bên ngoài phòng có chút xốc xệch khiến Tĩnh An sừng sốt chốc lát, không có nghĩ sâu, hẳn lấy lại tinh thần, vén lên màn che, xông vào trong phòng.

"Đại ca, sáng sớm cửa đều không gõ liền xông vào phòng của đệ muội, người không phải cảm thấy rất không ổn sao?"

Khi vén lên màn che thì xuất hiện một giọng nói hàm chứa một tia nụ cười san lạnh từ trên giường truyền đến.

". . . . ." Loại cảnh tượng này hiển nhiên không có nằm trong dự liệu của Tĩnh An.

Đem chân hi hòng nằm trên giường rất là chói mắt, hai đạo bóng dáng ôm nhau càng thêm chói mắt. Nàng ngủ rất say, ở trước mặt hẳn, dựa vào trong ngực đệ đệ hẳn, khoe miệng khoe ra nụ cười thoải mái.

"Nếu như người là muốn nhìn đông cung đua giỡn, thì đã chậm; nếu như quả là có lời nói lạnh lẽo muốn cùng đệ muội người tán gẫu, thì đến quá sớm." Hẳn ngửa nửa người, chống đầu, con người tinh táo hít lại, tóe ra sắc thái khiêu khích, nhìn chặt trên người Tĩnh An .

". . . . ." Nắm quyền, xoay người, rồi đi, hẳn đưa cho ra phản ứng tinh táo lại quyết tuyệt, là thuộc về tác phong trước sau như một của Triệu Tĩnh An .

Tâm đầu nhói lại giấu cũng không che giấu được tỏa ra ngoài, cổ họng khô khốc, cố chấp ương ngạnh khiến lồng ngực hẳn buồn bực phát đỏ.

Nàng từng nói qua: có rảnh rồi thật phải giúp ta thấp vài cây nhang, phù hộ ta hạnh phúc, phù hộ tướng công ta về sau sẽ hiểu được và quý trọng ta, phù hộ ta cùng tướng công mau sớm động phòng, phù hộ ta thời điểm động phòng sẽ không quá đau. . . . .

Này, tình cảnh này, hẳn là không phải nên duy trì phong độ cuối cùng, cười rồi đưa cho nàng một câu: chúc mừng người được như nguyện!

"A. . . . ." Chứng kiến đạo bóng dáng kia bỗng nhiên xuất hiện lại thốt nhiên biến mất, Vĩnh Yên mím môi bay ra một cái nụ cười đắc ý.

Xác thực có đủ châm chọc. Triệu Vĩnh Yên a Triệu Vĩnh Yên , chẳng bao lâu sau, người thế nhưng lại mê mẩn tâm trí, vì nữ nhân này dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ gì tiện nào.

Hẳn còn là có chút hiểu rõ nàng đi, ít nhất biết nàng ngủ thời điểm lời cũng bỏ bất tỉnh, coi như là hẳn bỏ lên giường, nàng cũng sẽ không phát hiện. Hẳn cũng đủ đủ hiểu rõ Triệu Tĩnh An , biết cá tính của hẳn không câu chấp lại tán mạn, ở trước mắt thấy đến này dạng một màn hậu, sẽ lý trí buông tay, sẽ phút chốc điều chỉnh tâm tình tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Đây là Vĩnh Yên chỗ hâm mộ, nhưng nếu hẳn cũng có thể như vậy lấy lên được lại thả xuống được, nào đến nỗi hậu tri hậu giác địa vị nàng hạ thấp tư thái.

Đáng giá không?

Hẳn nhìn về phía nữ nhân cuộn tại trong ngực. Khi nàng ngủ rất không an phận, thích giành chỗ của hẳn, thích dùng nắm đấm đánh hẳn. Nhưng là, nàng ngủ cũng rất ngoan, mặc cho hẳn hôn trộm, phóng túng của hẳn đẩy đưa ôm. Hẳn từ làm chủ trương đem toàn bộ là không phản kháng coi là tiềm thức, ở trong tiềm thức của nàng hẳn vẫn là cái tướng công có thể làm gì thì làm đó thôi.

Nghĩ tới, Vĩnh Yên không tự chủ cong lên khoe miệng, hẳn nghĩ, mở mắt ra là có thể nhìn thấy nàng, nhìn nàng tựa vào trong khuỷu tay mình an tâm ngủ say, cảm giác mờ mờ mà thành thực tế, đáng giá cho hẳn không chừa thủ đoạn nào.

". . . . ." Thật vất vả kéo hồn lại, bóng người bao phủ ở trước giường khiến Vĩnh Yên kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đó đang tiến tới chỗ hẳn, hẳn khó nén kinh ngạc tròn to con ngươi, "Người muốn làm cái gì. . . . ."

Rất rõ ràng, Triệu Tĩnh An rất cao cơ.

Hẳn biết chỉ có bằng quang đối mặt với sự vật thì mới có thể duy trì suy nghĩ.

Không đợi Vĩnh Yên đem lời hỏi xong, hẳn nhếch nhếch khoe miệng, làm như đang cười, nhưng nụ cười này vô luận xem như thế nào cũng lộ ra hàn khí quý dị. Ngay sau đó, bụng chậu đồng thông thả ung dung đến bên giường.

Trong chậu có cái gì, Vĩnh Yên cũng không biết, chỉ nhìn thấy khí nóng lượn lờ dâng lên

"Đại thiếu gia đại thiếu gia, người giành chậu của nô tỳ làm cái gì a, này nước mới vừa đốt lên a, vẫn còn nóng đấy. . . . ." Tiếng bước chân vội vàng của nha hoàn truyền đến, gào thét hô to.

Không đợi nàng nói hết lời, mới vừa nhảy vào trong gian phòng thiếu nữ nãi nãi, liền nhìn thấy này bồn nóng bỏng ở trong tay đại thiếu gia nghiêng xuống. . .

. . Đổ rồi, đổ rồi, đổ rồi. . . . .

"Triệu Tĩnh An ! Ngươi muốn giết đệ đoạt vợ! Phải không? !"

Thật may là, khi nước tưới trên giường, trong nháy mắt Nhị thiếu gia cực kỳ nhanh nhẹn nhảy bắn lên. Từ trong tiếng hô chấn nộ của hắn có thể đoán được, hắn không có gì đáng ngại, còn vô ích đi phân tích cử chỉ ý đồ khoa trương này của đại thiếu gia.

Nhưng vấn đề là. . . . . Tĩnh thể phát triển quá mức khiến nha hoàn chỉ còn há mồm to ra, máy móc nghiêng người, ánh mắt vẫn như cũ rơi vào thiếu nữ đang nằm ngang ở trên giường. Xong rồi, chết người mất rồi!

"Há? Ngươi chính là đối xử nàng như vậy? Chỉ lo bảo vệ tánh mạng mình, bất kể sống chết của nàng?" Người khôi xướng mặt không thay đổi phát ra tiếng, giống như chuyện này hoàn toàn cùng hắn không liên quan, còn cực kỳ trấn định cảm chứng cứ phạm tội sống đưa cho nha hoàn đứng bên cạnh.

Sững sờ liếc nhìn chậu đồng trong tay trống rỗng, dư âm nóng bỏng còn truyền tới lòng bàn tay, nha hoàn nuốt nước miếng một cái, nhanh chóng làm ra quyết định —— chạy thôi! Tránh cho chuyện động tĩnh quá lớn, lão phu nhân sẽ không phân tốt xấu mà đi giận chó đánh mèo!

Một bên khác, bị một câu Vĩnh Yên mới đánh thức hoàn toàn tỉnh ngộ, lúc này mới khăn trương đem tầm mắt chuyển sang Hình Hoan .

Không đợi hắn xem kỹ rõ ràng nàng có gì đáng ngại hay không, cái nữ nhân bị dội nước nóng kia chợt bắn ra ngồi dậy, bật thốt lên, "Hòa thượng chết tiệt! Ngươi lại dùng khai thủy dội ta? !"

"Nha. . . . ." Không ngờ tới nàng sẽ có loại phản ứng bình yên vô sự lại vô cùng kịch liệt thuần thực này, bị đầu của nàng hung hăng đụng vào cằm, Vĩnh Yên theo bản năng tràn ra tiếng kêu đau, lui về phía sau né tránh.

So sánh với Vĩnh Yên nhất thời luống cuống, thân làm ca ca nên gắng giữ tỉnh táo, không chế đại cục. Vì vậy, Tĩnh An chỉ là rũ xuống con mắt, giơ tay lên, vỗ nhẹ lên đầu Hình Hoan, không thấy bộ dáng tức giận trên mặt nàng, trầm giọng nói: "Thay y phục đẹp, đến phòng ăn dùng đồ ăn sáng."

". . . . ." Khí lạnh tràn vào. Hình Hoan mờ mịt, giật mình nhìn hắn xoay người đi.

Trước khi nhảy ra trước cửa phòng, hắn lại đột nhiên dừng lại, như có điều suy nghĩ cứng chock lát, bổ sung câu: "Đúng rồi, nếu là có lưu lại cái dấu vết hoan ái gì, ngươi tốt nhất dọn dẹp sạch sẽ lại đừng hiện ra trước mặt của ta. Nếu không, ta rất khó bảo toàn chính mình sẽ làm ra cái gì. Ta không phải loại người bạo lực, đó chỉ là bạo lực đứng lên chứ không phải là người."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

Sau khi Hình Hoan hồi hồn có rất nhiều chuyện nghĩ mãi không ra. . . . .

Nàng rốt cuộc trên ai ghẹo ai? Tại sao trong thời gian ngắn hưởng thụ loại đãi ngộ hai tầng lửa và băng này? !

Tại sao Triệu Vĩnh Yên lại ở trên giường nàng? Rõ ràng nhớ trước khi ngủ hắn nằm co rúc trên giường ngoài còn say hơn nàng.

Tại sao người cả đêm không về trên người đông lạnh lại xuất hiện tại trong phòng nàng, cho ra loại thăm hỏi này?

—— ta không biết, có lẽ ta có thói quen mộng du? Không giải thích được liền leo lên giường của ngươi. Thôi, không có sao, dù sao diễn trò nha, đương nhiên là càng thật càng tốt. Ngươi xem, ngay cả đại ca đều tin tưởng rằng hai chúng ta đã viên phòng rồi, mẫu thân ngươi cùng mẫu thân ta cũng sẽ không có hoài nghi.

Đây là giải thích của Triệu Vĩnh Yên.

Bất luận thiệt hay giả, Hình Hoan đều rất muốn đập đầu vào tường. Hoặc là bất kể dù có khoa trương giả tạo hiểu lầm hay không, nàng cùng Tĩnh An cũng sẽ không có cái gì bất đồng. Nhưng là, hiểu lầm kia rốt cuộc vẫn tạo ra nha, ít nhất nàng cứ như vậy gánh vác không nổi có chút chột dạ, không có biện pháp như lúc trước thuộc dạng không thẹn với lương tâm đi đến đối mặt hắn. . . . .

Nói chuyện gì cũng không xảy ra qua, ai tin? Ngay chính nàng cũng cảm thấy không có biện pháp tin tưởng.

"Mặt ngươi biểu tình vừa ghét bỏ, vừa hối tiếc vừa nổi cáu, là có ý gì? Ta khiến ngươi uất ức sao? Tối hôm qua có để cho ngươi cực kỳ khó chịu sao?" Nhìn vẻ mặt nàng phong phú lòng mi rồi rầm, Vĩnh Yên không nhịn được dừng bước quát hỏi. Nàng tại sao giống như bị uất ức lắm vậy? Coi như là thật viên phòng thì thế nào, cùng tướng công làm chuyện phu thê chi thực có gì là không đúng?

" . . . . . Xác thực cũng không có thoải mái chút." Hình Hoan khóc không ra nước mắt, muốn cười lại không kéo lên được khóe miệng. Chuyện gì cũng không làm, còn phải bị trừng bởi tên đồ nước, loại tư vị này, hần thử tới nếm xem một chút a. Rất khó chịu a.

"Hình Hoan !" Cái giọng khinh thường đó khiến Vĩnh Yên nổi giận. Hiển nhiên, chê hần rất tệ, giống như tối hôm qua thật có màn cảnh xuân lộng lẫy, mà kỹ xảo của hần bị miệt thị rồi.

Vậy mà, lời nói tức giận chưa nể ra miệng, không biết gã nô bộc từ đâu bay tới chọt chen vào nói, "Ai yêu, Nhị gia của ta a, giằng co một đêm, ngại sáng sớm làm thế nào còn có sức sống như vậy."

" . . . . ." Nhìn một chút! Đây là thái độ của hạ nhân cùng chủ tử nói chuyện? Nhị thiếu gia như hần quả nhiên càng ngày càng không có địa vị!

"Bẩm Nhị thiếu gia, ta là có việc gấp muốn nói với ngài." Thấy chủ tử nhìn mình chăm chăm, vị gã nô bộc kia vội vàng nghiêm nghị, muốn nói lại thôi quết mắt sang thiếu nữ nãi đang đứng một bên.

"Có lời mau nói, có rắm mau phóng!" Ấp a ập ứng coi là có ý tứ gì? Không có nhìn thấy hôm nay hần tâm tình rất tệ hay sao?

"Ách, là như vậy. . . . ." Lời nói mới dạo đầu, gã sai vặt chọt hạ thấp giọng, không để ý tôn ti, ghé vào bên tai Vĩnh Yên , lẩm bẩm càng không ngừng nhắc đi nhắc lại đoạn sau.

Thanh âm của hần rất nhẹ, Hình Hoan căn bản nghe không rõ, chỉ nhìn thấy tấm môi không ngừng ngoa nguẩy, một lát sau, sắc mặt Vĩnh Yên trắng nhợt. Xem ra, không phải là chuyện nhỏ.

"Ta có việc gấp muốn đi ra ngoài , hôm nay bữa tối không trở lại dùng, ngươì cứ ngủ trước, không cần chờ ta." Rất nhanh, hần hướng nhìn Hình Hoan , quả quyết làm ra quyết định.

"Ừ." Hình Hoan đáp nhẹ một tiếng, cũng không nghĩ quá nhiều. Hần là Nhất gia chi chủ của Triệu gia trang, còn có rất nhiều chuyện trên giang hồ chờ hần đi làm, dĩ nhiên là không thể nào ngày ngày không có việc gì ngồi trong biệt viện diễn trò. Căn cứ vào thói quen cùng tình cảm ngày xưa, khi hần xoay người hết sức, nàng theo bản năng lên tiếng dặn dò câu, "Đi cẩn thận một chút a."

Nghe tiếng, Vĩnh Yên đột nhiên dừng lại. Trước kia, hần mỗi khi ra cửa, nàng cũng sẽ dặn dò một câu như vậy.

Khi đó, hần cảm giác giống như cầu vồng, liên miên, có đủ phiền . Mà nay, ở hồi lâu không có nghe thấy loại này nhắc đi nhắc lại này, hần mới phát hiện, được người quan tâm, tư vị rất ấm rất hạnh phúc. Nghĩ tới, hần nghiêng mặt, rất là không được tự nhiên quan sát nàng một lát sau, nói quanh co nói nói: "Ngươi. . . . . Khụ! Ngươi không có việc gì cùng đi theo ta chứ."

"Ta?" Hình Hoan tròn tròn đôi mắt, "Ta cái gì cũng không biết, không giúp được ngươi đâu á."

"Không cần ngươi giúp, chỉ là muốn mang ngươi đi cùng." Hoặc là nên nói, hần vô cùng không yên lòng để nàng một mình ở nhà!

Hần vốn định đem chuyện bịt tay trộm chuông kiên trì giữ lâu một chút. Không ngừng bóp chết phán đoán, tự nói với mình, cái câu tỏ tình mà nàng tối hôm qua nói kia, những cái luống cuống sáng nay kia, toàn bộ chỉ là đang giận hần. Nhưng dần dần, Vĩnh Yên càng ngày càng cảm thấy lo lắng, nàng căn bản không phải nữ nhân có không thích thì cự tuyệt, thích thì chào mời được.

"Phụt! Không cần á..., ta tay chân vụng về lại không hiểu quy củ giang hồ, chỉ làm cho ngươi mất thể diện. Ngươi đi đi, ta ở nhà bồi bà bà cùng mẫu thân ." Một lần bị răn cấm, đây cũng là khắc họa chân thật Hình Hoan hiện tại. Trải qua mấy cái kinh nghiệm kia, đã khiến Hình Hoan đối với người nam nhân này không ôm bất kỳ ảo tưởng nào. Cho dù là đối mặt việc hần lấy lòng, nàng cũng theo bản năng cho là hần chẳng qua là muốn đem trình diễn phải giống như thật.

"Loại lời nói đáng chết này là ai nói?" Nàng có tay chân vụng về, không hiểu quy củ giang hồ không? Không có! Trên thực tế, nàng nếu ở trên giang hồ so với hần còn sống được! Những người gay gắt kia, những giang hồ nhi nữ quyết liệt kia, thấy nàng đối với tất cả đều rất là khách khí, thì ngược lại đối với hần rất có phê bình kín đáo.

" . . . . . Là ngươi nói." Hần mắt trí nhớ sao? Những thứ đánh giá này tất cả đều là của hần, từng chữ từng câu, không kém chút nào, chỉ có hơn chứ không kém.

"Tùy ngươi!" Hần quả nhiên không nên đối với nàng có quá nhiều kỳ vọng, muốn nàng có một ngày có thể trở thành người đứng ở bên cạnh hần, nữ nhân giúp hần chia sẻ phiền muộn, quả thật chính là người si nói mộng.

Nàng có lẽ có thể đem việc nhà lo liệu phải thỏa đáng, nhưng nàng vĩnh viễn không hiểu được gánh nặng của hần, càng đừng trông cậy vào nàng có thể giải bớt ưu lo.

" . . . . ." Cái gì, tùy cái gì à? Hần cứ như vậy ác liệt bỏ xuống hai chữ, phát tay áo, chán ghét tròn mắt nhìn nàng mà đi?

"Thiếu nữ nãi, nô tài cũng có việc. Ngài nhanh chóng đến phòng ăn dùng đồ ăn sáng đi, lão phu nhân cùng Hình phu nhân đều đang chờ ngài đấy." Cảm thấy trong cơ thể thiếu nữ nãi có một cỗ hỏa khí vô danh nẩy ra, gã nô bộc rất thức thời kiểm soát rút lui.

"Nha." Mặc dù cảm thấy cái cảm giác không giải thích được vào sáng sớm, nhưng Hình Hoan cũng không thích việc giận chó đánh mèo, nàng hừ nhẹ

một tiếng, mới vừa tính toán cất bước, thì nhìn thấy trong ngực gã nô bộc đang cầm rất nhiều ớt tiêu, không khỏi tò mò nhướn lông mày, "Đội chút, người ôm nhiều vò ớt tương như vậy làm cái gì?"

"Của đại thiếu gia chứ sao. Cũng không biết bị cái gì kích thích, dẫn theo cả một xe Lạt Tiêu tương đến, mọi người đều vội vàng mang đấy."

Xem mắt đến trắng đêm không về kết quả mang về không phải nữ nhân, mà là Lạt Tiêu tương? Hình Hoan càng phát giác không được bình thường, "Là Lạt Tiêu Tương* của Nhâm gia sao?"

*ớt tương

"Đúng vậy. Đại thiếu gia làm việc thật là càn ngày càng không có biện pháp, đại khái là cái Tứ tiểu thư Vương gia đó thích ăn ớt tương thôi."

"Di, người chưa nghe nói qua thú chơi của người khuê phòng chính là chơi hoa sao? Cái ớt tương gì a, cây nên a, roi a. . . . . Có thể đại bá chính là người có khẩu vị nặng rồi, rất bình thường chứ sao. Ủ, cực khổ, ai cho người chịu loại chủ tử đó." Cái rắm, hẳn vì cái yêu thích của Tứ tiểu thư kia, chạy đi tìm nhiều Lạt Tiêu tương như vậy? Không thể nào! Nàng không chấp nhận cách nói này.

". . . . ." Gã nô bộc trầm mặc. Trong lòng thiếu nữ tràn đầy mùi dấm chua, hẳn cảm giác không ra được. Ngược lại nghe nàng giải thích, còn rất phù hợp cá tính đại thiếu gia.

Cứ như vậy, lại một là lời đồn đãi về Triệu gia trang bắt đầu lưu truyền rộng rãi.

——Đại thiếu gia Triệu gia trang khẩu vị rất nặng, cái Tứ tiểu thư Vương gia đó khẩu vị nặng hơn, cần cả một xe Lạt Tiêu tương mới có thể thỏa mãn hai người kia.

Lạt Tiêu tương của Nhâm Vạn Ngân cũng vì vậy, mà có thêm một chức năng.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Làm hai năm oán lữ, Triệu Vĩnh Yên cùng Hình Hoan rốt cuộc cũng viên phòng rồi, vốn nên là chuyện vui.

Vậy mà, sự tình phát triển khiến tất cả xem ra càng giống như một cuộc nháo kịch.

Bình thường sau khi ân ái, sẽ là càng thêm thân mật, dính chặt nhau như chim cá tình thâm. Nhưng Triệu Vĩnh Yên ngay cả đồ ăn sáng cũng không kịp dùng, cứ như vậy để Hình Hoan một mình xuất hiện tại trong phòng ăn. Đối với những việc tối hôm qua, hẳn không có nửa câu giao phó. Giống như, đó là một phút sai lầm, sau khi tỉnh lại, tất cả trở về quỹ đạo bình thường.

Lại nói, người bình thường đều thức thời sẽ không đi quấy phá đôi phu thê sau gần hai năm mới động phòng, cứ để bọn họ phóng túng ngủ đến khi nào muốn tỉnh lại. Nhưng cố tình, người nào đó thân là đại bá lại không hiểu săn sóc, tưới một chậu nước nóng bóng oanh oanh liệt lên người phu thê đang mặn nồng kia.

"Triệu Tĩnh An, người có thể giải thích một chút hay không, hành vi của người vào buổi sáng là có ý tứ gì?" Ngay cả bóng dáng của Vĩnh Yên cũng không thấy đâu, lão phu nhân không thể làm gì khác hơn là đem mũi nhọn nhắm ngay Tĩnh An .

"Tay trơn." Đối với lần này, Triệu Tĩnh An cho ra giải thích đơn giản nhất cũng không có ý thức chịu trách nhiệm.

". . . . . Tay của người rốt cuộc xài thứ dầu gì mà có thể trượt thành ra như vậy? !" Lão phu nhân dồn nén lửa giận đang tích tụ trong lòng muốn lên cơn phát tiết ra. Chỉ là đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ khác, nàng lại bình tĩnh, "Tứ tiểu thư nhà Vương bá bá người như thế nào?" Mục đích của nàng rất rõ ràng, chỉ cần đưa nhĩ tử này chịu an phận lấy thê sinh tử, đừng nữa cả lợ phát phơ dạo chơi nhân gian nữa, tất cả chuyện cũ đều có thể sẽ bỏ qua.

"Ai là Vương bá bá? Ai là Tứ tiểu thư?" Câu hỏi rất tầm thường, lại làm cho Tĩnh An cảm thấy có chút khó chịu.

"Chính là cái cô nương mà người hôm qua thay mặt mẫu thân đi gặp a!"

"Nha. . . . ." Được nhắc nhở, hẳn cuối cùng nhớ lại, "Cũng không tệ lắm."

Loại đáp án có thể giống như loại trả lời ứng phó tùy tiện hay không? Cái gì gọi là cũng không tệ lắm? Lúc hẳn hình dung cô nương bán thức ăn trong chợ bán cá , cũng nói cũng không tệ lắm. Hiên nhiên, lão phu nhân tuyệt không chỉ muốn một câu nói nhẹ nhàng như vậy, "Tôi hôm qua các người đi đâu? Ai, tuy nói một khuê nữ lần đầu cùng nam nhân gặp mặt, liền huyền não cả đêm không về, không hợp lý. Chỉ là, nếu người thật thích, vừa gặp liền yên rồi, mẫu thân sẽ không so đo."

"Tối hôm qua?" Hấn giống như là cái người mất trí nhớ, mặt mày mờ mịt. Đang nhìn thấy mẫu thân hấn tròn tròn con người, cảm nhận được con tức giận đang sôi trào tùy thời bộc phát, hấn khẽ cười cho ra đáp án, "Cô nam quả nữ còn có thể đi đâu?"

"Như thế rất tốt, rất tốt a." Mặc dù tiến triển có hơi nhanh một chút, lão phu nhân cũng thể hiện sự tha thứ sáng suốt, cười ha hả không ngậm miệng được.

Nhưng cũng không chứng tỏ mọi người trong phòng ăn cũng có thể cảm nhận được loại không khí hi nhạc này.

Tối thiểu là Hình Hoan sau khi nghe những lời nói như vậy, cái chén trong tay liền rớt xuống đất.

Thanh âm thanh thúy của tiếng đồ sứ bể vỡ ra, khiến cho mọi người rất sững sờ. Cũng may, hai vị lão nhân gia cũng không suy nghĩ nhiều, Hình phu nhân chỉ quan tâm hỏi một câu: "Sao vậy?"

"Tay trơn. . . . ."

"Vậy sao? Người cùng đại thiếu gia thật đúng là có ăn ý."

Lời nói của Hình phu nhân nghe ra cũng không có tí cảm xúc, nhưng lại làm cho Hình Hoan cả kinh, ngay cả dừng khí ngược mắt cũng không có. Mẫu thân sẽ không phải là đã nhận thấy được cái gì chứ? Lời này là cảnh cáo sao? Cảnh cáo nàng chớ si tâm vọng tưởng, cũng đừng làm ra bất kỳ chuyện phá cách nào.

"Hoan Hoan tay trơn là có thể hiểu, ăn nhiều một chút, tối hôm qua vất vả người rồi, bồi bổ thân thể, tối nay tiếp tục." Lão phu nhân vẻ mặt tự nhiên nói một tiếng, nụ cười ân cần, kêu nha hoàn lấy chén khác cho thiếu nữ rồi tự tay gấp nhiều thức ăn vào chén nàng.

Hình Hoan co quắp khóe miệng, rất muốn nói, coi như chuyện tối hôm qua là thật, những thứ rau ngâm này bánh tiêu này cũng không có bỏ thân thể đâu a.

"Lần đầu tiên là có thể hơi đau, nhưng sau này sẽ thoải mái."

". . . . ." Ngay người ngày thường ít nói là mẫu thân cũng mở miệng, thế thì quá quyết liệt, Hình Hoan không thể phản bác được.

—— xoàng

Kết quả là, lại có người rớt chén xuống đất.

Tất cả lâm vào yên lặng, Hình phu nhân chậm rãi quay đầu liếc nhìn người khởi xướng tạo ra cái âm thanh này vang lên, nhẹ hỏi: "Đại thiếu gia tay lại vừa trơn rồi sao?"

"A, không phải, là ta có ý." Hấn cười yếu ớt, không kiêng kỵ đi thú nhận.

Những cái không khí chói tay vui mừng này, hấn không muốn cảm thụ.

"Hả? Lão phu nhân, xem ra đại thiếu gia rất không vừa lòng khi ngài thiên vị, tối hôm qua chỉ sợ hấn cũng mệt nhọc." Hình phu nhân mỉm cười gật đầu một cái, thay hấn tìm có tởn son trát phấn hành vi thất thố.

Cũng may, lão phu nhân đang đắm chìm trong không khí vui mừng không có suy nghĩ nhiều, "Phải phải phải, Tĩnh An, người cũng nên bồi bổ nhiều chút, không ngừng cố gắng. Nếu không, mẫu thân lát nữa đi gặp Vương bá bá người, giúp các người chọn một ngày thật tốt, rước Tứ tiểu thư vô phủ?"

"Không được!"

Ai cũng không ngờ tới, người lên tiếng kháng nghị chính là Hình Hoan .

Nàng cơ hồ không có suy nghĩ nhiều, theo bản năng bật thốt lên. Khi ý thức được mình thất thố, thì đã trễ, chỉ nhìn thấy nhiều ánh mắt đồng loạt hướng nàng bắn tới. Lúng túng liếm liếm môi, Hình Hoan cười khan ngượng đầu, trùng hợp nhìn thấy nụ cười đùa giỡn của Triệu Tĩnh An, nàng hận không thể cắn chết đầu lưỡi của mình.

Lời nói như nước đổ đi, không thu trở lại, nàng chỉ đành luyên lười thay mình giảng hòa, "Ách, ý của thứ tức là, hôn nhân là chuyện hệ trọng tại sao có thể quyết định vội vàng như vậy. Nên tính toán kỹ lưỡng, thay đại bá làm một hôn lễ oanh oanh liệt liệt, cũng vừa có thể mượn cơ hội này khiến giang hồ biết đại bá đã trở lại."

"Có đạo lý. Triệu gia trang chúng ta rất lâu không có chuyện vui rồi, là nên hảo hảo xử lý một lần." Giải thích có phần gượng ép nhưng lão phu nhân vẫn không mấy may nghĩ ngờ.

"Vậy thì giao cho Hình Hoan đi lo liệu đi, gả vào Triệu gia trang lâu như vậy, người cũng xác thực nên vì lão phu nhân san sẻ một chút chuyện rồi."

". . . . ." Mẫu thân ! Mọi người đều nói hiểu nữ nhi không ai bằng mẫu thân ! Ngài lại không nhìn ra nữ nhi ngài ngay cả tâm đều muốn hay sao mà còn phải thay hấn lo liệu hôn sự? Giết nàng, nàng làm không được!

"Bà thông gia lời này rất được lòng ta a, ta cũng vậy muốn cho Hoan Hoan ra thay mặt ta lo liệu." Lão phu nhân suy tính rất chu toàn. Hình Hoan quá khiêm nhường, nếu không phải nhân cơ hội này để cho nàng lập uy, chỉ sợ sau khi Tĩnh An cưới thê, đôi phương sẽ ý vào thân phận Đại thiếu nữ nãi nãi mà khi dễ nàng. Nhưng rốt cuộc dù sao thân là trưởng bối, nàng cũng không thể bên trọng bên khinh nha, "Tĩnh An, người cảm thấy thế nào?"

"Ta không có ý kiến, nếu như đệ muội không chê phiền toái, vậy làm phiền nàng." Từng chữ từng câu, hần căn răng nghiêng lợi nói ra. Nàng nếu dám gạt đầu, hần nhất định sẽ cầm cái chén này, hung hăng hướng đầu của nàng mà đập!

"Hảo. . . . ."

Nhưng Hình Hoan lại là loại không sợ chết, bất kể tim chưa xót như thế nào, nàng vẫn nhắm mắt đáp ứng. Ngay thơ cho là, có lẽ như vậy, có thể chặn những thứ niệm tưởng không được có kia.

Chính là một tiếng đáp ứng nhỏ, khiến không khí phòng ăn lâm vào giằng co, mắt thấy Triệu Tĩnh An thật không nhịn được tiện tay vung lên cái chén bên cạnh, đột nhiên có một nha hoàn lạnh chanh lâu tàu chạy vào, "Bẩm đại thiếu gia, có vị cô nương họ Vương tìm người."

"Có nói tìm hần làm cái gì hay không?" Không đợi Tĩnh An đáp lời, lão phu nhân liền không nhịn được trách móc rồi.

"Nói là nhớ đại thiếu gia rồi. . . . ." Lời này thật buồn nôn!

"Ai nha, nhi tử, người thật có lỗi a, chỉ qua một đêm lại khiến nữ nhi người ta nhớ thành ra như vậy."

Không có khả năng ngăn cản miệng của mẫu thân, nên hần cũng không đếm xỉa tới. Từ đầu đến cuối, tầm mắt của hần thủy chung vẫn khóa chặt ở trên người Hình Hoan. Vốn định theo bản năng đuổi nha hoàn kia, nhưng khi bị bắt được ánh mắt trốn tránh của nàng, hần thừa nhận mình thật bông bột, "Đi nói cho nàng biết, ta cũng vậy rất nhớ nàng rồi, kêu nàng chờ một lát ta sẽ tới."

Nghe lệnh, nha hoàn lui ra, hần vẫn không chút che giấu tầm mắt như cũ yên lặng rơi vào trên người Hình Hoan.

Loại yên lặng tại đây, Tĩnh An không biết mình đang mong đợi cái gì, hoặc cho dù chỉ là giữ lại một ánh mắt, hần cũng sẽ buông tha loại hành vi nhảm chán lại tức giận này.

Nhưng là, không có gì cả, nàng vẫn cúi đầu, giống như bất nữ nhân đứng kể bên cạnh hần là người nào, đều cùng nàng không liên quan.

Đúng vậy a, cùng với nàng có quan hệ gì đây? Người mà từ trước đến giờ nàng quan tâm chỉ có tướng công nàng. Vì để hần vui, không tiếc che giấu bản tính, cẩn trọng phần diễn thân phận hiền thê, quản gia lo liệu mọi việc trong nhà, thậm chí ngay cả hôn sự của đại bá là hần đều muốn nhúng tay. Hôm nay, vẫn duy trì quan hệ phu thê, ngay cả việc phu thê chi thực cũng làm, hần tại sao còn hy vọng xa vời nàng có thể phân ra thân trí đi quan tâm hần?

Quả quyết đứng dậy, trong trường hợp này, là chuyện duy nhất Triệu Tĩnh An có thể làm.

"Chắc chắn, tình yêu cuồng nhiệt trong người không thể chờ đợi. Đến đây, chúng ta tiếp tục ăn, đừng để ý đến hần." Lão phu nhân vẫn đắm chìm trong mộng tưởng chính mình.

Mọi người trong phòng lại không có sức đi tán gẫu.

Chỉ có Hình Hoan, vẫn nhìn ngẩn người, không yên lòng, chỉ đùa bốn cây cải trắng mà lúc nãy chuong mẫu gấp chp. Một cổ cảm giác chua xót không chế không được tuôn ra, nàng muốn khóc, nhưng không dám trong nơi này phóng túng tâm trạng ra, nhưng nếu tiếp tục kìm nén như vậy cũng rất khó chịu

Rốt cuộc, nàng kiềm chế không được, "A. . . . . Bà bà, mẫu thân, nữ nhi ăn no, xin phép về phòng trước rồi, hai người cứ từ từ ăn."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Trở về phòng, đem mình nhốt ở trong phòng. Giống như trước đây, đối mặt với bốn bức tường, một thế giới rất nhỏ, ý tưởng rất ít. Không nhìn tới, không đi nghe, không đi hỏi, cũng là một chuyện hay, như thế sẽ không có phiền não.

Nhưng Hình Hoan cũng không thể quay trở lại lý trí của ngày trước.

Nàng có thật nhiều vấn đề nghẹn giấu ở trong lòng, không nói không vui.

Muốn hỏi hấn là có phải lời gã nô bộc nói là sự thật, bởi vì Tứ tiểu thư thích ăn Lạt Tiêu tương, cho nên hấn hào phóng bỏ tiền ra?

Mọi thứ đều chỉ là do người khác bố trí qua chứ hấn không có cùng với vị cô nương kia ở cạnh nhau suốt đêm?

Lên tiếng hỏi những thứ này có thể làm gì? Hình Hoan không có nghĩ qua.

Càng không có nghĩ tới Kinh Thành to như vậy, nàng có thể đi đâu tìm hấn.

Chính là trong lúc kích động bước chân không tự chủ đến trước môn hạm, ngay người ở đại môn biệt viện, không biết bước kế tiếp nên đi đâu.

"Muốn đi đâu?"

Đột nhiên trên đầu truyền đến một thanh âm, khiến Hình Hoan không có suy nghĩ nhiều, thuận miệng trả lời, "Đi tìm đại bá."

"Hả? Vậy sao? Cũng vừa lúc, thuận đường, ta tiễn ngươi một đoạn đường."

"Hả?" Nàng hậu tri hậu giác ngẩng đầu lên, chớp mi mắt, hoảng hốt nụ cười gằn trong gang tấc.

Nhẹ nhàng giương môi lên là có thể làm cho người ta cảm thấy ấm áp, trừ Triệu Tĩnh An, còn có mấy ai có thể làm được.

Nhưng hấn không phải sớm đã đi sao? Áo giác? Không thể nào, nàng nhớ hấn đến mức đạt cảnh giới này rồi sao? Hình Hoan không tin và nhú nhú mày, vươn tay thăm dò, cẩn thận từng li từng tí chạm lên gương mặt trước mắt đó.

"Đệ muội, ban ngày ban mặt trêu đùa đại bá như vậy, vui lắm sao?" Trên đầu ngón tay lạnh như băng là nhiệt độ hấn quen thuộc, giống như không biết chết sống, tùy ý trước mặt hấn dung đưa đôi cánh, thê phải buộc hấn vui vẻ, ngay sau đó liền vỗ cánh mà bay. Hấn toét miệng chê cười, âm thầm kính báo mình nên ngăn chặn, liệu mạng muốn dùng giọng đùa giỡn để che giấu cảm xúc đang rục rịch ngóc đầu dậy.

". . . ." Cảm giác chân thật, khiến quả tim nhỏ bé của nàng khẽ run, rất chân thật, đây không phải là ảo giác. Nàng giống như loại gặp bông, chợt rút tay về, mím môi rũ xuống rèm mắt.

"Lên xe." Tĩnh An không có cho nàng cơ hội qua lại tự nhiên, giờ tay bắt nàng đang muốn thoát đi, mượn lực đem lấy nàng kéo lên xe ngựa. Còn chưa có đợi nàng đứng vững, hấn đột nhiên buông tay ra, nên hai chân, dù bận vẫn ung dung quan sát nàng, "Tìm ta có chuyện gì?"

"Ta, ta muốn hỏi. . . ." Hình Hoan quyết định nói rõ bí mật trong lòng, cho dù có hiểu biết rõ có vài lời mà với thân phận của nàng không nên hỏi, nhưng không nên được. Nàng không chút nghĩ ngợi định mở miệng, theo thói quen đến bên cạnh hấn ngồi xuống, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng một cô nương đang ngồi ngay ngắn, Hình Hoan nói cũng không nổi.

Nàng cứng rắn nuốt tất cả những kích động vào, mím chặt khóe môi, cảm thấy người tê rần.

"Tĩnh An, vị cô nương này là ai?" Hai người đang hẹn hò đột nhiên xuất hiện một vị khách không mời mà đến, vị cô nương kia hiển nhiên lấy không ra vẻ mặt hoan nghênh, ánh mắt cũng không thể nào thân mật.

"Đệ muội ta." Hấn cũng không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt đáp

Lại cũng chỉ là ba chữ thật đơn giản này, đâm vào trái tim Hình Hoan một vết đau đớn. Nàng giận dữ quay đầu, không muốn nhìn hai người kia nói chuyện tình cảm.

"Đệ muội a. . . ." Nghe vậy, vị cô nương kia nhướng đuôi lông mày kéo dài giọng, lộ ra lời nói nhàn nhạt khinh thường cùng không vui, vậy mà vẫn duy trì khí chất khuê tú con nhà đại gia, "Đệ muội, xin chào, ti ti họ Vương, bởi vì trong gia đình hàng thứ tư, tất cả mọi người thói quen gọi ti ti là Tứ cô nương."

"Đệ cái gì đệ, muội cái gì muội, ta quen thuộc với người sao? Ta mới không phải đệ muội người!" Trái ngược với người đối diện, Hình Hoan thừa nhận mình rất không có phong độ lại không có khí độ, còn lộ ra cổ nòng đậm cổ tình gây sự. Nhưng từng tiếng "Đệ muội" kia, chính là để cho nàng không có biện pháp cự tuyệt nữa.

"Tĩnh An huynh, đệ muội của người thật hung dữ nha." Tứ cô nương trêu chọc, trên môi cười yếu ớt, giống như là hoàn toàn không đem những lời nàng nói để ở trong mắt, "Đệ muội của huynh cũng muốn theo chúng ta đi chơi sao? Nàng không bồi bên cạnh Nhị thiếu gia à?"

"A, đệ đệ ta từ trước đến giờ không thích để cho nàng đi cùng."

"Ha ha, ta cũng muốn thế." Nàng phụ họa châm biếm, che môi, cười rất xinh đẹp.

Loại châm biếm này Hình Hoan quá quen thuộc, nàng biết, tất cả mọi người cảm thấy nàng đáng người mập mạp, dung mạo xấu xí, không xứng với danh hiệu Triệu gia trang thiếu nữ nãi nãi. Không ai thấy được những công sức nàng cố gắng bỏ ra trong những năm qua, chỉ cảm thấy nàng vốn không được tôn trọng, không được quan tâm.

Nàng chỉ là không có ngờ tới, tên đại sư ngày trước luôn hiểu nàng sẽ thay nàng hạ giận, một ngày kia, lại cũng sẽ cùng những nữ nhân khác cười nhạo nàng, "Dừng xe dừng xe!"

Hình Hoan la hét, giơ tay kéo rèm xe, hung hăng đập, cố gắng lấy sự chú ý của gã nô bộc.

Quá đủ rồi! Nàng chính là quá ngu xuẩn quá đàn, mới có thể trên xe chịu nhục!

"Thiếu nữ nãi. . . . ." Nàng thành công, mặc dù xe ngựa không ngừng, nhưng ít ra gã nô bộc thoáng thả chậm tốc độ, kẹp ở giữa tình thế khó xử .

"Ta muốn xuống xe! Không cần cùng thứ người như thế ngồi một chỗ!" Lấy thân phận của cùng địa vị nàng, không có tư cách làm bộ làm tịch đùa bỡn cá tính. Những thứ này, Hình Hoan biết, nhưng là kích động đã chiến thắng lý trí. Mơ hồ, nàng tựa hồ như đã hiểu rõ ràng đi một chút chuyện, thì ra là trước kia không phải nàng nhẫn nại quá kinh người, mà là người kia không đề cho nàng đến mức mất lý trí.

Nàng khó được có lúc thả ra tính khí, lại không chiếm được hưởng ứng. Tĩnh An hào cười lắc đầu một cái, lên tiếng nói: "Dừng xe."

"Đại thiếu gia. . . . ." Gã nô bộc không hề làm khó nữa, nghe lời nắm chặt dây cương, dừng ngựa lại xe, nhưng hắn không nghĩ ra rồi. Chẳng lẽ, thật muốn cho thiếu nữ nãi cứ như vậy lăn xuống xe? Dầu gì là người một nhà a, có câu nói cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, vạch mặt không tốt lắm đâu.

"Xuống xe." Hắn nhủ đôi lông mày, mang theo nụ cười mỉa hoặc, nhẹ nhàng khạc ra hai chữ.

Được như ý rồi, Hình Hoan lại không cảm thấy vui vẻ, ngược lại tim cứng lại. Nàng âm thầm cười lạnh, rốt cuộc vẫn còn mong đợi cái gì? Lưu lại làm gì để tự rút lấy nhục? Cắn chặt môi, nàng im lặng không lên tiếng đứng dậy, cong người bước ra, cũng cường ép chính mình bóp chết tất cả vọng tưởng.

Vậy mà, Hình Hoan nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến, đầu ngón tay của nàng vừa mới chạm được màn xe, bên hông chợt đau lên.

"A. . . . ." Nàng theo bản năng kinh hô một tiếng, tròn mắt nhìn về phía ngọn nguồn của lực đạo đó. Đó chỉ là cánh tay quen thuộc, dùng lực giữ tại bên eo của nàng. Không nói lời gì mà đem nàng lui về phía sau.

Đợi đến Hình Hoan hồi hồn, đã vững vàng rơi xuống ở trong ngực Triệu Tĩnh An.

Nàng kinh ngạc ngửa đầu, lại chỉ nhìn thấy hắn cười nhạt vẫn như cũ, con mắt không chuyển, "Tứ cô nương, mời cô nương xuống xe."

"Ta? !" Đùa gì thế?

"Cô nương không nghe thấy Hoan Hoan muội muội nói không muốn cùng loại người như cô nương ngồi chung một chỗ hay sao? Chẳng lẽ cô nương muốn ta đuổi nàng xuống xe? Đừng làm rộn, điều này sao có thể. Ngoan, xuống xe thôi."

"Nhưng là ngày hôm qua huynh rõ ràng là. . . . ."

"Cô nương tốt nhất là đừng nói chuyện về ngày hôm qua nữa, ta không hề muốn đánh nữ nhân."

". . . . ."

Trận nháo kịch này cứ như vậy hoa lệ kết thúc, màn xe bị vén lên , Tứ tiểu thư tịch tịch ngay ngọ đứng ở bên cạnh xe, trong xe ngựa truyền đến thanh âm ra lệnh dịu dàng vẫn như cũ của đại thiếu gia, "Đi mau, ta không có rảnh."

Gã nô bộc chợt hồi hồn, giống như vung roi ra, đáy lòng không nhịn được phát ra cảm khái: đại thiếu gia, ngài quá kinh khủng rồi ! Như gần như xa, muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, chơi được xảo diệu như thế, ngài muốn Nhị thiếu gia làm sao mà chịu nổi a!

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Trong xe ngựa lắc lư, một cổ không khí mập mờ đang lặng lẽ xảy ra.

Con người đen sáng người của Hình Hoan vẫn đang khóa chặt trên người hắn, rõ ràng nghĩ tùy ý nhưng lại không cưỡng lại cảm giác đang ăn sâu bén rễ. Cảm thụ ánh mắt nàng không chớp nhìn chăm chú, hắn ngoái đầu nhìn lại, không kiêng dè tiến lên tầm mắt của nàng, trầm mặc nhìn nhau một hồi lâu, Tĩnh An nhếch môi cười yếu ớt, bay ra ngữ điệu cợt nhả, "Hoan Hoan muội muội, ta đã nói với người, không cần dùng cái này loại ánh mắt nhìn ta, đối với một người nam nhân bình thường mà nói, đây là . . . . . câu dẫn. . . . ."

Là giữa hai người bọn họ kỳ thực rất ăn ý hay sao? Hắn còn chưa có nói hết lời cả, nàng giống như liền đoán được đoạn sau, cũng liền hoàn toàn đem

loại hành động câu dẫn này làm thật.

Đầu ngón tay nàng lạnh như băng lướt khuôn mặt hắn, thuận thế cuốn lấy cổ của hắn, ôm chặt, khiến Tinh An sững sờ, những lời đang định nói bị cắt đứt, tự nhiên hiểu ra cái gì gọi là tay chân luống cuống.

Gió tay lại thả xuống, thả xuống lại gió tay lên, nói toạc ra là không biết nên đặt tay vào đâu.

Hắn có thể thuận miệng giả tạo ra một đồng lời ngon tiếng ngọt đem dụ dỗ nữ nhân, có thể thành thạo hóa giải được các loại ôm ấp yêu thương. Duy chỉ có đối với nàng, là bó tay hết cách.

"Ta chưa cùng hắn viên phòng, thật không có." Hắn dần dần, bị Hình Hoan coi là lạnh lùng, nhưng hắn mới vừa che chở, không thể nghi ngờ là cho nàng dừng khí lớn lao. Thân phận luân thường đặt ở trước mắt, nàng lý phải là tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, phần diễn thật tốt nhân vật đệ muội, thế nhưng một nháy mắt, tất cả kích động ở Hình Hoan trong đầu tụ hợp, vỡ tung lý trí, nàng bất cứ giá nào, không muốn cho mình có lưu tiếm nuôi.

Cho dù là bị hắn cười, bị nghìn người phi nhổ, nhưng nàng vẫn muốn vì mình dừng cảm một lần.

"Ta biết rõ." Rốt cuộc, Tinh An tỉnh lại, khóe môi kéo lên nụ cười ngọt ngào, nhẹ giọng đáp lại.

Hắn là người không phải là thần tiên, sẽ bị ghen tỵ đâm tới mất tiêu năng lực phân tích, nhưng không có nghĩa là hắn sau đó sẽ không tỉnh táo.

Này đến tốt cùng vẫn còn không được tự nhiên quây cái gì? Một thoáng, Tinh An mới hiểu được, hắn giận chính là sự cam chịu của nàng. Không quan tâm người ta thế nào, nàng có để ý qua hắn sẽ nghĩ ra sao không? Giống như hắn cũng chỉ là loại râu ria ngoài đường, tin lời đồn đãi lại khúc mắc, đều không quan trọng, nàng không quan tâm.

"Chúng ta chỉ là thương lượng hảo muốn diễn tuồng cho chương mẫu cùng mẫu thân nhìn, làm cho các nàng thoải mái." Mà sự thật chứng minh, nàng rất quan tâm, quan tâm ý nghĩ của hắn, từng cái ánh mắt của hắn. Chỉ là năm này tháng nọ để nên, mà hình thành loại cá tính này của nàng, để cho nàng từ từ thất lạc chính bản chất của mình, không dám sống thẳng thắn.

Chỉ đến khi tất cả những phòng tuyến đều bị đánh tan, những lời nói nghẹn giấu ở trong lòng đều bị nàng khuynh đảo ra ngoài.

"Chú ý quá tệ." Nghe vậy, hắn không nhịn được khóe miệng run lên, không cần đoán cũng có thể ngờ tới, người có thể nghĩ ra loại chủ ý cù ỷ này, chỉ có cái đệ đệ nhảm chán cực độ của nhà hắn.

". . . . . Ta bây giờ suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy rất rối." Cũng không phải sao, có thể lừa gạt được nhất thời nhưng không thể lừa gạt được cả đời. Sớm muộn gì cũng có ngày, mẫu thân cùng chương mẫu sẽ thất vọng. Hình Hoan thậm chí so bất luận kẻ nào cũng rõ ràng, người một khi đang có hi vọng lại nhận thất vọng, là chuyện cực kỳ thông khổ, chẳng bằng còn sớm liền tàn nhẫn mà đem tất cả chờ mong bóp chết cho rồi. Giải quyết dứt khoát, mới là biện pháp tốt nhất. Sau khi nghĩ thông suốt, nàng dựa vào vai hắn, lại toát ra một câu không đầu không đuôi, "Vậy còn người? Người cùng cái đó Từ cô nương. . . . ."

"Người cảm thấy thế nào? Ta giống như là cái loại cảm thú lần đầu tiên gặp mặt liền đói khát đến lập tức muốn đem xuân sao?"

". . . . ." Nàng không nói được lời nào, nắm chặt cổ của hắn, rất có muốn bóp chết ý tứ của hắn. Này còn phải hỏi sao? Nhìn ngang nhìn dọc nhìn chung quanh, hắn đều giống cực kỳ cái chủng loại cảm thú kia !

"Này, nữ nhân, người có lương tâm hay không. Bấy lâu nay người có gặp qua bên cạnh ta có nữ nhân nào khác xuất hiện sao?" Mặc dù trước kia vẫn còn ở trạng thái xuất gia, không thể không thủ thanh quy, nhưng nghiêm khắc trên ý nghĩa mà nói, hắn cũng coi là thủ được trình tiết rất cực khổ!

"A, Haaa...!" Hình Hoan cười gượng nói rõ tất cả. Mới vừa rồi nữ nhân kia là giả sao?

Hắn bị bấm đến mặt đỏ lên, hô hấp ngưng trệ, vì tự vệ, không thể không đem ý niệm thương hương tiếc ngọc tạm thời vứt bỏ, dùng sức đẩy ra cổ tay của nàng. "Khụ. . . . . Nữ nhân chết tiết, người đệ. . . . . mau, buông tay! Mưu sát phu so dụ tăng càng nặng hơn. . . . ."

Tựa như suy nghĩ của Tinh An lại giống như trước, nàng cùng tất cả nữ nhân giống hệt nhau, thậm chí là lòng dạ lại nhỏ hẹp hơn.

Nhưng đều là hành động dã man không hiểu chuyện, do người làm là nàng, khiến hắn lấy không ra cảm giác chán ghét, ngược lại cảm thấy có chút ngọt.

"Phu cái gì a! Người. . . . ." Hình Hoan đỏ mặt, mềm lòng như một bãi bùn ướt, miệng lại như cũ so tảng đá còn cứng rắn.

Chỉ là lời cãi lại còn chưa nói hết, cổ quặt cường trong người đều bị một đôi môi bá đạo chặn được. Hắn gió tay, dùng tốc độ khiến người ta vội vàng chưa kịp chuẩn bị, đầu ngón tay đẩy những sợi tóc rối của nàng, dán cánh môi nóng bỏng hướng nàng, một hồi cho hả giận khê cần, Tinh An lộ ra đầu lưỡi, cẩn thận từng li từng tí thử dò xét, tiến quân thần tốc chiếm đoạt lưỡi của nàng.

Hương lưỡi mềm quen thuộc, để cho hắn càng trầm luân.

Cứ như vậy cùng nàng dây dưa triền miên hôn sâu, Tinh An chưa bao giờ cảm thấy hôn sâu là chuyện thích ứng được. Chỉ khi nào đối tượng thành nàng, tất cả tất cả như bị cho mới ý nghĩa.

Cứ tương cứu trong lúc hoạn nạn như vậy, rất dễ dàng bị nghiện.

"Ngô. . . . ." Nhỏ nhún lại chọc người ngâm nga cọt sát lẫn nhau đang lúc tràn ra, Hình Hoan bám chặt lại chút lý trí cuối cùng tìm kiếm khe hở nói chuyện, ". . . . . Tôi hôm qua, ta chờ người thật lâu."

"Vì sao?" Chuyện xảy ra ngoài dự đoán, khiến cho trái tim hắn dâng lên, rồi lại phải cố nén kích động, chỉ sợ ngọt ngào không có đỉnh sẽ thúc đẩy hắn đang trong xe ngựa này làm ra cái hành động gì.

Cho nên có rất nhiều lời muốn nói, nàng biết nếu như không thừa dịp hiện tại nói, thì có thể cũng không có dũng khí nói ra khỏi miệng, "Đại sư. . . . ."

"Ừ." Thật lâu không có nghe nàng kêu qua như vậy. Tĩnh An không nhớ rõ có nói với nàng hay không, không biết khi nào mỗi khi nàng gọi một tiếng "Đại sư", lòng kiên định muốn hoàn tục của hắn lại tăng lên. Cuối cùng, hắn làm được, nhưng lại chậm hai năm.

Đồng dạng, Hình Hoan cũng không nhớ mình có nói qua với hắn, từ hắn sau khi về nhà, nàng hồi lâu không có dùng qua cái loại xưng hô này. Đó là bởi vì những thứ kí ức đó tất cả rất ngọt ngào, nhưng ở đây là quan hệ đại bá và đệ muội, nó rất đau, cho dù là yên lặng ở trong lòng ni non cái tên "Ngộ Sắc" này, nàng đều không chịu không chế nhớ tới hắn đã từng an ủi, làm bạn cùng dùng túng nàng.

Nhớ tới những chuyện kia không thể quay trở lại, không thể nghi ngờ là một loại hành hạ. Vậy mà giờ khắc này, Hình Hoan phóng túng chính mình tự đi hồi tưởng, càng nghĩ càng sâu cũng liền càng không chút kiêng kỵ, có thể để mặc cho một ít lời bật thốt lên, một chút lời nói mà nàng trước kia cho là mình cả đời đều không có mặt mũi nói ra miệng, "Đại sư, người nguyện ý vì ta phá giới sao? Nguyện ý muốn ta sao?"

Bước ra một bước này, là vạn kiếp bất phục, nhưng Hình Hoan tự nói với mình, chỉ cần hắn nguyện ý, nàng liền đại nghịch bất đạo ích kỷ lần này.

Nếu như hắn không muốn. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Hắn dùng lại tất cả động tác, giống như là loại chợt thanh tỉnh, lặng lẽ buông ra môi của nàng. Khẽ đẩy ra, chau híp mắt đen thâm thúy, nắm chặt dò xét nàng. Ngân vạn ngôn ngữ quanh quẩn ở cổ họng, nhưng tâm tình khiếp sợ lại như loại dây thừng siết chặt cái cổ của hắn, để cho hắn hít thở không thông, chỉ có theo bản năng ôm chặt nữ nhân trong ngực, không để cho nàng né ra.

"Đại thiếu gia, đến."

Lời nói bẩm báo không đúng lúc lại vang lên.

Chỉ là trong xe ngựa, hai người kia lại ra về không nghe, loại như không thể bắt cứ quấy rầy của ngoại nhân, hai mặt nhìn nhau.

Một người nín thở chờ đợi, một người khác đang dùng tận toàn tâm hồi hồn cho nàng đáp lại.

"Tĩnh An huynh, ta càng ngày càng cảm thấy người giống như là nữ nhi mà Nhâm gia chúng ta gả ra, hơn nữa cuộc sống hôn nhân gần đây vô cùng không hạnh phúc, ba ngày hai bữa liền hướng nhà mẫu thân chạy. . . . . Ách. . . . ." Giọng nói Nhâm Vạn Ngân ngay sau đó truyền đến, không chỉ có là om sòm oán trách, hắn vẫn còn rất không hiểu phong tình đưa tay vén rèm xe. Khi ánh mắt nhìn thấy hai đạo bóng dáng ôm nhau nóng bỏng, hắn kinh ngạc chốc lát, bật phát, "A! A a a! Hai người các người đang làm gì thế? ! Quá thương phong hóa* rồi ! Cự nhiên tìm tới nơi này vụng trộm, làm như ta là người chết sao? Mẹ kiếp nhà người, trên miệng còn giữ giống như nước miếng đối phương! Bạch Liên hoa, mau tới, mau đưa hai người này kéo xuống cho ta. . . . ."

*cảm lạnh, cảm mạo, thương cảm. . .

"Ấm ỉ quá. . . không có dụng cái thang, người muốn chúng ta xuống thế nào." Coi như cảm xúc lúc trước khá tốt, tại lúc không khí thuần phong tình tứ, tự dụng bị sớm tan rã. Tĩnh An tức giận quay đầu, lạnh giọng nói.

"Triệu Tĩnh An, người quá kiêu căng a. Người không phải là người trong giang hồ sao! Người trong giang hồ đi xe ngựa không phải đều nhảy xuống hay sao. Cái thang, người lại còn muốn cái thang, tối hôm qua người đập nhiều đồ nhà ta như vậy, ta đâu còn có cái thang cho người đập!"

"Ít làm trò, những vật ta đập toàn những thứ đồ cỏ lồi thoi, không hề có cái thang."

"Làm sao người có thể nói như vậy? !"

"Không cần khách khí, đại trượng phu tự nhiên có dũng cảm chứ sao."

.....

Cảnh tượng trước mắt tựa như hai đứa bé không có lớn lên đang cãi nhau, Hình Hoan hạ hai vai, co quắp khoe miệng, nhận mệnh.

Rất dễ nhận thấy, không khí bị phá hư rồi, muốn tiếp tục đề tài mới vừa rồi là không thể nào.

Lại rất hiển nhiên, mới vừa chính hấn còn đang do dự, giống như loại trên người nàng rậm rạp gai, hấn nghĩ không muốn, đụng sẽ đâm tay.

Chỉ là đã đem phòng tuyến cuối cùng trong lòng đem phá rồi, Hình Hoan hạ quyết tâm, nếu như hấn không muốn, nàng liền dây dưa đến hấn nguyện ý mới thôi! Ai bảo hấn làm nàng đắm chìm trong ái tình đây? Loại mặt dày, nàng cũng không phải chưa làm qua, cùng lắm thì mọi người mắng nàng không biết liêm sỉ, gả cho Nhị thiếu gia lại muốn quyền rũ Đại thiếu gia.

Nhưng không quan trọng, những người đó không phải nàng, ai cũng không có biện pháp giúp nàng hoàn thành cuộc đời của nàng.

"Người đi theo cái Hoa nha hoàn gì đó, nàng sẽ giúp người an bài, ta một hồi tới đón người." Hấn cẩn thận từng li từng tí diu đỡ nàng xuống xe, quét mắt sang nha hoàn đứng bên cạnh, hướng về phía Hình Hoan dặn dò. Làm như rồi rầm chốc lát, đáng tiếc cuối cùng vẫn là không nhớ tên tuổi của nha hoàn.

"Nàng gọi Bạch Liên hoa, Bạch Liên hoa! Ta đã nói với người mấy trăm lần! Là tổng quản Nhâm phủ. Ta nói Tĩnh An huynh, chúng ta dầu gì huynh đệ một cuộc, người dù là hay quên, cũng nên đem tên tuổi tổng quản nhà ta mà nhớ a."

"A, nhớ, Bạch Cúc Hoa."

"Là Liên Hoa. . . . ."

Nhâm Vạn Ngân đề ý điểm rất kỳ quái, làm như loại bỏ não, nhất định đem cái tên tuổi nha hoàn đổ vào não Triệu Tĩnh An, buộc hấn nhớ không quên.

Hai người chính là mang theo loại rối rắm kỳ quái này, cãi nhau bước vào cửa chính Nhâm phủ, không biết vội cái gì.

Hình Hoa có chút luống cuống đứng ở bên cửa, nhút nhát liếc nhìn Bạch Liên Hoa trong truyền thuyết kia, không dám lên tiếng đánh vỡ trầm mặc. Nói như vậy, nàng coi như là gan nhỏ, cũng sẽ không phải khi thấy nha hoàn đều giống như loại chuột thấy mèo. Thế nhưng nha hoàn này rất bất đồng, Hình Hoan nhận được nàng, đó là lúc khi cho bọn họ uống rượu giả mà còn có thể xem như không có việc gì thoải mái thừa nhận, âm thanh lạnh như băng là nguyên do nàng e ngại.

"Lo lắng làm cái gì, đi theo ta." Thật may là, nàng ta đã chủ động lên tiếng.

Hình Hoan thu hồi ánh mắt quan sát, liên tục không ngừng đuổi theo bước chân của nàng, vòng vo nhiều khúc cây, đi theo nàng vào một gian phòng lại lui ra ngoài, lại tiến vào một gian phòng khác. . . . . Cứ như vậy lặp đi lặp lại một lúc lâu, Hình Hoan thật không nhịn nổi, "Cái đó, Bạch Liên hoa, chúng ta đây là muốn làm cái gì à?"

"Tên của ta là cho lão gia gọi, làm phiền người gọi ta Bạch Tổng Quản, cảm ơn." Liên Hoa cô nương cước bộ không ngừng, mặt không thay đổi cái chính cách gọi của Hình Hoan, sau khi đi vài bước, mới đại phát thiện tâm mở miệng thay nàng giải hoặc, "Hôm nay là Lễ Bộ Thị Lang Quân đại nhân tổ chức tiệc sinh thần, đại thiếu gia nhà các người nói là muốn mang người đi tham quan, cho nên lão gia tôn không ít bạc khơi thông quan hệ cho người đi."

"Lễ Bộ Thị Lang Quân đại nhân?" Mơ hồ tên gọi có chút quen tai khiến Hình Hoan vận lên lông mày. Nàng rất xác định Tĩnh An sẽ không nhầm chán đến không giải thích được mang nàng tới tham quan cái tiệc sinh thần gì, những thứ hấn quyết định đều có nguyên nhân. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng hiểu, "A, phụ thân của Quân Hiệu Nhân sao?"

"Ta không phải tổng quản Quân phủ, làm sao biết nữ nhi Quân đại nhân là ai."

". . . . ." Mặc dù lấy được đáp án cay nghiệt lại có cũng như không, Hình Hoan căn bản có thể xác định.

Hấn nói qua, còn có khối tinh thạch đang ở chỗ Quân Hiệu Nhân, cho nên mới phải cố ý an bài như vậy chứ?

Hình Hoan chỉ là không hiểu tại sao lại khó khăn như vậy, tuy nói triều đình cùng giang hồ từ trước đến giờ không hợp nhau, vốn dĩ địa vị Triệu gia trang muốn lẫn vào đi đâu, cũng không khó thôi.

"Đúng rồi, ta nghe nói chi tiêu Triệu gia trang hàng ngày là do người trông coi, vậy sao?"

"Ừ." Không biết rõ nàng vì sao có cái câu hỏi này, Hình Hoan vẫn đành hoàng đáp.

"Vậy thì thật là tốt, cái này cho người." Nói xong, Bạch Liên Hoa xoay người, từ trong lòng ngực lấy ra một tờ giấy điệp, nhét vào trong tay Hình Hoan.

"Cái gì vậy?" Hình hoan đem giấy mở ra, nhìn thấy phía trên chỉ chít rậm rạp tên gọi một đồng đồ vật, bên cạnh tựa hồ còn ghi giá. Không phải đâu? Chẳng lẽ ngay cả trong phủ đệ của Kinh Thành phú thương là ngựa hồ tàng long, kể cả tổng quản nha hoàn cũng kiêm chức đầu cơ trục lợi, còn không phải là buộc nàng mua không thể?

"Là tối hôm qua đại thiếu gia các người đánh vỡ gì đó, mảnh vụn ta đều giữ, bồi thường bạc đi, ta có thể đem mảnh vụn giao cho người đối chiếu với sổ

sách. Mặc dù lão gia cùng đại thiếu gia là bằng hữu, nhưng là không thể để mọi người khi dễ lão gia chúng ta ngu xuẩn, dù là huynh đệ chi giao nhưng tiền bạc phải rõ ràng. Nhị thiếu nữ này, người nói phải không?"

Phải a! Có mấy tổng quản nha hoàn sẽ ở người ngoài trước mặt đường hoàng phê bình lão gia mình ngu xuẩn hay không?

Lại có mấy đại thiếu gia nửa đêm không ngủ được, suốt đêm ở trong phủ người ta đập đồ, mà còn chọn đồ cổ quý để đập!

"Còn có tấm này, là đơn giá được liệu."

Còn nữa, cư nhiên còn có! Hình Hoan nghiêm trọng cảm giác mình có phải bị lừa rồi hay không, sợ tổng quản nha hoàn này là một chuyện, nghĩ lừa gạt bạc nạng chính là một chuyện khác rồi, "Làm cái gì nha? Tĩnh An nhà chúng ta lại không bệnh, sao phải uống thuốc à? Còn uống nhiều như vậy, người tính lừa gạt người nào ....!"

"Hắn là không có bệnh, thể cốt rất cường tráng, chỉ là ngày hôm qua vào lúc hắn tới bị đồ xuân dược, cho nên mới đập đồ để phát tiết. Lão gia đau lòng những thứ đồ cổ kia, liền thay hắn mời đại phu, thử các loại thuốc. Mặc dù cũng không có hiệu quả, nhưng là những thuốc kia là vào bụng của hắn, lấy ra không được. Nhị thiếu nữ này cần ta tìm đại phu tới trình bày sao?"

"Xuân xuân xuân xuân xuân. . . . . Dược? Hắn ngày hôm qua bị đồ xuân dược?!"

Khó trách hắn không có phong độ cảnh cáo Từ cô nương đừng nhắc tới chuyện ngày hôm qua, nếu không hắn sẽ đánh người.

Khó trách hắn tình nguyện ở trong phủ Nhâm Vạn Ngân, cũng không về nhà.

Khó trách. . . . . Nào có nhiều như vậy khó trách a! Hắn thật là mạnh như vậy nhịn cả đêm, cứng rắn nhịn đến được tỉnh rút đi sao?

"Ừ, phải nói đại thiếu gia tới Nhâm phủ chúng ta trước cùng vị cô nương xinh đẹp kia nhưng lại không có chuyện gì xảy ra, cứ như vậy giống như không thể giao hợp, tựa như sắc đẹp cũng không cần, mạnh mẽ đem dược hiệu loại bỏ ra, quý cũng không tin."

"Bạch Tổng Quản! Người đừng cho là ta thật sợ người. Quý không tin, nhưng ta tin!" Hình Hoan nổi giận. Nàng có do dự qua, nhưng chính là lời nói Bạch Tổng Quản, để cho nàng cảm thấy, nhưng nếu g cũng như người khác dù ánh mắt nhìn hắn, tại sao nói thích hắn.

"Vậy sao? Vậy thì tiếp tục tin đi, chuyện liên quan gì tới ta."

". . . . ." Chuyện không liên quan người, vậy người mới vừa rồi lái nhai cho ai nghe a!

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Tại sao chạy đi ăn bữa tiệc sinh thần lại khó khăn như vậy?

Lúc khi tổng quản nha hoàn phục vụ nàng thay xiêm áo, Hình Hoan rốt cuộc đã hiểu rõ.

Một ni cô còn chưa kịp quy y, làm sao có thể đại diện cho Triệu gia trang ra ngoài dự tiệc sinh thần của người ta?

Nhưng là tại sao muốn giả trang thành ni cô? Sau khi mờ mịt đi theo Tĩnh An lên xe ngựa, Hình Hoan mới hiểu.

Bởi vì bọn họ không phải đi ba người, mà là một đồng người, đồng hành còn có Sư huynh của đại sư cùng đồng nhân đã lâu không gặp. . . . .

"Đại sư đại sư, chúng ta tại sao nhất định phải như vậy? Sao không ăn như người bình thường?" Thật ra thì mặc cái gì, Hình Hoan cũng không quan tâm, thứ nàng quan tâm chỉ là ăn mặc như vậy rốt cuộc là muốn đi làm cái gì?

"Bởi vì mặc như thế này không cần phải tặng tiền mừng mà còn có thể kiếm bạc trắng."

Lời đáp lúc này. . . . . Gọn gàng linh hoạt, không thêm che giấu, nói trúng tim đen. Khiến Hình Hoan khắc sâu cảm thấy, loại không có đạo đức, vắt chày ra nước, hết ăn lại uống của Ngộ Sắc đại sư đã trở lại.

"Đồng nhân, mặc quần áo." Thành linh, Tĩnh An đột nhiên nhếch lên lông mày, âm thanh nhạt ra lệnh.

"A di đà Phật, không cho phép mặc. Sư đệ, người có gặp qua đồng nhân nhà ai mặc quần áo hay sao?" Sư huynh không làm, mặc áo sát nách mới là

dấu hiệu của đồng nhân bọn họ.

"Có đạo lý." Tĩnh An rất dễ dàng liền thỏa hiệp, tuy nói hoàn tục rồi, hấn còn là rất có quan niệm tập thể. Đồng nhân nhà bọn họ theo nhân số mà nói, cũng khá nổi tiếng như đồng nhân của Thiếu Lâm Tự, dựa theo khí thế cũng không có thua kém. Vì vậy, hấn nghĩ đến một người khác cần chỉnh sửa một chút, "Hoan Hoan muối muối, đem mắt nhắm lại."

"Ai? Tại sao à?" Bọn họ không phải đang dạy dỗ đồng nhân của mình sao? Kêu nàng làm cái gì?

Tại sao? Bởi vì ta khó chịu khi người xem những nam nhân cánh tay trần mà tròng mắt cũng trắng! Này lý do nếu mà nói ra không cần thận lại mắt phong độ? Xác thực, cho nên hấn không có ý định nói thực, "Con mắt của người quá vẩn đục rồi, thấy thế nào cũng không giống Đề Từ Phật Môn, nhắm mắt lại giả bộ không thấy, tương đối được. Ngoan, nhắm lại!"

". . . . . Nha." Nguyên nhân kì quặc a, nhưng vì suy tính cho đại cục, Hình Hoan vẫn là nghe lời đem hai mắt nhắm lại, đưa ra đôi tay sờ lung tung, tìm kiếm cảm giác người mù, để lát nữa phần diễn có thể thuận buồm xuôi gió một chút.

Cũng chính là bởi vì nàng quá mức khéo léo, nhìn không thấy sau khi hai mắt nàng nhắm lại một loạt ánh mắt kích động hướng tới.

Mỗi ánh mắt đều ở đây cùng một câu nói —— Triệu Tĩnh An, người không có thuốc nào cứu được rồi!

Đối với cái chùng loại đánh giá này, hấn hớn hờ tiếp nhận, còn rất là đắc ý nhũ mảy, khoác lên vai Hình Hoan, tùy ý mà đem sức nặng toàn thân đè ở trên người nàng, giống như muốn nàng lúc nào cũng phải nhớ đến sự hiện hữu của hấn. Hấp lại, nhìn ánh mắt của mọi người xung quanh, hành động tràn đầy khoe khoang, hấn chính là không có thuốc nào cứu được thì thế nào? Rất tốt, cho dù có thuốc hấn cũng tình nguyện bệnh đến giai đoạn cuối, ai bảo bệnh này rất ngọt.

*

Y theo lệ thường, đi theo Triệu Tĩnh An đi lừa gạt, không cần hỏi nhiều, chỉ cần toàn lực phối hợp, khi tất yếu, hấn sẽ đem nói tóm tắt đại khái ngọn nguồn.

Tự giống với hiện tại, khi xe ngựa dừng ở cửa sau Quán phủ, mắt thấy sẽ phải lúc xuống xe, hấn lờn ít mà ý nhiều ở bên tai Hình Hoan nói: "Quán phủ gặp quý, chúng ta tới siêu độ."

Cơ hồ là đồng thời, lời của hấn vừa dứt, mộ tiếng thiết tha chào hỏi liền truyền tới, "Ai nha, đại sư, các người cuối cùng tới, đại nhân nhà chúng ta đều hỏi rất nhiều lần rồi. Mau mau, mau vào, chớ kinh động tân khách đang trước."

Gia đình chờ ở cửa hồi lâu, vừa thấy được xa xa có mấy chiếc xe ngựa, liền vội vàng tiến lên đón.

"A đi đà Phật, thí chủ không cần phải lo lắng, lão nạp đã sớm đoán chắc giờ lành." Sư huynh đại sư chấp tay trước ngực, cười cười trả lời.

Gia đình bên kia vô ý cùng hấn nhập thiền ngữ, đang muốn dẫn người đi vào trong, đột nhiên phát hiện có cái gì không đúng, "Di, sao tên hòa thượng này không phải đầu trọc. . . . . Ách, tiểu nhân là nói này vị đại sư này sao lại có tóc?"

"Thí chủ là người trong Hồng Trần, giới luật Phật Môn có điều không biết, chỉ có người lục đại giai không đắc đạo, mới có thể không cần quy y, Phật tử tự tại trong lòng." Tĩnh An bước ra phía trước mỉm cười, lời kịch thuần thực đến đã không cần phải suy nghĩ, trong chớp mắt liền có thể bật thốt lên.

"Thì ra là như vậy, thất kính thất kính." Nghi hoặc của tên gia đình vừa thả xuống không lâu, đảo mắt nhìn thấy Hình Hoan, lại kinh ngạc rồi, "Di di, thế nào còn có vị ni cô?"

"Thí chủ, lão nạp đêm xem thiên tượng, biết được cần Âm Dương phối hợp mới có thể được việc, mới có ý xin sư thái ra tay tương trợ."

Hình Hoan vẫn như cũ nhắm cặp mắt, thật giống như không vẩn trần tục, bất cứ quấy nhiễu không ảnh hưởng đến. Trong lòng lại rất xao động, nàng lần nữa âm thầm thề, chuyện này đi qua, nhất định phải hỏi rõ ràng Tĩnh An rốt cuộc là xuất gia tại miếu nào, lần sau có đánh chết đều không đi đến nơi đó thắp hương. Hòa thượng trong miếu kia ngày ngày ăn quá no, cũng biết đêm xem thiên tượng! Xem ra sao nhân duyên còn chưa tính, đã vậy còn xem âm dương phối hợp.

"Như vậy a. . . . . Sư thái này tại sao cũng có tóc?"

"A, giống nhau." Hình Hoan không nhịn nổi, người này khi nào mới chịu yên đây, chẳng lẽ muốn nàng vì diễn một tuồng kịch mà cạo sạch tóc hay sao?

"Đứng nga, sư thái cùng đại sư một dạng, đều là người trong Phật môn, quy củ tự nhiên cũng giống nhau." Gia đình nghĩ thông suốt, cuối cùng là dẫn bọn họ đi vào trong, bang qua đường mòn, hấn vì tiết kiệm thời gian vọt dạn dò: "Đại sư đại nhân, chúng ta hôm nay muốn ở đằng trước vội vàng mở tiệc mời tân khách, nên không thể tới bồi các vị, xin hãy tha lỗi. Đại nhân có bận, động tĩnh nhỏ một chút, sợ khiến tân khách đằng trước biết được rất không tốt, chớ cụng bái hành lễ xong, nha hoàn sẽ mang ngài đến phòng thu chi lấy bạc."

"Không có gì đáng ngại, siêu độ chúng sinh vốn không thích hợp có người khác quấy nhiễu. Để cho đại nhân các người không cần đến bồi, tốt nhất cũng không nên quấy rầy, nếu là xảy ra điều tai họa gì, sợ rằng lão nạp cũng không làm gì được a."

. . . . .

Nghe nói đối thoại của bọn hắn, kết hợp với lời nói mới vừa rồi của Tĩnh An, Hình Hoan đã hiểu.

Đây chính là một sự kiện đi lừa gạt tập thể, Nhân Vạn Ngân là hậu cần, bọn họ là chiến sĩ đấu tranh anh dũng, mục đích đúng là không cần đường hoàng đi cửa chính, vừa có thể tự nhiên hành động, vừa có thể trốn tránh trách nhiệm. Kinh nghiệm nói cho Hình Hoan, bình thường dưới tình huống này, bất tất chính là tặc. Cho nên không cần tò mò, khó trách sư huynh đại sư cùng đồng nhân hắn gần đây mai danh ẩn tích, xem ra là chạy tới Quân phủ nháo quỷ.

Chuyện như vậy thấy thế nào cũng có dự mưu có tổ chức, rất dễ nhận thấy, Tĩnh An bày trận rất kỹ.

Nàng dần dần hiểu, thật ra thì bộ mặt bất cần đời của hắn cũng có một phần nghiêm túc, chỉ liên quan đến những chuyện kia có đáng giá để hắn nghiêm túc hay không. Có lẽ là trong hai năm qua, hắn đọc lai độc vãng, lười phải giải thích hành vi của mình. Hay hoặc là hắn là cảm thấy không cần thiết giải thích, người hiểu được tự nhiên có thể hiểu, mà những thứ không hiểu kia hắn cần gì phải làm điều thừa?

Thật bất hạnh, Hình Hoan đột nhiên phát hiện, mình thật có một chút không hiểu hắn. Thế nhưng vậy mà lại hoài nghi hắn đối với bất kỳ nữ nhân nào đều quan tâm, từ đầu đến cuối, hắn đang bôn ba không phải là chuyện của nàng hay sao?

"Ngần người cái gì, đi nha." Xếp thành hàng, tư thế rất tốt, chế tạo ra đội hình siêu độ tuyệt diệu, Tĩnh An xác định không ai dám tới quấy rầy, lúc này mới đứng dậy hướng về phía Hình Hoan kêu to.

"A a a, người đi như thế nào? Người biết bọn họ đem tảng đá kia giấu ở đâu sao? Người xác định sẽ không bị phát hiện?" Hình Hoan rất nhanh liền đứng lên, chạy đến bên cạnh hắn, bởi vì lúc trước lĩnh ngộ được loại áy náy, không ngừng nở nụ cười lấy lòng.

"Hỏi cái gì mà nhiều vậy? Sợ ta đem người đi bán rồi hả? Yên tâm đi, Hoan Hoan mười mười, bán người không những không có bạc mà có thể bị lỗ vốn."

". . . . ." Câu nói đầu tiên của hắn luôn có khả năng đem cảm động dấy lên của nàng tưới tắt!

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90

Hình Hoan còn nhớ rõ từng trong lúc vô tình nghe bọn nha dịch đã nói: Mục Dương nữ sao có thể cùng Quan Gia tiểu thư tranh đấu.

Lúc đó, nàng còn chưa hiểu rõ Quan Gia tiểu thư hay như thế, chỉ nghĩ mọi người không phải đều là người sao?

Nhưng bây giờ nàng chân chính thấy được, chỉ nói riêng Quân phủ này, rộng lớn đến hù chết người, so với Triệu gia trang bọn hắn ở Kỳ Châu còn lớn hơn gấp đôi. Nghe nói, đây vẫn chỉ là biệt thự của Quân đại nhân ở kinh thành, tổ trạch* mà hắn đang xây dựng ở quê nhà mới gọi là to tới mức dọa người. Hình Hoan còn nghe nói tổ trạch Quân gia rất gần quê nàng, nếu Quân Hiếu Nhân tính toán ở chỗ đó, này không biết có tính cũng là một việc nghiệt duyên đây hay không?

Còn nói cái gì người cùng sống chung một quê đều có khí chất giống nhau, khí chất nàng sao lại cùng thiên kim tiểu thư kém xa thế kia.

Nếu là ra vẻ phách lối này, có lẽ nàng sáng sớm liền bị Triệu Vĩnh Yên đập mất, cũng không có vẻ sau cảm thấy khó chịu.

Dĩ nhiên, những thứ này tất cả đều là Hình Hoan nghe từ trong miệng Tĩnh An, nàng phỏng đoán hắn cùng Quân gia có phải có thù oán hay không? Nếu không, làm sao sẽ biết gốc biết rễ như vậy, tường rõ chi tiết đến thậm chí ngay cả Quân đại nhân năm nào Kim Bảng đề mục, năm nào vào triều làm quan, hắn cũng thông hiểu.

Cho nên, rất dễ nhận thấy, hắn nói không rõ Quân gia sẽ đem thứ đáng giá giấu ở đâu là chuyện khó tin được.

Trên thực tế, hắn cơ hồ không để cho nàng đi bất kỳ chặng đường oan uổng nào, cứ như vậy lục lợi đến phòng kho Quân phủ.

Tầng tầng cơ quan cũng bị hắn làm cho thuận buồm xuôi gió, mà lúc đó cũng chưa từng gây kinh động bất kỳ hạ nhân nào.

Chỉ tiếc, đối mặt với phòng đầy Kỳ Trân Dị Bảo, Hình Hoan lại cười không lên tiếng, sừng sốt tìm tảng đá mà nàng luôn tâm tâm niệm niệm khắp nơi, "Đại sư, có thể nó được khảm ở trên vật gì đó rồi hay không?"

"Cũng có lẽ a...! ." Hắn không chút để ý đáp lại, lại nhìn quanh vòng bốn phía, héch lên môi, cất bước hướng cạnh cửa đi tới.

"Ai, người muốn đi đâu nha?"

"Người cảm thấy chúng ta có quá nhiều thời gian đi tra xét từng món một sao?" Cái lão đầu chết tiệt này tâm cũng quá đen tối, ẩn dấu nhiều bảo bối như vậy, ngày khác có rảnh rồi, hẳn cần phải đem phòng này dọn sạch không thể.

"Vậy làm sao bây giờ?" Cũng đúng nha, bọn họ luôn không khả năng vẫn đợi tại nơi này, cho đến tìm được mới thôi, đó không phải là chờ bị người bắt sao? Làm quan không chọc nôi a.

"Đi, bàn bạc kỹ hơn."

"Thật không cam lòng a." Trong miệng mặc dù nói như vậy, Hình Hoan bước chân theo sát hẳn.

Nghe nàng thở dài, Tĩnh An nhướn đuôi lông mày, "Mấy khối tảng đá mà thôi, thật quan trọng như vậy sao?" Nhiều bảo bối giá trị liền thành như vậy, nàng liếc cũng không thèm liếc một cái.

"Rất quan trọng." Bằng không, nàng sẽ không hao phí nhiều tâm lực như vậy, thậm chí không tiếc đánh cược cả đời sao?

"Vậy sao?" Hẳn qua loa loại hừ một tiếng, biết thân là nam nhân không nên quá để ý chuyện người khác, có một số việc cần bản không có cần thiết so đo, nhưng Tĩnh An vẫn là nhện không được hỏi, "Ta cùng tình thạch cái nào quan trọng hơn?"

". . . . . Người nhảm chán đến điên à." Quả nhiên, câu trả lời của nàng hết sức lý tính, "Vấn đề này giống như là. . . . . Ta và mẫu thân người đồng thời rơi vào trong nước, người sẽ ai? Có muốn ngáy thơ như vậy hay không?"

"Ta sẽ cứu mẫu thân ta." Hẳn nhanh chóng đáp lại.

Mặc dù luôn miệng nói cái vấn đề ngây thơ này lại không có hứng tán gẫu, Hình Hoan hay là bởi vì đáp án của hẳn mà dấy lên hứng thú, "Nhưng đây?" Lúc trước trên xe ngựa không có được đáp án, giờ phút này, nàng vòng vo hỏi thử.

"Sau đó nhìn người chết." Nhìn thấy sự so sánh của nàng, cái vấn đề này thật có vẻ buồn cười vô cùng.

"Triệu Tĩnh An! Người là người không tìm không phải hay sao!"

Nàng cúi gập ngược lại hẳn vẫn cười tiêu tiểu, ý xấu cong lên đốt ngón tay nhéo ở gương mặt của nàng. Tĩnh An biết miệng quá độc sẽ không có kết quả tốt, nhưng hẳn vẫn là nhện không được cố ý muốn trêu tức nàng, so sánh với những bộ dáng trầm lặng của nàng ấy trong những ngày vừa qua, hẳn vẫn thích Hình Hoan tràn đầy sức sống hơn. Cho dù là tức giận, cũng có thể làm cho tâm tình của hẳn hưng phấn.

"Không cần nhéo nữa á..., mặt cũng biến hình, ngô. . . . ." Âm thanh oán trách mới nói một nửa, đôi môi của Hình Hoan chợt bị một bàn tay lấp kín.

Nàng mờ mịt tròn to cặp mắt, nhìn về mặt hẳn đề phòng.

"Có người." Xem như là đã hiểu sự nghi hoặc trong đáy mắt nàng, Tĩnh An đề thấp giọng, nói giải thích.

Quả nhiên, một lát sau, một hồi tiếng bước chân dồn dập chậm rãi tới gần, nghe không chỉ một người, mà còn nhiều tiếng nói chuyện lè tè.

"Có người tới nháo? Thật hay giả? Người nào to gan như vậy nha?"

"Không chỉ một người, là một đám người nha! Tất cả đều là Võ Lâm Cao Thủ ....!"

"À? Triều đình cùng giang hồ không phải từ trước đến giờ không có giao tập nha, đại nhân làm sao sẽ chọc cho đến Võ Lâm Cao Thủ?"

"Chỉ sợ là tiểu thư chọc tới."

Lời nói nhỏ nhẹ từ từ cách xa, Tĩnh An cùng Hình Hoan núp ở phía sau cửa, hai mặt nhìn nhau, phản ứng đầu tiên rất nhất trí —— trông mắt chợt lóe, hưng phấn.

Mục đích của chuyến đi này bị hẳn tạm thời ném đến tận sau óc, tâm tình nhìn có chút hả hê.

Kết quả là, Tĩnh An hào tâm thay nàng nói ra ý tưởng nội tâm, "Đi, đi xem cuộc vui."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Khùng bố người bằng xác máu! Dùng những chữ này để hình dung tình cảnh bên ngoài, không quá đáng chút nào. Xác rắn, côn trùng, chuột, kiến bị rơi mặt đất, một nhóm người đứng ở bên tường, dùng vết máu không rõ của con vật nào mà viết —— nợ máu phải trả bằng máu.

Hình Hoan theo đuôi Tĩnh An lặng yên không một tiếng động lẩn vào đám người, mới thấy được hình ảnh.

Không hiểu đây là xảy ra chuyện gì nha? Từ khi nào giang hồ nhân sĩ cùng Đại tỷ xây dựng được thù hận sâu sắc như vậy?

Nàng theo bản năng nhìn về phía Triệu Tĩnh An, lại chỉ nhìn thấy hần mờ mặt nhún vai, mặt biểu tình "Ta cái gì cũng không biết".

Phun, các người không phải thường thường ăn khuya chung sao? Nào có đúng lúc như vậy a, giang hồ nhân sĩ đều đang tụ tập ở trong phủ Lễ Bộ Thị Lang. Hần lại không biết? Hần nếu không phải biết, tại sao ngay cả đệ đệ hắn cũng xuất hiện ở đây!

Không sai, cái bóng dáng của một bộ hắc bào từ đứng ở đằng trước kia, chính xác là Triệu Vĩnh Yên.

Người đứng bên cạnh hắn là Quân Hiểu Nhân, tương đối thần kỳ, cái Đại tỷ giang hồ này không sợ trời không sợ đất như vậy, lại đang bị thương, nơi bả vai không ngừng có máu đỏ thấm rì ra.

"Huynh đài, đã xảy ra chuyện gì? Phiền toái giải thích một cái a." Triệu Tĩnh An dùng vai đụng đụng người bên cạnh, dùng hành động thực tế chứng minh, lúc hắn thật là đặt mình ra ngoài sự kiện kia, không có rảnh rỗi mà ngày ngày tham dự chuyện giang hồ.

"A, chuyện là như vậy. Cái lão bắt từ họ Quân vu cáo Thần Y giết chết mệnh quan triều đình, nghe nói chuyện này là chuyện đại sự, bắt cả nhà Thần Y, cả nhà a! A phi, một đời làm quan đầu rồi, liền cái gọi là điểm đáng ngờ, chứng cứ phạm tội cũng không có lấy ra, vậy mà muốn đem cả nhà người ta tịch thu tài sản phán xử trăm, nghìn người trong giang hồ chúng ta để khi à? Chúng ta muốn hắn biết Thần Y mặc dù phía trên không ai, nhưng là sau lưng có rất nhiều người! Kết quả là, chúng ta bắt Đại tỷ tới trao đổi, nha. . . . . Đại tỷ là ai người biết không? Cái này nói rất dài dòng, sau này hãy nói. . . . ."

"Ừ, xin hãy nói trọng điểm." Hình Hoan nhin không được chen miệng vào. Gặp quỷ, làm như kể chuyện cổ tích. Nàng sao không biết Đại tỷ là ai? Tên này cũng là do nàng ban cho.

"Đừng nóng vội a, đây không phải là lại nói chứ sao. Mắt thấy thẳng lợi trong tầm mắt, lão bắt từ này sẽ phải thỏa hiệp, ai biết. . . . . A rống, ai biết Triệu gia trang nhị thiếu gia đột nhiên tuôn ra, đã thương mười cái huynh đệ chúng ta, anh hùng cứu mỹ nhân a! Còn buông lời nói ‘ nếu ai dám động nàng chính là cùng Triệu gia trang đối địch ’. Lần này tốt lắm, tình thế chuyển nghịch rồi, lão bắt từ này hạ lệnh phải nói tất cả bạo dân gây chuyện bắt giam, phi! Hắn mới bạo dân, chúng ta là vì chánh nghĩa mà chiến đấu! Kết quả người biết thế nào không?"

"Huynh đài, xin tiếp tục." Liên tĩnh an cũng kiềm chế không được, thật muốn đem người này kéo đến góc đánh một trận, thuật lại phía dưới tài tình huống mà thôi, có cần thiết làm cho giống như có thưởng vấn đáp tựa như sao?

"Đoán không phải hay không? Kết quả Đại tỷ cư nhiên lương tâm phát hiện, tự đâm chính mình là một đao, uy hiếp lão bắt từ bỏ qua cho chúng ta thuận tiện thả Thần Y, ai cha, cái thế giới này thật đúng là toàn những điều lạ, chân ái có thể đem người cảm hóa nha. . . . . Di? Di di di?" Đang mẩn mê kể lại tình hình, vị "Thuyết thư tiên sinh" kia đột nhiên phát hiện có cái gì không đúng, chớp mi mắt duy trì trừng mắt một nam một nữ ăn mặc cô quái trước mặt, kinh hãi nói, "Đại thiếu gia? Hình cô nương? A a a, thật sự chính là! Chờ một chút, hai người các người sẽ không phải là tới giúp Triệu Vĩnh Yên đánh bọn ta chứ?"

"A di đà Phật, thí chủ nhận lầm người, bản tăng pháp danh Ngô Sắc." Hai tay hắn tạo thành chữ thập, thần sắc nghiêm túc và trang trọng, y hệt đệ tử phật gia. Chỉ là tiếng nói vừa ngừng, lại đột nhiên hướng về phía người nợ trùng mắt.

Loại nháy mắt mờ ám không có ẩn ý này thật sự rất khó hiểu. Người nợ mờ mặt gãi gãi đầu, lại quan sát hồi lâu, xác nhận mình không nhìn lầm, Ngô Sắc không phải là đại thiếu gia sao? Hắn khôn hoặc nhân lại mi tâm, hướng Hình Hoan ném tới một đạo ánh mắt nhờ giúp đỡ.

"Bản ni pháp danh Ngô Hoan, thí chủ, người hiểu chứ." Hình Hoan học theo, càng ngày càng cảm thấy nàng có lẽ thật rất có Phật duyên .

". . . . . A, ta hiểu ta hiểu! Yên tâm, ta sẽ yểm trợ cho các người!" Đối phương sừng sốt một hồi lâu, chợt chợt hiểu. Đã hiểu, rõ ràng nhìn thấy hai vị lừa gạt đến nghiệm này lại tái phát, một chuyển chơi lớn đang hướng về phía Lễ Bộ Thị Lang tới.

A, nam nhi nhiệt huyết cỡ nào a. Hình Hoan vừa định ý tứ ý tứ nói tiếng tạ ơn, đầu kia đang trong giằng co thật lâu bị cái Lão Bắt Từ họ Quân kia trong truyền thuyết phá vỡ.

"Người cút cho ta! Lê lét chỗ nào bên ngoài đó, ta không có sinh ra cái loại nữ nhi này! Nghe đây, bắt đầu từ hôm nay không cho phép nàng bước vào Quân phủ một bước!" Quân đại nhân giận đến mặt đỏ lên, vô cùng đau đớn tuôn ra rống giận.

"Người cút cho ta! Lê lét chỗ nào bên ngoài đó, ta không có sinh ra cái loại nữ nhi này! Nghe đây, bắt đầu từ hôm nay không cho phép nàng bước vào Quân phủ một bước!" Quân đại nhân giận đến mặt đỏ lên, vô cùng đau đớn tuôn ra rống giận.

Hắn có thể dễ dàng sao? Trong lòng run sợ, tại triều làm quan, phía trên áp lực nặng nề, thế phải đem bọn giang hồ bạo dân này trấn áp. Mọi người đều là ăn chùa, sao chỉ để cho hắn làm việc, báo cáo kết quả, đóng góp chiến công chứ? Thật vất vả mới bắt được lại không thể đoán được lại sinh cái nữ nhi không có tiền đồ , lại trước mặt hắn đi giúp người ngoài. Có thể muốn gặp, chuyện này truyền vào trong tai hoàng thượng vào sáng mai, là Lễ Bộ Thị Lang cấu kết giang hồ, nếu không tốt sẽ biến thành ý đồ mưu phản a!

"Phụ thân, người. . . . ." Quân Hiểu Nhân hiển nhiên không ngờ tới chuyện sẽ diễn biến thành ra như vậy. Vẫn cho là phụ thân cưng chiều nàng, mọi

chuyện cũng sẽ theo nòng, hướng chỉ chuyện này vốn chính là phụ thân không đúng. Những tên này mặc dù nên bắt, nhưng là bắt người cần phải có bản lĩnh a, tại sao có thể ý thể hiếp người đây?

"Người đâu! Đem nòng đuổi ra ngoài cho ta!" Nữ nhi a, phụ thân cũng là không có nổi khổ tâm đấy! Nếu không như vậy, hoàng thượng trách tội xuống, muốn thế nào mà tránh được một kiếp a.

"Không cần!" Những chuyện khó xử của việc làm quan, Quân Hiểu Nhân xem không hiểu, nòng chỉ biết lần này phụ thân nòng thật là quá đáng, coi như không đuổi nòng đi, loại địa phương tràn đầy hơi thở dối trá của triều đình này, nòng cũng không cần, "Vĩnh Yên ca, chúng ta đi! Hừ, người đừng hối hận, nữ nhi cũng không cần trở lại!"

Nói xong, nòng cắn chặt lấy môi, kim nén đau xót, một tay đặt trên vai nhuộm máu thẫm, một tay kéo Vĩnh Yên, xoay người rời đi.

Tiết mục lục thân bất nhân thật quá hay, Hình Hoan nhìn ngây người, dừng khí như vậy, nếu nòng có một chút thì thật tốt. Không cần phải để ý đến mẫu thân có thể làm khó hay không, chương mẫu có phải thương tâm hay không, cũng như vậy không quan tâm, kéo tay của hắn, nói một câu "Tĩnh An ca, chúng ta đi" . . . . . Đáng tiếc, chuyện như vậy cũng cần hai bên tình nguyện phối hợp, Triệu Tĩnh An đại khái chỉ biết đem đầu của nòng, hoai nghi bên trong có phải nước vào rồi hay không.

Đi chưa được mấy bước, Vĩnh Yên thốt nhiên dừng bước chân, cảm giác trong đám người có ánh mắt tràn đầy hâm mộ quen thuộc đang cháy của hắn.

Hắn khẽ cau mày, tầm mắt nhìn quanh vòng, đột nhiên, mặt liền biến sắc, đôi mắt ngăm đen đối mặt Hình Hoan.

Đáng chết! Nòng tại sao lại ở nơi này?

Đây cũng là cái ăn mặc dờ dờ ương ương gì?

Hắn muốn nòng đi cùng, nòng lại không muốn, lại dùng cái này loại phương thức cùng Triệu Tĩnh An song song xuất hiện này tại trước mặt hắn?

Đáng chết nhất chính là, nòng nhìn thấy cái gì? Có phải cũng giống như những thứ giang hồ nhân sĩ lỗ mang kia hay không, cho là hắn vì nữ nhân mơ hồ xem thường thị phi.

"Đi a, không cần cùng loại này không nói đạo lý nói chuyện nữa!" Thấy hắn đột nhiên dừng lại, Hiểu Nhân cho là hắn cố gắng muốn khuyên giải, mạnh mẽ lôi kéo hắn tăng nhanh cước bộ.

"Chờ ta một chút. . . . ." Đây ra cái cổ tay bị siết chặt bởi ngón tay ngọc, Vĩnh Yên nương lòng mềm, đẩy ra những người Giáp Ất xem náo nhiệt, thẳng tắp mà hướng Hình Hoan đi tới, "Theo ta trở về. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

Gần đây mỗi lần nói ra chữ "Nhà" khỏi miệng sẽ có loại cảm giác ảm áp, nhưng vẫn không thể từ phần môi tóa ra.

Hình Hoan liền cứng rắn cắt lời của hắn, "Nhị thiếu gia, vết thương Hiểu Nhân cô nương đang chảy máu, nếu không vội vàng chữa trị rất dễ xảy ra án mạng nha. Nhị thiếu gia muốn bản ni giới thiệu cho người vài vị đại phu hay sao?"

Mặc dù trường hợp hỗn loạn tới vội vàng không kịp chuẩn bị, Hình Hoan vẫn nhanh chóng hồi hồn, nhớ lấy đại cục làm trọng.

Nàng là tới niệm kinh, trên người còn mặc ni cô phục, Lão Bát Tử họ Quân còn đứng bên kia, nếu là lúc này thân phận bị bộc lộ, có thể chết rất thảm? Cho nên, lý trí nói cho nàng biết, trước khi Triệu Vĩnh Yên nói ra cái lời gì nên chặn lại cái miệng của hắn.

"Người, được, lắm!" Vĩnh Yên cắn răng nghiêng lợi gần từng chữ gặm nhẹ, hung hăng lườm nòng một cái, tức giận, cầm ngược tay Quân Hiểu Nhân bước đi, "Đi, ta dẫn muội đi chữa thương!"

Sau lại, chuyện tiếp theo như thế nào, Hình Hoan không thể nào nhớ, bởi vì tình huống tiếp theo thật sự có chút mất khống chế.

Con tin có mặt mũi trên giang hồ bị Triệu gia trang Nhị thiếu gia mang đi, ai cũng không dự đoán được lão bát tử này có thể giận chó đánh mèo vào đám mà hắn gọi bạo dân hay không. Khi hắn giận đến còn chưa có dùng lực thì giang hồ nhân sĩ nhanh chóng quyết định, chuyện cứu vớt Thần Y có thể bàn bạc kỹ hơn, việc cấp bách là tản ra, miễn cho bị trấn áp.

Dù sao Quân Hiểu Nhân ở Triệu gia trang, còn có đại thiếu gia cùng Hình cô nương không có bị sắc đẹp mê hoặc, chắc chắn sẽ có biện pháp khác cứu

Thần Y.

Kết quả là, mới vừa còn gọi đánh tiếng kêu giết giống như thiên đao vạn bình, những giang hồ nhân sĩ không tiếc thân mình chen chúc hướng cửa chạy thoát. Hình Hoan vẫn cứng người tại bên trong, cũng nhanh chóng bị Tinh An lôi kéo rút lui.

Hắn nói: không cần quay về niệm kinh nữa, sư huynh sẽ khắc phục hậu quả.

Hắn nói: cười lên cho ta, ta không cho phép ngươi bởi vì hắn mà có vẻ mặt đờ đẫn, không cho phép tâm tình của ngươi bị hắn làm xao động.

Được rồi, nàng cười, nàng cũng sớm đã không ngại ở bên trong lòng của Triệu Vĩnh Yên rồi cuộc chứa người nào. Nhưng vấn đề là, sau khi trở lại biệt viện, đối mặt với tình huống như vậy, muốn nàng làm thế nào đem nụ cười tiếp tục duy trì.

Chương mẩu tức giận, mẩu thân ở một bên nhân nhĩ thường thức trà nhưng khoe miệng thủy chung vẫn treo nụ cười, tướng công trên danh nghĩa của Hình Hoan vì nữ nhân hắn kiên trì mang về mà quý gồi trong thính đường, im lặng không lên tiếng. Khi nàng thay xong xiêm áo xuất hiện tại phòng khách thì cứ như vậy không giải thích được bị dính líu vào.

"Ngươi xem một chút, ngươi mở to hai mắt xem một chút cho ta! Hình Hoan điểm nào không tốt? Hiện thế như vậy, có bao nhiêu người muốn cầu cũng không cầu được, ngươi lại vẫn tại bên ngoài treu hoa ghẹo cỏ. Còn khoa trương đến dẫn người trở lại, cầu xin ta để cho nàng ở tạm? Nàng bị phụ thân nàng đuổi ra khỏi nhà, chứa chấp trong Triệu gia trang chúng ta làm gì gì? Triệu Vĩnh Yên, ta cho ngươi biết, chúng ta Triệu gia nam nhân cũng chưa có quy củ tam thê tứ thiếp!"

"Mẫu thân, trên người nàng đang bị thương, cũng không thể để cho nàng lưu lạc nơi đầu đường chớ?" Vĩnh Yên vô lực mở miệng, muốn giải thích bao nhiêu lần mới có thể chứng minh giữa hắn và Quân Hiểu Nhân rất trong sạch. Có phải nhân đạo chứa chấp một cô nương yếu đuối bị phụ thân ruồng bỏ cũng không được hay không? Huống chi, nàng cùng phụ thân nàng vạch mặt, cũng là không muốn hắn bị giang hồ nhân sĩ hiểu lầm.

Thân là nam nhân, hắn cũng không thể vào lúc này chối bỏ trách nhiệm, không để ý sống chết của nàng.

"Vậy thì thế nào? Để cho nàng ở trong khách điểm." Lão phu nhân thái độ rất kiên quyết, khẽ nhếch đầu, nhìn Quân Hiểu Nhân đều không cảm thấy thuận mắt.

"Mẫu thân . . . . ."

"Câm miệng cho ta." Nàng lạnh lùng quát dứt lời của hắn âm, bắt tay đem Hình Hoan kéo đến bên cạnh, "Ngay cả trước mặt Hình Hoan, làm sao ngươi vẫn có ý tứ nói tốt giúp cho một nữ nhân khác. Ngươi có cân nhắc qua cảm giác của nàng không? Có hỏi qua ý kiến của nàng không?"

"Ách, bà bà, thật ra thì con không có ý kiến gì. Nếu không phải Hiểu Nhân cô nương động thân giải vây, sợ rằng hiện tại Triệu gia trang sớm đã bị người trong giang hồ đập phá rồi. Ngõ. . . . . Cho nàng ở vài ngày, cũng không có gì. . . . ." Nàng liếc trộm mắt Triệu Vĩnh Yên, lấy dũng khí lên tiếng bày tỏ thái độ. Mặc dù nói rất nhẹ, nhưng nàng cũng coi như là hết sức đang giúp hắn chứ?

"Ngươi thật đúng là rộng lượng!" Nghe vậy, Vĩnh Yên bỗng dưng ngược mắt, trừng mắt đe dọa nhìn nàng.

Hắn không rõ ràng lắm mình đang tức cái gì, nàng nói lí lẽ rất rõ, thậm chí là đang giúp hắn giải vây không phải sao? Nhưng là nàng lại thật sự một chút cũng không quan tâm sao? Nhớ tới nàng đã từng viết xuống một câu "Ta thành toàn ngươi" kia, tâm liền không nhịn được co rút đau đớn. Đến tận cùng là thành toàn, hay là lòng của nàng đã sớm thay đổi?

"Nghe nói nam nhi dưới gối có vàng, ngươi hiện tại vì nữ nhân quý cũng đã quý, nàng trừ khoan hồng độ lượng còn có thể như thế nào? Chẳng lẽ ngươi lại muốn nhìn nàng một khóc hai nháo ba thất cổ?" Vốn có thể học Hình phu nhân đặt mình ở ngoài phối hợp thường thức trà, nhưng khi nghe một tiếng nói Triệu Vĩnh Yên tràn đầy trách cứ, Tinh An không chịu được rồi.

Có phải có chút quá đáng hay không? Người cũng đã mang về, rõ ràng tiền trăm hậu tấu, nàng vì dàn xếp ổn thỏa nên cố gắng thông cảm, hắn còn có cái tư cách gì để bắt bẻ.

"Nghe chưa! Đại ca của ngươi rất biết làm người!"

"Nhưng những chuyện hắn làm thật đúng là ngay cả người thường cũng không thể làm ra." Câu dẫn đệ muội mình, phàm là huynh trưởng còn có chút nhân tính đều làm không được ra loại chuyện thất đức này!

"Chẳng lẽ chuyện của ngươi là tốt hay sao?"

"Ít nhất so với hắn vẫn giống người."

"Ngươi . . . . ."

Mất thấy chương mẩu tức đến đau sốc hông rồi, tùy thời có thể thi hành gia pháp, Hình Hoan vội vàng chạy lên trước vịn nàng, bên sẵn sóc giúp nàng vỗ lưng thuận khí, bên tiếp tục hoà giải, "Bà bà, tướng công có chừng mực, ta tin hắn." Sau khi nói xong, nàng lại nhỏ giọng, dùng chỉ có nàng và lão phu nhân mới có thể nghe rõ thanh âm tiếp tục nói: "Nếu để cho Hiểu Nhân cô nương ở đây, bất kể xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng nhìn thấy; nhưng nếu là để cho nàng đi ở khách điểm, tướng công ba ngày hai bữa chạy đi thăm, cô nam quả nữ, đến lúc đó chúng ta cái gì cũng nhìn không thấy không xen vào nha."

"Ài?" Lời này nghe rất có đạo lý, trong mắt của nàng, chuyện Vĩnh Yên làm rất không hay ho gì. Rất rõ ràng, lão phu nhân bị thuyết phục rồi, chỉ là mặt vẫn như cũ thể hiện tức giận, "Tùy hấn, ta mặc kệ rồi!"

"Ta đi giúp Hiểu Nhân cô nương dọn dẹp gian phòng." Sau khi nói xong, Hình Hoan cũng đứng dậy đi theo lão phu nhân đang bức tức cùng nhau chạy ra ngoài.

Trong thính đường, hai huynh đệ không ai nhường ai nhìn chăm chăm lẫn nhau, ánh mắt giao hội đang lúc ánh lửa bắn ra bốn phía.

Quản Hiểu Nhân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thân thể mềm nhũn, không có rảnh rỗi đi chú ý hai người bọn họ.

Nhưng cũng không có nghĩa sẽ không người nhận thấy được có cái gì không đúng, ít nhất, tầm mắt Hình phu nhân rất có thâm ý xẹt qua giữa hai người bọn hấn, mi tâm không tự chủ từ từ chau khếp lại lên.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93

Biệt viện có rất nhiều phòng khách trống, bởi vì không biết khi nào sẽ có khách đột nhiên viếng thăm, cho nên trong ngày thường bọn nha hoàn cũng đều sẽ đến quét dọn. Nói là giúp một tay dọn dẹp gian phòng, thật ra thì cũng chỉ là Hình Hoan lung tung tìm lấy cớ thôi, cầm chổi lông gà băng quơ vung một chút, nàng lúng ta lúng túng nhìn trước cánh cửa đến ngốc ra.

Lời nói của chương mẫu thức tỉnh nàng, đáng lẽ khi Quản Hiểu Nhân xuất hiện, nàng nên để ý, nhưng nàng cố tình là ngay cả giả bộ cũng giả bộ không ra.

Tiếp tục như vậy, còn có thể giấu bao lâu, nếu lão phu nhân hoặc là mẫu thân nhận thấy được tâm tư của nàng, thì nên làm cái gì?

Liền Hình Hoan ngay cả chính mình cũng không thể bảo đảm, nàng còn có thể làm việc nghĩa mà không chùn bước được hay không.

"Ta nhớ được ta có đã cảnh cáo ngươi, không cho phép cho hấn về mặt đưa đám."

Đang suy nghĩ nhập thần, giọng nói cọt nhả của Triệu Tĩnh An đột nhiên vang lên.

Hình Hoan bị kinh hãi run rẩy, nhìn thấy hấn bước vào gian phòng, xoay người lại đem cửa phòng khóa lại, mắt đen xinh đẹp nhìn thẳng về phía nàng.

"Ngươi đến chỗ này làm cái gì?" Lấy lại tinh thần, nàng làm bộ bận rộn, lại cố ý muốn cho tiếng nói nghe không ra quá nhiều tâm tình.

"Nhớ ngươi." So sánh với việc nàng khổ cực nguy trang, Tĩnh An ngược lại không che giấu chút nào, nụ cười nhàn nhạt tầm mắt thủy chung vẫn nhìn trên người nàng, đi theo nhất cử nhất động của nàng mà lóe lên.

"Phun, ngươi thật rất biết giả dối. Ta hiểu ngươi mau quên, có muốn ta nhắc nhở ngươi hay không, nửa nén hương trước chúng ta vừa mới ở phòng khách nhìn bà bà nổi giận." Tuy nói lời này phẩm không ra chút chân thành nào, nhưng vẫn là thành công đem Hình Hoan chọc cười, hoặc là nên nói, chỉ cần nhìn thấy hấn, tâm tình của nàng sẽ tự động tốt lên, tất cả lo lắng uất ức cũng sẽ đi theo trở thành hư không.

"Chính là mới tách ra như vậy, liền bắt đầu nhớ ngươi. Ài, ngươi nói, tối hôm nay nếu là không có ngươi không ngủ được làm thế nào?" Nói xong, nàng đột nhiên kéo nàng qua, động tác lưu loát xoay người đem lấy nàng lật lại đè ở trên cánh cửa, cái trán chạm nhau, mím môi lại, nỉ non hỏi.

Giọng nghe vẫn không chút để ý như cũ, nhưng chỉ có Triệu Tĩnh An tự mình biết, mình quả thật không có thuốc nào cứu được. Chính là không khống chế mà nghĩ đến nàng, muốn biết nàng có thể bởi vì hấn đệ đệ mà không vui vẻ hay không, muốn biết nàng có thể lại đem mình làm vào trong hôn nhân không vui vẻ này hay không, muốn biết nàng có thể đột nhiên hối hận lời thô lỗ vào buổi sáng và muốn thu hồi tất cả ngọt ngào đó hay không.

"Đừng làm rộn á. . . . ." Hình Hoan đỏ mặt nghiêng đầu, uốn éo người, muốn đẩy hấn ra.

"Hảo, không làm khó." Hấn đáp ứng sáng khoái, tay lại càng vòng càng chặt, môi bắt đầu không an phận đặt lên cái trán của nàng, từng tác dao động xuống, rơi vào trên mí mắt nàng khẽ run, "Hình Hoan."

"Hả?" Nàng bắt đầu thay đổi có chút ít lòng tham, biết rất rõ ràng khoảng cách như vậy rất không ổn, nhưng nhiệt độ cánh môi hấn để cho nàng lưu luyến.

"Nếu như không vui vẻ, nói ra, ta sẽ chọc nàng cười." Hấn cố ý đem lời nói mơ hồ không rõ, sợ chạm vào tổn thương của nàng, rồi lại tự tin cảm thấy

nàng có thể nghe hiểu.

"Ta thật sự không để ý rồi." Sự thật chứng minh, Hình Hoan không để cho hắn thất vọng.

"Nếu như trong lòng còn có hắn, cũng nói ra ngoài, ta giúp nàng quên đi."

Khi môi hắn rơi vào chóp mũi của nàng lên, cảm giác tê tê đại đại chọc Hình Hoan tràn ra tiếng cười khê, tư vị ngọt ngào bùng kín ngực nàng, giống như loại lời nói cảm thán từ trong môi nàng bay ra, "Nơi nào còn chứa đủ người khác. . . . ."

Lòng của nàng cho tới bây giờ cũng rất nhỏ, trước kia tất cả tràn đầy đều là Triệu Vĩnh Yên, vì hắn sống, vì hắn hi nộ mà hi nộ, nàng cho là có thể như vậy cả đời. Rồi lại không biết từ đâu một khắc lên, hắn lặng yên không một tiếng động từng bước một rồi đi, dần dần, nàng nhớ cái người khoác áo cà sa xanh biếc đó, nhớ giọng cay nghiệt không ý xấu của hắn, nhớ mùi đàn hương nhàn nhạt trên người hắn cùng với những ngày có hắn bên cạnh, hắn là người mà nàng chân chính có cảm giác thực sự.

Tại đây, một giọt một giọt, vô hình, hắn chiếm cứ đáy lòng nàng không chừa một góc nhỏ, đợi đến Hình Hoan phát hiện thì đã quá sâu, nàng đã ném thứ cảm giác cố gắng từ bỏ cảm giác, nhưng rất đau, rất khó chịu.

"Thật là đem nàng dạy bậy, miệng của nàng lúc nào thì cũng biến thành ngọt như vậy rồi hả?" Không phải là cái thẻ non hẹn biển gì, chỉ là từng chữ từng câu vừa vụn ngọt vào trong tâm khảm hắn.

Để cho hắn không nhìn được liền quên tình huống, nghiêng người hôn lên môi của nàng. Giống như ở thường thức một loại món ăn quý và lạ, hắn không bỏ được một hớp nuốt vào, đầu lưỡi tí mĩ liếm láp môi nàng.

"Này, không cần loạn, bị phát hiện rồi làm thế nào. . . . ."

Lời này vô luận như thế nào nghe cũng không giống là cự tuyệt, ý vị vụng trộm mùi phần, hắn mắt không chế cười ra tiếng, rất phối hợp trả lời, "Không sợ, ta khóa cửa rồi."

"Người. . . . ." Thì ra hắn vừa vào nhà thì có dự mưu rồi, mới vừa rồi từng câu đều là dụ dỗ nàng ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ a, chính là ăn hết nàng, phải hay không?

"Ừ, chính là ăn hết người." Không đợi nàng kháng nghị xong, hắn liền buồn cười tiếp nhận. Cũng đã đến này từng bước, sớm muộn hắn sẽ đem nàng ăn sạch sành sanh, để cho nàng lưng đeo nhiều trói buộc hơn, đời này cũng đừng nghĩ chạy trốn tiếp.

Rất rõ ràng, lời giống vậy, cứ thế bị hai người phân giải thành hai tầng nghĩa khác nhau.

Liếc mắt đưa tình, không khí đang nồng, tựa hồ chỉ nếu nhiều thêm nữa, chốc lát thật sẽ có diễn biến thành tình trạng không thể văn hồi, thế nhưng một tiếng gõ cửa chợt vang lên phá hủy phong tình.

"Hình Hoan, người ở đây bên trong sao?"

Ngữ điệu bình thản cũng không có chút nào khi dễ, dời mắt cả giang hồ, chỉ sợ cũng chỉ có Hình phu nhân mới có thể thủy chung duy trì như vậy.

". . . . ." Có thể muốn gặp, thật đơn giản một câu nói, còn là ngăn cách bằng cánh cửa vang lên, đủ để cho lòng của Hình Hoan nhảy lộn xộn mất không chế, "Con, con. . . . . Con ở đây. . . . ."

"Mở cửa, mẫu thân có lời muốn nói với người."

"Con. . . . ." Hốt hoảng khiến cho nàng suy nghĩ lâm vào ngưng trệ, người nam nhân trước còn cố ý làm chuyện xấu, nhẹ gặm vành tai của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94

Một tiếng thờ thấp ở bên tai nàng vang lên, dự nàng chân nhũn ra, hắn tựa hồ còn cảm thấy chưa đủ, đầu lưỡi tứ ngược nổi lên tai của nàng khuếch nhẹ, đã biết rõ còn hỏi ni non, "Mẫu thân nàng muốn nàng mở cửa, không nghe thấy sao?"

"Mẫu thân, con, con có chút không thoải mái, người về phòng trước, lát nữa, con sẽ tới tìm người. . . . ." Triệu Tĩnh An, người đủ rồi! Không chơi giày vò như vậy. Nàng cứng rắn mà đem rên rỉ bên môi nuốt vào, lại không dám lên tiếng nhắc hắn, không thể làm gì khác hơn là đôi tay nắm quyền mảnh liệt nắm hắn.

Đáng tiếc, sức lực này càng ngày càng nhẹ, đến cuối cùng, càng giống như là khê vuốt.

Ngoài cửa Hình phu nhân trầm mặc thật lâu, lâu đến Hình Hoan cơ hồ cho là nàng đã rời đi, vừa muốn mở miệng phát tiết thì một lời đáp lại tới chặn miệng nàng, "Tốt."

Hình Hoan nín thở ngưng thần, nghe tiếng bước chân dần dần cách xa, cho đến khi không nghe được nữa, nàng mới mềm xuống thở ra một hơi, cúi gập nói: "Triệu Tĩnh An ! Ngươi xấu lắm!"

"Vậy ngươi lại hư rồi, vẫn là chuẩn bị đi gặp mẫu thân ngươi đi." Hắc tốt bụng bỏ qua nàng, vốn lại nhin không được nờ nộ cười xấu xa.

"Cút ngay, nợ này sẽ có ngày ta đòi lại!"

"Hảo, ta chờ." Loại nợ này, tính đi tính lại không coi là đáng sợ, chờ thêm cả đời hắc cũng nguyện ý.

*

Hình Hoan không để cho mẫu thân nàng đợi quá lâu, sau khi gương mặt đỏ bừng rút đi, nàng liền hoảng hoảng chạy đến gian phòng mẫu thân .

"Hắc biết sao?"

Đây là lời đạo đầu Hình phu nhân, trực tiếp vào vấn đề.

Hình Hoan sắc mặt trắng nhợt, khăn trương tránh ra tầm mắt mẫu thân , vẫn như cũ ôm một tia may mắn, nhắm mắt hỏi: "Cái gì?"

"Đại thiếu gia biết tâm tư của ngươi sao?" Hình phu nhân tầm mắt khê nhúc nhích, không ngại nói chuyện phải trái bạch hơn chút.

". . . . . Biết." Ngôn hành cử chỉ của nàng hôm nay, coi như là đem toàn bộ ý định cũng trải bày ở trước mặt hắc thôi.

"Vậy ý tứ hắc thì sao?" Câu trả lời này, ít nhiều gì có chút ngoài dự đoán Hình phu nhân. Hình Hoan rất hiểu chuyện, chưa bao giờ cần nàng đi quan tâm cái gì. Nếu như không phải yêu đến không thể không có hắc, nàng nhất định là sẽ thức thời mà đem ý định này giấu kỹ, không lộ bất cứ dấu vết gì.

Nhưng là bây giờ, nàng không chỉ là ở trước mặt mọi người lộ ra đầu mối, dĩ nhiên cũng đối với Triệu Tĩnh An không đối gạt được.

"Hắc. . . . . Con không biết. . . . ." Hắc tuy là không có cự tuyệt, nhưng cũng không nói gì, chính là để cho bọn họ quan hệ lập lờ như vậy, giống như là loại giữ lại đường lui. Nhưng nàng đã sớm không có đường lui, nàng muốn kiên trì khuyến khích, đơn thuần không muốn có lưu tiếc nuối thôi.

"Vậy ngươi biết thân phận mình sao?" Đáp án như vậy, khiến giọng Hình phu nhân đột nhiên trở nên bén nhọn, "Bất kể Nhị thiếu gia đối đãi ngươi như thế nào, những năm này lão phu nhân không có bạc đãi qua ngươi, thậm chí đem ngươi coi như nữ nhi do chính mình sinh. Ta không nhớ rõ đã dạy ngươi loại phương pháp hồi báo ân tình này."

"Con hiểu bà bà rất tốt với con, nhưng là. . . . ." Thanh âm nàng càng ngày càng nhẹ, còn mang theo một chút nghẹn ngào, thanh âm buồn bực nín một hồi lâu, sau khi cứng rắn đem lỗ mũi nghẹn nghẹn ép trở về, Hình Hoan mới tiếp tục nói, "Nhưng là con cũng là người a, cũng có thất tình lục dục, sẽ khó chịu, sẽ cảm động, tâm sẽ sợ hãi, con không muốn đời này cũng vì báo ân mà sống."

"Vậy hắc thì sao? Ngươi cảm thấy hắc sẽ vì ngươi không chú ý tất cả sao? Nếu như ngươi thật thích hắc, cam lòng lại để cho hắc mang trên đầu tội danh câu dẫn đệ muội khiến cho thiên hạ ngàn đời sau chê cười hay sao?"

". . . . ." Hình Hoan không nói một lời rồi, dừng khí nói đạo lý mới vừa rồi để bảo hộ quyền lợi của mình cũng không tồn tại. Hắc có không? Sẽ cam nguyện vì nàng mà chịu bêu danh sao?

Năm kia, lòng nàng mang mấy phần thẹn thùng mấy phần ước mơ may giá y, thế nhưng hắc lại tình nguyện theo dật lấy một cơ vụng về, cũng không muốn gánh vác việc cưới nàng này.

Một ngày kia, nàng da mặt dày kêu hắc bỏ trốn, hắc nói không muốn bởi vì nàng ảnh hưởng giá của hắc.

Coi như là hôm nay như vậy, hắc cũng không có nói ra bất cứ cam kết này.

Bọn họ đều nói hắc là cái người sẽ không nghiêm túc, nhưng là nàng yêu a. Bởi vì yêu, cho nên tin chắc hắc có lòng trách nhiệm, chỉ là người khác không hiểu mới nhìn không thấy; bởi vì yêu, cho nên mong đợi có ngày hắc sẽ cùng những lời người khác bất đồng, có thể làm cho hắc nghiêm túc.

Cũng chính là bởi vì yêu, nàng quả nhiên là không muốn hắc bị ngàn đời sau chỉ trích. . . . .

*

Trận đối thoại cuối cùng kia kết thúc thế nào, chỉ có mẫu tử kia mới biết.

Người khác chỉ cảm thấy, Hình Hoan trở nên trầm tĩnh, càng lúc càng hiện lạnh rồi.

Từ lúc Quân Hiểu Nhân vào ở tới, bọn nô bộc ở biệt viện nhất trí cảm thấy Nhị thiếu nữ bọn họ quả thật chính là nữ mẫu điển hình, bọn nha hoàn là nhận định cái gì cũng có thể học thiếu nữ duy cái loại độ lượng đó thì không, những việc mà thể tử được cưới hỏi đàng hoàng kia đã làm, cũng khiến cho người ta cảm thấy bực tức.

Lửa giận của bà bà, nàng phải giúp trấn an.

Cuộc sống áo com thường ngày của Nhị thiếu gia, nàng như cũ bận trước bận sau phục vụ.

Khoa trương hơn chính là, ngay cả vị khách không mời kia những đồ dùng hằng ngày cần thiết cũng phải do nàng tới phụ trách mua thêm.

Dù vậy, những ngày an bình của biệt viện vẫn là không thể duy trì bao lâu, một đại nhân vật ngay cả Triệu gia trang cũng không muốn chọc thê nhưng cũng đã chọc phải đột nhiên viếng thăm rồi.

Vốn là cũng không phải là có cái chuyện gì không tốt, hảo hảo đãi khách, đem vị đại thần này đi phục vụ tốt.

Nhưng ai biết, người ta căn bản đến đã có chuẩn bị, vừa xuất hiện, liền bỏ xuống cái tin tức kinh người cùng quyết định kinh người, ngay cả lão phu nhân cũng bị huyền não ứng phó không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Triều đình cùng giang hồ xưa nay cùng tồn tại, nước sông không phạm nước giếng, tựa hồ trăm ngàn năm qua là quy củ bất thành văn rồi.

Nhưng quy củ này tựa hồ cũng theo thời gian mà rách nát rồi.

Tỷ như hôm nay, Lễ Bộ Thị Lang giống trống kua chiêng xuất hiện ở biệt viện Triệu gia trang, đưa lên một đồng quà tặng, thể hiện địa vị hân không thể khinh thường.

Điều này hiển nhiên là so với Quân Hiểu Nhân khoa trương hơn, nhưng người nào cũng không còn ngờ tới, lão phu nhân nghe được tính tình vốn kích động dễ giận lại thay đổi thành khuôn mặt hiền hòa tươi cười, tự mình ra ngoài chào đón.

"Triệu phu nhân, đã lâu không gặp, phong thái không giảm năm đó a."

"Đúng vậy a, thật đúng là đã lâu không gặp, Quân đại nhân so với năm đó nhưng là càng ngày càng có khí thế nha."

Nghe một chút lời đạo đầu này, thế nào cũng không giống như người lần đầu gặp nhau, có thể thấy được mơ hồ, "Năm đó" bọn họ rất quen thuộc a.

Khách không giống bình thường, người phục vụ cũng không có thể tự nhiên tùy ý. Bọn nha hoàn tất cả đều ở bên trợ thủ, trà ngon đưa đến trong tay Hình Hoan, nàng cẩn thận từng li từng tí bưng trà dõn bước tiến lên, lại vội vàng đem một bản điểm tâm tinh xảo đặt lên kỷ án, "Quân đại nhân xin dùng trà."

"Ừ." Đáp lại, Quân đại nhân liếc mắt, đánh giá Hình Hoan, "Vị này, chính là Nhị thiếu nữ nãi nãi chứ?"

"Đúng thế, đúng thế." Lão phu nhân liền tiếp gật đầu, khuôn mặt vẫn nở nụ cười, "Hoan Hoan, mau bái kiến Quân đại nhân."

"Hình Hoan bái kiến Quân đại nhân." Sau khi bị gọi tên, Hình Hoan khom người vãn an.

"Ai, này cũng đã gả vào cửa rồi, thế nào còn theo họ Hoan, nên theo họ Triệu rồi chứ." Quân đại nhân rất có khí thế của trưởng bối nghiêng nghiêng đầu, chỉ trỏ căn dặn.

"Ai nha, Quân đại nhân, người trong giang hồ chúng ta không quản những thứ này." Lão phu nhân tùy ý phát phát tay, ngược lại hoàn toàn không quan tâm những chi tiết này, chỉ cần đem thể tức an bài phải thỏa thỏa thiếp thiếp, như vậy đủ rồi, những thứ quy củ tương đối hư vô kia căn bản không quan trọng.

"Điều không phải nói về chuyện Triệu phu nhân quan tâm hay, mà nói về có giáo dưỡng rồi hay chưa."

Lời vừa nói ra này, không khí liền ngưng lại. Lão phu nhân liền biến sắc, còn chưa kịp nói lời thiên vị, ngược lại Hình phu nhân từ trước đến giờ không lảm lòi, lại ra tiếng.

"Đại nhân, ngài quan tâm quá rộng. Ta nếu là ngài, sẽ trước tiên đem nữ nhi mình dạy tốt." Không có bất kỳ một người làm mẫu sẽ vui lòng nghe lời nói

đó, coi như Hình phu nhân cá tính lạnh lùng, cũng không chứng tỏ sẽ nén giận. Không quan tâm cái khi gió trước mặt đang ngổi là quyền cao chức trọng như thế nào, cảm thương mạng còn đòi dạy dỗ nữ nhi của nàng chính là tìm chết.

"Ha ha ha ha ha, phu nhân quá lo lắng. Hiểu Nhân nhà ta sau khi gả, sẽ lấy phu là trời. . . . ."

Lão Bát Từ cười đến rất phách lối, tự nói tự nghe đắm chìm tại trong thế giới chính mình. Nhưng là làm ơn, thỉnh thích hợp nói việc cùng người trao đổi, có được hay không? Lão phu nhân cau mày, quả quyết cản lại lời của hắn, "Ai ai, chờ một chút. Thật ngại, Quân đại nhân, Đại tỷ nhà các người. . . . . A, không đúng, là Hiểu Nhân. Hiểu Nhân nhà các người là muốn gả cho người nào?"

"Là Triệu Vinh Yên nhị thiếu gia Triệu gia trang a." Quân đại nhân quay lại chủ đề chính, giống như loại chuyện này hai bên đã sớm chung nhận thức với nhau.

Vậy mà, lão phu nhân nghĩ tới nghĩ lui, đều không nhớ có lên lút đáp ứng qua cửa hôn sự này, "Gả cho Vinh Yên? Người nào đáp ứng? Có thông báo qua ta sao?"

"Triệu phu nhân thật đúng là quý nhân hay quên, chuyện ban đầu hai nhà chúng ta chỉ phúc vi hôn, người quên sao? Giấy cam kết ta đều còn cất giữ đấy. Mặc dù nói vậy sẽ không xứng là lão đại, nhưng là người cũng nhìn thấy, Vinh Yên trước mặt nhiều người như vậy, đem Hiểu Nhân mang đi, vẫn là phải chịu trách nhiệm, nếu không khuê nữ nhà ta về sau làm sao làm người. Dù sao bất kể Đại thiếu gia hay là Nhị thiếu gia, thế nào đều là người của Triệu gia, tin tưởng lão phu nhân cũng sẽ không để ý chứ?"

"Ta để ý!" Làm cái gì, cách hai năm mới nhớ tới muốn đòi món nợ này, rõ ràng ý đồ không trong sạch. Lão phu nhân thái độ kiên quyết, cũng không muốn mềm hoá, "Vinh Yên nhà chúng ta hai năm trước đã thành thân, Quân đại nhân là một nhân vật có mặt mũi như vậy, chắc cũng không muốn khuê nữ mình chịu uất ức đi làm thiếp chứ?"

"Dĩ nhiên, nữ nhi ta tại sao có thể làm thiếp. Cho nên, là muốn khiến Vinh An hưu Hình cô nương đây, hoặc là cho nàng làm thiếp, lão phu nhân quyết định thế nào?"

"Không thể nào, ta chỉ có thể tức là Hình Hoan thôi!" Phi, ý thế hiếp người! Tay không khỏi cũng kéo quá dài, chuyện nhà Triệu gia trang từ khi nào đến phiên hắn tới cho ý kiến.

"Triệu phu nhân liền nhất định phải nói chuyện khó nghe với ta như vậy phải không? Nghe tiểu nữ nói, Hình cô nương cũng là chỉ phúc vi hôn hay sao? Ban đầu chỉ phúc cho Đại thiếu gia. A, nhớ không lầm, lão gia nhà người chỉ có cùng Quân phủ ta ước định hôn sự, còn hứa hẹn là nhất thử chi gia, lời hứa của người trong giang hồ đáng giá nghìn vàng. Vậy vị Hình cô nương này đến tốt cùng là ở đâu ra, Triệu phu nhân có thể giải thích một tiếng hay không?"

. . . . .

. . . . .

Trầm mặc trong nháy mắt len lỏi từng góc của phòng khách, Triệu gia hai huynh đệ vừa vượt qua ngưỡng cửa cũng cứng lại động tác.

Nàng dâu nhỏ năm đó oanh oanh liệt liệt, huyền não bọn họ một người rời nhà trốn đi, một người bị buộc thành thân. Hơn hai năm sau, lại đột nhiên nói chỉ phúc vi hôn do người khác. . . . . Đây cũng quá hoang đường chứ?

Sau khi lấy lại tinh thần, hai người cơ hồ là động tác nhất trí chuyển con mắt nhìn về phía Hình Hoan, ngoài dự liệu của bọn họ chính là, trên mặt nàng cũng không có bất kỳ ánh mắt khiếp sợ, bình tĩnh giống như là chuyện gì cũng không xảy ra qua.

"Nếu Triệu phu nhân không trả lời được, này Hình cô nương chắc cũng biết rất rõ chứ?" Mắt thấy sắc mặt lão phu nhân trắng bệch, nhất thời không nói tiếp được, Quân đại nhân chuyển ánh mắt một cái, hướng Hình Hoan gây sự, "Cô nương ban đầu chẳng qua là người chặn dè phải không? Vì muốn phát lên thành Phụng Hoàng, cho nên hai mẫu tử thông đồng lừa gạt chứ?"

Tội danh này, Hình Hoan vác không nổi, vừa định mở miệng phản bác, chỉ thấy Hình phu nhân gơ lên đuôi lông mày ý bảo nàng chó có lên tiếng.

Thông thả ung dung cầm ly trà trong tay đặt lên trên bàn, nàng ngược mắt mở miệng, "Đại nhân cần gì lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, thử hỏi đại nhân luật pháp có quy định không có hôn ước là không được thành thân? Lại có luật pháp nào nói không môn đăng hộ đối chính là lừa gạt?"

"Đây không phải là cần luật pháp. . . . ."

"Mặc dù chúng ta Hình gia không phải là cái phú quý nhân gia gì, nhưng là cũng hiểu cái gì gọi lấy ân báo ân, tông tốt hơn có vài người một buổi sáng đắc chí liền vong ân phụ nghĩa."

"Người. . . . ." Quân đại nhân hiển nhiên không ngờ tới Hình phu nhân mới vừa bộ dáng còn không đếm xỉa đến, lắc mình một cái, lời nói sẽ sắc bén như vậy, từng chữ từng câu đâm chọt chuyện xưa mà hắn không muốn nhắc tới.

"Theo ta được biết, ngày đó lão phu nhân từng mang theo sính lễ phong phú tự mình tới cửa viếng thăm, là đại nhân ngăn nàng ngoài cửa, không muốn thừa nhận việc hôn sự này. Đã như vậy, lão phu nhân kia chọn lựa dâu thay thế như thế nào, cùng ngài có liên quan?" Hình phu nhân rất có Bất Minh Tắc Dĩ Nhất Minh Kinh Nhân giá thế, nói chi chuẩn xác, hoàn toàn không cho đối phương nói chuyện đường sống, bảo vệ con lòng rõ ràng.

". . . . . Bất kể như thế nào, Quân gia chúng ta có hôn ước ở phía trước, Hiểu Nhân vì Triệu Vinh An mà tính mạng cũng không muốn cũng là sự thật, hân nếu vẫn nam tử hân đại trượng phu, vẫn nên phụ trách!" Rất nhanh, Quân đại nhân liền phát hiện phân rõ phải trái là vô dụng, vào loại thời điểm này, nên tình lược tất cả nói nhảm, đẩy mạnh chủ đề quan trọng, "Hình cô nương, người cảm thấy thế nào?"

"Vào" một tiếng, tên lại một lần bắn về phía Hình Hoan. Nàng ý thức được, nếu không phải tỏ thái độ, lão già này tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ.

"Ngài nói nhiều lời như vậy có mệt không? Trước uống ngụm trà thôi. Chẳng lẽ nữ nhi ngài không lấy được chồng, nhất định nóng lòng nhất thời ép chúng ta cho ngài cái tin chính xác?" Từ trong tin tức ngoài dự đoán này tình lại, Tĩnh An chưa từng suy nghĩ nhiều, cơ hồ là theo bản năng đi lên trước, dùng nụ cười đùa trước sau như một tức giận mắng thay Hình Hoan giải vây.

Nghe vậy, Quân đại nhân tức đến đỏ mặt, giận trợn mắt nhìn Tĩnh An một cái, suýt nữa lại bị mơ hồ quên mất tiêu điểm. Cũng may, hân cuối cùng còn là thường thấy trường hợp này, tâm tình bình phục rất nhanh. Coi như không thấy những người không liên quan kia, mục tiêu của hân vẫn minh xác như cũ, "Thế nào? Chẳng lẽ Hình cô nương bị cảm hay sao? A, ngay cả một câu cũng không nói, cũng xứng làm Triệu gia trang Nhị thiếu nữ à! Hay là nói, mẫu thân người miệng nói đầy mê sảng, ngay cả người cũng nghe không rõ, nên chốt dạ chẳng?"

"Đại nhân không cần kích động, mẫu thân ta đó là thông cảm ngài là quý nhân hay quên, cho nên mới lăm mồm mấy câu, làm ngài nhớ tới chuyện năm đó. Tính tình của lão phu nhân cùng mẫu thân ta rất nóng, không chấp nhận bị ngài khinh miệt." Hết thấy đột nhiên tới, Hình Hoan quả thật hoảng hồn, nhưng làm một vị vẫn giữ vững trầm mặc núp ở sau lưng người khác, nàng không làm được. Nói xong, nàng giương con mắt, trừng mắt nhìn Quân đại nhân, "Nếu như ngài đột nhiên nhớ tới hôn ước năm đó, kiên trì muốn thực hiện, vậy chỉ cần tướng công gật đầu, Hình Hoan cam nguyện nhường lại."

"Không cho phép nhường! Nhường cái rắm! Nghĩ chúng ta Triệu gia trang dễ khi dễ lắm phải không là? Nữ nhi của người là vàng a, không muốn gả thì trở mặt, muốn gả thì buộc nỉ tử của ta hưu thê. Ta nhô vào! Có giỏi liền thượng tấu hoàng thượng, đem Triệu gia trang cho dò xét, ta nói cho người biết, lão nương sống hơn nửa đời người, con mẹ nó đây chưa sợ qua người nào! Người cũng đừng quên, nhà chúng ta còn có Thượng Phương Bảo Kiếm do tiên hoàng ngự tử, người thật ra muốn xem a. . . . ."

Lão phu nhân kích động, mắt thấy giống như là hân không được hiện tại liền móc ra chuỗi Thượng Phương Bảo Kiếm trong truyền thuyết này, dựa theo đầu Quân đại nhân chém xuống, trước mặt mọi người biểu diễn kiếm pháp Triệu gia trang.

Tình thế phát triển gần như nghiêm trọng, hai huynh đệ dò xét mắt lẫn nhau, ăn ý xông lên trước ngăn lại lão phu nhân tùy thời sẽ kích động.

"Quân đại nhân, ngài cũng nhìn thấy mẫu thân ta nổi lên, đứng ở lập trường khách quan khuyên ngài một câu, vẫn là mời trở về đi. Đúng rồi, làm phiền đem lệnh thiên kim đều mang đi, nếu không ta sợ mẫu thân ta sẽ giận lây sang ngài, ừ, chắc ngài hiểu." Sau khi trấn an mẫu thân mình, Tĩnh An cười giả chứa đựng một tia dối trá chí cực, nói khuyên nhủ.

"Tiền khách." Vừa dứt lời, Triệu Vinh Yên liền quả quyết ra lệnh, không để cho lão bát tử kia có cơ hội tiếp tục quả quyết.

"Không cần đưa! Nói đến thế thôi, Triệu gia trang được lắm, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt !" Quảng xuống lời nói ngoan độc, Quân đại nhân khí thế phát tay áo xoay người, hướng về phía thị vệ mình rồng lên câu: "Đi tìm tiểu thư ra, mang về!"

Màn kịch kết thúc, ai cũng không có vì vậy thở phào nhẹ nhõm.

Về phần Triệu Vinh Yên mà nói, đột nhiên phát hiện hai năm trước mình bị hung hăng một đường bố trí, rất khó bình tâm tĩnh khí nên hỏi, "Có phải nên có người giải thích một chút chuyện hôn ước trong truyền thuyết hay không, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? !"

"Giải thích cái gì? Gặp phải loại họa người này còn lý luận gì? Đã cảnh cáo người bao nhiêu lần, cái loại Quan Gia tiểu thư đó không nên đụng phải!" Giải thích? Đùa à, hiện tại loại trường hợp này còn có người nào vô ích mà đi giải thích cho hân. Lão phu nhân bực tức đứng dậy, trách cứ mấy câu, lại ý thức được nói gì cũng dư thừa, "Cùng ta vào phòng!"

Bên kia, lão phu nhân tức giận đặng đặng dẫn Triệu Vinh Yên biến mất ở phòng khách.

Bên này, Hình phu nhân giống như là loại vừa mới tỉnh ngủ, bỗng chốc đứng lên, im lặng không lên tiếng đi ra ngoài.

"Mẫu thân, người phải đi đâu?" Hình Hoan rất là lo âu hỏi tới.

"Có chuyện."

"Nhưng là. . . . ." Người khác có lẽ không biết, Hình Hoan như thế nào lại không hiểu mẫu thân mình đây. Nàng tuy nghe không hiểu lời nói chói tay kia, nhưng chắc chắn mới vừa nãy Lão Bát Tử đã chạm đến giới hạn chịu đựng của mẫu thân.

Nàng càng phát giác mình vô dụng, người khác đến tuổi này, cũng có thể bảo vệ người nhà. Nhưng nàng đây? Không những không bảo vệ được, còn vĩnh viễn không có cách nào khiến mẫu thân tình tâm bảo dưỡng tuổi thọ.

"Trở về phòng, đừng có chạy lung tung." Lúc nàng kích động muốn chạy ra trước, Tĩnh An vượt lên trước ngăn cản nàng. Đối với vị Quân đại nhân kia, hân chưa hiểu rõ, nên cũng không dám bảo đảm đối phương sẽ làm ra cái gì. Bảo đảm để đạt được mục đích, tốt nhất là cũng đừng làm cho nàng đi. Nhìn thấy khuôn mặt nàng đầy vẻ lo âu, hân từ kiện anh dũng trấn an nói: "Nghe lời. Hình phu nhân ở bên kia, có ta ở đây."

"Đa tạ." Loại thời điểm này trừ nói cảm ơn, Hình Hoan thật không biết còn có thể nói cái gì. Trèo cao, lừa gạt, những thứ chỉ trích này khiến cho nàng đồng thời khó chịu, cũng làm cho nàng sợ, sợ Tĩnh An cũng sẽ nhìn nàng như vậy. Nhưng phản ứng của hân, không thể nghi ngờ là cho nàng một viên

thuốc an thần.

"Không khách khí, dù sao sớm muộn gì cũng là mẫu thân ta."

". . . . ." Nàng dờ khóc dờ cười, cảm giác được rõ ràng một cổ dòng nước ấm rót vào nội tâm.

Đây chính là Triệu Tĩnh An, miệng luôn luôn nói những lời không đứng đắn, nhưng lại có thể để cho nàng cười ra tiếng, dù là tình huống ác liệt thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

"Thật là có cái phụ thân như thế nên nữ nhi hần cũng như vậy, hai phụ tử nàng quá đặc biệt coi trọng chính mình rồi, cái thứ đồ hư! Con gấu con như vậy mà người lại thích chơi đùa. Nhìn xem người đã chọc thủng cái sọt này lớn thế nào, cái loại người quyền thế này chọc được sao?!" Bước vào thư phòng, lão phu nhân nặng nề đóng sầm cửa phòng, nghẹn khí đè ở trong lòng tiết ra. Mắt thấy Triệu Vinh Yên trầm mặc không nói, nàng ngược lại càng phát tác hỏa khí, "Nói chuyện a! Đầu óc con bị nước vào rồi phải hay không? Rốt cuộc tại sao muốn dẫn nàng trở lại?"

"Ngày đó đang ở Quân phủ, tình huống hỗn loạn như vậy, ai biết những thứ giang hồ nhân sĩ kia sẽ làm ra chuyện gì? Quân đại nhân dưới gối không con, chỉ có một nữ nhi này, nếu như nàng đã xảy ra chuyện gì, hần tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Ta không muốn bọn họ lỗ mắng làm việc, liên lụy cả giang hồ, đến lúc đó Triệu gia trang chỉ sợ cũng không cách nào may mắn thoát nạn, tình huống có thể so với hiện tại bất bất hơn."

Rốt cuộc, Vinh Yên lên tiếng. Từ khi xảy ra chuyện đến nay, hần giờ mới giải thích, lời nói nghe không ra bất kỳ cảm xúc, chỉ có chính hần hiểu đó là bất đắc dĩ.

Chẳng lẽ muốn hần giống đại ca như vậy, có thể cùng với Hình Hoan cải trang giả dạng hồ đồ chơi đùa sao? Vì là người chủ sự của Triệu gia trang, hần có tư cách tùy hứng làm vậy sao? Ngày đó hần nếu không phải sáng sớm nhận được tin tức, nghe nói những người đó tính toán bắt Quân Hiệu Nhân đổi người, cũng sẽ không cố ý chạy tới, người nào có tâm tư đi chỗ mồm vào?

Hần chỉ là quá rõ ràng cả tính mẫu thân, giang hồ nếu thật xảy ra chuyện gì, mẫu thân tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Vậy mà, Triệu gia trang giờ này ngày này, cũng không có khả năng cùng tranh đấu với triều đình

Đem Quân Hiệu Nhân mang về ngăn cản cuộc nháo kịch kia càng diễn càng liệt, đây là trách nhiệm hần. Tự nhiên, những cái chỉ trích cùng hiểu lầm này hần cũng chỉ có thể yên lặng nuốt vào, không muốn giải thích.

"Vậy con cũng không cần đem phiền toái hướng trong nhà mắng vào, vẫn nên cùng đại ca con thương lượng, hần từ trước đến giờ quý kẻ đa mưu, nói không chừng có thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn đây."

"Hần? A, mẫu thân, trông cậy vào lời của hần, Triệu gia trang đã sớm sụp đổ." Vinh Yên không khỏi tràn ra cười lạnh. Vị đại ca kia nếu là trong lòng còn sự tồn tại của Triệu gia trang, thì hai năm trước sẽ không chịu trách nhiệm mà đi như vậy? Điều nói huynh trưởng như phụ thân, gánh nặng Triệu gia trang từ đầu không nên rơi vào trên vai hần, kết quả thì sao?

"Đó không phải là còn có Hình Hoan rồi sao? Các con vừa mới viên phòng không lâu, con làm như vậy, có để ý đến nàng không?"

Thật đúng là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì. Viên phòng? Sao lại hướng đến nỗi đau hần mà đâm sao? Cũng đã không chứa thủ đoạn như vậy rồi, hai người kia không những không có sinh ra một tia ghét bỏ, ngược lại bộc phát đánh nhau như ánh. Tự thật giống như giữa bọn họ dùng không hết ỷ cùng tin tưởng, những người không có cách nào ngăn được.

"Ai. . . . . Thôi, chuyện cho tới bây giờ, nói gì đều thừa rồi. Vinh Yên, nơi này không có người ngoài, con nói cho mẫu thân, chuyện như vậy con định xử lý như thế nào?" Thật là đề tài nhạy cảm, nhưng chuyện cho tới bây giờ, vẫn nên đối mặt.

Bên kia, Vinh Yên yên lặng một chút, mới nói: "Mẫu thân, người không phải cảm thấy ít nhất cũng nên nói cho con biết trước. . . . . Hình Hoan rốt cuộc là ai?"

Đây là một loại rất đáng sợ cảm giác, người bên gối hần, nữ nhân được nhận định là con dâu của Triệu gia trang cho nên mới gánh vác trách nhiệm cười vào cửa, đột nhiên có một ngày, trở nên cực kỳ xa lạ. Trừ tên, hần phát hiện mình đối với nàng cơ hồ là không biết gì cả, thậm chí ngay cả hôn sự đều giống như là một âm mưu.

"Chuyện này nói rất dài dòng a. . . . ."

Đây là một loại rất đáng sợ cảm giác, người bên gối hần, nữ nhân được nhận định là con dâu của Triệu gia trang cho nên mới gánh vác trách nhiệm cưới vào cửa, đột nhiên có một ngày, trở nên cực kỳ xa lạ. Trừ tên, hần phát hiện mình đối với nàng cơ hồ là không biết gì cả, thậm chí ngay cả hôn sự đều giống như là một âm mưu.

"Chuyện này nói rất dài dòng a. . . . ."

Này phải nói đến từ rất nhiều năm trước, Triệu gia trang còn không có danh tiếng gì, Triệu gia lão gia lúc đó mới vừa thành thân, còn là một thiếu hiệp tác phong nhanh nhẹn, dựa vào lừa gạt bịp bợm mà làm giàu, cũng dựa vào lừa gạt bịp bợm mà làm quen một đồng bằng hữu tri kỉ. . . . . Ừ, theo chính hần nói những tên kia đều là tri kỉ.

Trong đó, Quân đại nhân cùng hần thường xuyên lui tới nhất.

Khi đó Quân đại nhân còn không phải là đại nhân, tất cả mọi người gọi hần ;à Quân thư sinh, là điển hình cho người học hành gian khổ.

Đi qua giới thiệu Triệu gia lão gia, quen biết một vị cô nương, nhưng bởi vì gia cảnh bần hàn, không cưới nổi thê. Triệu gia lão gia nghĩ tới đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, kết quả là, cho hần một khoản bạc thay hần đặt mua một cái nhà phòng nhỏ, còn thuận tiện giúp hần làm hôn sự.

Vì cảm ơn, hai nhà thương lượng sau này kết thành thân gia.

Tục ngữ như thế nói tới, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây? Ai cũng không ngờ tới, cái Quân thư sinh ngày xưa, nháy mắt kim băng đề danh, leo lên sĩ đồ, còn một đường bước mây xanh, cuối cùng thành Lễ Bộ Thị Lang.

Đội đến nhớ tới lão phu nhân việc hôn sự này khi tìm tới cửa thì người ta đã không nhận, ngại danh tiếng võ lâm thế gia khó khăn trèo lên nơi thanh nhâ, không muốn uất ức khuê nữ mình. Lúc này, Hình Hoan đã rơi vào tầm mắt lão phu nhân.

Này Hình Hoan rốt cuộc là ai?

"Nàng xác thực thật là cái mục dương nữ*, rất đơn thuần. Phụ thân nàng cùng phụ thân người. . . . . Ai, quan hệ rất kì diệu. Triệu gia kiếm cùng Hình gia đao, từng tại trên giang hồ cũng coi là ngang tài ngang sức. Hai người tuy là đấu hơn nhiều năm, nhưng ít nhiều gì cũng khá hiểu nhau, khi phụ thân người bị kẻ thù đuổi giết thì tất cả những bằng hữu tri kỉ kia đều mất tung mất ảnh, ngược lại phụ thân của Hình Hoan nghĩa bất dung từ đứng ra giúp hần."

*người chăn dê

Lắng nghe chuyện xưa, Vĩnh Yên dần dần vận như sương mây, tựa hồ đây mới là đáng về giang hồ nên có, gió tanh mưa máu, anh hùng tiếc anh hùng. Nhưng một khắc này, hần thế nhưng cảm thấy hiện tại này rất không giống giang hồ, giống như tốt hơn một chút, "Sau đó thì sao?"

"Sau lại? Thật ra thì chuyện là như vậy, phụ thân người bị đuổi giết, nên trốn đi a, trốn trốn, liền chạy đến Hình gia. Ách. . . . . Kết quả kia, phụ thân người bị kẻ thù giết, Hình gia cũng bị liên lụy. . . . ."

". . . . ." Được rồi, hần thu hồi ý tưởng mới vừa nảy chồi khi nãy. Giang hồ, từ mới bắt đầu lúc đều không đẹp dễ như vậy!

"Chúng ta thật có lỗi với người ta, sau đó mẫu thân dò la hỏi thăm tin tức mẫu tử các nàng. Thời điểm ta lần đầu tiên nhìn thấy Hình Hoan, khi đó nàng mới bảy tuổi, biến mất một ngày một đêm, ta cùng Hình phu nhân ở trong rừng tìm được nàng, nàng toàn thân đều bị thương, nhưng vẫn còn thoai thóp, chống cự cái chết."

"Nàng sao lại chạy tới chỗ đó?" Mi tâm của hần nhăn chặt hơn, sau hai năm, đây là lần đầu tiên Vĩnh Yên mới tìm hiểu Hình Hoan, về tuổi thơ mà nàng trải qua , nguyên lai là thảm như vậy, nhưng nàng vẫn cười, vẫn có thể âm áp như vậy.

"Nàng nói nàng biết mình bệnh rất khó trị, sớm muộn cũng sắp chết , không muốn liên lụy mẫu thân nàng, cho nên định chạy đi. Có ý chạy đi tới nơi tràn đầy rắn độc mãnh thú, muốn cho mình khi chết nhìn giống như việc ngoài ý muốn, không để cho mẫu thân nàng tự trách." Nói xong, lão phu nhân có chút thốn thức. Đứa bé này rốt cuộc vẫn có thiếu suy xét, nàng không biết cho dù là ngoài ý muốn, mẫu thân nàng vẫn sẽ tự trách. Vậy mà, lấy tuổi nàng khi đó mà nói, có thể can đảm làm ra quyết định này, đã hiểu chuyện đến khiến người đau lòng rồi.

Triệu Vĩnh Yên đột nhiên cảm thấy buồn cười, cười của mình ngu dốt. Ngày trước chính hần, đến cùng phải mù hay không? Làm sao sẽ cho là nữ nhân kia không có chủ kiến, không đủ độc lập, không hề tư tưởng? Trên thực tế, nàng độc lập không cần người ta bận tâm. Bảy tuổi. . . . . Cho dù là hiện tại, muốn hần đi tưởng tượng một đứa bé tuổi đó đến nơi tràn đầy rắn độc mãnh thú đợi một ngày một đêm, cũng cảm thấy thật ghê.

Bảy tuổi chính hần đang làm những gì? Ý sủng mà kiêu, cá tính đùa bỡn, cùng Tĩnh An nghịch ngợm chơi đùa.

Nhưng là tai nạn của Hình Hoan cũng là do nhà bọn họ mang tới, cuối cùng, nàng lại có thể không oán không trách, còn đội hần tốt như vậy.

"Nàng rốt cuộc bị bệnh gì? Chữa xong chưa?" Sau khi hoàn toàn tỉnh ngộ, Vĩnh Yên mới nhớ tới chuyện quan trọng hơn.

Nghe vậy, lão phu nhân tiếp tục thán, bắt đầu dĩ lắc đầu một cái, "Là loại hàn mạn, từ nhỏ đã thành bệnh căn. Đã từng có một đại phu cùng Hình phu nhân nói, loại bệnh này chỉ có dùng tất cả tinh thạch lưu lạc trong giang hồ làm thuốc dẫn, mới có thể chữa khỏi."

"Tinh thạch? Cái khối mà phụ thân để lại nghe nói là một khối đá truyền gia chi bảo?" Thấy mẫu thân gật đầu, hần mơ hồ hiểu rõ một chuyện. Xem ra,

Hình hoan đáp ứng giấu giếm tất cả gả vào Triệu gia trang, cũng có mục đích. Đó là một giao dịch lớn, chỉ những người biết chuyện mới hiểu, mà hán thành người hy sinh lớn nhất, "Nàng là vì tình thạch mới nguyện ý gả hay sao?"

"Dĩ nhiên không phải. Coi như nàng không lấy, tình thạch ta cũng sẽ cho. Nàng là không thể muốn ta phiền lòng hôn sự hai người huynh các người đệ, lại nghe nói Quân gia lão bất tử này không muốn thừa nhận hôn ước. Bản còn tưởng rằng nàng có thể tìm một chỗ nương tựa, ta lại có cái được một thể nhi tốt nhất thiên hạ, kết quả. . . . . Sớm biết người đối xử với nàng như vậy, năm đó ta không nên có lòng riêng! Nha đầu Hình Hoan này, xứng với nhiều nam nhân khác hơn con! Nhìn cái gì, cho dù con là nhi tử của ta, ta vẫn muốn nói như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

"Tầng đá rách này đến cùng có bao nhiêu khối?" Vĩnh Yên chợt xoay chuyển lời nói. Hán nếu vẫn là người, cũng không nên lại đi rồi rầm lý do nàng ban đầu gật đầu xuất giá. Bởi vì bất kể nguyên nhân đến tột cùng là cái gì, những năm gần đây được người được tiện nghi đều là hán.

"Không rõ ràng lắm, theo ta được biết phải là ba khối."

"Chúng nằm ở đâu?"

"Nghe Hoan Hoan nói, ở chỗ kinh thành phú thương Nhâm công tử tìm được một khối. . . . ."

Thì ra là, nàng chạy đến Nhâm phủ, làm quen Nhâm Vạn Ngân, vì cái này? So sánh, lúc ấy hán ngày ngày rồi rầm nàng là không phải hồng hạnh xuất tường, ba ngày hai bữa nghĩ tới muốn bắt gian, hảo chứng có xác thật mà hư nàng, thật sự ngậy thơ đến buồn cười.

"Còn có một khối. . . . . Hoan Hoan nói là đang ở Quân phủ."

"Quân Hiệu Nhân ?" Vĩnh Yên giọng bình thản. Đáp án này thật ngoài dự đoán mọi người, vậy mà trong nửa ngày ngăn ngừa hán thừa nhận đã kinh ngạc quá nhiều, thế nên đã thực sự vô cảm.

Hồi tưởng hôm đó gặp nàng mặc áo ni cô tại Quân phủ, tất cả nghi ngờ đều đã có đáp án. Bất kể Tình An xuất hiện tại kia nguyên nhân là cái gì, ít nhất Hình Hoan tuyệt đối không phải là đi hò hò. Chỉ rất là hiển nhiên, nàng không có tìm được vật cần tìm, bằng không nẫu thân sẽ nói là đã tìm thấy ở Quân phủ rồi.

Nghĩ tới, hán mấp máy môi, kích động quyết định nhất mạt xông lên trong đầu của hán.

Triệu Vĩnh Yên gật đầu, nặng nề mà đáp ứng cưới Quân Hiệu Nhân , nghe nói thậm chí chỉ tốn nửa ngày, liền không kịp chờ đợi trừ bị hảo chạy đến Quân phủ rồi. Giờ sinh lễ đội ngũ rất dài, oanh oanh liệt liệt, huyền não dư luận.

Lão phu nhân mắng cuồng loạn, không dùng được; một khóc hai nháo ba thất cổ, vẫn vô dụng như cũ.

Dưới khách quan, Hình Hoan cũng là rất bình thản, đang đóng cửa phòng, không để ý tới bên ngoài ồn ào.

——phanh.

Cửa phòng vẫn bị người một cước đá cho văng ra.

Trên tay cầm tờ giấy Tuyên Thành đầy nét mực đậm, từ trên xuống dưới, bay đến trên bàn trước mặt Hình Hoan.

Nàng gơ lên cầm, tầm mắt sụp xuống, dẫn đầu giọt vào trong tầm mắt chính là hai chữ cực kỳ quen thuộc—— từ thư .

Không giống với quá khứ, lần này không có rồi rãnh đến dùng phong thư tô son trát phấn một phen, cũng không dùng vang vang có lực lác tại trước mặt nàng. Bình thản giống như đây chẳng qua là loại phong thư báo bình an gia, nhưng trên thực tế, Hình Hoan có thể cảm thấy, này một phong từ thư nếu so với quá khứ bất luận là cái gì cũng nghiêm túc.

Trước kia, mỗi nghĩ tới sớm muộn gì ngày này sẽ đến, nàng lại cảm thấy đầu quá tim nhói đau, sợ mình sẽ không chịu nổi, càng sợ mình lần nữa ở trước mặt hán mở rộng ra nội tâm khóc to là vì chuyện này.

Mà bây giờ, khi ngày nay cuối cùng đã đến, cực kỳ chân thật, nàng ngược lại tâm như vô cảm. Không có đau đớn như trong dự trù, cũng không ngoài ý muốn; khiến Hình hoan cảm thấy kỳ lạ chính là cũng không có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm giải thoát, ngược lại cảm thấy như bị đè nén.

Nàng như ngơ ngác mảy mảy đầu nhìn Triệu Vĩnh Yên, khóe miệng mím chặt vẫn không động, chờ hán mở miệng trước.

Quả nhiên, hắn không kèm chế được, không bao lâu, liền phá vỡ trầm mặc, "Ta quyết định cưới Hiểu Nhân."

"Chúc mừng." Mỗi nàng giác buồn lòng một chút, khẽ giọng lên, cho hắn một nụ cười yếu ớt.

Hình Hoan sẽ không biết, nụ cười này ở trong mắt Vĩnh Yên rất chói mắt, "Người rất vui về sao? Thoát khỏi ta? Có thể cùng đại ca ta thành thân rồi ha?"

". . . ." Kỳ lạ rồi, nàng chính là không có cảm giác hưng phấn! Nàng cùng Triệu Tĩnh An đang lúc trở ngại, chưa bao giờ là hắn, là ánh mắt thế tục, là nàng đoán không ra tâm tư của Tĩnh An!

"Người rất muốn khôi phục tình thế kia vậy sao? Ta có biện pháp khiến Hiểu Nhân cam tâm tình nguyện lấy ra."

Ngụ ý, lần này, hắn là vì nàng mới cưới, hy sinh khá lớn, nàng nếu là còn có chút nhân tính, cũng không nên xem như không có việc gì cùng Triệu Tĩnh An thành thân với nhau.

Nhưng hắn hiển nhiên là còn chưa hiểu rõ Hình Hoan. Vào thời điểm nào đó, nàng thật ra thì có thể để cho lý tính áp đảo tất cả cảm tính, thí dụ như hiện tại, "Đứng trước mặt ta nguy trang, làm cho mình thật vĩ đại. Người căn bản là như cá gặp nước, trông mong ngày nay hơn hai năm."

"Người có phải ngu ngốc hay không!" Hắn bị chọc nhẹn lời, không nhịn được tuôn ra gào nhẹ.

"Người mới ngu ngốc! Cả nhà người cũng . . . . . Không đúng, Triệu gia trang các người đều thông minh chỉ một mình người là ngu ngốc!"

"Ta nói cái nữ nhân này có tâm hay không? Ta vĩ đại như vậy, thành toàn cho người, người ngay cả một chút cảm động cũng không có. Không sai, hai năm trước ta xác thực từng hy vọng qua ngày này. Nhưng bây giờ, nàng đối với ta mà nói chỉ là tình bằng hữu! Ta nếu như không phải là yêu người rồi, tại sao lại đi làm chuyện ngu xuẩn như thế?!"

". . . . . Người nói cái gì?"

"Người điếc phải hay không? Ta nói ta yêu người, đã yêu rồi! Sống sờ sờ bị người cùng đại ca ta hành hạ điên rồi! Chỉ cần người có thể bình an vô sự, coi như thật làm cho ta cưới đầu heo, sinh một đám heo con, ta đều nguyện ý! Người phải là có chút lương tâm, nên chờ ta, chờ ta bắt được cái hòn đá rách này, chúng ta liền tiểu ngao giang hồ đi!"

Không cần phải chất vấn nữa, mình là không phải nghe nhầm rồi, từng chữ từng câu hắn nói rõ ràng như vậy, rống lớn tiếng như vậy, Hình Hoan nghe được rõ ràng. Nàng dùng sức hút ngụm khí lạnh, bắt đầu hoài nghi hắn có phải điên rồi chưa.

Yêu nàng? Cách hai năm, lâu như vậy, hiện tại mới nói yêu nàng rồi hả?

Hắn có biết nàng sớm đã bị hắn hành hạ tới điên rồi hay không!

"Nói chuyện! Giả bộ ngu làm gì? Ta chỉ là muốn người nói một câu mà thôi."

"Người muốn ta nói cái gì. . . ." Nếu cách đây hai tháng, nghe nói hắn hô lên lời nói này, nàng sẽ hạnh phúc đến muốn khóc. Thế nhưng nếu là hiện tại, Hình Hoan quay đầu, thờ ra một hơi, nhắm mắt lại, cố gắng đem suy nghĩ lắng đọng. Sau một lúc lâu, mới lần nữa mở mắt ra, nhìn về phía hắn, "Người rốt cuộc có hiểu cái gì là tình yêu hay không? Cái gì là trách nhiệm? Nếu như người không yêu Hiểu Nhân cô nương, vậy thì không cần cưới, đừng nữa hại người khác, ta không cần người vì ta làm những thứ này. Ta chính là cái tên không có tim không có phổi, sẽ không đi cảm động."

"Người có dũng khí thì lặp lại lần nữa coi." Bỗng dưng, thay đổi kích động lúc trước, hắn chợt trở nên cực kỳ bình tĩnh, lời bật thốt lên cũng lộ ra lạnh lẽo.

Hình Hoan rất ít kích động như vậy, chỉ là lần này nàng cực kỳ giận dữ. Đến tận cùng Triệu Vĩnh Yên coi nàng như cái gì? Lúc không thương, vứt bỏ nàng như dép cũ; khi tự cho là yêu, lại hoàn toàn không chú ý cảm giác của người khác mà bá đạo, "Ta nói nếu như người không yêu Hiểu Nhân cô nương, cũng không cần chà đạp người ta, một nữ nhân cả đời không có bao nhiêu thanh xuân có thể hao tổn! Ta chính là không có tim không có phổi, đừng hy vọng ta sẽ. . . . . Ngộ!"

Lời của nàng còn chưa có xong, liền bị hắn đột nhiên đè xuống dùng môi chặn lại.

Nụ hôn tràn đầy ý vị chiếm đoạt, hoàn toàn tiến hành theo chất lượng, hắn lại từ ngược đầu lưỡi của nàng, đập đầu đầu môi của nàng.

Từng cái liếm láp cùng mút thỏa thích, đều ở đây nói là quyền sở hữu của hắn. Nữ nhân trong ngực kia là của hắn, chỉ cần hắn một ngày không muốn buông tay, nàng cũng không được phép đi. So với Triệu Tĩnh An không chịu trách nhiệm, hắn có thể vì nàng làm rất nhiều. Hắn mới ấy là người hiểu nàng nhất, hiểu rõ tất cả những gì nàng che giấu ở trong lòng, hiểu thứ nàng muốn tìm, thậm chí nguyện ý không chừa thủ đoạn nào chỉ vì muốn nàng cam tâm tình nguyện kêu một tiếng "Tướng công" nữa.

Những ý nghĩ này thúc đẩy động tác của hắn bộc phát tùy ý làm bậy, lòng bàn tay rơi vào trên eo nàng, mang theo nhiệt độ nóng rực từ từ di chuyển, xẹt qua lớp áo bông chướng ngại, đặt bóng lưng sáng loáng lên tường. Cảm xúc trượt mềm, để cho hắn giống như phát tác ma tính, càng ham muốn nhiều hơn.

"Buông, buông ta ra!" Khi lòng bàn tay hắn dao động đến trước ngực Hình Hoan thì nàng rốt cuộc tránh ra sự kiềm chế của hắn, dụng hết toàn lực nghiêng đầu sang chỗ khác, lên tiếng kháng nghị.

"Thật xin lỗi. . . . ." Cảm thấy hoảng sợ của nàng, hấn bỗng chốc thức tỉnh, dưới ý thức cánh tay buông lỏng.

Cũng chính là hoảng hốt trong nháy mắt này, để cho Hình Hoan có đường thoát, như một làn khói từ bên cạnh hấn nhảy ra. Giống như toàn thân hấn rằm rạp đầy gai, vừa đụng sẽ trụ được khắp người thương, nàng thoát được rất hoàn toàn, không chỉ là cách xa đến phạm vi hấn không thể đụng tới, thậm chí là biến mất ở trong tầm mắt của hấn.

Sững sờ một hồi lâu, Triệu Vĩnh Yên mất thấy nàng đẩy cửa phòng ra chạy ra ngoài, nhưng không có đuổi theo.

Bước chân tựa như cứng ngắc, nhắc một cái sẽ hao hết toàn bộ hơi sức của hấn.

Hấn bắt đầu dĩ nhầm lẫn lại, có thật nhiều lời muốn nói, tại sao nàng ngay cả một chút thời gian nghe cũng không muốn rồi hả ?

Chỉ là muốn nói xin lỗi, vì những việc hồ đồ ngày trước của mình, là hấn không tốt, làm lại từ đầu có được hay không? Hấn nhất định sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp giúp nàng kiểm được tính thạch, chữa bệnh cho nàng, sau đó bọn hấn cái gì cũng không muốn quản, đi ngao du thiên hạ , nàng nếu là thích hòa thượng, hấn cũng sẽ xuất gia cho nàng nhìn. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

Gió thu rét lạnh, sấm chớp nổ vang, mưa nhanh chóng rơi xuống.

Dưới mái hiên từng giọt mưa mịn rơi , nơi xa le lói ánh đèn, đêm đã khuya, nến gần cạn, Triệu Tĩnh An lòng trùng xuống ngồi lên cái băng ghế, hai chân giờ cao đặt tựa vào mặt bàn, mắt đen giật mình nhìn cửa sổ bị gió thổi phải "Bành bạch" vang dội .

Hấn lười phải đứng dậy đóng cửa sổ, để mặc cho mình ngây ngốc ngồi ngẩn người, suy nghĩ biện pháp cho đến khi bị cái tên "Hình Hoan" này lấp đầy.

Quản phủ cho ra lời đồn đại đang huyền ảo dư luận, bọn họ nói nàng leo lên quyền quý, nói nàng tham tiền muốn đoạt hạnh phúc của người khác, nói nàng không biết thân biết phận của mình si nhân vọng tưởng chìm sẽ hóa thành phượng hoàng. Về nguyên nhân nàng năm đó gả vào Triệu gia trang, Tĩnh An cũng không biết, cả đời này không đi muốn hỏi vĩnh viễn tin nàng, là hấn âm thầm đối với mình hứa cam kết.

Cho nên, bất kể kẻ người khác nói ra những chuyện gì, hấn không nghi ngờ Hình Hoan, chỉ là lo lắng nàng.

Nàng có khỏe không? Đã nghe nói chuyện Vĩnh Yên đến Quản phủ đưa sinh lễ rồi chứ? Có thật một chút cũng không ngại, không khó chịu sao? Vậy vì sao phải đem mình khóa ở trong phòng, không nghe không nhìn, thậm chí ngay cả hấn đều không nguyện thấy.

Tĩnh phu thê hai năm, giống như loại hòa được ấn hình buộc chặt bọn họ, thành ra trái tim Tĩnh An như bị gai đâm. Hấn hiện rất sợ, sợ nàng sẽ chết tâm, sợ khi nhìn tướng công mình tái giá sẽ kích thích làm nàng giết mình nhận ra nàng vẫn còn yêu hấn sâu đậm, đến mức không nguyện đời tình.

—— rầm rầm rầm!

Nghĩ đến nhập thần, một hồi tiếng gõ cửa dồn dập chợt truyền đến, thanh âm tuy rất vang, nhưng bị che giấu do tiếng mưa rơi bên ngoài.

Thật vội vàng khiến Tĩnh An bị kinh hoặc chưa kịp chuẩn bị, cái ghế phía dưới lay động mất khống chế bị trượt xuống, thật may là mũi chân hấn kịp thời ôm mép bàn, nên đầu của hấn vẫn chưa chạm mặt đất, chỉ tạo ra một chấn động nhỏ.

Hấn không kiên nhẫn đứng vỗ cái ghế rồi đứng dậy, cất bước đi rất nhanh tới cạnh cửa, hoàn toàn muốn nhìn xem cái tên không biết tốt xấu nào bên ngoài đập cửa. Tốt nhất là có chuyện cực kỳ quan trọng, nếu không vô cớ quấy rầy hấn đang tương tư hậu quả rất nghiêm trọng!

Oán niệm kết tụ trong đầu hấn trong nháy mắt liền biến mất khi hấn mở cánh cửa, đập vào mi mắt cái bóng dáng nhếch nhác đó, liền hút hết suy nghĩ của hấn.

Sợi tóc xóc xếch ướt nhẹp dính trên gương mặt tái nhợt nàng, giọt nước li ti trên đuôi tóc rơi xuống không ngừng; hốc mắt có chút ửng hồng , giống như là bị nhận vô số uất ức rất lớn; áo bông màu đỏ rất đặc sắc trước kia, xem ra giống như là mới vừa rồi vớt lên từ dưới nước, màu sắc tối sẫm. . . . .
Những thứ này, tất cả, đều đủ để khiến Tĩnh An tin tưởng, không phải là ảo giác, nửa đêm canh ba không chút nào kiêng dè một mình gõ mở cửa phòng của hấn quả nhiên là Hình Hoan .

Nhìn nàng lạnh run, sau khi hấn hồi hồn, phản ứng đầu tiên chính là lập tức đem nàng kéo vào bên trong nhà.

"Đại sư. . . . ."

Thanh âm ôn nhu nhỏ nhẹ từ đằng sau bay tới, còn mang theo run rẩy rõ ràng. Tình An không phân rõ đó là ghen ngào hay là cực kỳ lạnh run lên, tại nơi cổ họng hần tràn ra một tia đáp nhẹ, xoay người, lại cảm thấy có chút áp lực trên người, hần tính phản xạ đưa tay đón.

"Ừ. . . . ." Bởi vì nàng dùng sức quá mạnh đụng nhau, hần ức chế không được tràn ra kêu rên, ổn định thân thể không có bị quán tính ép tới lui về phía sau. Đầu nhỏ dính đầy nước kia không an phận cựa trong ngực của hần, lơ đãng trôi đưa khiến cổ họng của hần nóng lên, con mắt biến sắc trầm xuống.

Nửa đêm vắng vẻ, hần nghĩ được ngay, nàng muốn trước khi chết dâng hiến chính mình. Loại thời điểm này, nếu như còn có do dự, không phụ lòng mẫu thân khổ cực đem hần thành giống đực sao?

Hần nên nuốt vào tất cả nói nhảm, tình lược những bước hạn chế, hoặc là không làm, đã làm thì cho xong mà đem nàng áp đảo, để cho nàng thật sự hiểu coi như từng làm qua hòa thượng hần cũng là nam nhân thứ thiệt, hoàn toàn có thể để cho nàng hiểu tư vị xé khấn trải giường, say đắm mất hồn. Nhưng nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, há to mồm, không còn kịp nữa tránh ra mà đối với chính xác mặt của hần đánh cái nhảy mũi vang dội, phá hư tất cả lưu luyện không khí.

"Đi đổi xiêm áo này đi, nếu bị bệnh ta không rảnh chăm sóc ngươi." Hần chấp nhận quay đầu, cắn răng vuốt vuốt tóc ướt của nàng, cố gắng muốn đem thân thể nàng đang quấn quanh hần kéo ra. So với dục niệm của hần, hiển nhiên thân thể của nàng quan trọng hơn.

Hình Hoan sững sờ chớp mắt, là nàng thật sự thật không có sức quyến rũ, hay là hần định lực cực kỳ tốt?

Nàng đã chủ động đến bước này, hần lại vẫn có thể tỉnh táo tự giữ mình mà đem nàng kéo ra. Hay là nói, theo ý hần, nàng làm thật chính là cái phiền toái, dù bị bệnh cũng không muốn hao phí tình lực tới chăm sóc, rất phiền phức chẳng?

Nghĩ tới, Hình Hoan cắn răng, vứt bỏ những nhu thuận ngày trước, không để ý tới việc hần khước từ, vòng càng chặt hơn vững vàng bóp chặt eo hẹp của hần, cố ý lay động khe hở làn áo bên trong, nức nở thương tâm nói: "Đại sư, tướng công muốn từ thế tái thú, ta muốn tự tử, tới với ngươi lời từ biệt. . . . ."

Nói đến thế thôi, nàng bắt đầu nín thở, yên tĩnh chờ phản ứng của hần.

Ngày trước, mẫu thân có nói: Vậy hần thì sao? Ngươi cảm thấy hần sẽ vì ngươi không chú ý tất cả sao? Nếu như ngươi thật thích hần, cam lòng lại để cho hần mang trên đầu tội danh câu dẫn đệ muội khiến cho thiên hạ ngàn đời sau chê cười hay sao?

Lúc ấy, nàng chỉ có dùng trầm mặc đáp lại. Chính xác là không muốn, nhưng là phải rút ra kiểm sắc chặt đứt tơ tình, lại càng không muốn, còn có thể làm sao? Vậy cũng chỉ có thể đem tất cả tội danh đặt trên người nàng, là nàng chủ động câu dẫn, là nàng ôm ấp yêu thương, là nàng nghĩ phá hỏng tất cả đường lui đem mình hoàn toàn cho hần, muốn nằng nặc nàng không biết liêm sỉ, lẳng lơ cũng được. Dù sao, những thứ người không liên quan kia nghĩ thế nào, Hình Hoan đều không quan tâm.

Nàng quan tâm là hần thấy thế nào, có thể từ đầu tới đuôi cũng chỉ là nàng tình nguyện hay không, có lẽ cá tính của hần như thế, đối với tất cả nữ nhân đều rất thận trọng; lại có lẽ hần cũng sẽ giống như những người này một dạng, sẽ bởi vì nàng chủ động mà khinh bạc nàng?

Hình Hoan lúng ta lúng túng nhắm mắt lại, hồi tưởng lại lời đối thoại mẫu thân nói hôm đó.

—— Nếu như mẫu thân muốn ngươi buông tay, ngươi nguyện ý sao?

Khi đó nàng cắn môi lắc đầu.

—— Vậy liền đem gạo sống nấu chín thành cơm, tốt nhất là bụng tranh khí, đến lúc đó mang bầu lão phu nhân cũng không làm gì được các ngươi. Xem ta làm gì? Thế nào, dè dặt nhiều năm không buông ra rồi hả ? Đi nói cho hần biết, liền nói lòng của ngươi đối với Nhị thiếu gia còn chưa có chết, tính toán từ nay về sau chỉ cùng hần giữ vững quan hệ đại bá cùng đệ muội. Tin tưởng mẫu thân, nam nhân chịu không được kích thích, hần nếu là cũng yêu ngươi, sẽ chủ động muốn ngươi; nếu là cứ như vậy ứng thừa ngươi, cái nam nhân nhìn trước ngó sau phản văn lưỡng lự này, không cần cũng được.

Hình Hoan trước đây chưa từng yêu, nàng không hiểu tâm nam nhân, khi đó chỉ cảm thấy phương pháp kia quá mức được ăn cả ngã về không rồi, có thể dễ dàng phá hủy mối quan hệ mỏng manh này.

Vậy mà, khi Triệu Vinh Yên mới vừa kích động khiến cho nàng bất cứ giá nào, nàng không dám tưởng tượng trình tiết ẩn dấu nhiều năm như vậy, nếu là lần sau vạn bất đắc dĩ gả cho người mình không thương, thật tiếc nuôi làm sao.

"Ngươi nói cái gì?" Yên lặng thật lâu, hần rốt cuộc có phản ứng, đuôi mắt chau lên, giọng tối tăm

Âm lãnh dò xét trong mắt đen nàng, Hình Hoan đoán không ra tâm tư của hần, nàng bất an giật giật cổ họng, lấy hết dũng khí mở miệng, "Ta nói, tướng công muốn. . . . ."

"Ngươi muốn chết phải hay không?" Gan rất to a, lại vẫn thực có can đảm đem lời này tái diễn một lần!

Tướng công? Hồi tưởng ngày trước, hần đã từng ở đầu đường buộc nàng kêu một tiếng "Tướng công", nhưng nàng làm thế nào cũng không xuất khẩu, hiện tại ngược lại làm cho có thứ tự! Thật coi hần là Thánh Nhân lục đại giai không, sẽ không chú ý sẽ không đau? Nàng đại khái có thể đi vì tướng công nàng muốn chết muốn sống, nàng muốn làm hiền thê thì tự làm đi, không cần chạy tới trước mặt hần khoe khoang, hần không chịu nổi!

"Ngô. . . . . Ừ, a. . . . . Phải. . . . ." Chỉ có Hình Hoan tự mình biết, tâm giống như là sắp nhảy ra, nàng khô khan hừ mấy tiếng, mới vừa rồi nói như thế

nào? Là có nói qua muốn đi chết đi?

"Ta thành toàn người, vừa lúc, ta cũng vậy muốn nhìn người chết."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

Giọng nói mất tiếng, từ từ mới nói được, là Hình Hoan hoàn toàn không có biết phản ứng ra sao. Cho nên hiện tại là như thế nào? Hắn không chỉ là chấp nhận ý tưởng của nàng, còn cực kỳ phối hợp giúp nàng một tay?

"A a a a! Làm, làm cái gì á! Sẽ đau á. . . . ." Cảm thấy cổ chột căng thẳng, Hình Hoan giùng giăng quơ múa đôi tay, hô lên kháng nghị.

Tĩnh An cũng không dừng lại, quả quyết níu lấy cổ áo của nàng, không có chút cảm xúc thương hương tiếc ngọc nào, kéo nàng vào trong phòng, bàn tay còn lại rũ xuống màn che. Giọng cười nhạo bên khóe miệng bay ra, còn cho ra lời nói ngượng ngùng, "Tập làm quen một chút, lát nữa sẽ đau hơn."

"Hả?" Lời này là có ý gì?

Không hiểu? Không hiểu vậy hắn liền trực tiếp dùng hành động để chứng minh.

Nếu nàng không biết sống chết chạy tới trước mặt hắn tìm kiếm an ủi, vậy hắn cũng không thể để cho nàng mất hứng mà về chứ?

Phương pháp an ủi người có rất nhiều loại, nhưng bây giờ hắn chỉ muốn dùng cái chủng loại nguyên thủy nhất.... Nếu lòng của nàng như gần như xa đừng đưa không chừng, vậy hãy để cho thân thể của nàng quyết định.

Không tâm tình đi đếm từ số một những cái nút áo ngăn cách kia, hắn định cậy mạnh mà dùng lực xé lớp áo hồng; không có kiên nhẫn đi cùng tầng tầng lớp lớp áo bông trên người nàng đấu tranh, hắn dứt khoát túm kéo bứt ra một loạt. Hành động vô cùng thô bạo đủ để chứng minh, hắn thật ra thì cho tới bây giờ thì không phải là cái người tuân theo quy củ tiến hành theo chất lượng, chỉ là trong lúc vô tình vì nàng thỏa hiệp nhiều lần lắm.

Đợi đến khi Hình Hoan phản ứng lại thì trên người chỉ còn cái yếm nhỏ miễn cưỡng che đậy thân thể, mặt nàng đỏ lên, theo bản năng giờ tay lên muốn chống lại, lại bị hắn dùng lực đẩy ngã trên giường.

Nam nhân trước mặt héch môi lên, động tác lưu loát nghiêng hạ thân kề sát nàng, cái gối nhỏ đặt trên mép giường. Một tay lướt nhẹ cái cổ bên của nàng, một cái tay khác lướt qua gương mặt của nàng, lòng ngón tay mang theo vết chai vuốt ve môi của nàng, tràn đầy ám muội, tựa hồ như muốn nói nàng hoàn toàn đem hắn chọc phát bực rồi, thức thời, tới nay cố gắng đền bù giống như phục vụ tướng công như vậy, đem hắn phục vụ thỏa đáng.

". . . . . Người, muốn, muốn làm cái gì?" Nàng đột nhiên tròn to hai mắt, đột nhiên cảm thấy hắn trở nên rất xa lạ, trong mắt đen híp lại nàng đọc không ra cảm xúc. Hình Hoan cũng biết, cũng đã đến bước này, hỏi vấn đề này thật dư thừa. Nhưng là Triệu Tĩnh An chưa bao giờ theo lý lẽ thông thường, ai có thể bảo đảm hắn có phải là muốn đem nàng lột sạch hay không, sau đó đưa đi nàng đi tìm cái chết.

Ngay cả chết đều không cho người sống yên ổn, không cho người lưu tôn nghiêm, rất giống chuyện hắn làm được.

"Muốn ăn người rồi." Câu trả lời của hắn đơn giản, tỉnh lược, tiếng nói còn chưa có tan hết, đã cúi đầu chiếm lấy môi nàng.

So sánh với ngày trước, lần này hắn hôn rất qua loa, chuyên chú trêu chọc hơn. Lòng bàn tay nóng rực dán lên sống lưng lạnh băng của nàng, một đường thông suốt dờn lên trên, chạy đến cái yếm của nàng, mang theo cảm giác tê dại liên miên, đánh úp tới trước ngực phẫn trồn nàng. Cảm nhận được nàng sớm đã có phản ứng, thân thể kiều muội giống như hoan nghênh hắn viếng thăm, hắn không khỏi tràn ra buồn cười, cắn vành tai của nàng, nỉ non, "Phản ứng của thân thể nàng một chút cũng không giống của người sinh không thể luyện nhân, thật đúng là ai đến cũng không thể cự tuyệt."

"Ừ. . . . ." Thở gấp kèm âm ngậm từ trong miệng Hình Hoan bay ra. Khi đầu ngón tay hắn vừa sờ chút, huyết mạch trên toàn thân nàng cơ hồ cũng đã ngưng trệ, mẫn não chỉ có một ý niệm —— tại sao muốn chống cự? Nàng vốn là muốn dâng hết cho hắn, vậy còn nhớ nhỡ cái gì?

Run rẩy đồng thời tăng lên, nàng ức chế không được vươn tay khoắc ở cổ của hắn, thuận thế ườn người, hoan hợp hắn vỗ về chơi đùa. Chỉ có mình Hình Hoan rõ ràng, đáy lòng là tràn đầy sợ cùng vô dụng, giống như chỉ có chặt chẽ ôm sát sát như vậy, mới có thể cảm thấy hơi thở trước sau như một của hắn.

Nàng chủ động, là điều ngoài dự đoán của Tĩnh An.

Hắn sững sờ rũ xuống rèm mắt, bức bách mình tỉnh táo cúi nhìn kỹ xem nữ nhân phía dưới. Gương mặt rất quen thuộc, nhưng sự quyến rũ mị hoặc trong mắt cùng kiên nghị lại rất xa lạ.

Một nữ nhân mới vừa rời đời vì đệ đệ hấn mà tự sát, đào mắt liền xui lơ ở trong lòng hấn, thậm chí là đáp ứng lời mời gọi của hấn, đây coi là cái gì?

Hấn nên giữ vững lý trí rút người ra, dừng lại tất cả cử động, không để cho việc hoang đường có đúc thành cơ hội.

Nhưng Triệu Tĩnh An chỉ là ngây ngốc ngưng mắt nhìn nàng, nhớ lại một ngày kia, bị cái nữ nhân mà hấn ngay cả tên cũng muốn nhớ gài uống xuân dược, đôi phương cũng là như vậy câu cuốn lấy cái cổ hấn, về mặt được như ý nhìn tới trước hấn như tên đã lấp vào cung. Hấn thừa nhận, trong phút chốc, hấn mắt không chế muốn hôn thượng tám môi, không đi quan tâm nữ nhân trước mặt này đến tột cùng là người nào, chỉ là muốn một chút say sưa mà quên đi Hình Hoan.

Hấn muốn nói cho bản thân mình biết không phải là không thể không có nàng, hành vi của hấn có nhiều tác phong xấu xa nhưng không bao gồm việc muốn nàng và đệ đệ mình vạch mặt. Huống chi, nàng cũng không phải là dung mạo kinh diễm đến khiến cho người ta muốn ngừng mà không được, khuyết điểm nhiều hơn ưu điểm, phẩm vị ác tục, nói láo liên thiên. . . . . Nữ nhân như vậy chỗ nào cũng có, nàng không phải độc nhất vô nhị. Chỉ cần hôn đi, để mặc cho mình bị dục vọng dẫn dắt, liền có thể chặt đứt cùng nàng dây dưa.

Vậy mà. . . . . Khi đầu ngón tay chạm được tấm gương mặt xa lạ thì những tưởng niệm trong khoảnh khắc bị câu động, tất cả phòng tuyến trong lòng mà hấn tạo ra toàn bộ tan vỡ. Hấn không làm được, Hình Hoan đã nằm rất kiên cố trong lòng của hấn, dù là không tốt, không hiếm lạ gì nhưng đối với hấn mà nói nàng là độc nhất vô nhị không thể thay thế được, hấn lại thật sự chính là không thể không có nàng.

Mặc dù đột nhiên phát hiện, nàng không có tốt đẹp như trong tưởng tượng của hấn vậy, hấn vẫn như cũ là yêu đến hết có thuốc chữa.

Ý niệm này kéo thần trí Tĩnh An chạy về, nhắm mắt lại, phát điên hôn nàng. Nụ hôn này, rất sâu, giống như là hận không được đem nàng nhập vào trong thân thể. Hấn đá văng ra ghế kê chân, giúp đỡ nàng đập mở giày thêu, hoàn toàn triệt để cho mình đặt ở trên người nàng, kéo tay của nàng để cho nàng thiết thật cảm thấy tiêu đệ của hấn đang vương lên.

"Qua tới nay, chỉ cho nàng vì ta sống." Hấn không nhớ nàng vì người khác đi tìm chết kích động, hấn muốn nàng còn sống, hảo hảo mà sống sót, còn sống để cho hấn yêu.

"Ừ. . . . ." Chỉ là một lời đáp ứng đơn giản, Tĩnh An sẽ không biết, cam kết này với Hình Hoan mà nói ý vị như thế nào.

Nàng từ khi bắt đầu hiểu chuyện xác định sống chết phai nhạt, không sống được, liền buông tha, tình nguyện không muốn cho mình và người thân chịu đựng thống khổ.

Từ nay về sau, trong sinh mệnh nàng sẽ có một tín niệm, vì cái tín niệm đó nàng cam nguyện hao hết tâm lực cần răng chống cự đến giây phút cuối cùng, dù là rất đau, đều không buông tha.

Cảm nhận được một cổ cứng rắn đốt nóng đặt ở tư mật nàng, Hình Hoan mân liếc môi, hung hăng hút một hơi, chờ đợi tiếp nhận cảm đau tê liệt mà mẫu thân từng nói với nàng kia.

Di. . . . . Tựa hồ cũng hoàn hảo? Hấn từ từ trượt vào, nàng cảm thấy ngượng ngùng, cảm thấy khó chịu, còn có cảm giác tê dại căng đau, cơn đau có thể chịu đựng được. Hoặc là nói có chút lắm?

Không thể nào oa, nàng không có kinh nghiệm, hấn tổng nên có đi, thấy thế nào đều giống là một người phong lưu tung hoành vui vẻ. Chẳng lẽ. . . . . Nghi hoặc nhảy lên trong đầu của Hình Hoan, nàng mở mắt ra, trộm liếc nhìn hấn. Bờ môi căng thẳng, mắt đen tràn đầy ý loạn tình mê, gương mặt xinh đẹp đến làm cho người ta không nhìn được nghĩ muốn chấm dứt, nàng nuốt nước miếng, cuối cùng, còn là cẩn thận từng li từng tí đem nghi ngờ ở đáy lòng hỏi ra miệng: "Người. . . . . Chẳng lẽ cũng là lần đầu tiên chứ?"

". . . . . Cam miệng!" Nàng có hiểu ở vào loại thời điểm này còn có thể có lý trí hỏi ra loại vấn đề này, đối với nam nhân mà nói rất đã kích hay không? Có cần nhắc qua tâm tình của hấn sao! Lần đầu tiên thì thế nào, hấn chẳng lẽ còn không đủ ra sức? Chỉ sợ làm đau nàng, cố ý chậm lại động tác, đối lấy chính là loại kết quả này à? (à thì ra cả 2 đều là tân

Lời này giống như là một loại tuyên thệ, càng giống như là một câu chú ngữ. Tiếng nói tỏa ra, hấn đột nhiên tăng nhanh động tác, để cho nàng cũng ức chế không nói nữa yêu kiều ra tiếng. Tiếp nhận từng đợt từng đợt đòi hỏi của hấn, thân thể tuy đau, nhưng lòng của Hình Hoan lại phiếm ngọt chưa từng có.

Đúng vậy a, là của hấn, rốt cuộc cũng rồi.

Vậy có phải sau này, nàng trốn không thoát, hấn cũng sẽ không thể rời bỏ hay không?

Dù là chỉ là vì trong phút kích động nên phải chịu trách nhiệm cũng được, chỉ cần bên cạnh hấn, nàng có thể dùng tận đời sau đời chân tâm của tình nhân, một ngày nào đó, hấn nói không chừng cũng sẽ yêu nàng như nàng yêu hấn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Mặt trời lên cao, nắng ấm đầu thu ở chân trời vẫn tản ra nhiệt lượng, ánh mặt trời mát mẻ khuấy đều mùi đàn hương thanh nhã, lấp đầy hơi thở Hình Hoan. Nàng cong lên khoe miệng, cười đến thỏa mãn, lật người tìm cái vị trí thoải mái, tiếp tục ngủ say.

"Tay đã tê rần."

Giọng nói mang theo thanh âm lười biếng cùng mềm nhũn hấp dẫn, đang ở bên người nàng vang lên.

"Ừ. . . . ." Tú khí lỗ tai khẽ động, đại biểu nàng nghe, nhưng cho ra đáp lại chỉ là một thanh vẫn mang nồng đậm buồn ngủ hừ nhẹ.

Tĩnh An mỉm cười, ánh mắt nhu miên khóa lại nữ nhân trong ngực. Nàng không chút cử động, vẫn như cũ chiếm đoạt quần chặt lấy hông của hắn, sợi tóc tơ vương loạn xạ trong lồng ngực hắn, hô hấp nhẹ dịu lất phất lướt qua, kích động ra trận trận cảm giác.

Sáng sớm sẽ phải đối mặt trường hợp máu nóng sục sôi như vậy, đây đối với nam nhân bình thường mà nói, thật là một khiêu chiến không nhỏ .

Hắn đang suy tính, có phải nên dùng hành động thực tế để cho nàng hiểu hay không, nam nhân trong cơ thể thức tỉnh hơn phân nửa là thú tính bản năng.

Cảm giác được thân thể nữ nhân bên cạnh cứng đờ, hô hấp gần trong gang tấc cũng ngừng chốc lát, hắn bỏ đi ý niệm, thốt nhiên khom môi. . . . . A, tỉnh chưa?

Sáng sớm, trên giường, nam nữ giao triền ôm chặt cơ thể nhau, quan hệ đại bá cùng đệ muội tạm thời còn duy trì. Thời gian, địa điểm, nhân vật, tình trạng dưới mắt, các loại tin tức thật nhanh ở trong đầu Hình Hoan hội tụ. Nàng mở mắt ra, đột nhiên ngẩng đầu, chống lại bên má lúm đồng tiền là con người mập mờ của hắn, cùng với thân thể nàng không mảnh vải che thân.

"Ách. . . . ." Ngốc ra, là phản ứng duy nhất của Hình Hoan, mẫu thân không có dạy qua nàng sau khi hoan ái đối mặt như thế nào.

"Người trước tiên có thể cho ta cái hôn chào buổi sáng, sau đó nói cho ta biết có phải còn muốn tiếp tục hay không. Nếu như muốn, ta không ngại thỏa mãn ngươi, hôm nay ta không bận; nếu như có thể nhịn được, này tốt nhất là để cho ta đứng lên mặc quần áo, bởi vì ít nhất đã có không dưới mười gã sai vặt chạy tới gõ cửa phòng của ta, nói là không thấy thiếu nữ nãi." Xem thấu tâm tư của nàng, hắn bên trên chọc vành tai của nàng, bên miệng cười tốt bụng cho ra đề nghị.

Nghe vậy, Hình Hoan chột từ trên giường bắn lên, không để ý che giấu cánh xuân đang lộ ra, sợ hãi kêu ra tiếng, "Làm sao ngươi không nói sớm! Thâm thâm, bọn họ nhất định đã kinh động bà rồi, sau đó muốn giải thích thế nào oa. . . . ."

"Chết tiệt, mau trở lại!" Mắt thấy nàng la hét lăn xuống giường, tính xông ra ngoài, Tĩnh An bỗng chốc tràn ra tiếng quát khế.

"Hà?"

Sau khi thành công khiến nàng dừng lại, hắn khôi phục vẻ mặt đùa giỡn, con mắt ngược nhìn người nàng, "Nàng. . . . . Nhất định phải như vậy đi ra ngoài? Có hỏi ý kiến của ta hay không?"

". . . . ." Nàng lấy lại tinh thần, tròn mắt quét qua thân thể mình, gương mặt trong nháy mắt sung huyết đỏ bừng. Phản ứng đầu tiên chính là nhanh chóng lại chạy trở về trên giường, đoạt lấy chăn, vững vàng bao kín chính mình. Nhìn hắn cổ nén cười, nàng hận không đào được cái lỗ chui vào.

"Tôi đây thân tiếp." Hắn ngồi tẽ đít trên giường, khó khăn lắm mới bày ra bộ dáng đại thiếu gia, sừng sững bất động hướng nàng ra lệnh.

"Đến lúc nào rồi, còn thân cái rắm a!" Nàng tức giận dâng lên một giọng xem thường cộng thêm không chút khách khí.

"Phải ha, này ngủ tiếp hấp lại cảm giác, dù sao ta hôm nay thật không vội." Nói xong, hắn lại vẫn thật nằm xuống.

Ách. . . . . Hình Hoan sừng sốt, không ngờ tới hắn thật dù trời sập cũng có thể nhẹ nhõm ứng đối.

Yên lặng giằng co một hồi lâu, nàng chấp nhận chép miệng, rón ra rón rén bò đến bên cạnh hắn, châm chọc sẽ làm như thế nào xuống tay, mới chậm rãi cúi người, như chuẩn chuẩn lướt nước mà lướt qua môi của hắn, tính toán cứ như vậy qua loa cho xong.

Đáng tiếc Tĩnh An không để cho nàng như nguyện, đang lúc nàng muốn rút người ra thì hắn giữ tay kim cái ót nàng, nhắm mắt lại, hôn sâu hơn.

Nhớ lại triển miên kích tình ở tối hôm qua, bị nụ hôn này nâng lên, hắn vẫn chưa thỏa mãn, cơ hồ sẽ phải thu lại không được. Đây không phải là ý niệm một bên tình nguyện, hắn có thể cảm thấy Hình Hoan cũng đắm chìm, nàng trêu đùa nên hắn còn tưởng là thật một chút sức chống cự cũng không có. Mới vừa xoay người đè nàng dưới thân thể, tính toán không để ý tới những thứ hỗn loạn bên ngoài kia, ôn lại chuyện đêm qua, ngoài cửa đột nhiên lại vang lên thanh âm đập cửa.

"Một đám không thức thời gì đó." Hắn ảo não nhắm mắt, không vui, khẽ nguyên rủa ra tiếng, trừng hướng ra phía ngoài nhà, rống to ra, "Thật là đủ rồi! Chừng nào mới để yên cho người khác?"

"Bầm. . . . . Đại thiếu gia, tiểu nhân cũng là phụng mệnh làm việc a, chúng ta cũng mau đem cả biệt viện lật qua rồi, vẫn tìm không ra thiếu nữ nãi nãi. Nhị

thiếu gia lại ra ngoài, lão phu nhân kêu ngài mau dậy giúp đỡ tìm một chút, nói là do thiếu phu nhân tức giận nwn6 bỏ đi, ngài cùng giang hồ nhân sĩ tương đối quen thuộc, có thể phát ra động đến bọn họ giúp tìm một tay. . . . ."

Gã nô bộc bên kia liên tục bấm báo, thuyết phục người trong phòng.

Cách bản cánh cửa trong phòng chính là cảnh xuân vô hạn, người khác hoàn toàn không tâm tư nghe những thứ nói nhảm này, chỉ lo thường thức đôi môi nữ nhân phía dưới, giống như vĩnh viễn ném không đủ, quần chặt lấy đầu lưỡi của nàng, tay bắt đầu không an phận tìm kiếm điểm mẫn cảm nàng.

Cho đến Hình Hoan giận không kiềm được vịn chéo ở cánh tay hắn, hắn mới không thể không ý tứ đáp lại một câu, "Tốt lắm, biết. Đi xuống trước, ta lát nữa sẽ tới."

Liên tục không ngừng kéo thần trí về, Hình Hoan im lặng vỗ nhẹ hắn hạ xuống, chỉ chỉ xiêm y roi đầy đất, nằm ở đó cả đêm, cũng bị nhiễm hàn khí ướt lạnh, làm sao có thể mặc lên người được? Chẳng lẽ muốn nàng để trần ra ngoài?

"Tên kia, đi đến trong phòng thiếu nữ mang một bộ quần áo ." Hiểu ý tứ của nàng, Tĩnh An nghiêng thân, gọi gã nô bộc đang định rời đi.

Nghe vậy, Hình Hoan không dám tin tưởng hướng tới hắn. Làm cái gì? Vậy hắn không bằng nói thẳng, các người đừng tìm, nữ nhân này ở trong phòng ta, nhưng là thân thể trần truồng không có cách nào đi ra ngoài!

"À? Xiêm y của thiếu nữ?" Gã nô bộc cũng kinh ngạc không kém. Được rồi, là hắn kiến thức quá ít, đây rốt cuộc là diễn ra tuồng gì a?

"A, ta có nuôi một con chó, có thể ngửi mùi vị tìm được người, tìm một bộ y nàng gần đây hay mặc , cho chó ngửi ngửi."

"Được, tiểu nhân sẽ đi lấy." Nếu là bình thường, gã nô bộc nhất định sẽ nghĩ đến, đại thiếu gia nhà bọn họ tuyệt đối sẽ không rời rảnh đến đi nuôi chó, coi như nuôi, mà thú thường hay giống chủ, con chó kia cũng sẽ không bị giáo huấn luyện đến có thể ngửi mùi vị tìm người. Vậy mà, tình huống dưới mắt khá đặc biệt, gã nô bộc không đề ý những thứ này, dù sao bất kể đại thiếu gia dùng cái oai môn tà đạo gì, chỉ cần có thể tìm được thiếu nữ, khiến lão phu nhân bình thường trở lại, không trút giận lên đầu bọn họ là tốt rồi.

Hình Hoan vẫn thấy được, lời nói dối hắn không chỉ tệ mà còn cực kỳ tệ hại. Chó? Hắn còn có thể nói những lời tệ như thế sao!

"Giúp ta mặc áo." Hắn thu lại tâm chơi đùa, miễn cưỡng đứng dậy, nói.

"Chính người cũng có tay a."

"Há? Người cũng có tay, vậy sao không muốn mình trở về phòng thay xiêm y đây?"

Mặc dù nàng không sợ hắn, nhưng Triệu Tĩnh An vẫn có vô số biện pháp có thể trị nàng.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Biểu hiện có việc cầu người làm như thế nào, Hình Hoan rất rõ ràng, loại thời điểm này chỉ có bọc chăn không cam không nguyện nhận mệnh làm việc.

Tĩnh An cũng biết mình yêu cầu rất nhảm chán, truy cứu mục đích, cũng là tương đối ngây thơ. Hắn chỉ cũng chỉ là nghĩ hưởng thụ tư vị nàng bên trước, sau hầu hạ, nhìn nàng đứng ở trước tủ treo quần áo, tỉ mỉ giúp hắn chọn lựa phối hợp xiêm y, lại cảm thấy thỏa mãn.

Chỉ là, đối với Hình Hoan mà nói, lại bất đồng. Ngày trước nàng có thể đồng thời vội rất nhiều chuyện, vẫn như cũ lo liệu phải thỏa đáng, chỉ khi nào đối mặt với hắn, coi như chỉ là phục vụ mặc xiêm y, động tác đơn giản như vậy, cũng sẽ rối loạn nhịp tim trở nên phức tạp. Nàng quả nhiên là hết thuốc chữa rồi, là quá yêu một người, nên mới có thể bị hắn thời thời khắc khắc thao túng.

Nàng cắn môi dưới, muốn mau đem hắn bao bọc kín lại, nóng lòng muốn nhanh chóng kết quả chính là tóc của nàng cuộn chặt ở vạt áo của hắn.

Tựa như lòng của nàng tràn đầy không muốn xa rời, sợi tóc hỗn loạn cũng không chịu rời đi cứ cắn chặt lấy nút áo hắn, không muốn buông ra.

Nàng không để ý bị kéo đau da đầu, liều lĩnh, cố gắng dùng sức kéo đứt những thứ sợi tóc cứng đầu cứng cổ kia.

Ngón tay thon dài của hắn đột nhiên gia nhập cuộc giằng co, so với Hình Hoan rất không bình tĩnh, động tác của hắn rất nhu, thông thả ung dung kéo ra những thứ sợi tóc thắt chặt kia, mượn khoảng cách gần trong gang tấc, hắn không buông tha bất kỳ bất kì cơ hội, cúi người thơm hương nàng.

Cánh môi mềm nhũn in lại cái trán trơn bóng nằng, mở miệng nói, "Là ai dạy nằng?"

"Hả? Cái gì?" Một câu không đầu không đuôi, khiến cho nằng ngược mắt mờ mịt.

"Ta không cảm thấy nằng đối với nam nhân hiểu rõ, tối hôm qua sẽ dùng Vĩnh Yên tới kích thích ta." Hấn từ trước đến giờ cảm giác mình đủ lý trí, chỉ là mỗi khi gặp chuyện có liên quan đến nằng, cũng sẽ rối loạn một mảnh. Giống như tối hôm qua, hấn tin nằng sẽ tìm cái chết, thậm chí hoài nghi tới lời thề son sắt lúc trước của nằng đến tột cùng có mấy phần thật lòng.

Nhưng khi tỉnh giấc, kích động hạ xuống, hấn có đầy đủ thời gian suy nghĩ lại hành động dị thường tối qua của nằng.

Cuối cùng cho ra kết luận chính là, nằng vốn thật sự không để ý rồi, nếu không như thế nào lại hậu tri hậu giác cho đến nửa đêm mới nghĩ ra muốn đi chết? Hoặc là nằng đoán được hấn rất để ý, để ý đến không có biện pháp chịu được khi nằng tưởng nhớ nam nhân khác, dù là đối phương là đệ đệ của hấn cũng từng là tướng công của nằng.

". . . . . Đúng, là mẫu thân ta dạy." Hình Hoan thẳng thắn trả lời không thể nghi ngờ đó chỉ là suy đoán của hấn, "Mẫu thân nói, nhưng nếu như người ‘cũng’ yêu ta, khi nghe những lời đó, bất chấp cả thiên hạ để muốn ta; nếu như người cứ như vậy theo ý tứ ủng hộ ta, cái loại nam nhân này không cần cũng được."

Hình Hoan giống như chưa từng suy nghĩ nhiều vẫn tái diễn lời của mẫu, lại âm thầm tăng thêm chữ "vậy". Nằng muốn cho Tĩnh An biết, là nằng yêu hấn, rất thích rất thích, cho nên mới dám không để ý hậu quả mà đem chính mình cho hấn. Nằng chỉ là một tiểu nữ nhân không có khát vọng, không cần khi mình bỏ ra sẽ được đối phương đáp lại.

Đúng, nằng không hiểu nam nhân, nhưng ít nhất nằng biết nam nhân là có thể dễ dàng chia lìa. Tại cái ý loạn tình mê này, muốn nằng không có nghĩa là yêu nằng. Hình Hoan không cần cam kết thề non hẹn biển cuộc đời này không đổi, nằng chỉ muốn nghe hấn nói một câu ‘hấn yêu nằng’ mà thôi.

Đáng tiếc, Triệu Tĩnh An vẫn để cho nằng thất vọng.

Hấn mỉm môi bật cười, không nhận được nghĩ muốn trêu chọc nằng, "Vậy biểu hiện của ta tối hôm qua nằng có hài lòng không?"

"À hoàn hảo. . . . ." Cũng may hấn không có đẩy nằng ra, ghét bỏ nằng.

"Ta chỉ là đang nói đến biểu hiện trên giường." Hấn hạ thấp giọng, lại bổ sung một câu.

Đôi lông mày nhẹ cùng nũng nịu của nằng, "Triệu Tĩnh An! Người kỳ lắm!"

Nằng sẽ không biết, chỉ có khi một người đàn ông hoàn toàn giao hết tâm, mới có thể không chút kiêng kỵ trước mặt một nữ nhân biểu hiện như vậy. Tự giống với Triệu Tĩnh An, hấn không chỉ là giao hết tâm, thậm chí cam nguyện giao phó tất cả, "Chúng ta không cần dấu điểm, lát nữa đi cầu xin mẫu thân ta thành toàn, có được hay không?"

"Nhưng là. . . . ." Hình Hoan sợ, nằng suy nghĩ tới rất nhiều hậu quả, tuy đã chuẩn bị tốt tâm lý đi thừa nhận, nhưng này sợi dây nối vẫn còn mỏng manh. Quan hệ giữa hai người bọn họ đây? Chỉ là cả đêm triền miên mà thôi, tình cảm thoát nhìn rất yếu ớt, nằng sợ khi rất nhiều áp lực đánh xuống, hấn sẽ lùi bước sẽ buông tha sẽ dừng lại.

Có lẽ như vậy nằng mới tỉnh ngộ mà biết được người nam nhân này không đáng để yêu, nhưng đến lúc đó nỗi đau quá lớn sẽ làm như thế nào để bù đắp được đây?

"Hả?" Quay đầu lại, những rối rắm của nằng đột nhiên ngừng lại. Khi tầm mắt nằng bay xuống thấy hấn lấy từ bên trong một túi tiền, không khỏi quái lạ ra tiếng

"Ta đưa cho nằng xem túi tiền của ta?"

Mặc dù chỉ hiện lộ ra một góc, nhưng đó là chính là túi mà nằng偷 ra, Hình Hoan không thể nào nhận làm.

"Từ người ra, còn có ai có thể làm ra cái hoa văn tục như vậy." Lời nói trong miệng hấn lướt nhẹ chẳng hề để ý, rồi lại khần trương hề hề mà đem số tiền cất trong túi kia, rõ ràng là rất, quý trọng chỉ sợ không cẩn thận vứt bỏ.

Tiểu tử này ý định tiết lộ ngôn hành cử chỉ, nghĩ giấu cũng không che giấu được, Hình Hoan trong mắt, cười lên nghi ngờ, "Lấy ra nhìn một chút."

"Đồ của nằng偷 phải không?"

"Đương nhiên!"

"Đồ của chính mình偷 có cái gì hay mà nhìn." Hấn không được tự nhiên quay môi hừ nhẹ.

Hình Hoan tròn mắt nhìn hấn, không để ý hấn không phối hợp, định thừa dịp hấn sơ ý tự mình động thủ đến đoạt.

Túi tiền nặng trĩu khiến cho nằng ngần người, hấn thật có dùng nó? Khóe môi nằng nở ra, đầu ngón tay nhẹ xẹt qua túi tiền thượng cái chữ "Vui mừng" đó, hồi tưởng lại lúc偷 cái túi ấy, cùng hiện tại một dạng, ngọt ngào. Nhưng thật ra là vào lúc đó, hấn cũng đã len lén tiến vào đáy lòng nằng thôi.

"Ai yêu! Hèn gì cái bức tranh mà Thần bút gì đó vẽ cho chúng ta rất đẹp kia, nhưng thế nào sau đó lại không thấy nữa rồi, thì ra là do người cầm đi nha. . . . . Triệu Tĩnh An, người cũng rất quá đáng, này đầu gì kị ức đẹp đẽ, ít ra người cũng nên đặt trong khung, vậy mà coi giấy điệp như đậu hũ cuộn lại vứt vào túi tiền, cũng quá không đem người coi là quan trọng đi!"

"Này, là ai nói muốn trong túi tiền của tướng công chứa bức họa của mình hả?" Rốt cuộc là ai không đem người là quan trọng hả? !

". . . . ." Trí nhớ mơ hồ bởi vì hần lờn nói từ từ rõ ràng, hần thật sự trước mặt nàng làm những hành động của tướng công trong mộng tưởng của nàng. Chỉ là Hình Hoan cho là, với cá tính của hần sau khi cùng nàng chơi đùa một ngày, sẽ đem tất cả quên sạch sẽ, càng không dám nghĩ qua, hần thế nhưng vẫn còn tuân thủ. Đây là lần đầu tiên Hình Hoan biết, thì ra là cảm động mãnh liệt, thật sẽ cho người khác muốn khóc.

Nàng cực kỳ cẩn thận đem tiền túi buộc chặt, đặt lại trong túi áo của hần, vỗ vỗ. Chịu đựng vị chua chóp mũi, vứt bỏ thái độ do dự vừa rồi, quả quyết nói, "Tốt, chúng ta không dỗi gặt rồi, đi xin bà bà, không cần quan tâm đám người trong thiên hạ nói cái gì, dù sao chỉ cần có chàng bên cạnh ta."

Mẹ nói, vô luận tú công có phải tinh xảo hay không, bức tranh do chính nữ nhân thêu, từng đường kim mũi chỉ tất cả đều là tình.

Cho nên, nàng thêu cũng chỉ đưa cho hai người nam nhân.

Cho Vĩnh Yên một bộ xiêm y, hần ngại xấu xí, không muốn mặc, sau lại cũng liền dần dần vứt đến đáy rương; cho hần túi thơm, hần ngại treo vì quá nữ tính, không chịu muốn; đổi thành thêu kiếm bội, hần lại cho Hiểu Nhân.

Cho Tĩnh An chỉ một cái này, là do nàng thức suốt đêm mà làm, may vá còn rất thô. Hần không có giống như Vĩnh Yên mà vứt bỏ như dép cũ, luôn mang theo. Vậy có phải đủ chứng minh, hần là nhớ tới nàng, có lẽ cũng giống nàng, khi đó liền lặng lẽ để cho nàng tiến vào đáy lòng hay không.

Hình Hoan không cầu nhiều, như vậy là đủ rồi, bất kể đây không phải là yêu, nàng cũng muốn hưởng thụ cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Triệu gia trang biệt viện lại tiếp tục nghênh đón trận gay gắt, quyết liệt trong một ngày.

Bởi vì thiếu nãi nãi biến mất không tung tích, khiến cả lão phu nhân ngay cả bữa trưa cũng không muốn dùng, huy động mọi người đi tìm tung tích thiếu nãi nãi

Khàn cả giọng gào gừ tràn ngập hơn nửa ngày, cho đến Nhị thiếu gia hai mắt quầng thâm trở lại, lão phu nhân mới ngừng nghỉ một chút.

"Nghe nói người là đi từ hôn rồi hả?" Nàng xem tựa như bình tĩnh hỏi.

Vậy mà, sự yên tĩnh trước con bão táp càng làm cho người ta bận tâm. Quả nhiên, sau khi Vĩnh Yên im lặng không lên tiếng gặt đầu, cuồng phong bạo vũ liền tới, "Chơi như vậy rất vui sao? Người năm nay đến tốt cùng bao nhiêu tuổi rồi! Ta có nói con chó treu chọc với nữ nhân cực phẩm, con không nghe, định đem cái sọt chột phải lớn hơn! Bọn họ là người nào, sao có thể hôm nay đưa sính lễ hôm sau từ hôn. . . . . Cái đó, à, Quân Hiểu Nhân không có quấy loạn sao?"

Dĩ nhiên, nếu là hần có chuyện thích đáng, chuyện thành thân này có thể lui, cũng coi là chuyện tốt.

"Nàng không có ở đó." Hần cũng biết cử chỉ này của mình có thiếu suy xét, không những hoang đường, quả thật ích kỷ đến buồn cười.

Vậy mà Hình Hoan nói đúng, nếu không phải thích, vừa bắt đầu cũng không nên cưới, hại người hại mình thì có thể lấy được lòng nàng sao?

"Thế lão bắt từ đó ra sao?" Lão phu nhân thật cũng không phải là không thích Hiểu Nhân, chẳng qua là ngày đó bọn họ mắt cao hơn trời không muốn gả cho, hôm nay thái độ khác thường chủ động nói muốn thực hiện hôn ước. Chuyện như vậy, thấy thế nào đều không đơn thuần, có lẽ cái nha đầu Hiểu Nhân đó thật yêu Vĩnh Yên, nhưng là phụ thân của nàng thấy thế nào cũng không giống là đèn đã cạn dầu.

"Hần. . . . ." Vĩnh Yên dừng một chút, mặt mày rối rắm, suy tư chốc lát nên hình dung như thế nào, "Hần bị điên." Cuối cùng, hần dùng ba chữ thật đơn giản tóm gọn lại.

"Bị điên?" Lão nhân kia có phải thật bị điên hay không, vẫn không thể xác định, ngược lại lão phu nhân sau nghe nói tin tức này liền choáng váng.

"Ừ, nghe hạ nhân trong phủ nói là bị sợ đến phát điên. Rất nhiều ngày liền cơm đều không ăn, ngồi ngẩn người, miệng đầy mê sảng. Lúc con mới đi thăm

hắn, mắng hắn cũng không thấy phản ứng."

"Ách, sợ đến phát điên?" Đây coi như là ác nhân có ác báo sao? Thế nhưng tất cả có thể cũng xảy ra quá trùng hợp rồi hay không? Ít ngày trước hắn mới tới Triệu gia trang nháo một phen, đem Hình Hoan chê từ đầu tới chân, đảo mắt liền bị hù dọa đến mất hồn? Nghĩ tới, lão phu nhân chậm rãi quay đầu, quét mắt nhìn Hình phu nhân khoan thai tự đắc dựa vào bên cạnh cửa phe phẩy chiếc lụa yên lặng nhìn trời.

Người kia cảm thấy mình thành tiêu điểm chú ý, nhàn nhạt kéo về ánh mắt nhìn về phía lão phu nhân, mím môi sần tiều: "Quản đại nhân sợ choáng váng? Thật là đáng tiếc đấy."

". . . . ." Đáng tiếc cái gì? Bà thông gia, ngài ngược lại nói cho rõ ràng đáng tiếc cái gì a! Là đáng tiếc không đem người trực tiếp hù đến chết, hay là đáng tiếc không thể chính mắt thấy được bộ dáng đối phương bị dọa sợ đến phát điên chẳng?

Hình phu nhân chính là người khôi xương, đây không phải là suy đoán, lão phu nhân cơ hồ khẳng định có thể, chỉ có nàng mới ưa thích làm nhất loại chuyện vụng trộm thọt người một dạo này!

Hoàn toàn không có để ý đến hai vị trưởng bối đang trao đổi ánh mắt không giống bình thường, Vĩnh Yên chỉ lo cau mày quan sát bọn hạ nhân trong biệt viện chạy tới chạy lui, "Bọn họ đang làm gì?"

"A! Hình Hoan mất tích!" Bị hỏi như vậy, lão phu nhân mới nhớ tới chuyện quan trọng hơn, bảo bồi nhà nàng còn chưa có tìm được đấy.

"Mất tích? !" Vĩnh Yên ngạc nhiên thất thanh. Tối hôm qua, mắt thấy nàng vọt ra cửa phòng, hắn không có đuổi theo, nghĩ tới có lẽ đôi bên đều cần tĩnh táo lại, hảo hảo xem kỹ đoạn quan hệ bấp bênh này. Hắn cho là nàng sẽ không đi, tên gian phu đã từng lần lượt mang theo nàng trèo tường, là hắn vị đại ca thân ái kia, nàng còn có thể chạy đi sao? Linh quang cứ như vậy hiện ra, Vĩnh Yên bỗng dưng quay đầu, hỏi: "Đại ca đâu?"

"Phải hạ nhân đi thông báo hắn, hắn nói là sẽ mang theo chó đi tìm."

". . . . . Đáng chết, nhất định nàng ở trong phòng hắn!" Đây lý do mù quáng vô cùng tệ hại, lại có người tin, Triệu Tĩnh An lúc nào thì đường chó a!

Sau khi phán đoán, hắn phát bào cất bước, xông thẳng phòng của Tĩnh An. Ngộ nhờ bắt được gian tại giường thì nên làm cái gì? Vĩnh Yên không có nghĩ qua. Hắn chỉ biết đỉnh nón xanh trên đầu này càng ngày càng lớn, ngày trước là ở dưới mí mắt của hắn đem người bắt đi; hiện tại đỉnh là ở dưới mí mắt của hắn, trực tiếp. . . . . Trực tiếp ngủ! !

"Hả, hả, Hoan Hoan tại sao sẽ ở trong phòng Tĩnh An? Không thể nào á..., cũng đi gõ cửa vài chục lần, nếu là ở đã sớm đi ra. . . . . Ai!" Lão phu nhân lập tức liền hừ bỏ suy đoán của hắn, vậy mà, nói được một nửa, ngược mắt nhìn thấy cách đó không xa hướng bọn họ đi tới cái hai đạo bóng dáng, nàng kinh hãi, "Ách, không ngờ Tĩnh An thật có bản lĩnh, thế nhưng đã tìm được."

Ừ, là như thế này không sai. Hai người kia cùng nhau xuất hiện, nhất định là Tĩnh An tìm người đến, đệ muội làm sao có thể chạy đến trong phòng đại bá được? Ha, ha ha, này không nói được nha. . . . . Chắc! Có cái gì không nói được, nhitừ là do nàng sanh, nàng so với ai khác cũng hiểu, Triệu Tĩnh An chính là cái loại không hề để ý tất cả lễ phép! Chuyện câu dẫn đệ muội, hắn tuyệt đối làm được ra!

"Bà bà, mẫu thân. . . . . Để cho hai người lo lắng." Sau khi đến gần, Hình Hoan lập tức mặc mặt nạ dịu dàng khéo léo, khom người hành lễ.

Lão phu nhân vẫn vui lắp trong rối rắm còn chưa có hồi thần, Triệu Vĩnh Yên đã tức giận trợn trừng mắt nhìn giống như là hận không thể đem hai người trước mặt này cắt thành tám mảnh. Nhưng không khí lúng túng này, dù sao cũng phải có người đánh vỡ chứ? Hình phu nhân đứng lúc lên tiếng giải vây: "Ủ, trở lại a. Đại thiếu gia, người nuôi chó thật khéo."

"Quá khen quá khen." Hắn cười tán dương, không có chút nào chột dạ.

"Vậy con chó kia đâu?" Nhưng hiển nhiên, muốn đem tất cả thành kẻ ngu là chuyện không thể nào, Vĩnh Yên nhướng lông mày, lãnh thanh hỏi.

"A, đi lạc rồi." Dù là lời nói dối cũng không có sức thuyết phục, hắn vẫn hỏi được có thứ tự.

"Vậy sao? Nó không phải có thể ngửi mùi vị tìm được người sao? Rõ ràng cũng sẽ không thể đi lạc?"

"Người cảm thấy kỳ lạ? Cái này đúng rồi, ta cũng vậy, cũng cảm thấy rất kỳ lạ." Qua loa một hồi, trí nhớ của Vĩnh Yên liền bị đánh tan, Tĩnh An định chuyển qua con mắt, hai người cùng nhìn nhau chốc lát, hắn định đem lời nói sớm muộn cũng phải nói đem nói ra, "Mẫu thân, ta có lời muốn nói. . . . ."

"Không được nói!" Vĩnh Yên khó được có lúc thông minh, lập tức đoán được lời hắn muốn nói, không cho hắn cơ hội mở miệng, găm nhẹ cắt đoạn lời của hắn.

"Vậy thì ta nói." Trầm mặc thật lâu Hình Hoan lấy dũng khí chen miệng nói.

"Người lại càng không được phép nói!"

. . . . .

Ba người hồn nhiên quên mình mà nhìn đối nhau, bộc phát khiến cho lão phu nhân không hiểu ra sao, ở trong không khí sắc mùi sát khí này, nàng hoàn toàn ở vào trạng thái khác người hỏi một câu: "Rốt cuộc các người muốn nói cái gì?"

"Ta yêu đại thiếu gia!" Chuyện đã thành định cục, dù sao cũng phải có người nói ra khỏi miệng, Hình Hoan cam nguyện đảm đương xung phong đầu tiên. Chẳng lẽ ai cũng không nói, mà có thể làm như chuyện gì cũng không xảy ra qua? Còn có thể khôi phục lại cuộc sống bình an vô sự ngày trước sao?

Không thể nào, có lẽ ngay từ lúc Triệu Vĩnh Yên ném nàng một mình ở Quần Anh lâu, tất cả đã nhất định.

Lời này tựa như một đạo lôi, bổ đất bằng phẳng ra, chế tạo ra rung động hiệu quả.

Kinh ngạc nhất là lão phu nhân, nàng hốc mồm, cho là nghe lầm. Còn chưa nghĩ ra nên nói lời nào để ứng đối, thì cách đó không xa truyền tới tiếng ồn ào hấp dẫn lực chú ý của nàng.

"Hình Hoan ! Gọi cái Hình Hoan, nữ nhân xấu xí gì đó mau ra đây, theo ta đi gặp quan!"

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103

Lời thoại đặc sắc quen thuộc này, khiến người ta không cần phí tâm cũng đoán được người nói là ai.

"Thiếu nữ nãi của chúng ta không có ở đây. Quán cô nương, nơi này là biệt viện Triệu gia trang, không phải Quán phủ của người, giường oai như vậy không tốt lắm?" Những gã nô bộc không còn cách nào khác hơn là cứng đầu cứng cổ ngăn cản người tới.

"Nàng có thể đi đâu? Là đi trốn thì có! Có gan làm không có gan thừa nhận hả?" Hiểu Nhân vượt qua cửa chính Môn Hạm, ngay cả lời cũng bốt đi, trực tiếp rống.

"Hô to gọi nhỏ cái gì?" Tạm thời chưa bàn đến chuyện nhà trước, lão phu nhân nghe ồn ào liền lên tiếng, vẫn rất bao che , "Hiểu Nhân cô nương, Hoan Hoan nhà chúng ta làm cái gì?"

"Nàng dọa phụ thân ta đến phát điên!" Nghe tiếng, con giận của Hiểu Nhân ngừng bộc phát khi ánh mắt vừa quét qua Triệu Vĩnh Yên thì chợt nhói lên đau xót tuôn trào, cho đến lúc tầm mắt đối mặt Hình Hoan đứng ở bên cạnh lão phu nhân, nàng mới khôi phục rất mạnh mẽ, hung tợn trừng Hình Hoan.

"Ta. . . . ." Hình Hoan không chịu được muốn thay mình biện minh lại. Nàng ngay cả chuyện mình cũng quản không tới, nào có rỗi rảnh đi hù dọa Quán đại nhân.

Lời nói vừa mới bóc cái đầu, lão phu nhân liền vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng, ý bảo nàng chớ có lên tiếng, cực kỳ bao che trước mặt nàng, "Có phải có cái gì hiểu lầm hay không? Hoan Hoan nhà chúng ta cũng không giống như những người khác không có dạy tại nhà, mà đi làm cái loại chuyện khác người đó."

Hiểu Nhân sau khi nghe những lời này không nhận được suông sẽ cười mỉa mai, "Chuyện khác người nàng làm còn thiếu sao? Nói ra chỉ sợ Lão Nhân Gia không chịu nổi! Ta hôm nay không phải tới vạch trần nàng, ngài nguyên ý bị loại nữ nhân xấu xí này dối trá mê mẩn tâm trí, là chuyện của ngài; ta là tới thay phụ thân ta đòi công đạo. Tất cả bọn nha hoàn trong phủ đều nói, ngày phụ thân gặp chuyện không may, có một nữ nhân họ Hình tới đi tìm hân, từ Hình Hoan ra, còn có thể là ai? Ta biết rõ, phụ thân ta buộc Vĩnh Yên hưu thê nhà, cho nên nàng ghi hận trong lòng. Là ta thích Triệu Vĩnh Yên , là ta đòi phải gả hân, phụ thân ta cũng chỉ là thương ta mà thôi, người nếu không thích thì cứ nhắm vào ta, đối phó phụ thân ta làm cái gì?"

"Từ lúc phụ thân ngài đến biệt viện Triệu gia trang náo loạn, nàng liền ở trong phòng một bước cũng không rời đi." Lão phu nhân không chút nghĩ ngợi, trả lời.

"Ai có thể chứng minh nàng chưa rời khỏi qua? Là ngài không biết mà thôi, nàng bản lĩnh quá lớn, huống chi còn có cái hòa thượng giả mạo đó giúp đỡ nàng, nhớ ngày đó hai người bọn họ. . . . ."

"Đủ rồi!" Mắt thấy những chuyện trước kia sắp bị nàng bùng ra, Vĩnh Yên không chịu được địa xuất tiếng rống chặn lại nàng. Mấp máy môi, hân cau mày cất bước tiến lên, kim khâu tay Hiểu Nhân hướng ngoài cửa, "Đừng làm rộn, ta có thể chứng minh những ngày qua nàng vẫn ở trong biệt viện, một bước cũng không rời đi, muội hài lòng chưa?"

"Liền cả huynh cũng muốn che chở nàng?" Mọi nàng run rẩy, nghiêng mặt sang chỗ khác, không dám nhìn Triệu Vĩnh Yên .

"Ta chỉ là nói thật, Hình Hoan tuyệt đối không có can đảm đi đắc tội phụ thân của muội."

"Đúng vậy a, nàng thiện lương, nàng dịu dàng, nàng yếu ớt nên luôn cần nam nhân nâng niu trong lòng bàn tay để che chở . Cho nên loại nữ nhân như ta, luôn kiên cường dù không có huynh cũng sống rất tốt, nên mới đáng đời bị huynh chơi đùa, có phải hay không!" Từng chữ từng câu, Hiểu Nhân gần như gào thét xuất khẩu.

Nàng cho là nắm chặt được hạnh phúc, cho là mình sắp tới sẽ phù giá ý trở thành nữ nhân xinh đẹp nhất trong mắt người nam nhân nàng yêu. Kết quả thì sao? Chỉ là đi ra ngoài thay phụ thân tìm đại phu, sau khi trở lại tất cả liền thay đổi. Quân gia bá bá nói, hân hỷ hôn, hân nói Hiểu Nhân muội muội rất kiên cường, mặc dù không có hân, cũng sẽ sống rất tốt.

Đưa sính lễ oanh oanh liệt liệt như vậy, mới mấy ngày, lại chạy tới hủy hôn. Hân coi nàng là cái gì?

Như thế nào! Kiên cường cũng là tội sao? Kiên cường nên chịu đựng loại khuất nhục này? Hân có cân nhắc cảm thụ của nàng không, sau này nàng còn có mặt mũi đi gặp người sao?

"Ta không có ý này." Vĩnh Yên biết hành động mình rất quá đáng, nhưng nếu chỉ vì khối tình thạch kia mà cưới nàng, đối với nàng rất công bằng sao? Hôn nhân không có tình yêu, hân sợ, sợ mình một lần nữa lại bị cuốn vào vạn kiếp bất phục, như vậy tổn sức phí lực đi dần dần thích một người, lại phát hiện thì đã trễ mới đau, nếu như ném lần nữa, hân sợ ngay cả hơi sức kéo dài hơi tàn cũng bị mất.

Nhìn nhau không nói gì, yên lặng hồi lâu, Hiểu Nhân mãnh liệt hít một hơi, bình phục quyết tâm, nghiêng đầu qua nhìn chằm chằm vào hân, cười khò, "Ta hiểu ý của huynh. Huynh muốn tình thạch phải không? Hảo, ta cho huynh. Các người còn muốn phụ thân ta thả Thần Y phải không? Hảo, ta dù là cướp cũng sẽ cướp người ra ngoài. Hài lòng chưa? Ta đem những thứ huynh trước kia đưa ta trả lại, hiện tại chúng ta ai cũng không nợ người nào. Chính thức thông báo, bắt đầu từ hôm nay ta hận huynh! Hận Triệu gia trang các người!"

". . . . ." Về nồng đậm oán khí này làm Hình Hoan sợ tới mức nói không ra lời. Đã từng, nàng ghét qua Quân Hiểu Nhân, quả nhiên là rất ghét. Thế nhưng một khắc này, nàng càng chán ghét sự tồn tại của mình.

Nếu như ban đầu có dũng khí làm trái với mẫu thân cùng bà bà, không nên đáp ứng tròng hôn sự này, không cần xông vào Triệu gia trang. Có lẽ Vĩnh Yên cùng Quân Hiểu Nhân đã sớm sẽ thành thân, thậm chí nói không chừng cũng con cái thành đàn chứ?

Nếu như điều nàng có thể làm được từ đầu tới cuối, ít nhất bây giờ còn có thể đứng ở bên cạnh hân, cho hân an ủi, cùng hân đối mặt.

Cục diện khó xử này là do nàng tạo thành, nhưng Hình Hoan lại không dũng khí chịu được trách nhiệm, nàng thậm chí muốn im lặng không lên tiếng trốn tránh đi. . . . .

Đáng tiếc, Quân Hiểu Nhân không cho nàng cơ hội như nguyện, "Nhất là ngươi! Không biết liêm sỉ, chơi đùa giữa hai huynh đệ bọn họ rất vui vẻ sao? Hay là đói khát đến mức muốn có nam nhân để yêu phải hay không? Xấu nữ thôi tha! Nói cho ngươi biết, ta hận nhất chính là ngươi, nhất định rửa ngươi chết sớm một chút!"

Mặc dù tinh thần sa sút, lời nói của Hiểu Nhân vẫn bén nhọn như cũ không giảm, giọng nói cay nghiệt phát xong, nàng bức tức xoay người bỏ đi.

Thật ra thì đến tận cùng tại sao lại muốn tới tự rước lấy nhục đây? Coi như bệnh của phụ thân quả nhiên là bị Hình Hoan hù dọa đến điên, nàng tới thì như thế nào, giết nàng ta cho hả giận sao? Biết rõ đó là điều không thể nào, nàng vẫn loại không có đầu óc đã mạn dử tợn, xét đến cùng, không phải là muốn gặp hân một lần hay sao.

Có lẽ từ hôn chỉ là hân nhất thời xúc động. Có lẽ sau khi hân nhìn thấy nàng lại hối hận thì sao? Chính là tại sao vẫn không như mong đợi, điều nàng muốn vẫn không thực hiện được. Cuối cùng, nàng thấy được là trường hợp cả đại gia đình đối xử với ngoại nhân.

Là sao, nàng rốt cuộc chỉ là ngoại nhân, nhưng. . . . . Là hân trước trêu chọc nàng nha. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104

Cảnh vừa kết thúc nhưng mà lại như vì một cái tuồng khác mà kéo lên màn che.

——phanh.

Hình Hoan còn chưa có từ một tiếng thù hận cùng nguyên rủa kia tỉnh lại, đã cảm thấy nam nhân bên cạnh thân thể vừa động, thanh âm trầm trầm chui vào trong tai của nàng. Nàng cứ như vậy ngây ngốc nhìn Triệu Tĩnh An quỳ gối trước mặt lão phu nhân, đầu gối nặng nề rơi trên mặt đất.

Bộ dáng phong lưu phóng khoáng, cả lo phát phơ của ngày trước trong nháy mắt bị hân vứt hết, lúc ngừng đầu, từng cái ánh mắt của hân cũng cực kỳ nghiêm túc, ngay cả lời nói thốt ra không giống như giọng trêu chọc ngày thường, "Mẫu thân, con yêu Hình Hoan, xin người thành toàn."

"Nàng là đệ muội người!" Lão phu nhân hô hấp dồn dập, không nhận được quát khê. Là muốn nào loạn nữa à? Cứ tiến tới liên tiếp không thể để cho nàng tỉnh tâm sao? Họa Vĩnh Yên gây ra cũng còn chưa có dọn dẹp sạch sẽ, hân chẳng những không có chút nào là tư thái huynh trưởng, ngược lại hồ

đồ hơn.

Có cái đại bá nào sẽ trước mặt mọi người quỳ xuống nói yêu đệ muội hay sao? Lời này hẳn thật dám nói ra miệng được!

"Vĩnh Yên cho những thứ từ thư kia không phải đùa giỡn, nàng sớm đã có quyền lợi tái giá rồi." Hắn ngữ điệu rất nhu, cẩn thận châm chọc, đều là những người quan trọng với hắn, Tĩnh An không muốn đi tổn thương, chỉ là đã nhuốm ái tình này quá sâu, hắn không thể từ bỏ được.

"Đó là lúc giận dữ của phu thê bọn nó, phu thê nhà ai mà không có lúc cãi nhau . . . . ."

"Mẫu thân, không có đôi phu thê nào sẽ một lời không hợp liền viết từ thư ." Đây không phải là không được tự nhiên, hắn hiểu rất rõ Vĩnh Yên rồi. Nếu như không phải phát hiện có người tới tranh đoạt, Hình Hoan thì vĩnh viễn sẽ là cái gai trong mắt. Chuyện cho tới bây giờ, Vĩnh Yên có phải thật thích nàng hay không, hắn không thể xác định, nhưng ít ra có thể xác định ước nguyện ban đầu không phải là muốn thương đến tay thôi.

"Coi như là như vậy, con cũng không thể ngay cả đệ muội mình cũng không tha a! Ban đầu là ai không phụ trách nhiệm trốn đi , hiện tại lại xin ta đem Hình Hoan cho con? Hoang đường! Con có nghĩ qua cảm nhận của Hình Hoan cùng đệ đệ con sao?"

Vĩnh Yên nhất thời rất muốn cười, hẳn cho là không ai sẽ hiểu cảm thụ của hắn, vậy cũng cũng tốt, sẽ để cho mọi người chỉ thấy hắn không biết quý trọng. Vậy mà, sau khi rốt cuộc cũng có người đứng ra nghĩ đến cảm nhận của hắn, khổ sở nhỏ ban đầu liền phóng đại vô hạn. Hắn đến tốt cùng đã làm sai điều gì? Triệu Tĩnh An chạy trốn, hắn dưới lưng lãnh trách nhiệm cưới nàng, thử hỏi, loại hôn nhân bắt buộc dĩ này có bao nhiêu người có thể nhẫn nhục chịu đựng?

Hai năm thích ứng, rốt cuộc cũng có thói quen sự tồn tại của nàng, lòng của nàng không còn có hắn, thay vào đó là đại ca của hắn. Hắn từ bỏ tự tôn để hướng tới hạnh phúc, để đổi lấy đau thương hiện tại này sao?

"Bà bà. . . . ." Hình Hoan không nhận được cùng nhau quỳ xuống, nàng không làm được, không có biện pháp thờ ơ lạnh nhạt để một mình hắn chịu đựng, "Không trách đại thiếu gia, là con trêu chọc hắn trước. . . . . Là con không chịu nổi tịch mịch, là con thay đổi thất thường, là con cô phụ hảo ý của tướng công, đều là lỗi của con. Con biết rõ như vậy sẽ làm Triệu gia trang hổ thẹn, nhưng là con. . . . . Con. . . . ."

Nàng không có biện pháp vĩnh viễn lý trí như vậy, giống như con rối tuân theo sắp đặt mọi người. Tình cảm này, nàng cũng từng thử vứt bỏ, nghĩ tới muốn làm tốt nhân vật nhị thiếu nữ này.

Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới cú thế mà tiếp tục, có một ngày sẽ trở mặt nhìn hắn yêu người khác, thậm chí là tự tay giúp hắn lo liệu hôn sự, nàng đã cảm thấy sống không bằng chết. Nếu là muốn như vậy qua cả đời, nàng tình nguyện đắc tội cả Triệu gia trang, cô phụ ưu ái lão phu nhân những năm gần đây, tình thật nàng không cần, bệnh nàng không cần trị rồi, trả không nổi ân tình trước đây thì nàng sẽ để mạng lại trả, dù sao cũng tốt hơn nếu sống như trước kia.

"Hình Hoan, bà bà vẫn cho là ngươi là người hiểu chuyện nhất." Chuyển con mắt liếc nhìn Hình phu nhân, thấy mặt nàng cũng không thay đổi, không có chút kinh ngạc nào giống như là đã sớm biết tất cả mọi chuyện, lão phu nhân than thở tràn ra một câu.

"Thật xin lỗi. . . . ."

"Ta là đau lòng cho con a, coi như hắn là con ta, ta vẫn còn muốn nói câu công đạo, hắn đời này cái chuyện hoang đường gì cũng đều làm qua. Hắn nếu là thật yêu ngươi, thì cũng thôi đi; nhưng hắn có mấy cân mấy lượng, cái làm mẫu thân ta đây không rõ ràng sao? Chỉ sợ là nhất thời tham mới mê! Hắn muốn hiểu được phụ trách, hai năm trước cũng sẽ không rời nhà trốn đi!"

Lời này xác thực có đủ công đạo, chỉ là khi Tĩnh An nghe tới không khỏi cảm thấy khó chịu. A, hẳn là có bao nhiêu thập ác bất xá*, mà ngay cả mẫu thân mình cũng đánh giá hắn như vậy? Phải, là hắn đã làm rất nhiều chuyện hoang đường, đó là bởi vì trước khi gặp Hình Hoan hắn vẫn chưa hiểu thế nào là yêu nên hắn là rời nhà đi ra ngoài, thế nhưng không có nghĩa là hắn không hiểu cái gì gọi là trách nhiệm.

*tội ác tày trời

Hít một hơi thật sâu, Tĩnh An tính toán được ăn cả ngã về không, mở miệng: "Mẫu thân, vậy người phải có để cho ta phụ trách lẫn nữa đi, dù sao ván đã đóng thuyền rồi, chẳng lẽ người muốn ta ăn mà không phụ trách?"

.....

.....

.....

"Triệu Tĩnh An! Ngươi không phải là người! Ngươi dám ngủ nữ nhân ta! !" Yên lặng như tờ ở bên trong, Triệu Vĩnh Yên thác loạn gào thét ra ngoài.

Thật là đủ rồi! Hắn trầm mặc thương thức bộ dáng hai người bọn họ liều mạng che chở đối phương, đã đủ bận tâm lắm rồi. Khi hắn không thể đề hơi thở trấn an mình, lại còn có thể vô liêm sỉ như thế cho hắn biết tin tức này. Ván đã đóng thuyền? Cái gì gọi là ván đã đóng thuyền? Hai năm trước cưới hỏi dang hoàng, bá thiên địa cao đường, đây mới gọi là ván đã đóng thuyền!

"Bây giờ là của ta." Tĩnh An nhướng mi, tỉnh táo ứng đối.

"Nàng sống là người của ta, chết là ma của ta!"

"Mau tỉnh lại, trời còn chưa tối đâu, người đừng mơ nữa."

"Người! Người chờ! Ta hôm nay liền đại nghĩa diệt thân!"

". . . . . Người đâu, còn không mau giữ Nhị thiếu gia các người, muốn nhìn huynh đệ đổ máu sao?" Giữ vững hồi lâu trầm mặc, Hình phu nhân rốt cuộc thấy tình thế gay go, liền lên tiếng.

Tuân lệnh, bọn nô bộc chen chúc tiến lên, vây quanh đem Nhị thiếu gia bao bọc.

"Chà mẹ nó! Các người có tật xấu phải hay không? Bây giờ là hấn câu dẫn nữ nhân ta à? Ta là người bị hại a! Toàn bộ căn ta làm cái gì? Căn hấn đi a!" Bị vây chặt không có một tia khe hở, Triệu Vĩnh Yên không thể làm gì khác hơn là dùng kiểu chiêu bài cũ mở rống.

Sau khi nghe, gã nô bộc mới nhớ tới, đánh nhau chuyện như vậy không chỉ một người làm ra, trên nguyên tắc mà nói ngoài việc ngăn cản Nhị thiếu gia, còn có đại thiếu gia nữa. Vậy mà, đám người vừa xoay chuyển ánh mắt, chỉ nhìn thấy đại thiếu gia bên kia vẫn quỳ như cũ, cực kỳ bình tĩnh, giống như trận khói thuốc súng này cùng hấn không hề có quan hệ.

Sự thật chứng minh, ngăn lại Triệu Vĩnh Yên là đủ rồi, không cần phải lãng phí dư thừa hơi sức.

"Tốt lắm, về phòng trước đi, chuyện này để cho ta suy nghĩ một chút." Lão phu nhân cuối cùng là chân chính từ trong cơn chấn động tỉnh táo lại rồi. Nàng không phải người của phong kiến cổ hủ, sẽ không vì mặt mũi Triệu gia trang mà phá tan đôi uyên ương, dù sao đích xác là Vĩnh Yên cũng đã đưa cho Hình Hoan không ít từ thư, theo lý thuyết mà quan hệ phu thê giữa hai bọn họ cũng sớm kết thúc lâu rồi.

Nhưng là, nàng sáng suốt cũng không thể đại biểu là tất cả cùng thế. Triệu gia trang có rất tộc nhân như vậy, chuyện không tuân theo luân thường đạo lý này làm sao có thể mở miệng nói ra được? Người khác sẽ thấy hai người bọn họ thế nào? Những cái dư luận này bọn họ chịu được sao? Chỉ sợ là đến lúc đó dù yêu nhau đến cỡ nào, cũng sẽ tiêu tan hầu như không còn.

Nàng phải suy nghĩ thật kỹ, để sẽ có biện pháp vẹn toàn đôi bên. Về phần Vĩnh Yên. . . . . Nhi tôn tự có nhi tôn phúc, chuyện tình yêu miễn cưỡng sẽ không hạnh phúc, nàng căn bản không thể bắt ép được. Nghĩ tới, nàng xoay người lại, gọi Hình phu nhân, "Bà thông gia, việc này quan hệ trọng đại a, chúng ta phải hảo hảo hàn huyên một chút."

Có câu gọi là do hận sinh thương, Hình Hoan dần dần hiểu, thì ra là loại biến chuyển chân tình tế nhị này không chỉ có tồn tại ở giữa nam và nữ.

Tự giống như bây giờ, nàng đối với Quân Hiểu Nhân càng ngày càng nhiều hảo cảm.

Nàng đã từng hâm mộ qua nụ cười của Hiểu Nhân cô nương, cảm thấy rất ngọt rất tinh khiết, giống như khắp thiên hạ nàng hạnh phúc nhất loại.

Sau này Hình Hoan từ từ hiểu được, thì ra là nữ nhân chỉ cần là bị chính người trong lòng mình cưng chiều, cũng có thể làm ra loại nụ cười này.

Nói vậy, Hiểu Nhân cô nương thật sự rất thích Triệu Vĩnh Yên, cho nên khi đó hưởng thụ sự dung túng của hấn, mới có thể vui vẻ như vậy thôi. Cũng chính bởi vì hết lòng tin hấn sẽ luôn luôn như vậy đối nàng, mới có thể tùy hứng ta cần ta cứ lấy.

Cho dù là hiện tại bị đối đãi như vậy, nàng vẫn có thể nói được là làm được.

Hôm sau, nàng thật thả Thần Y, còn phái người đem khối tinh thạch đưa đến tận cửa.

Hình Hoan đã từng ngày nhớ đêm mong sẽ tập hợp đủ loại tinh thạch này để trị tận gốc bệnh hàn mệnh này, nàng không muốn khiến cho mẫu thân người đầu bạc tiễn người đầu xanh. Nhưng nàng không có nghĩ tới, có một ngày, khi ước mơ trở thành sự thật, thế nhưng lại cười không lên tiếng.

Nàng lặng lẽ ở đáy lòng hỏi ngược lại mình: Hình Hoan a Hình Hoan, người tổn thương bao nhiêu người, nói láo bao nhiêu lần, mới có được những thứ này?

Liền vì giữ được sinh mạng chính mình, mà bỏ công đi những cảm nhận của người khác, ngày khác khi xuống âm tào địa phủ, sợ là cũng sẽ bị trời phạt thôi.

"Có rất nhiều chuyện, nếu như ban đầu không có đi ném thư, sau này nhớ tới sẽ là tiếc nuối; nếu như thư, dù là quá trình vô tận như người tính, sau này có nhớ tới sẽ là kinh nghiệm. Người là muốn tiếc nuối, hay là muốn tích lũy kinh nghiệm để sau này cố gắng không gây tổn thương?"

Lời nói rất có triết lý ở bên tai nàng vang lên, nàng hồi hồn ngửa đầu, nhìn Triệu Tĩnh An đột nhiên xuất hiện ở trong phòng nàng, không cam lòng cong lên môi, "Chàng lại biết lòng ta đang suy nghĩ gì sao?"

"Không hiểu nàng, còn thể nào làm đại sư của nàng." Hấn khẽ cười cầm chén canh trong tay đặt trên bàn, "Uống canh đi."

"Chàng nấu?" Hình Hoan xê dịch thân thể, lúc này mới phát hiện ra sắc trời cũng đã tối, bữa tối cũng không có đi dùng, đích xác là có chút đói rồi. Mới vừa vén lên nắp, mùi thơm thức ăn liền xông vào mũi, nàng cười duyên hỏi.

"Ừ, thay mẫu thân nấu, liền thuận tiện tính cả phần người kia rồi." Nói xong, hắn vén áo ngồi xuống, chuyển hướng hai chân, hướng đến cái chỗ trống còn lại trên băng ghế, vầy vẩy, "Lại đây ngồi."

"Làm, làm cái gì . . . ." Uống canh mà thôi, không cần thân mật như vậy thôi.

"Muốn ôm người."

Đáp án thật đơn giản, với Hình Hoan mà nói, thắng được bất kỳ lời tâm tình, tâm cũng mau bị ngộ hóa. Nàng khéo léo đứng dậy, dời bước đi tới bên cạnh hắn, nhập tọa hậu, buông lỏng tâm thần tiến sát trong ngực hắn.

"Có biết Triệu gia trang có bao nhiêu tộc nhân hay không?" Bên hỏi, hắn bên giơ tay lên dùng cái muỗng múc canh, chờ thổi nguội, mới đưa đến bên môi nàng, sử dụng ánh mắt ý bảo nàng há mồm.

Hình Hoan gật đầu một cái, mở miệng, mặc cho hắn đem nước canh đưa vào trong miệng nàng. Nàng không có bệnh vẫn có tai có tay có chân, việc uống chén canh này vốn không là vấn đề, cũng biết loại làm nũng này rất làm bộ, nhưng vẫn là không muốn khước từ mà hưởng thụ hắn cưng chiều. Cảm giác được một người nam nhân hầu hạ như vậy, nàng lần đầu tiên nếm đến, thì ra là lòng người thật sẽ càng ngày càng tham.

"Vậy nàng sợ sao?" Càng nhiều người, liền có nghĩa bọn họ sẽ gặp khó khăn càng nhiều. Những người đó nghĩ như thế nào, hắn không quan tâm, nhưng Hình Hoan có thể chịu được hay không, hắn rất quan tâm. Nếu như yêu nàng, là vì nàng mang đến nhiều đau khổ hơn, hắn không xác định mình còn có không có cách nào kiên định.

Nàng dùng sức lắc đầu, không chút do dự, hết sức kiên định.

"Dù là Triệu gia trang không tha cho chúng ta, cùng ta lưu lạc chân trời không có chỗ ở cố định, cũng không sợ?"

"Điều này cũng hay mà. Chàng là đại sư, ta là sư thái, chúng ta có thể hợp tác một đường đi lừa gạt một đường liếm tài."

"Không còn có cảm y ngọc thực, còn phải ngủ ngôi miếu đồ nát, rất hay sao?"

"Như vậy sao được, về sau có đứa bé thì làm thế nào? Vậy lần sau chàng đem bạc giao cho ta trông nom, ta rất biết quản lý, chúng ta có đủ bạc, liền mua mảnh đất, một căn nhà che mưa che nắng, nói không chừng đến lúc đó người còn có thể lẫn vào thành cái thôn trường, vậy ta chính là thôn trưởng phu nhân. . . . ."

"Ta có nói qua muốn cùng nàng sanh con sao? Nhớ không lầm, ta nhớ được có người nói qua, sẽ nấu cơm cho ta, theo ta cùng nhau gạt người, ngộ nhờ ta gặp được một người dáng dấp rất giống vị hôn thê đã chết đi của ta, nàng cũng sẽ thức thời không quấy rầy, sẽ không phá hư ta." Nàng thật sự chính là rất biết lập trù kế hoạch, bản lãnh tìm niềm vui trong đau khổ để cho hắn xem thế là đủ rồi, không khỏi bật cười, thật giống như những lo lắng hắn suy nghĩ lúc trước chỉ là trò trẻ con. Thì ra là không chỉ là hắn, nàng cũng vậy không có rãnh đi quan tâm ánh mắt của người khác.

". . . . ." Nàng tức giận nâng lên trông mắt giận trừng. Người nam nhân này luôn có biện pháp dễ dàng tưới tắt chờ mong của nàng, không để cho nàng dám phóng túng chính mình tự đi vọng tưởng. Đối nàng tốt, có phải tượng trưng cho việc thích hay không, hay là tựa như hắn và bà bà nói ăn thì phải phụ trách như vậy? Hình Hoan không rõ ràng lắm, cũng không dám đi ngẫm nghĩ.

Thấy bộ dáng nàng phồng má tức giận, nụ cười của hắn bộc phát sâu hơn, đốt ngón tay cong lên gõ nhẹ cái trán của nàng, hắn ôm nàng càng chặt hơn, cảm đặt ở đỉnh đầu của nàng, không chút để ý đã gạt ra đề tài: "Nghe nói nàng cho Thần Y rất nhiều bạc, để cho hắn đi chữa bệnh Quân đại nhân?"

"Ừ." Hình Hoan đáp một tiếng, âm thầm ở trong lòng do dự hồi lâu, mới lên tiếng, "Nói nhỏ cho chàng biết, ta cuối cùng cũng biết Quân đại nhân bị bệnh này, là do mẫu thân ta hù dọa."

"Đích xác là như vậy."

"A?" Hắn tại sao khẳng định như vậy a.

"Bởi vì ta là đồng lõa." Lời như thế, hắn nói xong không hề áy náy.

". . . . ." Hình Hoan chợt nhớ lại. Ngày đó, Quân đại nhân náo xong, mẫu thân tự ra cửa, hắn cũng cực kỳ kêu nàng không thích hợp ra cửa, cho nên xung phong nhận việc nói phải đi giúp nàng chiếu cố mẫu thân. Chính là loại chiếu cố này hay sao? Rốt cuộc ai là đồng lõa ai!

"Đây không phải là trọng điểm." Cái loại chuyện người không biết chuyện đó, cũng không cần tiếp tục nói, dễ tổn hại hình tượng của hắn, "Nghe nói bạc mà nàng cho Thần Y, là cảm tử trong phòng ta?"

"Ách. . . . . Ta đây không có lấy! Mượn dùng tạm không được nha."

"Được." Cho nữ nhân mình tiền là chuyện thiên kinh địa nghĩa nha, điểm này hắn hoàn toàn không có ý kiến, vấn đề là. . . . ."Người phải không nên đem hết tiêu kim khó riêng ta cũng đều lấy hết a!" Nàng cũng quá giỏi tìm đi, so với mẫu thân hắn công lực tìm tòi còn mạnh hơn! Hắn giấu ở trong tủ treo quần áo, mát; giấu ở ga giường phía dưới, mát; ngay cả giấu ở bên trong vớ lưới, cũng bị mất!

"Ta không biết oa, ta nhìn thấy có bạc liền toàn bộ cầm a. Chàng muốn lấy về à? Không có á..., tất cả đều cho Thần Y á." Là mẫu thân nói, nam nhân

không thể có tiền riêng, nếu có sẽ đi dạo kỹ viện.

" . . . ." Hấn cắn môi, neoh lại con người, lãnh con mắt nhìn về phía nàng. Không biết? Rõ ràng là cố ý thôi. Hấn loáng thoáng cảm thấy đời này cứ như vậy xong rồi, ăn chơi đàng điếm cái gì không cần suy nghĩ, thỉnh thoảng cùng bằng hữu đi nghe cái Tiểu Khúc uống cá tí rượu đoán chừng phải đánh báo cáo nhìn tâm tình lãnh đạo.

Ừ, thành như suy nghĩ trước kia của hấn vậy, tìm nữ nhân trói chặt mình là mua dây buộc mình, nhưng hấn còn chính là gặp quỷ vô cùng cam nguyện.

"Thiếu nữ nãi, thiếu nữ nãi. . . . ." Bên trong đang nồng tình mật ý, nha hoàn không thức thời cứ như vậy lấu tấu xông vào, liền cửa đều không gõ.

Khi nhìn thấy trong phòng cảnh xuân vô hạn, nàng đỏ mặt, lại lúng túng lui ra ngoài.

"Vào đi." Tĩnh An buông lỏng Hình Hoan trong ngực ra , lười biếng hừ một tiếng. Như thế nào? Cũng đã bị phá hư tâm tình, còn già tiên cái gì.

"Nhưng là, cái đó. . . . ." Đại thiếu gia, ngài có muốn tránh sau hay không? Ta có chuyện muốn báo cáo, có thể sẽ khiến cho tâm tình của người bị phá hư.

"Nói." Triệu Tĩnh An hiển nhiên không tâm tình cùng nha hoàn chơi muốn nói mà ngừng này.

Tốt lắm nha, nếu làm chủ tử để cho nàng nói, nàng còn khách khí làm gì, "Chuyện là như vậy. Tổng quản trong phủ Nhâm công tử báo lại, nói là Nhị thiếu gia hôm nay ở trên đường gặp Nhâm công tử, hai người nhất kiến như cố*, chạy đến Nhâm phủ uống rượu, kết quả tửu lượng Nhị thiếu gia quá tệ, đã bất tỉnh nhân sự. Đáng chết chính là, say đến nỗi hấn không đi được, giờ cũng giờ bất động, la hét nói muốn gặp người, còn nói không thấy được hấn liền định đem nha hoàn Nhâm phủ chà đạp một lần. Vị tổng quản cô nương kia nói, người nếu như không đến, nàng sẽ gửi xác đến biệt viện."

*mới gặp đã quen thân

"Ta đi cùng nàng." Chuyện ngoài dự đoán của nha hoàn, lòng của đại thiếu gia không bị ảnh hưởng, ngược lại còn có thể rất lý trí quả quyết quyết định.

"Không cần, ta đi nhìn một chút thôi. Chẳng cứ ở nhà chăm sóc bà bà cùng mẫu thân ta thật tốt." Hình Hoan vẫn có lý trí , ai biết Triệu Vĩnh Yên rốt cuộc say đến trình độ nào, sau ngày hôm qua, hai huynh đệ này vừa thấy mặt đã như nước với lửa. Lão phụ thân đã bị bọn họ phiền toái đủ thảm, nếu là hai người bọn họ sau khi thấy được, trực tiếp ở trong phủ người ta đánh nhau thì làm thế nào?

Lần trước Tĩnh An đập phá đồ cũng còn không có bồi thường cho người ta rồi, thêm vụ nào loạn này sao bồi thường nổi. . . . .

"Ừ, chớ đi quá muộn, có chuyện phải người tới truyền lời cho, ta đi đón nàng."

Nghe một chút lời này, ngay cả nha hoàn bằng quan tình cảnh đều hiểu Nhị thiếu gia thua ở đâu. Loại sản súc này, loại tin tưởng này, trời đánh, nữ nhân nào không động lòng a! Nhưng là đại thiếu gia, lúc này cũng không tha a, Nhị thiếu gia là con sói a, bao lâu gặp qua lang sẽ bỏ qua cho đến khoe miệng con mèo.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

Có một ít thay đổi ở lặng yên không tiếng động xảy ra.

Cái ý nghĩ này ở trong đầu Hình Hoan sau khi đi đến nhận chức phủ thì kiên định hơn, vị gọi là Bạch Liên Hoa tổng quản cô nương kia, sắc mặt chẳng những không có lạnh lùng giống như mấy lần trước, ngược lại vẫn có vui vẻ không ít. Thậm chí sau khi dẫn nàng đến thực phòng, còn rất là cảm khái nói một câu: "Nghe nói chuyện người cùng đại thiếu gia vỡ lẽ ra rồi hả ? Như vậy cũng khá tốt, đau dài không bằng đau ngắn, cái loại nam nhân không biết quý trọng đó làm hại người bao lâu, muốn hấn làm cái gì? Nên như vậy không chút do dự một cước đá văng. Ta qua vài ngày cũng thành thân rồi, người cùng đại thiếu gia tới uống rượu mừng thôi."

". . . . . Thành, thành thân? Với ai?" Cô nương, ngài biến chuyển thái độ có cần nhiều như vậy không? Đề tài có muốn toát ra như vậy hay không?

"Đường như là họ Tiết thì phải."

"Đường như? !" Đây là cái trả lời gì à?

"Ừ, cứ như vậy, chờ làm xong thiệp mừng ta tìm người gửi cho đại thiếu gia đi." Bạch Liên Hoa cũng không nghĩ câu trả lời kia có gì không đúng, "Người mau vào đi thôi, có chuyện gì liên lón tiếng gọi, gã sai vặt ta phải ở ngoài cửa coi chừng."

"Cám ơn."

"Không cần cảm ơn, là đại thiếu gia phân phó."

". . . . ." Triệu Tĩnh An, tay của người không khỏi cũng kéo quá dài thời.

Hình Hoan nhất thời có loại cảm giác khóe không ra nước mắt, giống như từ nay về sau, vô luận nàng chạy đi nơi đó, mỗi tiếng nói cử động cũng sẽ ở trong lòng bàn tay của hắn.

Cảm thấy tương đối kỳ quái chính là, loại này giống như cuộc sống không có gì tự do, cảm giác lại vẫn không hư.

"Ai yêu mẹ nó uy. . . . ." Hình Hoan đẩy cửa phòng ra, thế nào cũng không nhớ đến Nhâm Vạn Ngân sẽ keo kiệt đến mức này, đèn cũng không đốt lên a! Càng làm cho nàng không nghĩ tới chính là, tùy ý nhảy ra một bước, sẽ dẫm lên vỏ rượu không bị ném trên mặt đất, nàng không kịp chuẩn bị quơ mửa đôi tay muốn đứng vững, cuối cùng vẫn ngã nhào trên đất, một tiếng kêu lên đồng thời từ trong miệng nàng bay ra.

Nàng cũng rút ra khí lạnh, quơ quơ lòng bàn tay đau nhói, chỉ sợ là chà xát trầy da đi, đây có coi là chưa ra quân mà đã chết? Không có suy nghĩ nhiều, Hình Hoan phỉ sức đẩy lên thân thể, mới được một nửa, đã cảm thấy chân đột nhiên bị níu lại.

Bên trong tối đen như mực, nàng lại vẫn ngu ngốc mà quay đầu, muốn xem thử là ai kéo nàng.

"A này, này, này, không cần kéo, rất đau a. . . . ." Rất dễ nhận thấy, nàng không chỉ không thể thấy rõ mặt của đối phương, còn cực kỳ thống khổ bị người dùng lực mà kéo. Hình Hoan thật tránh không được, không thể làm gì khác hơn là đôi tay chụp đập chân kháng nghị.

"Mau đưa rượu cho ta uống."

"Uống thì uống, không cần kéo." Giọng nói quen thuộc khiến Hình Hoan đoán được đối phương là người nào, nàng buông xuống phòng bị. Cảm thấy hân sau khi nghe rốt cuộc buông lỏng tay ra, nàng nhẹ chân nhẹ tay bò dậy, dần dần đôi mắt cũng quen trong bóng tối, mới nhìn thấy lờ mờ bóng dáng của hắn, đến bên cạnh hắn ngồi xuống, giành lấy vỏ rượu trên tay hắn, "Người uống bao nhiêu rồi?"

"Mắc mớ gì tới người."

"Vây. . . . . Chúng ta về nhà, có được không?"

Hình Hoan rõ ràng cảm thấy hắn sừng sốt, trầm mặc sau một hồi, mới lên tiếng đáp lại, "Tên kia a, hắn tại sao muốn ta cùng người về nhà. . . . . Ách, con mẹ nó đi tìm cái nữ nhân hồng hạnh xuất tường đó cho ta!"

"Người muốn tìm nàng làm cái gì?" Trong bóng tối, Hình Hoan nghiêng đầu qua, mi đoan khê nhú lên, ngẫm nghĩ.

"Có rất nhiều lời muốn nói cùng nàng." Nói xong, đầu của hắn từ từ trượt xuống, cứ như vậy thuận thế tựa vào trên vai Hình Hoan, cảm thấy nàng muốn trốn, hắn tùy hứng đưa tay kéo mạnh nàng, tiếp tục cầm đầu cầm cổ bộc lộ, "Ta muốn nói, ta có thể không ngại chuyện giữa nàng và đại ca của ta, người ai không từng mắc sai lầm. Ủ, chỉ cần nàng nguyện ý, chúng ta có thể lần nữa bắt đầu lại, ta sẽ không bao giờ viết từ thư nữa rồi. . . . . Đổi thành thư tình cũng được, nàng muốn bao nhiêu, ta đều viết cho nàng. Cũng sẽ không cùng những nữ nhân khác dính dấp không rõ nữa, cái gì hồng nhan tri kỷ tất cả không cần. . . . . A đúng, mẫu thân nói nàng thích đứa bé, vậy ta hãy theo nàng nhiều sinh mấy cho nàng chơi. Thứ đại ca ta có thể cho, ta cũng cho được."

"Coi như bảo chế đúng cách, làm từng bước, người vẫn không phải là đại ca người." Hình Hoan cúi đầu, đùa bốn xiêm y, lầu bầu ra tiếng.

Lời này khiến Triệu Vĩnh Yên tĩnh lặng hồi lâu, hoài nghi từ từ lan tỏa ở đáy lòng hắn, cho đến cuối cùng hắn không nhịn được bật thốt lên, "Người nói nàng đến tốt cùng từng thích ta sao?"

"Hiện tại hỏi cái vấn đề này, không cảm thấy dư thừa sao?" Hình Hoan khẽ cười hỏi ngược lại. Thích qua thì phải làm thế nào đây? Có thể tình cảm lại quay trở về ngày đó sao?

"A, dư thừa sao? Đối với ta mà nói rất quan trọng. Ta thật sự rất hoài nghi đến tốt cùng nàng yêu là tướng công nàng, hay là chính ta." Hắn muốn biết, đến tốt cùng là mình không biết quý trọng bỏ qua, hay là lòng của Hình Hoan cho tới bây giờ chưa từng dừng lại trên người hắn. Mặc dù biết coi như hiểu rõ có một số việc cũng đã không cải biến được, nhưng Vĩnh Yên chỉ muốn hiểu thêm một chút.

"Người căn bản là không có say, phải không?"

Ngoài dự đoán Vĩnh Yên chính là, Hình Hoan đột nhiên không đáp mà hỏi ngược lại. Tuy là nghi vấn, nhưng giọng nàng cũng lộ ra xác định. Hắn kinh ngạc chốc lát, theo bản năng hỏi: ". . . . . Làm sao người biết?"

"Bởi vì ta kêu người là ‘ tướng công ’ hai năm , có cái nương tử nào không hiểu rõ phu quân mình. Nhưng còn người, có hiểu qua ta sao? Người chê ta xấu xí chê ta mất mặt, cảm thấy ta rách nát, chỉ biết dựa vào người mà sống. Nhưng Triệu Vĩnh Yên, người có biết đối với một nữ nhân mà nói, chỉ có toàn tâm toàn ý đi thích một người, mới có thể như vậy không chút đề phòng nào mà lệ thuộc vào hắn hay không. Ta đã từng chính là thích người giống như thế, không chỉ có bởi vì người là phu quân ta, cũng bởi vì người là người."

"Những lời này tại sao trước kia đều không nói?" Hắn hỏi có vẻ hoảng hốt hỏi.

Tại sao ngày trước không nói? Hình Hoan ức chế không được mà cười lạnh, ngày trước, bọn họ có cái cơ hội bình tâm tĩnh khí nói chuyện phiếm sao? Hẳn thậm chí không muốn liếc nàng một cái.

Nàng hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, giống như ở tự thuật một chuyện xưa thật lâu xa, nói liên tục, "Đêm tân hôn lúc ngươi vén lên cái khăn hi, trong nháy mắt, ta nghĩ thầm tại sao có thể có nam nhân đẹp như thế, gương mặt này sợ là nhìn cả đời cũng sẽ không quên đi, sau này nếu là mỗi ngày tỉnh lại cũng có thể nhìn thấy ngươi, sẽ rất hạnh phúc a, nhưng là ta chưa có phúc khí cùng ngươi ngủ cùng gối, ngay cả muốn nghe ngươi nói chuyện nhẹ nhàng đều là xa vời. Ta lần đầu tiên vì ngươi nấu cơm mặc dù ngươi ngại món ăn quá đậm, cơm quá nhão, canh quá mặn, ta vẫn rất vui vẻ, nhìn ngươi ăn đã cảm thấy thỏa mãn, ta yên lặng ghi nhớ những món ngươi yêu thích, từng chút từng chút cải tiến lại, chỉ là những thứ này ngươi chưa từng có để ý qua."

". . . ." Hẳn từ từ nín thở, khuất dấu ở trong bóng tối, con ngươi cô đơn, không nói được lời nào, cứ như vậy lẳng lẳng nghe những lời tan vỡ của nàng trong hai năm qua.

"Ta lần đầu tiên vì ngươi chờ cửa thì tâm tính đương loạn, đợi không được bất cứ tin tức gì của ngươi, sợ ngươi xảy ra ngoài ý muốn, nghĩ tới nếu như không có ngươi, sau này sẽ rất cô đơn, thật vất vả mới thấy ngươi trở lại, sau khi nhìn ngươi vào cửa, nháy mắt kia, kích động muốn khóc đều có, đột nhiên đã cảm thấy thực tế thật tốt đẹp, nhưng thứ ngươi hỏi báo cho ta chính là từ thư . Ta thù cho ngươi kiểm tội thì một mực nghĩ lần này ngươi có thể không hề nữa ghét bỏ rồi hay không, giắt trên thân kiếm, về sau mỗi lần sử dụng kiếm không chừng cũng sẽ nghĩ đến ta, cho dù là chán ghét cũng tốt, ít nhất là nghĩ tới, mà ngươi đem đồ chuyển giao cho Hiểu Nhân cô nương."

". . . ." Kiểm tội? Hẳn thật sự là khốn kiếp thật, thậm chí không nhớ ra được có đồ chơi này tồn tại. Hiểu Nhân mỗi khi tìm hắc, coi trọng cái gì liền tự cầm, hẳn cũng chưa bao giờ nghĩ tới những thứ đó trong có lẽ sẽ có vật do nàng dùng toàn bộ tâm huyết gửi vào từng đường kim mũi chỉ.

"Triệu Vĩnh Yên, ta không có thiếu ngươi, cũng không có thực xin lỗi ngươi, thứ ta bỏ ra ngươi không thấy được. Ngươi hiện tại trở lại chỉ trích ta yêu ít không thể tại nguyên chỗ chờ ngươi quay đầu lại, không cảm thấy buồn cười sao? Từ đầu đến cuối, ngươi có đã cho khuyến khích như vậy sao? Lòng của ta cũng là sẽ đau sẽ lạnh sẽ thay đổi." Nàng nói một hơi rất nhiều, là lời nói vẫn ghen giấu ở trong lòng những năm gần đây.

"Thật xin lỗi. . . ." Một tiếng xin lỗi này í, hẳn nói nghe rất nhẹ, giống như một tiếng cạn thán.

"Làm gì nói xin lỗi với ta, người thay lòng là ta."

A, nàng ngược lại rất là dũng cảm dám gánh chịu sai lầm, quả nhiên là vì đại ca hẳn nên tội danh gì cũng nguyện ý gánh sao? Đây là chuyện bọn họ, theo lý hẳn không nên lăm lăm, nên chúc phúc âm thầm chữa thương, nhưng Vĩnh Yên vẫn là nhìn không được lo lắng, "Hẳn thật đáng giá với ngươi vậy sao? Ngươi sẽ không sợ hẳn kích tình qua, lại tái diễn hai năm trước mà bỏ đi?"

"Ta không biết. . . . . Nhưng là có một số việc không thử thì vĩnh viễn sẽ không biết. . . . ." Giống như Tĩnh An nói vậy, có một số việc nếu như không đi nếm thử, lần sau nhớ tới thì không cách nào bù đắp tiếc nuối; nếu như thử, cho dù là cả đời đau thương, nhưng không phụ lòng mình.

"Hẳn biết bệnh của ngươi sao?"

"Ta nghĩ bà bà sẽ không có nói cho hẳn biết." Hắc chưa bao giờ có nhắc qua, chỉ là biết được nàng rất muốn mấy khối tinh thạch này, liền cái gì cũng không hỏi mà giúp đỡ tìm.

"Vậy còn ngươi, tại sao không nói cho hẳn?"

"Tinh thạch đều tìm đủ rồi, nói không chừng bệnh của ta rất nhanh là có thể trị được, có cái gì hay mà nói." Trên thực tế, nàng không xác định Tĩnh An có phải cũng yêu nàng hay không; nhưng Hình Hoan biết, nàng muốn yêu là tình yêu thuần túy không có bất kỳ tạp chất , tựa như ngày trước không muốn đem những thứ này nói cho Vĩnh Yên biết, sẽ bởi vì đồng tình mới ở lại, không cần cũng được.

Hắc im lặng không lên tiếng nheo lại con ngươi tĩnh lặng nhìn nàng hồi lâu, mặc dù nhìn không rõ vẻ mặt trên mặt nàng , Vĩnh Yên vẫn có thể cảm thấy vẻ này rất bền bỉ, một lát sau, hẳn bật cười ra tiếng, "Ta thật sự là mắt bị mù mới có thể cảm thấy ngươi không có chủ kiến, không đủ độc lập."

"Ngươi mù còn nhiều chuyện lắm. Như thế nào, có rất hối hận bỏ lỡ một khối bảo hay không?"

"Ngươi còn đắc chí phải hay không? Cũng không biết là người nào bỏ lỡ một khối bảo. A, ta cảnh cáo ngươi a, lần này là ngươi phụ ta, lần sau nếu là bị đại ca ta quăng, đừng tìm ta khóc, ta tuyệt sẽ không ăn đã xong."

"Đổ nước vào não mới có thể tìm ngươi khóc." Làm ơn, điểm cơ bản nhất của nàng là chí khí mạnh mẽ đó.

"Nếu như thật sự không tìm được người an ủi, ta có thể chịu ủy khuất một phen, ngươi nhân phẩm kém nha, không có gì của khuê nữ nha."

"Thôi đi, có thời gian lo lắng cho ta không bằng suy nghĩ một chút mình nên làm cái gì."

"Làm cái gì?"

"Hiểu Nhân muội muội của ngươi a. Nữ nhân chính là không thể đắc tội, thích bắt người đi gặp quan, Đại tỷ giang hồ càng không thể đắc tội, ngươi chờ bị chính chết thôi."

"Phụt, đùa à! Ta sẽ sợ nàng sao? Ha, ha ha, ta mà sợ nàng? !"

". . . ." Không sợ sẽ không sợ, cần cường điệu như vậy sao?

Phàm là người biết chuyện Triệu Vĩnh Yên cùng Hình Hoan, sợ rằng cũng sẽ không nghĩ đến có một ngày hai người kia không chỉ có thể vai kề vai nói chuyện phiếm, lại vẫn có thể tranh cãi nhay.

Nếu như là lúc mới gặp gỡ có thể đơn thuần như vậy, không có nhiều khúc khúc như vậy, tạm nhân nhượng vì toàn cục. . . . . Tất cả có thể bất đồng hay không?

Đáng tiếc không có nếu như.

Đêm đó bọn họ hàn huyên hồi lâu, theo cách nói Triệu Vĩnh Yên, hẳn cho nên giả say, cũng chỉ là tính toán đang không có người quấy rầy dưới tình huống mà nói xấu năng, mượn việc này để quên đi một chuyện, tuyệt đối không nghĩ muốn mượn rượu hành hung, thật!

Tất cả tựa hồ có khuynh hướng sau cơn mưa trời lại sáng.

Vĩnh Yên ở trước mặt Triệu Tĩnh An cố ý náo Hoan, nói chút lời nói mập mờ chọc người hiểu lầm, nhìn sắc mặt tên đại ca mình trước giờ luôn nhẹ nhàng mà biến sắc, lửa ghen nổi lên, tựa hồ thành cách duy nhất hẳn phát tiết.

Một bên khác, lão phu nhân tập hợp tộc nhân Triệu gia trang, cố ý nói đến chuyện Vĩnh Yên hưu thê. Nghĩ tới nếu là Hình Hoan không còn là Nhị thiếu nữ Triệu gia trang, cũng là nói cái tăng quan hệ đại bá cùng đệ muội cũng không tồn tại. Chỉ là, muốn khiến Hình Hoan tái giá vào Triệu gia, lấy mình một cái thành Đại thiếu nữ này, điều này thực là một vấn đề khó khăn, trong quan niệm truyền thống coi như là không có quan hệ người thân, sợ là cũng rất người dưới cười nhạo.

Chẳng lẽ phải khiến cho hai người bọn họ lén lút như vậy cả đời? Không thể nào, nếu không nói đến việc Triệu gia bọn họ trước kia mang nợ Hình gia, thì cũng chính là biểu hiện khéo léo của Hình Hoan trong hai năm qua, cũng làm cho lão phu nhân không thể vì vậy mà ủy khuất năng.

Còn chuyện này cũng không phải quan trọng, làm cho người ta lo lắng hơn chính là chuyện khác

Hôm nay, Hình Hoan dùng xong bữa trưa, còn đặc biệt tự mình pha một chút trà, bước vào phòng khách thì nhìn thấy Tĩnh An đang nhìn một vật trong tay khẽ cau mày, năng cũng không khỏi nhíu mày. Đặt cái khay trong tay hạ xuống, năng tò mò nhẹ hỏi: "Thế nào? Đang nhìn cái gì?"

"A, không có gì, là thiệp mừng Bạch Tổng Quản." Phát phát thư mời Trương Hi màu đỏ, hẳn khẽ mím môi nhét vào trong túi áo. Ngay sau đó liền đứng lên, "Ta đi ra ngoài một chút." Chỉ khai báo một câu, cũng không còn chờ Hình Hoan phản ứng kịp, liền nhấc chân đi ra cổng.

"Nhưng là. . . ." Hình Hoan khó nén tịch tịch ra tiếng, nghĩ tới hẳn có lẽ thật sự có việc gấp, lại không dám giữ lại.

Không có nghĩ đến chính là, mới đi mấy bước, Triệu Tĩnh An lại đột nhiên đi vòng vèo trở lại, đưa tay nâng năng cái ót lòi năng vào, môi son mềm mại chiếm hữu cái trán năng, nụ hôn lướt nhẹ phối hợp với nụ cười mỉa mai, chọc cho gương mặt Hình Hoan nóng lên.

"Chờ ta trở lại, chúng ta hảo hảo thương lượng hạ nên cho tặng cái quà gì cho Bạch Tổng Quản."

"Ừ, trở về sớm chút a."

Triệu Tĩnh An gật đầu một cái, bưng cả bàn điểm tâm đi ra ngoài. Thấy bộ dáng năng nghi hoặc, hẳn mới giải thích, "Người nhìn gì đó, dù vội vàng đi nữa ta đều phải ăn."

"Phốc, đáng chết. . . ." Hình Hoan ngây người hồi lâu mới tỉnh táo lại, tràn ra một tiếng cười nhạo, làm lời mắng giận ngọt ngào.

Đáng tiếc, tâm tình của năng không thể kéo dài bao lâu, vừa nhắc con mắt, bất thành linh nhìn thấy Vĩnh Yên đi lấy mẫu thân cùng bà vội vàng vàng đến trước cửa, Hình Hoan liền quay đầu đi, tính chạy đi xem đến tột cùng có cái chuyện gì.

Xa xa, liền nhìn thấy cửa chính bệnh viện vây quanh không ít người, giống như toàn bộ hạ nhân cả biệt viện tất cả đều tụ tập, trong ba tầng ngoài ba tầng nước chảy không lớt, năng thậm chí không tìm được nơi đột phá chen vào, định đứng ở hành lang bên trên bậc thang quan vọng. Người đứng trên Môn Hạm, lại là Quản đại nhân? Hình Hoan kinh ngạc trong nháy mắt, xem ra Thần Y đích xác là có chút bản lĩnh thật sự.

Cách quá xa, Hình Hoan nghe không rõ hẳn đang nói những thứ gì, chỉ cảm thấy Vĩnh Yên cứng ngắt, cho đến Quản đại nhân chê cười giương cao giọng nói: "Nhị thiếu gia, còn không mau khấu tạ long ân?"

Kết quả là, một đồng người đồng loạt tạ ơn, hô to vạn tuế.

Đội đến đám người không sai biệt lắm tản ra, Hình Hoan tiến lên trước, mới phát hiện sắc mặt của Vĩnh Yên cùng bà đều không thể nào thích hợp, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Tiên hoàng đã từng ban cho ta phụ thân một thanh kiếm." Hẳn có chút mất hồn trả lời.

"Ừ, thế nào?" Kiểm tra Hình Hoan đã từng có nghe thấy.

Nghe nói lai lịch tương đối hoang đường. Lão gia phụng mệnh thay triều đình đúc Thượng Phụng Bảo Kiếm, tiên hoàng vốn là định đem kiếm ban cho Thừa Tướng ngay lúc đó, không ngờ đưa kiếm vào cung thì gặp thích khách. Triệu gia lão gia lúc ấy rất anh dũng, một kiếm liền đem thích khách giết đi, tới sau này được biết là người của Thừa Tướng phái tới. Cứ như vậy, tiên hoàng dưới con nóng giận mà ban cho Triệu gia lão gia, tất cả mọi người không có dám dị nghị, ai bảo người ta có công hộ giá đấy.

"Phụ thân cùng tiên hoàng có ước định, mỗi mười năm, sẽ mang kiếm vào cung gặp vua." Cái ước định này đầu tiên ngược lại không có gì nguyên do đặc biệt, chỉ là tiên hoàng thích nghe phụ thân tán gẫu, cho nên tìm lấy cớ đường hoàng thôi. Chỉ là bây giờ Thánh thượng cùng Triệu gia trang không có bất kỳ sâu xa, chuyện này cũng đã thành lệ hành quy định, mà càng giống như là khiến hoàng thượng duyệt kiếm, xác nhận Thượng Phụng Bảo Kiếm bình yên vô sự, Triệu gia rất tôn trọng tiên hoàng, mặc dù thân ở giang hồ cũng không có chút lòng nào mưu phản.

"Đó cũng không phải là chuyện gì xấu chứ?" Không phải là mang theo thanh kiếm vào cung nhìn một vòng sao? Bọn họ vì sao nhìn như tội phạm sắp bị tịch thu tài sản vậy.

"Nhưng là thanh kiếm kia. . . . . Bị mất. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106

Kiểm bị mất. . . . .

Theo cách nói Triệu Vinh Yên, là sau khi bọn họ thành thân không lâu một lần kia Kiếm Các mất trộm.

Như vậy nói cách khác, Kiếm Các năm đó là thật mất trộm rồi, cũng không phải là không giống như truyền thuyết do Vinh Yên vì muốn làm quen Hiểu Nhân cô nương tự biên tự diễn sao?

Rất dễ nhận thấy, bây giờ không phải là lúc làm rõ ràng chuyện kia.

"Mười năm ước hẹn, không phải nên đến sang năm sao?" Hình phu nhân nhớ, khi lão phu nhân tìm được họ đã từng mang theo kiếm tiến cung hai năm trước, lúc ấy tiên hoàng vẫn còn tại vị, đến nay cũng mới chín năm.

"Ta nghĩ, có lẽ cùng Hiểu Nhân có liên quan, ngày đó Kiếm Các mất trộm ta tìm nàng tới giúp một tay, nàng biết thanh kiếm kia mất tích." Vinh Yên bắt đầu dĩ cười khổ. Khó trách đều nói người càng hiểu rõ mình càng đã thương mình thật sâu, bởi vì đôi phương quá mức rõ ràng tất cả xương sườn mềm của người. Không thể nghi ngờ, Quân Hiểu Nhân rất hiểu rõ hắn, nàng nói hận hắn, hận Triệu gia trang, chính là nói trúng tim đen mà xuất tay.

"Tất cả đều là người đi chợ cái sọt đó! Đã nói với người bao nhiêu lần, giang hồ cùng triều đình từ trước đến giờ không hề xâm phạm, cùng tồn tại! Người. . . . . Người, người lại còn đem chuyện lớn như vậy nói với nàng. . . . ."

"Bà bà, việc đã đến nước này, trách cứ Vinh Yên cũng vô ích a. Cuối tháng mới vào cung mà, nếu vậy thì đúc một thanh giống nhau như đúc đi, nói không chừng có thể lừa dối vượt qua kiểm tra đây?" Mắt thấy chương mẫu lại muốn bạo hành, Hình Hoan liên tục không ngừng khuyên nhủ.

"Vô dụng, lúc ấy để đúc thanh kiếm kia lúc lão gia mất không ít tâm tư, chất liệu đặc biệt, há có thể nói đúc liền đúc." Lão phu nhân lập tức an tĩnh, lụn bại tê liệt trên ghế ngồi.

"Muốn cái vật liệu gì?" Hình Hoan chưa từ bỏ ý định, dù thế nào cũng phải thử, ít ra so ngồi chờ chết còn tốt hơn/

Nghe vậy, lão phu nhân muốn nói lại thôi trộm liếc mắt Hình Hoan, nói không ra lời nói.

Ánh mắt không bình thường này khiến Hình Hoan nhạy cảm cả kinh, những suy đoán xông lên đầu, nàng cố gắng để cho thanh âm mình nghe bình tĩnh chút, nói: "Là tình thật sao?"

". . . . . Ai nha, không phải! Tại sao có thể là tình thật sao! Con đừng loạn tưởng, công công con đúc kiếm từ trước đến giờ hành động tùy ý, ngày đó kiếm kia hắn rút cuộc đúc thế nào, ngay cả ta cũng không biết, muốn cái vật liệu gì. . . . . Ta, ta nhớ không nổi á..., tóm lại không thể nào là tình thật. Được rồi được rồi, đi hết đi, ta muốn suy nghĩ một chút xem thử còn có cái biện pháp gì. . . . ."

Chương mẫu phủ nhận rất kiên định rất lớn tiếng, nhưng là chính là như vậy, bộc phát khiến Hình Hoan cảm thấy nàng đang giấu đầu hờ đuôi.

Nàng im lặng, nghe lời không quấy rầy nữa, nhưng trong lòng cũng rất cuộc không có cách nào bình tĩnh lại.

"Mẫu thân ta nói không phải, người vẫn còn ở đó đoán mò cái gì." Cảm thấy Hình Hoan hoảng hốt, mãi cho đến ra khỏi phòng khách, Vĩnh Yên mới bỗng nhiên ngẩng đầu vỗ vào cái đầu của nàng.

Bị đau, Hình Hoan mím môi vuốt vuốt cái ót, bất thành linh hồi: "Đại ca người biết chuyện thanh kiếm mất tích sao?"

"Hắn . . . . . Ừ, biết." Hắn ngăn người, vẻ mặt rất không tự tại, nói, "Người có biết, hắn mặc dù hai năm qua đều ở đây bên ngoài du đãng, nhưng có chuyện gì có thể lừa gạt được hắn."

"Phải ha." Hình Hoan cười khan gạt đầu một cái, "Ta về phòng trước."

Nàng đem tâm sự ân tàng được rất tốt, tối thiểu Triệu Vĩnh Yên không nhìn ra bất kỳ có cái gì không đúng.

Chỉ có Hình Hoan tự mình biết, suy đoán của nàng cơ hồ là lấy được xác nhận. Hồi tưởng cùng Tĩnh An biết nhau tới nay, hiển nhiên là nàng cho tới nay đều đánh giá cao chính mình, cho là hắn sẽ giúp nàng tìm tinh thạch, nhưng sự thật thì sao? Hắn từng nói qua chuồn đi bởi vì quân phủ Kỳ Châu tra xét rất nhiều lần, còn vì vậy cùng Quân Hiệu Nhân kết thù, khi đó hắn cũng không biết nàng, không phải là dạ quan thiên tượng dự liệu được về sau chứ?

Điều này đủ để chứng minh, hắn cũng một mực tìm mấy khối tinh thạch này, cho nên mới phải muốn nàng nói cho hắn biết những gì nàng biết về khối tinh thạch kia,

Nhưng Triệu Tĩnh An tìm cái này làm cái gì đây? Đáp án đã miêu tả sinh động.

Mãi cho đến đêm khuya yên tĩnh thì Triệu Tĩnh An mới lái lấy xe ngựa trở về phủ.

Gã nô bộc xách theo đèn lồng mở cửa chào đón, rất nhanh cũng cảm thấy đại thiếu gia hôm nay rất không thích hợp, không có giống bình thường như vậy cùng bọn hắn nói giỡn, thậm chí là liền nụ cười hàng năm đều giắt khoe miệng cũng bị mất bóng dáng.

Hắn cứ như vậy căng thẳng, bước chân bước rất lớn, khí thế hung hăng hướng trong biệt viện đi.

Hắn không có nói cho Hình Hoan, thật ra thì cái Trương Hi thiếp hắn nhận vào buổi chiều kia còn kẹp tín thư.

Thật ra thì này tin cũng không có cái gì không tầm thường, xem ra chỉ là mấy bằng hữu hồi lâu không thấy mời hắn uống trà.

Uống uống liền vỡ ra và tin tức khiến Tĩnh An bận tâm —— Hình Hoan từ nhỏ đã mắc bệnh hàn mạnh, mệnh không lâu nữa.

Từng dùng giọng nói "Đoán Mệnh Quy" nhẹ nhõm như vậy tuôn ra, khi hắn không cách nào tự kiềm chế yêu nàng, thành mỗi ngày khốn nhiều quấy phá giấc mộng của hắn. Có bao nhiêu lần, hắn hy vọng là mình học nghệ không tinh, hôm đó hướng về phía chi tay nàng là nhìn lầm.

Hình Hoan tại sao muốn như vậy lao lực đi tìm những thứ tinh thạch kia? Nàng không nói, hắn cũng liền chịu đựng không hỏi, nhưng không có nghĩa hắn không sai người truy xét. Đây là lần đầu tiên Triệu Tĩnh An cơ hồ động viên chính mình, chỉ vì hiểu rõ một nữ nhân hơn, hắn cũng biết này loại dòm người riêng tư hành động không tốt, nhưng hắn không hối hận.

Nếu như không phải hắn tra được, nàng tính toán đối với hắn lừa gạt bao lâu? Lừa gạt đến khi bệnh nàng thời kỳ cuối không có thuốc nào cứu được sao?

Nàng có quyền gì khi nói yêu hắn lại tự tiện quyết định sống chết của mình.

Dưới mắt, lại nghe nghe thấy hoàng thượng chiếu viết Triệu gia trang cuối tháng mang theo kiếm vào cung dự tiệc, một đồng phiến phức ngoại dự đoán mãnh liệt mà đến, để cho hắn cảm thấy tâm lực quá mệt mỏi, chỉ muốn dùng sức ôm lấy nàng, xác nhận nàng sẽ không biến mất, vĩnh viễn sẽ không. . . . .

"A! Đại thiếu gia, người tới tìm thiếu nữ sao? Nàng hôm nay ngủ sớm, cũng khuya rồi, sợ là. . . . ." Nha hoàn gác đêm đang ngồi ở trên thềm đá trước nhà ngủ gà ngủ gật, nhưng đại thiếu gia đi bộ gây ra động tĩnh quá lớn, nàng thốt nhiên thức tỉnh.

Lời nói mới nói một nửa, liền bị Tĩnh An lạnh giọng cắt đứt, "Tránh ra."

". . . . ." Nha hoàn thức thời không lên tiếng. Gặp quỷ, hôm nay tất cả mọi người trong biệt viện ăn phải hỏa dược rồi hay sao, sắc mặt mọi người đều rất tệ.

—— phanh.

Tĩnh An không nói quy củ, bước lên bậc thềm, nặng nề đập ra cửa phòng, giựt cái đèn lồng mà nha hoàn đặt tại một bên, xông vào trong phòng đen ngòm.

Thấy thế, nha hoàn đuổi theo thay hắn thấp chút sáng.

"Nàng đâu?" Trong phòng, giường trống rỗng, khiến trong lòng Tĩnh An giật mình, lập tức xoay người chất vấn nha hoàn sau lưng.

"Đang ngủ. . . . ." Một chữ "ngủ" chưa kịp nói trọn vẹn, thì sau khi nha hoàn nhìn rõ trường hợp trong phòng, liền vội nuốt xuống.

Lần này, Hình Hoan rời khỏi, cơ hồ là cái gì đều không cần nói liền cùng mẫu thân đã đạt thành nhận thức chung.

Mẫu thân nói, đánh mất Thượng Phương Bảo Kiếm là tội rất lớn, nếu là có người mượn cơ hội làm khó dễ, nói không chừng còn sẽ lên cao đến mưu phản, sẽ cả nhà tịch thu tài sản, sẽ xử trảm.

Hình Hoan không hiểu những thứ luật pháp kia, nhưng thứ có thể giúp cũng không nhiều. Nàng biết, coi như đem toàn bộ tinh thạch thu tập được công hiến ra ngoài, chương mẫu cũng sẽ không muốn. Nay, biện pháp tốt nhất chính là làm hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, để lại tinh thạch rồi biến mất. Không chỉ là vì Tĩnh An, cũng là vì Triệu gia trang.

Nàng không thể vì cứu chính mình, mà làm chết đi mấy chục mạng người, nói như vậy, coi như dù có sống nữa rồi, cũng không cách nào yên tâm thoải mái.

So với lần trước để thư lại rồi rời đi, lần này có mẫu thân đồng hành, Hình Hoan sẽ không lạc đường, cũng không cần suy tính thế nào đi như thế nào. Đoạn đường này, họ đi được rất bình an, mẫu thân vẫn là rất ít nói, chỉ tốn không tới nửa tháng, họ liền trở về Kỳ Châu.

Quê nhà là không trở về được, sợ là sẽ rất nhanh bị tìm.

Mẫu thân mướn gian phòng cách Triệu gia trang không xa, nói là rời đi càng gần bọn họ càng không biết tìm, nàng còn có thể xa xa nhìn Tĩnh An, xác nhận bọn họ bình an vô sự vượt qua một kiếp này hay không, xác nhận hân sống có được hay không.

Hình Hoan biết, mẫu thân là vì nàng mà nghĩ, nhưng. . . . . Vô luận hân trôi qua tốt hoặc không tốt, nàng đều sẽ không vui vẻ.

"Hình cô nương, tâm tình cũng là trực tiếp ảnh hưởng bệnh tình với lại đó chính là một nhân tố quan trọng nhất, thân thể ngươi gần đây càng ngày càng yếu, cũng là bởi vì quá buồn bực không vui rồi, có muốn ta thay ngươi tìm chút giang hồ nhân sĩ tới làm nhấm hát cho ngươi nghe hay không?"

Thanh âm gì? Là ai đang nói chuyện? Hình Hoan vỗ tai, run rẩy từ ba tầng chần phía dưới thò đầu ra. Thân thể nàng gần đây thật là rất suy nhược, cũng không biết là nguyên nhân cuối mùa thu, hay là làm thật cách cái chết không xa, tóm lại là so ngày trước càng sợ lạnh, cơ hồ không thể rời bỏ chăn.

Nhưng khi nhìn rõ gương mặt của người đang đứng nói một bên, nàng hoảng hốt giống như thấy quỷ, "Làm sao ngươi ở nơi này? !"

"Nha, ta là Thần Y a, nghe Hình phu nhân nói đã ở chuẩn bị quan tài rồi, ta tại sao có thể không xuất hiện, ngộ nhờ đem ngươi chữa lành, liền lại thêm cái bảng danh cái tử hồi sinh a!" Nói xong, Thần Y hạ cái rương khám bệnh xuống, đặt cái miếng mạch gối, vỗ vỗ, ý bảo nàng để tay lên, để cho hân xem mạch.

". . . . ." Mẫu thân nàng đã chuẩn bị quan tài rồi hả ? Sặc! Mẫu thân, ngài cũng quá bình tĩnh đi! Lệ cũng không rơi, tại đây lại huyền não mọi người đều biết đã chuẩn bị quan tài rồi hả ? Hình Hoan vô lực rũ tay xuống, mặc cho Thần Y thay nàng bắt mạch, không còn hơi sức hừ, "Ta nói, ngươi có phải sẽ thành đại pháp sư hay không, làm sao lại như vậy xuất quỷ nhập thần." Nàng cùng mẫu thân mới trở về bao lâu, một tháng cũng chưa tới, hân cũng đã tìm tới cửa, nói như vậy, vậy có phải Tĩnh An cũng biết tung tích của nàng rồi hay không?

"Cô nương yên tâm, giang hồ nhân sĩ chúng ta từ trước đến giờ đều là giữ mồm kín miệng, ta không có cùng đại sư đề cập tới tung tích của ngươi."

Bọn họ không phải cùng một cái giang hồ à? Giữ mồm kín miệng? Phi! Một chút xíu gió thổi cỏ lay là có thể truyền đi người người đều biết, giang hồ luôn như thế.

"Ai, Hình cô nương. . . . ."

"Ngươi có phải muốn nói ngươi đã tận lực, bớt đau buồn đi hay không?" Hình Hoan quay đầu, cũng không có cảm thấy thất vọng, từ khi trở lại Kỳ Châu, căn bản sẽ không nghĩ tới mình còn sẽ có sức sống.

"Là muốn chúc mừng cô nương, người có hi mạch a!"

". . . . . Nay, đây không phải là đùa giỡn, ngươi xem rõ ràng lại nói. Hi cái gì mạch cái gì? Làm sao có thể một đêm liền. . . . . Ngươi lại tới lừa gạt bạc chằng? Kế tiếp là không phải muốn gọi ta mua thuốc dưỡng thai hoặc là thuốc phá thai! Có chút tâm đồng tình hay không a, người ta cũng mau chết rồi, còn ở đó đùa giỡn!"

"Quá đáng! Hình cô nương, ngươi có thể nghi ngờ uy tín của ta, nhưng không thể nghi ngờ cái nghề mà tổ tiên ta truyền lại. Cái mạch tượng này, tuyệt đối là mang bầu, ngươi tỉnh táo nằm xuống, đừng động kéo tổn thai khí. A, chỉ là đã nói qua, đứa nhỏ này có thể lưu thật hay không là cái vấn đề, thân ngươi quá yếu, bệnh cũng phải trị, sợ sẽ bị thương cùng thai nhi. Nếu không, ngươi suy tính muốn mua thuốc phá thai của ta đi, bảo đảm không đau."

Hân quang cáo cực kỳ ra sức, có thể nói không rõ tại sao, Hình Hoan có chút tin.

Sẽ không mơ hồ như vậy chứ? Nhớ mang máng, lúc rời khỏi Kỳ Châu theo Vĩnh Yên vào kinh thì chương mẫu từng nói: tranh thủ lúc trở lại, trong bụng nổi lên cái tiểu thiếu gia. Nay. . . . . Nay này này, cái này thật nổi lên lên? Chỉ là thay đổi phụ thân? Chương mẫu thật có tài tiên đoán sao?

"Hình cô nương, cô nương phải tin ta, ta sẽ không hại ngươi, ta cùng phụ thân cô nương còn có chút quan hệ sâu xa, cũng coi là cố nhân rồi." Thấy nàng

im lặng không nói, giống như là bình tĩnh lại, Thần Y mới lần nữa ngồi xuống, nói rõ.

Hình Hoan tức giận thường hắt một đạo xem thường, sâu xa cái rắm, phụ thân nàng đến tột cùng trông như thế nào liền nàng đều không nhớ gì cả, sẽ có cả quan hệ họ hàng đây mơ hồ má dài như vậy a.

"Cô nương từ từ nghe ta nói." Không để ý tới phản ứng của nàng, Thần Y vẫn cầm đầu cầm cổ nói, "Lại nói, rất nhiều rất nhiều năm trước, phụ thân ta cũng là Thần Y, ngưỡng mộ qua đạo pháp phụ thân cô nương, còn từng nghĩ bái ông ta làm sư phụ, nha ha, ai biết phụ thân cô nương sắp chết, nói hắt không có thiên phú tập võ. Nhân tiện, người đời thường nói đi ra ngoài lần lộn luôn là phải trả nợ, ai từng nghĩ đến phụ thân cô nương lúc trước vì cứu Triệu gia lão gia mà chết rồi, mẫu thân cô nương liền mang cô nương đến cửa cầu y. . . . ."

"Chờ một chút, người nói phụ thân ta là thế nào mà chết?" Chuyện xưa của hắt tại sao cùng chuyện xưa nàng nghe không đồng nhất a.

"Vì cứu Triệu gia lão gia nên bị chém chết a."

"Người là nghe được từ đâu cái tin đồn này?" Đây coi như là thẳng cấp bản sao chăng? Mẫu thân rõ ràng nói là kẻ thù phụ thân tới cửa trả thù, chương phụ vì cứu mẫu từ các nàng cũng lưng lấy hy sinh.

"A, từ phụ thân ta nghe được." Thần Y chắc hắt trả lời, rất nhanh, liền đã nhận ra có cái gì không đúng, "Cái gì tin đồn! Phụ thân ta trực tiếp mất thấy tai nghe, so trên châu còn thật hơn. Trên chiến đó, Triệu gia lão gia chết tại chỗ rồi, phụ thân người còn giữ một hơi, là phụ thân ta là người đầu tiên cùng đại phu bay vào cấp cứu. Ai, đáng tiếc năm đó phụ thân ta y thuật còn chưa đủ tinh thông, cuối cùng phụ thân người vẫn là buông tay rồi nhân gian rồi."

". . . . ." Thần Y, ngài không phải mới vừa nói phụ thân ngài lúc ấy cũng là Thần Y sao?

"Tóm lại, chuyện kia tuyệt đối không có tin vệt, là phụ thân ta di lưu chỉ tế nói với ta. Đều nói người đến lúc sắp chết lời nói luôn là sự thật, phụ thân ta cũng sẽ không nói láo đâu!"

"Vậy sao? Sau đó thì sao?" Hình Hoan nhất thời cảm thấy khó chịu, nhiều năm như vậy nàng vẫn muốn phải báo ân, là phụ thân nàng làm liên lụy tới chương phụ, kết quả là chương mẫu còn không kể hiềm khích lúc trước mà vẫn âm thầm giúp đỡ mẫu thân, đem nàng nuôi dưỡng. Chẳng lẽ, mẫu thân cũng là bị lừa hay sao?

"Sau đó, phụ thân ta nói cho mẫu thân cô nương biết muốn trị tận gốc bệnh hàn mạnh của cô nương, nhất định phải tập hợp đủ tất cả tinh thạch tán lạc giang hồ làm thuốc dẫn. Ai, phụ thân ta chỉ nói với ta, chỉ là muốn báo thù phụ thân cô nương không chịu thu hắt làm đồ đệ, lại muốn nhìn tinh thạch trong truyền thuyết một chút đến tột cùng trông như thế nào, mới như vậy lừa người. Trời ơi, thật ra thì bệnh của cô nương cũng có biện pháp để trị, không cần cái tinh thạch thuốc dẫn gì, nào có mơ hồ như vậy, ngu ngốc mới có thể cầm tảng đá làm thuốc dẫn. Chuyện này, phụ thân vẫn cảm thấy băn khoăn, dặn dò ta nếu như tương lai có cơ hội nhìn thấy mẫu từ hai người, nhất định phải chữa bệnh cho cô nương. Cho nên lần trước lúc cô nương bị Đại tỷ giang hồ đâm thương, ta giúp cô nương chữa thương thì mới có thể hỏi phụ thân cô nương là họ Hình phải không. . . . . Thật ra thì ta khi đó muốn hỏi chính là, phụ thân cô nương là có phải cái Hình đại hiệp đạo pháp nổi tiếng, uy dũng mạnh mẽ hay không."

"Ta nói phụ thân người lúc hấp hối cũng nói quá nhiều đi! Phụ thân người không có hấp hối lúc cũng quá sẽ đùa bốn người đi! Có biết ta vì mấy khối tảng đá rách này lãng phí bao nhiêu tinh lực hay không a! Bây giờ lại mới nói với ta ngu ngốc mới có thể cầm tảng đá làm thuốc dẫn! Tại sao lại hại ta? Không chịu thu phụ thân người làm đồ đệ vốn không phải là ta!"

"Vậy cũng muốn trách phụ thân người ban đầu cái gì không chịu thu phụ thân ta làm đồ đệ, còn cái Triệu gia lão gia tại sao ăn no cũng đem mấy cái khối tinh thạch tổ truyền kia đưa loạn người, muốn cũng ở lại Triệu gia trang cũng không tốn nhiều công sức. . . . . A, nói tới nói lui đừng đánh người a, mọi người đều là người trong giang hồ, động khẩu bất động thủ." Mất thấy Hình Hoan hung tợn gờ tay lên, đang chuẩn bị hướng ót của hắt đánh xuống, hắt đột nhiên chuyển một cái.

Hình Hoan trong tay động tác không ngừng, chẳng qua là dùng sức kéo qua chặn đem lấy chính mình bao lấy, "Người nào có rãnh rỗi đánh người. Có biện pháp chữa người còn không mau một chút giúp ta chữa, dài dòng cái gì!"

"Cứu sống là phải, chỉ là. . . . ."

"A, phụ thân người chết còn đùa bốn ta nhiều năm như vậy, người phải là còn dám hỏi ta phí khám bên, có tin ngay bây giờ ta sẽ đi chết ngay hay không, hóa thành lệ quỷ đều không bỏ qua người, ở Dương Gian hù chết người, đi Âm Gian hù chết phụ thân người! Còn liệt tổ liệt tông người nữa, lần lượt, đều không bỏ qua cho!"

Thần Y vốn là xác thực thật có tính toán này, nhưng Hình Hoan uy hiếp rất thành công, làm sợ tới mức hắt cứng rắn mà đem đoạn cuối nuốt xuống, bởi khuôn mặt tươi cười, "Nha ha, làm sao sẽ còn phải chặn phí đâu rồi, mọi người như vậy quen thuộc. Mau nằm xuống nằm xuống, chớ bị lạnh rồi, ta sẽ cho cô nương nhìn một chút."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Theo cách nói Thần Y, bệnh này không khó trị, chỉ là cần phối hợp điều dưỡng lâu dài. . . . . Nhưng hẳn không cần tỏ vẻ ra bệnh này cực kỳ khó trị quá đi a!

Những tờ phương thuốc bắt đầu rất nhiều, chỉ là cần muốn được liệu, mẫu thân liền cố gắng kiếm.

Có một chút thuốc mà mấy tiệm thuốc không có, Thần Y ngược lại dương dương đắc ý đem những phương thuốc không có trên thị trường lấy ra. Vì vậy, phí khám bệnh có thể không cần, nhưng bạc của đám được liệu trần quý không thể miễn, theo bản thân của hắn nói, những thứ này đều là do hắn đi khắp thiên hạ leo núi băng sông thu tập tới.

Đều nói thừa kế nghiệp phụ thân, đã bị phụ thân hắn lừa đủ thâm, vết xe đổ khiến Hình Hoan rất khó tin tưởng dễ dàng nữa, cố ý kêu mẫu thân đi hỏi vài đại phu khác, muốn xem một chút những thứ phương thuốc kia có thể thay thế hay không.

Kết quả chứng minh, giang hồ mặc dù kỳ cục một chút, nhưng Thần Y lần này ngược lại thật chỉ đúng thuốc.

Thuốc, Hình Hoan theo dặn dò uống rất nhiều ngày, xác thực có chút khởi sắc, không giống ngày trước sợ rét lạnh như vậy. Nghe nói mỗi nửa tháng là một đợt trị liệu, một đợt trị liệu đi qua bệnh tình sẽ có rõ ràng chuyển biến tốt, kiên trì hai năm không sai biệt lắm là có thể trị tận gốc rồi. Chỉ là thân thể khó tránh khỏi có thể so với người bình thường yếu một chút, nhưng chỉ cần cẩn thận chăm sóc một chút, cũng sẽ không sợ hàn nữa, cũng không có thể tái phát nữa.

"Nếu như vậy, tại sao không đi tìm đại thiếu gia?" Hình phu nhân đem thuốc mới vừa sắc đưa tới trong tay Hình Hoan, khó có dịp nàng không xoay người rời đi, ngược lại là thật háng hái đến mép giường ngồi xuống, hỏi.

Nàng thấy Hình Hoan tuy còn sống nhưng không được vui, xác thực mà nói, sau khi rời khỏi Triệu Tĩnh An, trên mặt nàng liền rất hiếm mới có nụ cười. Cho nên liền không hiểu, nếu yêu như vậy, hiện tại cũng đã không có bất kỳ trở ngại, còn do dự cái gì.

"Mẫu thân, ta. . . . ." Hình hoan tâm bất đầu hoảng hốt, tay cũng đi theo run rẩy, chén nước thuốc đen kịt tung tóe ra chút. Nàng cố tự trấn định, chán chừ, suy tính đến tột cùng có muốn đem chỗ chuyện nghe được từ miệng Thần Y nói cho mẫu thân biết hay không.

Tình tình mẫu thân nàng rất hiểu rõ, cho tới bây giờ đều là người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta cần phải phạm cả nhà người.

Ngay cả nàng đều đã mở không ra nút thắt trong lòng, nghĩ tới nếu thật còn có cơ hội gặp lại Triệu Tĩnh An, làm sao có thể quên đi cái chết của phụ thân. Đều nói thù giết phụ thân không đội trời chung, tuy nói chương phụ không có trực tiếp giết phụ thân nàng, nhưng ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân lại bởi vì ta mà chết*, đây không phải là không sai biệt lắm sao?

Huống chi, nếu thật là chương mẫu nói dối lừa mẫu thân, vậy những năm qua mẫu từ các nàng một lòng muốn báo đáp ân tình, chẳng phải buồn cười lắm sao.

"Muốn nói cái gì thì nói." Đối mặt với nàng đang ngập ngừng e dè, Hình phu nhân vẫn lạnh lùng như cũ.

"Ngô, người phải bảo đảm sau khi nghe xong phải tỉnh táo." Hình Hoan nấp máy môi, thấy mẫu thân gật đầu, mới lấy dũng khí nói ra khỏi miệng, "Con nghe nói công công căn bản không phải là bị phụ thân con hại chết , rõ ràng là công công bị kẻ thù đuổi giết trốn tới nhà của chúng ta, mới có thể liên lụy chúng ta nhà tan cửa nát."

Sau khi nói xong, nàng liếc mắt đồng trộm liếc nhìn mẫu thân. Ngoài dự tính của Hình Hoan, chính mẫu thân quả nhiên là giữ lời hứa, rất bình tĩnh.

Càng làm cho Hình Hoan dù thế nào cũng không nghĩ ra chính là, nàng trầm mặc chút biết, môi son khẽ mở, "Ta biết, vậy thì thế nào?"

"Ài?" Ngươi biết? Vì sao đã biết nhưng còn muốn nàng báo ân? Vì sao biết lúc nàng bị Vĩnh Yên coi thường ghét bỏ, còn cảnh cáo nàng nên vì ân tình nhịn mà không phản kháng?

"Người vì thù hận mà sống sẽ khó chịu, vì ân tình mà sống sẽ thản nhiên. Mẫu thân không nói cho con chân tướng, là muốn con sống bình thản, vui vẻ, không nên vì những thứ thù hận kia chấp mê." Đây là lần đầu tiên Hình phu nhân dần dần cởi mở.

Nàng cũng từng hận qua, ở thời điểm nhà rách người mất không có chỗ ở cố định thậm chí ngay cả ăn no cũng không cầu được, tại sao có thể không hận.

Khi lão phu nhân tìm được mẫu thân con các nàng hai thì nàng vẫn hận, nếu không phải vì Hình Hoan, nàng tuyệt sẽ không cho phép nàng tiếp nhận ban ơn của kẻ thù. Chỉ là, từ từ, sau nhiều năm, nàng nghĩ thông suốt, "Đó là lựa chọn phụ thân con, hẳn không tiếc, chúng ta cũng không nên hận. Cho dù biết rõ kết cục nhưng nếu để cho hắn lần nữa, ta muốn ngày đó hắn vẫn là sẽ cứu công công của ngươi."

"Coi như là như vậy, ngươi thì tại sao muốn cho con gả vào Triệu gia. . . . ."

"Mẫu thân nhớ ngươi có thể có một nơi ở tốt, lão phu nhân đối đãi với con không tệ, ngày đó nghĩ tới do có nàng ở đây, nên khi con gả đi mẫu thân cũng có thể yên tâm, con cũng không thể theo mẫu thân cả đời chán dè được. Hiện tại, mẫu thân vẫn là câu nói kia, cpn có thể yêu đại thiếu gia là phúc khí, hẳn là cái người đáng giá phó thác cả đời, có hắn chăm sóc ngươi, mẫu thân yên tâm hơn. Chớ vì hận thù mà làm lỡ cả cuộc đời, phụ thân con cũng sẽ

không hi vọng như vậy."

Hình Hoan ngơ ngác nhìn chén thuốc mất hồn, được mẫu thân những năm này hết lòng dạy, nàng thật sự cũng không phải loại người chấp mê trong hận thù, chỉ là. . . . ."Con không biết hấn là có phải thật yêu thích con, hấn lại không nói, con cũng vậy không dám hỏi."

"Vậy thì tìm cách buộc hấn nói."

_____

Giang hồ có một chỗ tốt, đó chính là tất cả tin tức cũng truyền đi thật nhanh.

Sau khi biết được Hình gia mẫu thân con ở Kỳ Châu, Triệu Tĩnh An cả đêm khoái mã kiên trì chạy tới, dò thăm tin tức liền khiến cho hấn tâm lạnh run —— Hình phu nhân vội vàng chuẩn bị quan tài.

May nhờ Thần Y "không cần thận nói lỗ miệng" , hấn cơ hồ không tổn sức chút nào liền đi tìm căn phòng nhỏ mà mẫu từ các nàng mượn.

Phòng rất đơn sơ, lại dọn dẹp rất sạch sẽ, đích xác là tác phong trước sau như một của Hình phu nhân, chỉ là này không hề cảm giác nhân khí , để cho hấn mỗi một bước cũng nhói chặt quả tim. Đang sợ cái gì, Tĩnh An rất rõ ràng, hấn sợ mình liều mạng chạy như thế vẫn là đã tới chậm, hấn sợ nàng thật có thể tàn nhẫn cứ như vậy bỏ lại một mình hấn, hấn sợ hết cả cuộc đời này cũng không quên được nữ nhân này.

_____ phanh.

Trong phòng đột nhiên truyền đến thanh vang thanh thúy, thúc đẩy hấn bước nhanh hơn.

Vừa vào nhà liền nhìn thấy Hình Hoan sắc mặt xám trắng, một nửa thân thể rơi vào ngoài giường, cố gắng vươn tay đến bên chung trà ở trên bàn thấp. Trên mặt đất, một chén sứ bị rơi vỡ tan.

"Ta đã sớm nói qua nàng không có ta sống không được."

Đình đầu truyền đến âm thanh khiến Hình Hoan sững sốt, nàng kinh ngạc hé mở miệng nhỏ, ngẩng đầu lên, đàn độn nhìn chăm chăm hấn.

Tĩnh An cong người xuống nâng chung trà, lại thay nàng dọn dẹp ly trà nóng bỏng, mới đi vòng vèo rồi trở lại, vung vạt áo, nghiêng người bên mép giường ngồi xuống. Cần thận từng li từng tí nâng nàng dậy, để cho nàng nằm tựa vào trước ngực mình, từ từ giúp nàng uống trà, "Ta cũng sớm nói qua, cho dù số sinh tử ghi nàng dương thọ hết hạn đến ngày mai, ta cũng nguyện ý phá vỡ nó."

". . . . . Làm sao chàng tìm được ta sao?" Nàng cau mày, húp một hớp nước trà. A a a, đầu lưỡi rất nhám a! Có cần nóng như vậy hay không oa, muốn bỏng chết người a!

"Tại sao lại đi?" Hấn hạ mí mắt xuống nhìn gương mặt nàng, không đáp hỏi ngược lại.

"Ta không muốn. . . . ."

"Muốn cho ta khen nàng vĩ đại sao?"

"Chàng cũng biết rồi hả ?" Nàng thật muốn đem đầu lưỡi mình cắn mạnh, thật vất vả trông được hấn tới, thế nào lại hỏi chút vấn đề dư thừa. Hấn làm sao có thể không biết, lấy cá tính churong mẫu cùng Vĩnh Yên, phát hiện nàng không thấy, nhất định sẽ hô to gọi nhỏ, đi theo tranh cãi cuối cùng mà đem ngọn nguồn tự thuật cho hấn nghe.

"Ừ biết." Về phần là thế nào biết, hấn không có ý định nói, bởi vì ngu xuẩn hơi quá. Đây mới là nhất gặp quý , quả nhiên là khi quan tâm đều dễ loạn, hấn thế nhưng không nghĩ tới những người bên cạnh có lẽ là biết tất cả, lại còn ngu hề hề bỏ gần cầu xa, lãng phí một cách vô ích nhiều thời gian như vậy.

Trên thực tế, ngay từ lúc vào Nhâm phủ thì nàng lần đầu tiên nhắc tới muốn tìm từ tinh thạch, hấn đã cảm thấy kỳ lạ.

Hấn nghĩ không chỉ là bởi vì nó giá trị liên thành, bất luận tại trong kho Nhâm Vạn Ngân hay trong kho Quân phủ, nhiều bảo bối đáng tiền như vậy đặt ở trước mắt, nàng liền nhìn cũng không nhìn một cái, chỉ lo những thứ tinh thạch kia. Nghĩ đến, nhất định là có nguyên nhân . Hấn đã từng hỏi nàng, nhưng nàng luôn là trốn tránh.

Cũng đã là như thế, hấn mới cảm thấy nàng dấu diếm rất nhiều chuyện, nếu là ngay cả hấn cũng dấu diếm, những người bên cạnh kia đáng lẽ cũng sẽ không biết đấy thôi.

"Này, chàng tức giận hả?" Nàng không sợ chết giơ tay lên, vốn là muốn vỗ nhẹ gương mặt của hấn, cảm giác sự hiện hữu của hấn, chẳng qua là khi đầu ngón tay dính vào xúc cảm quen thuộc, cũng không chịu lấy ra rồi.

"Hả? Tức cái gì?" Hấn nhướn mày, biết rõ còn hỏi.

"Tức vì bà bà cùng Vĩnh Yên đều biết chuyện, mà ta lại gạt chàng."

Nghe vậy, hấn đột nhiên cười, còn thỉnh linh há mồm, tính trừng phạt khẽ cắn chặt đầu ngón tay của nàng, đến khi nàng kêu đau, hấn không có buông ra,

ngược lại là đem găm cán đổi thành liếm láp, "Ta tương đối muốn đem loại giấu giếm này hiểu thành nặng quá mức quan tâm ta."

"Ồ?" Hấn làm sao biết? Liên bởi vì quá quan tâm cho nên phạm là chuyện làm cho đối phương lo lắng cũng không muốn nói, cũng có thể cảm động lây?

"Bởi vì ta đã từng thử qua." Lần nữa xem thấu tâm tư của nàng, Tinh An đặt chung trà xuống, đôi tay ôm chặt nàng, lầm bầm: "Ta vẫn không có nói cho nàng biết, tinh thạch lưu lạc giang hồ thật ra thì có tứ khối. Thanh kiếm kia cũng không phải là lúc Kiếm Các mất trộm là không thấy, mà là năm Vĩnh Yên mười một tuổi, trộm cầm đi ra chơi, đánh mất."

Cho nên, theo hấn đối với Vĩnh Yên rất hiểu rõ mà nói, hấn thật có thể ngây thơ đến vì giấu giếm nỗi khổ khuyết điểm, khi thấy mười năm ước hẹn sắp đến đến, một tay bày ra sự việc Kiếm Các mất trộm. Tìm đến Quân Hiểu Nhân, nói vậy cũng không phải là như lời đồn đãi ngoại giới là vì đến gần nàng như vậy, chỉ là vì khiến tương vui này giống như thật hơn, có nhiều người làm chứng hơn.

"Thiệt hay giả?" Đây cũng quá kích thích đi, nhưng nghĩ lại, vừa tựa hồ tất cả đều trong quá khứ, "Khó trách Vĩnh Yên sẽ hết lòng tin người đã sớm biết kiếm kia không thấy như vậy."

"Năm kia, cho nên lúc thành thân ta bỏ lại nàng, là bởi vì ngay lúc đó ta có trách nhiệm quan trọng hơn cần gánh."

"Dò biết tung tích sao?" Liên lạc tiền nhân hậu quả, này không khó đoán được, ít nhất Hình Hoan cảm thấy đây mới là lý do nàng có thể nhất tiếp nhận.

Hấn gạt đầu, sau đó cười đến rất bất đắc dĩ, "Một khối, là phụ thân ta năm đó đưa cho sư huynh, sư huynh xuất gia sau liền vào trong miếu, chuyển giao cho trụ trì ngay lúc đó. Ta vốn muốn cho sư huynh đưa lại tặng đá là tốt rồi, kết quả, cái đó trụ trì con lừa già ngốc đó đem đồ vật giấu được thật hay quá, hấn tìm không ra. Hơn nữa, cái con lừa già ngốc đó mau viên tịch rồi, còn chết sống không chịu nói ra đem đồ vật kia giấu ở đâu rồi. A, còn có bi kịch nhất, hấn tuyên bố ai có thể tìm được chính là trụ trì kế tiếp, Cực kỳ con mẹ nó bị kịch, chính ta tìm được. . . . ."

"Người lại là trụ trì? !" Trời ơi, cái miếu đó thật sự quá kỳ cục rồi ! Nguy hiểm như vậy, có thể suy sụp hay không?

"Không cần lo lắng, chúng ta trong miếu buôn bán không tệ, có không ít nữ thí chủ tới ủng hộ." Hấn có điểm nào không giống trụ trì hả ? Nhưng khi làm trụ trì sẽ có nhiều đặc quyền. Không cạo đầu, mặc áo cà sa xanh biếc, rõ ràng chính là khuôn cách trụ trì chứ sao. Nếu không nàng cho là hấn hoàn tục tại sao một mối như vậy? Nghĩ tới, hấn lần nữa lâu bầu ra tiếng, "Thật ra thì còn có chuyện cực bi kịch kỳ nhất, cái con lừa già ngốc đó sớm nên chết để ủy nhiệm cho ta làm trụ trì, đến nay vẫn còn sống." Theo lão ta nói, là bởi vì thu hấn cái đồ đệ đặc ý này, tinh thần minh mẫn rồi, xem chừng có thể sống đến hơn một trăm tuổi. . . . .

"Phốc! Ha ha ha ha ha ha!" Được rồi, Hình Hoan thừa nhận nàng rất không phúc hậu, nhưng là thật không nhịn nổi.

Nàng nghĩ tới hấn có lẽ có các loại lý do bị thảm, mới không thể không xuất gia, nhưng thế nào cũng không còn ngờ tới chân tướng hoang đường như vậy. Nàng ngay cả có thể tưởng tượng cái bộ dáng ủy khuất của hấn, theo cá tính của hấn, nói không chừng từng thử muốn chạy trốn, lại kết quả không làm được mỗi lần cũng bị đồng nhân bắt trở lại, cho đến cuối cùng, hấn bắt đầu hưởng thụ thân phận của hòa thượng.

"Cười rất vui vẻ nha, này để cho nàng cười đến càng vui vẻ hơn một chút."

"Hả?"

"Ta còn có rất nhiều lời là vẫn không cùng nàng nói, duy nhất nói cho nàng biết. Ta khen nàng cười lên xinh đẹp, là bởi vì muốn nhìn nàng vĩnh viễn tươi cười. Nghe nói nữ nhân bình thường có thể nhớ chỉ có cái nam nhân làm nàng khóc? Lời này thật quá tệ, ta muốn nàng phải nhớ ta, nhớ cái nam nhân nguyện ý dụ dỗ nàng cười cả đời."

". . . . ."

"Còn nữa, ngoại trừ mẫu thân ta ra, nàng là nữ nhân duy nhất có thể để cho ta nhớ kỷ tên; ngoại trừ mẫu thân ta ra, nàng chính là nữ nhân duy nhất có thể để cho ta móc bạc giúp nàng mua xiêm y; cũng là nữ nhân duy nhất ta nguyện ý tự mình phục vụ chữa thương; nữ nhân duy nhất để cho ta nguyện ý hoàn tục; nữ nhân duy nhất để cho ta muốn gọi là nương tử, nữ nhân duy nhất ta yêu. . . . ." Lời của hấn càng ngày càng nhẹ, cuối cùng, biến mất trong nụ hôn nồng nàn.

Hôn, càng ngày càng sâu, nói những lời mà nàng hằng ngày tưởng niệm.

Thương thức môi lưỡi mềm mại ngọt ngào của nàng, hấn không tự chủ kêu rên ra tiếng, đè nàng phía dưới, ở bắt đầu giờ trò, ở bên tai nàng bỏ lại cảnh cáo, "Ta đây là không thể không có nàng, lần sau, nàng nếu như còn dám không chào mà đi, ta sẽ không trở lại tìm, sẽ trực tiếp đến Nại Hà Kiều đợi nàng, đợi đến khi nàng xuất hiện mới thôi. . . . ."

Hình Hoan lắc đầu, không đi, nàng không bao giờ đi nữa, tràn đầy hạnh phúc như vậy, cho dù muốn mạng nàng, nàng cũng không chạy trốn. Nàng không nghĩ ra mình rốt cuộc là bị cái gì, thế nhưng lại muốn Tinh An nói lời yêu với nàng, là ai nói nữ nhân bình thường chỉ nhớ nam nhân để cho nàng khóc?

Nàng càng muốn chỉ nhớ hấn, nhớ hấn luôn khiến cho nàng nở nụ cười.

"Này, không nên nháo, thân thể ta không được. . . . ." Cảm thấy hấn nghĩ muốn càng ngày càng nhiều, Hình Hoan đột nhiên lấy lại tinh thần, kìm lại tay của hấn.

"Ít lắm bộ nữa. Mẫu thân nàng giương cờ đánh trống chuẩn bị cho nàng quan tài, không phải là muốn cho ta tới sao? Hiện tại ta đều đã đề ở trên người nàng rồi, còn giả bộ cái gì."

Nàng một lần cho là mẫu thân phúc hắc đã đến cực hạn, không muốn sau này kỳ phùng địch thủ. Nhưng vấn đề là. . . . ."Ta không phải nói cái đó á..., đúng, đúng. . . . . Là ta trong bụng có con rồi !"

". . . . ."

. . . . .

. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108

Hình Hoan cho là, Triệu Tĩnh An xuất hiện tại Kỳ Châu thì liền đã đoán được kỳ xảo của mẫu thân, chắc cũng biết bệnh của nàng cũng không phải là thật cần tinh thạch làm thuốc dẫn. Nhưng sau lại hần mới biết được, thì ra là ngày đó hần vốn định đến xem nàng một lần cuối cùng, sau đó. . . . . Lại thật sự đi đến Nại Hà Kiều đợi nàng.

Tĩnh An rời đến Kinh Thành, đem chương mẫu cùng Vĩnh Yên cùng với một đồng hạ nhân an trí đến nơi khác, ngay cả một đám tộc nhân Triệu gia trang cũng phần lớn di chuyển rồi.

Hần mang đủ tứ khối tinh thạch đến tìm nàng, quyết định nhìn nàng uống thuốc, liền một mình vào cung gặp vua báo cáo tình hình thực tế.

Dĩ nhiên, theo cá tính Triệu Tĩnh An mà nói, những chuyện này cần phải đợi đến hần lần sau bộc phát, mới có thể nói cho nàng biết. Cho nên trước khi hần bộc phát, nàng phải tự mình tìm hiểu, hoặc là hỏi thăm.

Cho nên, những chuyện đó, tất cả đều là Hình Hoan từ trong miệng Vĩnh Yên nghe được.

Không những thế nàng còn nghe được một chuyện còn đáng sợ hơn.

"Người thật muốn xuất gia? !"

"Nữ thí chủ, không cần khuyên, bản tăng đã quyết định rồi."

Hình Hoan kinh ngạc nhìn người trước mắt, áo cà sa xanh biếc quen thuộc này rất rõ ràng là Triệu Tĩnh An hữu tình tài trợ, nhưng lại cùng bộ dáng đại ca hần khi mặc áo cà sa giống như đúc là có ý gì. Thật lâu, nàng mới hồi thần, "Không phải, ta không có muốn khuyên người, chỉ là muốn hỏi người tính toán đi đến miếu nào rồi?" Từ đó, nàng tuyệt đối không đi thấp hương miếu tự đó, sẽ cho nó vào danh sách đen.

"Mụ mập chết bầm! Người cũng quá không có lương tâm chứ? Ý tứ giả vờ nói vài câu lưu một cái cũng tốt a! Ta là bị người thương tổn đến ruột gan đứt từng khúc mới chọn xuất gia đây!" Đúng, chính là như vậy, muốn cho nàng trong lòng đau xót!

"Ta nói, người đời mới tinh thần có gì là không tốt? Cái gì ruột gan đứt từng khúc, cái gì lòng ta đã chết, làm ơn, chiều này đại ca người hai năm trước đã dùng qua."

". . . . . Đừng bảo là nói đùa, ta là nghiêm túc. Hình Hoan à, ta đều đã muốn đi, chuyến đi này cũng không biết phải bao lâu mới trở về, người cuối cùng có thể kêu một tiếng tướng công nghe một chút thôi."

Nghe vậy, Triệu Tĩnh An một bên không biến sắc không chịu được rồi, vốn định cấp đủ bọn họ thời gian cáo biệt cuối cùng, cũng coi là có chút khí độ huynh trưởng. Nhưng là, lại dám được voi đòi tiên! Hần nhủ mày, không nói được lời nào, liếc xéo Hình Hoan.

Lời ngầm rất rõ ràng —— nàng dám gọi thử một chút.

Hình Hoan cười khan tránh ra ánh mắt của hần, nàng rất có nguyên tắc, tướng công chính là tướng công, chỉ có thể có một. Giống vậy ngày đó hướng về phía Ngô Sắc đại sư, chết sống kêu không ra hai chữ "Tướng công" này. Kết quả là, nàng chỉ tiếp tục nói lảng ra chuyện khác, "Hình Hoan cái rắm! Người quen ta đổi tên rồi sao? Ta hiện tại họ Triệu, gọi Triệu Hoan!"

Đây là cái chủ ý cù bấp do chương mẫu nghĩ ra, nói là mặc dù nàng cùng Tĩnh An không có tồn tại quan hệ, nhưng dù nói thế nào cũng đã từng là đại bá cùng đệ muội, vì để chặn lại miệng thế gian, không bằng nàng thay tên đổi họ, đường đường chánh chánh tái giá lần nữa. Coi như là có tộc nhân hoặc là

giang hồ nhân sĩ nhận ra, liều chết không nhận là được, Hình Hoan ngày trước , coi như là bị bệnh hàn mạnh nên chết rồi.

Đối với cái chuyện này, ý kiến lớn nhất chính là Thần Y, bởi vì cái dạng này thật có tổn hại y thuật của hắn. Cũng không biết mẫu thân dùng cách gì, khiến hắn thay đổi kiên quyết đồng ý, chỉ là không biết sau này trong lúc hấp hối nói lại cho con cháu đời sau biết hay không.

Danh tự Triệu Hoan này, là Tĩnh An cấp cho, hắn nói dạng này dễ dàng hắn tùy thời tùy chỗ gọi nàng. . . . .

"Triệu Vĩnh Yên! Ngươi cứ nhiên dám rời nhà tránh ta? Ngươi cho rằng như vậy ta liền sẽ bỏ qua sao? Nằm mơ! Ta nói rồi ta hận ngươi, cả đời đều không bỏ qua ngươi! Đừng nói là xuất gia rồi, coi như ngươi chết biến thành quỷ, ta cũng vậy muốn mời đạo sĩ bắt ngươi ra ngoài đi gặp quan!" Một đạo tiếng hô trung khí mười phần đột nhiên cắm vào trận người thân tiền biệt cảm động nhau.

Ba người nhất trí chậm rãi quay đầu, nhìn về phía vị nữ bộ khoái luôn có mặt ở khắp nơi kia.

Lần này, Tĩnh An ngược lại vô cùng đồng ý lời của nàng. Rất rõ ràng, lý do Vĩnh Yên xuất gia chính là vì tránh Hiểu Nhân. Còn có một lý do ngay thơ căn bản hơn, theo lời nói của Vĩnh Yên, hắn xuất gia hai năm có thể chỗ ngập phải ruồi bắt lấy nương tử, cho nên hắn muốn đi thử một chút.

"Không nói, ta đang vội!" Trước tiên sau khi lấy lại tinh thần, Triệu Vĩnh Yên vội vàng quẳng xuống lời nói, nhanh chân mà bỏ chạy .

Vừa nhìn chính là Đại tỷ giang hồ đang đuổi theo như lễ giết người rửa tội, Quả Hiểu Nhân rất nhanh đã cách hắn chỉ có mấy bước rồi.

Hắn vừa chạy vừa vội vàng quay đầu lại tra xét tình huống, nhìn lên thấy trong gang tấc sắp bắt kịp bóng dáng của hắn, hắn tăng nhanh cước bộ, còn làm câu hải hước, "Ai yêu, cô nương, đáng đáp ngươi thật giống thê tử đã chết đi của ta a."

". . . . ."

"Triệu Tĩnh An, hắn học chàng cũng thật giống a." Yên lặng nhìn xuất diễn này, Hình Hoan không nhịn được lấy cùi chỏ đụng đụng nam nhân bên cạnh.

"Huynh đệ chứ sao."

"Huyết thống nhà các người thật đúng là tốt đẹp a!"

"Ừ, chờ truyền thừa cho con chúng ta. Ngoan, chờ hóng gió, trở về phòng dưỡng thai đi. Sớm một chút đưa cái này kéo đi ra, chúng ta còn có thể không ngừng cố gắng nhiều đứa truyền thừa nữa."

". . . . ."

Như vậy có thể thấy được, Triệu gia bọn họ thật ra thì còn có cái truyền thống tốt đẹp, chính là hai huynh đệ miệng cũng rất tiện ha, đều có biện pháp đem nữ nhân chặn phải nói không ra lời.

Trên căn bản, tất cả tất cả được xưng tụng đều vui vẻ.

Chỉ có hai người ngoại lệ.

Thứ nhất, là Thần Y, nghe nói hắn rất thê thảm, buồn bán cũng càng ngày càng thảm đạm. Giang hồ truyền thuyết, hắn là đặc tội ái thê của Triệu gia trang đại thiếu gia, êm đẹp đi nguyên rủa thai nhi trong bụng của Đại thiếu nãi nãi, còn lừa gạt người ta mua thuốc phá thai của hắn, lang băm a lang băm.

Ai? Tại sao lang băm lại biến thành đại phu chuyên dụng Triệu gia trang? Thuê hắn với mức lương còn rất cao?

Vậy thì không biết được, giang hồ không có lời đồn đãi này a.

Thứ hai. . . . . Chuyện là như vậy, khi tổng quản nha hoàn của Nhâm Vạn Ngân xuất giá, Triệu gia trang đại thiếu gia dắt Đại thiếu nãi nãi một khối ra ngoài, bọc kỹ quà tặng hào trực tiếp đặt tại trên giường tân phòng người ta, này quà tặng là một người, người kia là Nhâm Vạn Ngân bị đánh đến xưng mặt mũi.

Sau lại ra sao? Cái này giang hồ vẫn có lời đồn đãi, chỉ là có một số khác nói là chuyện xưa rất dài dòng .

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Kỳ Cục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

